MindentÅ‘l tÃ¡vol

by okt7

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Adventure, Friendship
Language: Hungarian
Characters: OC, Toothless
Status: Completed
Published: 2014-08-06 15:19:55
Updated: 2015-05-06 01:58:19
Packaged: 2016-04-26 20:24:47
Rating: T
Chapters: 17
Words: 53,311
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Egy idegen harcos Ã©rkezik Hibantra. Akarva akaratlanul is kiszakÃtja Fogatlant a minden napjaibÃ³l. MikÃ¶zben Hablatyot prÃ³bÃ¡ljÃ¡k megmenteni, Ãºj kalandokba keverednek Ã©s megtanulnak bÃzni egymÃ¡sban. Semmi sem az aminek lÃ¡tszik, ezÃ©rt jobb, ha nyitva tartjuk a szemÃ¼nket. ;)

1. Az Ã©rkezÃ©s

... vÃ©gre Hibbant partjai A Semmi RemÃ©nytÅ‘l elhaladva mÃ¡r kezdtem tÃ¼relmetlen lenni.
><em> Ãœdv, a nevem Partridge. Egy 17 Ã©ves viking sÃ¡rkÃ¡ny harcos srÃ¡c vagyok. KÃ©t hete hajÃ³zom Hibbant felÃ© az otthonom, Mata-fury felÅ‘l, KalmÃ¡r Johan tÃ¡rsasÃ¡gÃ¡ban:<em>

- ... Ã©s Ãgy tÃ¶rtÃ©nt, hogy vÃ©gÃ¼l is az Ã©n sirÃ¡lyom, Kovalcki mentette meg a fÃ©l sziget vilÃ¡got azzal, hogy idÅ‘ben leszÃ¡llÃtotta a levelet azelÅ‘tt a fontos tÃ¶rzsi gyÅ±lÃ©s elÅ‘tt. MÃ©g szerencse, kÃ¼lÃ¶nben most is zajlana a hit tÃ©rÃtÅ‘k Ã©s a PÃ¡puÃ¡i benszÃ¼lÃ¶ttek kÃ¶zti hÃ¡borÃº...

_VÃ©gre kikÃ¶tÃ¶ttÃ¼nk Hibbant dokkjain! _

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy elhoztÃ¡l idÃ¡ig Johan. Mennyivel tartozom? - prÃ³bÃ¡ltam nem Ãºgy tenni, mint aki legszÃvesebben a vÃzbe ugorva menekÃ¼lnie tÅ‘le Ã©s a tÃ¶rtÃ©neteitÅ‘l.

- Ugyan Partridge, mivel te itt voltÃ¡l, nem zargattak engem a kalÃ³zok Ã©s az Ã•dÃ¡zok, rÃ¡adÃ¡sul mÃ©g tÃ¡rsasÃ¡gnak Ã©s hallgatÃ³sÃ¡gnak jÃ³nak bizonyultÃ¡l. - megfordult, hogy egy csÃºszÃ³ csomÃ³t kÃ¶ssÃ¶n a hajÃ³korlÃ¡t egyik szabadon Ã¡llÃ³ peckÃ©re. MÃg nem figyelt a homlokom csapkodtam az idegessÃ©gtÅ‘l.

- MÃ©g egyszer kÃ¶szÃ¶nÃ¶m, de most megyek... - ugortam a stÃ©gre Ã©s intettem neki.

- Nincs mit. - mÃ¡r kezdtem Ã¶rÃ¼lni... - Csak mÃ©g egy dolog Partridge! - a tekintetem teljesen remÃ©ny vesztett lett.

- Igen? - fordultam vissza hirtelen.

- Oda kÃ¶tnÃ©d ennek a kÃ¶tÃ©lnek a mÃ¡sik vÃ©gÃ©t a stÃ©ghez? - nyÃºjtotta felÃ©m.

- Hogyne. - kikaptam a kezÃ©bÅ'l.

- KÃ¶zben elmondod, melyik tÃ¶rtÃ©netem tetszett a legjobban? - tÃ¡masztotta magÃ¡t a korlÃ¡tnak.

- Ã–szintÃ©n... Johan? Szerintem te remek mese mondÃ³ vagy, de szerintem Ã-rd le egyszer a tÃ¶rtÃ©neteid. - fÃ¼llentettem, Ã©s kÃ¶zben prÃ³bÃ¡ltam minÃ© hÃºzni azt a csomÃ³t.

- Tudod ez egy remek Ã¶tlet, kezdhetnÃ©m azzal, hogy...

- Most mÃ¡r mennem kell Johan, jÃ³ szelet kÃ-vÃ¡nok neked. - tartottam felÃ© kezem, mire Å' azonnal belecsapott.

- Ã‰n Ãºgy szintÃ©n hasonlÃ³kat! - hÃ¡la Thornak! Elkezdtem felfele sÃ©tÃ¡lni a lÃ©pcsÅ'n...

Szeretek hajÃ³zni, de repÃ¼lni mÃ©g jobban, viszont ekkora tÃ¡vot Ã¡trepÃ¼lni Ã¶n gyilkossÃ¡g lett volna.

_Az otthonom Ã©s Hibbant barÃ¡ti szÃ¶vetsÃ©gben Ã¡llnak egymÃ¡ssal. _

_ Akkor ismerkedett meg a kÃ©t sziget, mikor Hibbanton 300 Ã©vvel ezelÅ'tt kitÃ¶rt a hÃ¡borÃº. Akkoriban mi mÃ¡r figyelemmel kÃ-sÃ©rtÃ¼k a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l tevÃ©kenysÃ©gÃ©t, de mivel hatalmas tÃ¡volsÃ¡g volt a szigeteink kÃ¶zÃ¶tt, nem jelenthetett veszÃ©lyt rÃ¡nk nÃ©zve. A Hibbantiaknak annyiban segÃ-tettÃ¼nk, hogy gyÃ³gyÃ-tÃ³kat Ã©s Ã©pÃ-tÃ©szeket kÃ¼ldtÃ¼nk nekik, a fÃ¡klyÃ¡k, amiket a razzia sorÃ¡n gyÃºjtottak be, a mi Ã¶tletÃ¼nk volt, olyan szagot termel Ã©gÃ©s kÃ¶zben, ami megzavarja a repÃ¼lÅ' tÃ¡madÃ³kat. _

_ Az Ã©n nÃ©pem mindig is bÃ©kÃ©ben Ã©lt a sÃ¡rkÃ¡nyokkal. TÃ¶rtÃ©ntÃ¼nk a vÃ¡ndorlÃ¡sainkig nyÃºlik vissza, valaha egy nagy nÃ©p voltunk, de szÃ©t vÃ¡ltunk Ã¶t tÃ¶rzsre. EltÃ¡volodtunk egymÃ¡stÃ³l, mindenkinek megvolt a maga misztikus Ã¡llata, akit tisztelt Ã©s akivel megtanult egyÃ¼tt Ã©lni. _
><em>Az nÃ©pem a FÃºriÃ¡kkal Ã©l egyÃ¼tt, mi csak Ãºgy hÃ-vjuk magunkat, hogy Humagonok.<em>

_ De mÃ©gsem teljesen barÃ¡ti szÃ¡ndÃ©k miatt lÃ¡togatok, egy szÃ-vessÃ©get jÃ¶ttem teljesÃ-teni. Hablaty, aki az unoka fivÃ©rem, kÃ©rte a segÃ-tsÃ©gemet sÃ¡rkÃ¡ny lÃ©gi postÃ¡n kÃ©t hÃ©ttel ezelÅ'tt, Ã©s Ã©n azonnal Ãºtra keltem. TalÃ¡n jobb is Ã-gy, az otthon lezajlottak nem voltak tÃºl jÃ³ hatÃ¡ssal rÃ¡m._

FelÃ©rve, egy ismerÅ's arc fogadott. BÃ©lhangos volt az. Hirtelen eszembe jutott a sok gyerek kori emlÃ©k, amit itt tÃ¶ltÃ¶ttem vele, mikÃ¶zben harcolni Ã©s a kovÃ¡cs mestersÃ©gre tanÃ-tott. Akkoriban mÃ©g a kÃ©t bÃ¡tyÃ¡mmal Ã©s az egy szem hÃºgommal jÃ¡rtunk ide. Olyanok voltunk, mint most Habalyt Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny lovas

barÃ¡tai.

Ha valami nem vÃ¡ltozott benne, akkor az a karja, a lÃ¡ba Ã©s az rÃ©gi, derÅ±lÃ¡tÃ³ mosolya, ami most szokatlanul idegennek tÅ±nt, mivel mostanÃ¡ban senki nem nÃ©zett rÃ¡m Ã-gy.

- Ãœdvözöllek, Partridgel. Hogy telt az utad? - kÃ¶szÃ¶ntÃ¶tt kedvesen.

- Ãœdv BÃ©lhangos, kÃ¶szÃ¶nÃ¶m jÃ³l. Fogjuk rÃ¡, hogy tÃºlÃ©ltem, bevallom jÃ³ itt lenni! - mondtam Å‘szintÃ©n.

- Akkor mÃ©rt nem jÃ¶ttÃ©l hamarabb? El kellett volna itt egy hozzÃ¡d hasonlÃ³ harcos. El sem hiszed mik tÃ¶rtÃ©ntek, miÃ³ta nem jÃ¡rtÃ¡l itt! Mikor is, miÃ³ta Hablaty Ã©s Fogatlan legyÅ‘zte a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡lt? Az sem most volt mÃ¡r. - mesÃ©lte lelkesen.

Kezet fogtunk Ã©s elkezdtÃ¼nk sÃ©tÃ¡lni a falu felÃ©, kÃ¶zben alig bÃ-rtam szÃ³hoz jutni ahogy mesÃ©lte az elmÃºlt pÃ¡r hÃ³nap kalandjait, mÃ-g Ã©n el voltam.

- Habalty tÃ©nyleg nagy sÃ¡rkÃ¡ny lovas hÅ‘s lett.

- Igen, rÃ¡d emlÃ©keztet, mikor ennyi idÅ‘s voltÃ¡l.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, azt hiszem. - nem voltam olyan hangulatban, hogy felfogjam az amÃºgy tÃ©nyleg nagy dicsÃ©retet. BÃ¡r nem rÃ¡ndult egyetlen arc izmom sem, BÃ©lhangos szerintem Ã©rezte, hogy nincs minden rendben a viselkedÃ©semmel. FÃ©ltem, hogy elÅ‘bb vagy utÃ³bb felteszi azt bizonyos kÃ©rdÃ©st, ezÃ©rt Ã©n szÃ³laltam meg hamarabb.

- SajnÃ¡lom, hogy rÃ©g tudtam eljÃ¶nni, de mostanÃ¡ban sok dolgom volt otthon, nem Ã©pp a legjobb fajtÃ¡bÃ³l. - vÃ©gÃ¼l csak elcsuklott a hangom egy kicsit a mondat vÃ©gÃ©n.

- Igen, hallottam a pletykÃ¡kat miszerint... - fÃ©lbe szakÃ-tottam.

- BÃ©lhangos, nem szeretnÃ©k beszÃ©lni rÃ³la. Nem azÃ©rt jÃ¶ttem, hogy osztozzunk a gyÃ¡szban, amibÅ‘l mÃ¡r Ã-gy is Ã©pp elÃ©g jutott nekem az Ã©letben.

- SajnÃ¡lom, csak tudd, hogy Ã©desapÃ¡d a barÃ¡tom volt, rÃ©szvÃ©temet Ã©rzem irÃ¡nta Ã©s a tÃ¶bbi tÃ¡rsad irÃ¡nt.

- ... kÃ¶szÃ¶nÃ¶m. - beÃ©rtÃ¼nk a faluba. Sok rÃ©gi ember Ã¼dvÃ¶zÃ¶lt, prÃ³bÃ¡ltam jÃ³ kÃ©pet vÃ¡gni Ã©s magamra erÅ‘ltetni egy mosolyt, de minden ember szemÃ©ben lÃ¡ttam a sajnÃ¡latot irÃ¡ntam, Ã©s ez nagyon frusztrÃ¡lt. Ha BÃ©lhangos nem lett volna ott Ã©s bÃ¡rki rÃ©szvÃ©tet kÃ-vÃ¡n Ã©n... na mindegy.

ElÃ©rtÃ¼nk HablalyÃ©k hÃ¡zÃ¡hoz. Termetes PlÃ©hpofÃ¡t nem volt nehÃ©z kiszÃºrni. Ã‰ppen bÃ¼tykÃ¶lt valamit egy... sÃ¡rkÃ¡nyon?! _Ezt nem hagyhatom ki..._

- Kigondolta volna, hogy egyszer Termetes PlÃ©hpofa fog sÃ¡rkÃ¡nyt tartani?! Lehet, hogy Ãºjra elkezdek hinni a csodÃ¡kban? - PlÃ©hpofa elÅ‘szÃ¶r csak Ã©rtetlen arccal fordult felÃ©m, de mikor meglÃ¡totott, elÅ‘tÃ¶rt mosolya nagy szakÃ¡lla alÃ³l.

- Partridge, Ã¶rÃ¼lÃ¶k hogy Ãºjra lÃ¡tlak! - mondta, mikÃ¶zben barÃ¡tian Ã¶lelkeztÃ¼nk. BÃ¡r magasabb voltam mint PlÃ©hpofa, igaz nem sokkal, Ã©s jÃ³val vÃ©konyabb, de nÃ©pemhez mivÃ©rten jÃ³ kondiban voltam.

- Ã‰n nem kÃ¼lÃ¶nben, bÃ¡csikÃ¡m!

- Hogy vagy? RÃ©g lÃ¡ttalak! JÃ³l megnÅ‘ttÃ©l. - mondta lelkesen, bÃ¡r Ã©n lÃ¡ttam rajta, hogy olyasmit akart kÃ©rdezni, amirÅ‘l tudja, hogy gyorsan megvÃ¡laszolhatÃ³, mert kÃ©szÃ¼lt valahova TornÃ¡dÃ³n. A sÃ¡rkÃ¡nya nevÃ©t onnan tudtam, hogy ki volt Ã-rva a fÃ©szke mellett.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m kÃ©rdÃ©sed. JÃ³l vagyok. - lÃ¡tta rajtam, hogy nem mondok tejesen igazat, de a tÃ¶rzs fÅ‘nÃ¶k tudta, hogy nÃ¡lam mire jÃ³ rÃ¡kÃ©rdezni Ã©s mire nem.

- Nos jÃ³l van. Ne haragudj, de mennem kell egy tÃ¶rzsi gyÅ±lÃ©sre. Hablaty bent van hÃ¡zban, Ã¶rÃ¼lni fog neked. De Fogatlan az hiszem nincs most vele. BeszÃ©lgessetek csak, van mit bepÃ³tolnotok. Meddig maradsz? Milyen megoldÃ¡st talÃ¡ltatok ki a problÃ©mÃ¡ra? - kÃ©rdezte.

- Nem tudom, a megoldÃ¡s elÅ‘tt szeretnÃ©k egyeztetni Hablatyal. - vÃ¡laszoltam.

- A rÃ©gi szobÃ¡d mÃ©g Ã¼resen Ã¡ll, rendben tartottuk neked. - ajÃ¡nlotta fel bÃ¼szkÃ©n. - Ã‰rezd magad otthon.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, de lÃ¡ttam sietsz, nem tartalak fel. - mondtam talÃ¡n kissÃ© fÃ©lre Ã©rthetÅ‘n bunkÃ³ hangsÃºlyal, pedig abban pillanatban a tÅ‘lem telhetÅ‘ legjobban hÃ¡lÃ¡lkodtam.

-ValÃ³ban, kÃ©sÅ‘bb talÃ¡lkozunk. - megveregette a vÃ¡llam, felszÃ¡llt a kÃ©k DÃ¶rgÅ‘dobra Ã©s mÃ¡r el is tÅ±nt. BÃ©lhangostÃ³l is elbÃºcsÃºztam, mert dolga volt a kovÃ¡cs mÅ±helyben Ã©s nÃ©gy szemkÃ¶zt akart hagyni Hablattyal.
>_<p>

Be akartam kopogni, de hallottam egy pÃ¡r szÃ¡rny suhogÃ¡sÃ¡t. Biztos egy sÃ¡rkÃ¡ny szÃ¡lt le a kÃ¶zeli bokrok kÃ¶zÃ¶tt. Egy csillogÃ³ zÃ¶ld szem pÃ¡r fÃ¼rkÃ©szett engem.

Ahogy bekopogtam, olyan gyorsan elsuhant, ahogy jÃ¶tt. Nem volt nehÃ©z kitalÃ¡lni, hogy Fogatlan prÃ³bÃ¡lt settenkedni. Lehet, hogy egy kicsit hangosan kopogtam, mert egy Gronkel Ã©s SzÃ¶rnyen Nagy RÃ©msÃ©g rÃ¶gtÃ¶n rÃ¡m nÃ©zett.

- Ti meg mit nÃ©ztek?! - valamiÃ©rt nagyon sietÅ‘s lett a dolguk, Ã©n pedig elÃ©gedetten mosolyogtam.

Hablaty egy semmit mondÃ³ "bÃºj be" mormolÃ¡ssal vÃ¡laszolt. Benyitottam a hÃ¡zba, nem lÃ¡ttam senkit a fÃ¶ldszinten.
>- Hablaty?- nincs vÃ¡lasz. Kezdtem felmenni a lÃ©pcsÅ‘n.<p>

- Ã–cskÃ¶s fent vagy? - gyakran hÃ-vtam Ã-gy Å‘t.

- Partridge?! Bent vagyok a szobÃ¡mba! - kiÃ¡ltott le lelkesen. Be mentem hozzÃ¡, Ã©s Ã©n is egy erÅ‘teljes sziÃ¡-val

kÃ¶szÃ¶ntÃ¶ttem.

- JÃ³, hogy megjÃ¶ttÃ©l. MiÃ³ta vagy mÃ¡r itt? - kÃ©rdezte Ã©rdeklÅ‘dve.

- MÃ¡sfÃ©l, talÃ¡n kÃ©t Ã³rÃ¡ja. BeszÃ©ltem apÃ¡ddal, BÃ©lhangossal Ã©s Fogatlan is lÃ¡ttam.

- Vissza jÃ¶tt? - kÃ©rdezte lelkesen.

- Nem, sokkal inkÃ¡bb a hÃ¡z kÃ¶rÃ¼l Ã³lÃ¡lkodott, szerintem miattam... de vÃ¡rj! Vissza jÃ¶tt? MÃ©rt, eddig hol volt?

- HÃ¡t pont ez az, hogy Ã©n sem tudom, mostanÃ¡ban gyakran napokig elmegy Ã©s nem tudom hova. - mondta kissÃ© hadarva.

- Ã‰S... ez az amiÃ©rt ide hÃ-vtÃ¡l? Mert nÃ©ha eljÃ¡rkÃ¡l? Hablaty, Å‘ egy sÃ¡rkÃ¡ny, rÃ¡adÃ¡sul egy Ã‰jfÃºria, nem tudod lekÃ¶tni.

- FÃ©lre Ã©rtettÃ©l, a problÃ©ma a problÃ©ma! - mondta meggyÅ‘zÅ‘en, kÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l Ã¶t mÃ¡sodpercig csak Ã¡lltam, mert nem Ã©rtem mit akart.

- Nem Ã©rtem mit akarsz mondani.

- Pedig leÃ-rtam a levÃ©lben. - nÃ©zett rÃ¡m fa pofÃ¡val.

- Nem emlÃ©kszem...! KÃ©t hÃ©tig hajÃ³ztam KalmÃ¡r Johannal, plusz Ã¶rÃ¼lj, hogy egyÃ¡ltalÃ¡n jÃ¶ttem, amilyen Ã¡llapotban voltam otthon, Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy a szobÃ¡mbÃ³l kijÃ¶ttem.

- Ne haragudj, hallottam ami tÃ¶rtÃ©nt Ã©s...

- Mindegy, inkÃ¡bb mondjad miben segÃ-tsek, egyÃ¡ltalÃ¡n kÃ¶ze van Fogatlanhoz?

- Persze, a problÃ©ma FogatlanbÃ³l ered!

- Ugyan mi? - kÃ©rdeztem hitetlenkedve.

- Fogatlan mostanÃ¡ban furcsÃ¡n viselkedik.

- MiÃ©rt, mit csinÃ¡l?

- TalÃ¡n, ha hagynÃ¡d, hogy befejezzem. - sÃ³hajtott ingerÃ¼lten. - AgresszÃ-van lÃ©p fel mÃ¡s SÃ¡rkÃ¡nyokkal szemben, olyanokkal is akik nem jelentenek veszÃ©lyt. Nem egyszer sebzetten jÃ¶tt haza, mikor rÃ¡ kÃ©rdezek mi tÃ¶rtÃ©t morogva fordult el tÅ‘lem. FÃ©lek, hogy a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny valamiÃ©rt utÃ¡lja Å‘t, kirekesztik Ã©s piszkÃ¡ljÃ¡k, de nem tudom miÃ©rt. - mondta sajnÃ¡lkozva.

- Most tudod, hogy hol van?

- Nem igazÃ¡n.

- Hmm, nos ez baj, ez esetben meg kell talÃ¡lnunk, beszÃ©lnÃ¼nk kell vele, lehetÅ‘leg mielÅ‘tt Ãºjra bajba keveredne.

- Nem megy, prÃ³bÃ¡ltam!

- Te prÃ³bÃ¡ltad, de nem Ã©n.

- Neked miÃ©rt menne, ha nekem nem ment? Fogatlan nem is ismer tÃ©ged.

- A sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ©pesek egyfajta telepatikus kapcsolatra maguk kÃ¶zÃ¶tt, a nÃ©pem kÃ©pes ezt Ãºgymond megÃ©rteni, Ãºgy, mint ahogy most Ã©n is megÃ©rtelek tÃ©ged.

- Gondolod bevÃ¡lik, ha te beszÃ©lsz vele?

- Nem Ã©n beszÃ©lek vele, Ã©n csak le fordÃ-tom amit Å‘ mond neked. Ã•gy kÃ¶nnyebb lesz kiderÃ-teni mi a problÃ©mÃ¡ja.

- Ez mÃ©g be is vÃ¡lhat! - _Persze hogy bevÃ¡lhat. Mit hittÃ©l?_ Ki mentÃ¼nk a hÃ¡zbÃ³l, hogy megkeressÃ¼k az emlÃ-tett sÃ¡rkÃ¡nyt.

- Hol szokta Fogatlan a legtÃ¶bb idejÃ©t tÃ¶lteni?

- A vÃ¶lgyben! - vÃ¡gta rÃ¡ rÃ¶gtÃ¶n.

- Akkor gyerÃ¼nk oda. - mÃ©g mielÅ‘tt tÃ¡voztunk volna, bementem a fÃ¶ldszinti szobÃ¡mba Ã©s ledobtam az Ã¡gyamra a mÃ¡lhÃ¡mat, be csuktam az ajtÃ³t Ã©s Hablaty felÃ© fordultam.

- IndulÃ¡s. - bÃ³lintott Ã©s kilÃ©ptÃ¼nk hÃ¡zbÃ³l.

Oda sÃ©tÃ¡ltam bokrokhoz Ã©s leguggolva vizsgÃ¡ltam a talajba mÃ©lyedt Ã‰jfÃºria lÃ¡bnyomokat.

- Nem tÃ©vedtem, tÃ©nyleg Fogatlan jÃ¡rt itt. Lehet, hogy pont beakart jÃ¶nni, de az Ã©rkezÃ©semmel megzavartam. - Hablaty is kÃ¶zelebb jÃ¶tt Ã©s szem Ã¼gyre vette a dolgokat.

- Ha valÃ³ban itt jÃ¡rt, akkor annak nyomÃ³s oka is lehetett. KeressÃ¼k meg. - Ã©s a HollÃ³ szirt felÃ© mutatott.

Ãšt kÃ¶zben Hablaty elmesÃ©lte hol lÅ‘tte meg rÃ©gen Fogatlant Ã©s merrÅ‘l hova zuhant le. MÃ©g lÃ¡tszott a fÃ¶ldbe vÃ¡jt, mÃ©retes becsapÃ³dÃ¡s nyom. A kidÃ¶ntÃ¶tt fÃ¡k mÃ¡r kezdtek vissza nÅ‘ni. Az a hely, ahol Fogatlan vÃ©gÃ¼l fÃ¶ldet Ã©rt, mÃ©g ott hevertek a szÃ©tvÃ¡gott bÃ³la kÃ¶tÃ©l foszlÃ¡nyai Ã©s kÅ‘ nehezÃ©kek. Az idÅ‘ vas foga mÃ¡r megviselte ezt fegyvert, de mÃ©g ez sem szÃ©pÃ-ti meg azt az emlÃ©ket, amit idÃ©s. Ez jÃ³l lÃ¡tszott Hablatyon sÃ©ta kÃ¶zben.

10 mÃ©terre voltunk a vÃ¶lgy bejÃ¡ratÃ¡tÃ³l, meglÃ¡ttam Fogatlant, ahogy Ã©ppen iszik, de Hablaty nem lÃ¡tta meg.

- Fogatlan?! - kiÃ¡ltotta el magÃ¡t kÃ©rdÅ‘n, mire gyorsan befogtam a szÃ¡jÃ¡t.

- Mit csinÃ¡lsz? Nem szabad kiabÃ¡lnod, mert azt hiheti majd, hogy mÃ©rges vagy, vagy ilyesmi. EgyÃ©bkÃ©nt meg odabent iszik, a hangos lÃ©pteink zajÃ¡ra kell felfigyelnie, Ã-gy nem tudja majd mit higgyen. - egyetÃ©rtÅ‘en bÃ³lintott Ã©s levettem a kezem a szÃ¡jÃ¡rÃ³l.

>LementÃ¼nk a medencÃ©be, akkor mÃ¡r Hablaty is lÃ¡tta Å‘t, elkezdtÃ¼nk hangosabban lÃ©pdelni, Fogatlan erre felkapta a fejÃ©t. Felvett egy vÃ©dekezÅ‘ Ã¡llÃ¡st, de mikor meglÃ¡tta Hablatyot,

enyhÃ-tett a merev test tartÃ¡sÃ¡n Ã©s szÃºrÃ³s nÃ©zÃ©sÃ©n.
- Fogatlan, nyugalom, Ã©n vagyok az, Hablaty!

~ Ti mit csinÃ¡ltok itt? ~ kÃ©rdezte feszÃ¼lten.

- AzÃ©rt jÃ¶ttÃ¼nk, hogy segÃ-tsÃ¼nk. - vÃ¡laszoltam.

- MÃ¡r mondott is valamit?

- Igen, mindjÃ¡rt Ã¶ssze kapcsolom magunkat mentÃ¡lisan Ã©s tudunk beszÃ©lgetni, ha te is benne vagy, Fogatlan. ~ nÃ©ztem vÃ©gÃ¼l rÃ¡.

~ Ki vagy te? Nem vagy ember, ez lerÃ- rÃ³lad. Egy embernek nincs ilyen sÃ¶tÃ©t pikkelyes bÅ‘rÃ©, karma Ã©s ilyen foszforeszkÃ¡lÃ³ szeme.

- A nevem Partridge, Ã©s valÃ³ban nem vagyok ember. A nÃ©pem mondhatni fÃ©lig sÃ¡rkÃ¡ny, ezÃ©rt vagyok kÃ©pes veled is beszÃ©lni, Hablattyal pedig unoka testvÃ©ri rokonsÃ¡gban Ã¡llok.

~ Nos, ez sok mindent meg magyarÃ¡z, de hogy lehettek rokonok? Nem is tartoztok egy fajhoz.

- Most tÃ©nyleg ez Ã©rdekel, vagy az amiÃ©rt jÃ¶ttÃ¼nk? - kÃ©rdeztem tÃ¼relmetlenÃ¼l, nem volt kedvem mindent felfedni magamrÃ³l Fogatlannak, legalÃ¡bbis most mÃ©g nem.

~ Hablatynak mÃ©g megengednÃ©m, de nem kÃ-vÃ¡nkozom arra, hogy a fejemben turkÃ¡lj.

- Nem olvasnÃ©k a gondolataidban, csak Ã¶ssze kapcsolnÃ¡m hÃ¡rmunkat.

~ MiÃ©rt higgyek neked?

- Van jobb Ã¶tleted?

~ Na jÃ³, de csak Hablatyal akarok beszÃ©lni, veled nem.

- Nekem Ã-gy is jÃ³.

- SrÃ¡cok, ti mirÅ‘l beszÃ©lgettek? - kÃ©rdezte Hablaty.

- MeggyÅ‘ztem, hogy beszÃ©ljen veled, de csak veled, Ã©n csak a kapcsolatot lÃ©tesÃ-tem.

- Nekem meg teszi.

- Rendben, de kÃ©szÃ¼ljetek, kÃ©t kÃ¼lÃ¶n faj mentÃ¡lis kapcsolatÃ¡t lÃ©trehozni nem egyszerÅ±, kis fejfÃ¡jÃ¡ssal jÃ¡r majd.

~ Csak csinÃ¡ld mÃ¡r...! ~ mondta Fogatlan tÃ¼relmetlenÃ¼l.

Idegesen nÃ©ztem rÃ¡, majd koncentrÃ¡ltam. Mind ketten feljajdultak Ã©s a fejÃ¼khÃ¶z kaptak.

- Rendben, a kapcsolat lÃ©tre jÃ¶tt.

Nem kellett kÃ©t mÃ¡sodperc Ã©s mind a ketten feleszmÃ©ltek.

- Ez egy kicsit furcsa, na mindegy. Fogatlan, most hogy megÃ©rtjÃ¼k egymÃ¡st, elmondod, hogy az utÃ³bbi idÅ‘ben miÃ©rt viselkedsz magadon kÃ-vÃ¼l? kÃ©rdezte kissÃ© szigorÃºan Hablaty.

~ Neked tÃ©nyleg nem tÅ±nik fel az, ami az orrod elÅ‘tt van? ~ mondta Fogatlan elÃ©g remÃ©ny vesztett hangon.

- HÃ¡t nem. SzÃ³val lennÃ©l szÃ-ves fel vilÃ¡gosÃ-tani?

~ NÃ©ha azÃ©rt kinyithatnÃ¡d a szemed, ugye tudod! Ã‰s ha ennyire nem esik le neked, hogy mi bÃ¡nt, akkor tÃ©nyleg fÃ©lreismertelek!

- Mi lenne, ha nem beszelnÃ©l rÃ©buszokban Ã©s vÃ©gre elmondanÃ¡d, miÃ©rt viselkedsz Ãºgy mint, egy durcÃ¡s fÃ³ka! KÃ¶zÃ¶lnÃ©d hova mÃ©sz, Ã©s mit csinÃ¡lsz napokig, amiÃ©rt a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny nem tÅ±r meg tÃ©ged a kÃ¶zelÃ¼kben?

~ Mi lenne ha egyszer az Ã©n szemszÃ¶gembÅ‘l prÃ³bÃ¡lnÃ¡d megnÃ©zni a dolgokat?! Elvileg a legjobb barÃ¡tom vagy, tudnod kÃ©ne ha valami megvisel!

- SajnÃ¡lom, hogy nem vagyok Ã‰jfÃºria Ã©s nem tudom egy sÃ¡rkÃ¡ny szemszÃ¶gÃ©bÅ‘l nÃ©zni a dolgokat! - Ã¼vÃ¶ltÃ¶tte Hablaty.

~ HÃ¡t pont ez az, hogy EGYEDÃœL VAGYOK!- Ã¼vÃ¶ltÃ¶tte vissza Fogatlan, majd sarkon fordult Ã©s elrohant.

- Fogatlan nee, gyere vissza! - kiÃ¡ltotta a viking elkeseredetten.

Amint eltÅ±nt a szemÃ¼nk elÅ‘l, a mentÃ¡lis kapcsolat is azonnal megszakadt. Ã•gy mÃ¡r nem tudtam lenyomozni, hogy hovÃ¡ ment.

- Ã‰n nem akartam kiabÃ¡lni vele, csak mÃ¡r annyira zavart ez a dolog. - mondta szomorÃºan Ã©s megbÃ¡nÃ¡ssal teli hangon.

- Ilyen elÅ‘fordul, ha tÃºlsÃ¡gosan is aggÃ³dsz valakiÃ©rt. - feleltem.

- UtÃ¡na menjÃ¼nk?

- Ne, had tombolja ki magÃ¡t, majd ha lehiggadd vissza jÃ¶n magÃ¡tÃ³l.

- Hogy Ã©rtette azt, hogy egyedÃ¼l van?! Hiszen itt vagyok Ã©n neki, meg a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny...

- Lehet, hogy te vagy a legjobb barÃ¡tja, de akkor is csak egy ember vagy, a legtÃ¶bb sÃ¡rkÃ¡nnyal meg nem jÃ¶n ki jÃ³l.

- Gondolod, hogy magÃ¡nyos? Deâ€¦ de, ezen hogy tudnÃ¡nk segÃ-teni? Nincsenek mÃ¡s Ã‰jfÃºriÃ¡k Hibbanton. Ã‰s ne vedd sÃ©rtÃ©snek, de nem szeretnÃ©m apÃ¡m utolsÃ³ megoldÃ¡sÃ¡t alkalmazni.

- Nem vettem annak, Ã©s kÃ¼lÃ¶nben is, szerintem apÃ¡d terve, mi szerint vigyem el Fogatlant az otthonomba vagy Ã‰jszigetre, nem lenne jÃ³ egyikÅ‘tÃ¶knek sem.

- Akkor mihez kezdjÃ¼nk? Ha vissza jÃ¶n, ha nem, akkor sem tudjuk

majd mi a baja.

- Akkor talÃ¡n prÃ³bÃ¡ljuk ki azt a mÃ³dszert amit Å‘ mondott.

- Mire gondolsz?

- KÃ©rdezzÃ¼k meg a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nyt.

- Rendben, akkor gyerÃ¼nk az iskolÃ¡ba a tÃ¶bbiekÃ©rt..

Menet kÃ¶zben lÃ¡ttuk, hogy PlÃ©hpofa a tÃ¡volban kÃ¶zeledik Hibbant felÃ©, de.. nem a faluhoz megy, hanem sokkal inkÃ¡bb a sziget mÃ¡sik vÃ©gÃ©hez.

- Lakik ott valaki, Hablaty? - Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zettel fel rÃ¡m.

- Nem is tudod? Ott lakik PenÃ©sz. Å• a falu vÃ©sz madara, bÃ¡rmit megtenne, hogy elÃ¼ldÃ¶zze a sÃ¡rkÃ¡nyokat. - erre elkomorodtam.

- ValÃ³ban? Turod, amikor Ã©n voltam annyi, mint te, PenÃ©sz mÃ©g nem mutatta ki ennyire a foga fehÃ©rjÃ©t. Mindig is nagy tudÃ¡sÃº embernek hittem, amiÃ©rt ennyire megteheti, hogy utÃ¡lja a sÃ¡rkÃ¡nyokat.

- HÃ¡t rosszul hitted. - felelte egyszerÅ±en Ã©s vissza nÃ©zett a tÃ©ma tÃ¡rgyÃ¡ra.

- Mit akarhat tÅ‘le PlÃ©hpofa? - Hablaty szemÃ©ben kÃ©tsÃ©g csillant.

- Nem tudom, de remÃ©lem nem megint valami butasÃ¡ggal hitegeti apÃ¡t a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l.

- Mi lenne ha kiderÃ-tenÃ©nk..?! - torpantam meg.

- Nem akarok apa utÃ¡n kÃ©mkedni, Ã©s kÃ¼lÃ¶nben is, mit mondunk neki ha lebukunk?

- Ne fÃ©lj, majd tisztÃ¡zom mind kettÅ‘nket, vagy, majd azt mondjuk, hogy Fogatlant kerestÃ¼k.

- Pont PenÃ©sznÃ©l? Gondolod elhiszi? - vÃ¡llat vontam, hÃ¼mmÃ¶gÃ¶tt egyet Ã©s bÃ³lintott.

LesÃ©tÃ¡ltunk a meredek part szakaszhoz, talÃ¡ltunk egy rÃ©gi, belÃ¼l Ã¼reges kidÅ‘lt fÃ¡t. Remek kis tutaj lesz belÅ‘le. Megfogtam az egyik vÃ©gÃ©nÃ©l Ã©s bele gÃ¶rdÃ-tettem a tengerbe. Egy kÃ¶zeli tÃ¶lgy fÃ¡rÃ³l letÃ¶rtem egy hosszabb Ã¡gat. A jobb kezemben tartva azt Hablaty bal vÃ¡llÃ¡ra tettem a mÃ¡sik kezem.

- Most mire kÃ©szÃ¼lsz?!

- Lefogunk ugrani. - mosolyogtam biztatÃ³an.

- Ez nem biztos, hogy jÃ³ Ã¶tlEEE..! - nem volt ideje befejezni, hirtelen felemeltem Ã©s egy gyors ugrÃ¡ssal 6 mÃ©tert zuhanva kÃ©t lÃ¡bbal Ã©rkeztem a fatÃ¶rzsre, talÃ¡n tÃ©nyleg nem volt jÃ³ Ã¶tlet, mert a rÃ¶gtÃ¶nzÃ¶tt tutajunk majdnem kettÃ© hasadt. Letettem Hablatyot Ã©s szerintem a fÃ©m lÃ¡ba is fÃ¶ldbe gyÃ¶kerezett.

- Ugye, hogy nem volt olyan rossz? - poÃ©nkodtam mellette.

- Ilyet.. soha.. tÃ¶bbet.. nem csinÃ¡lunk (nyelt egyet).. semmiÃ©rt. Rendben? - kicsit felkacagtam.

- Rendben.

Lassan elkezdtem elÅ‘re hajtani a magunkat az "evezÅ‘vel". Hablaty leÃ¼lt Ã©s abba hagyta a remegÃ©st.
>_<p>

Ã•tÃ©rve a tÃºl partra pont PenÃ©sz kertjÃ©ben talÃ¡ltuk magunkat, megcsapat az orromat a borzalmas bÅ±z. Viszont jÃ³l tudtam, mi PenÃ©sz kertjÃ©nek a titka.

- FÃºj.. nem tudom melyik a rosszabb, a SÃ¡rkÃ¡ny tÃ¡rgyÃ¡nak, vagy a kÃ¡posztÃ¡k szaga..?! - Hablaty csak fÃ©l mosollyal kuncogott.

- Ã–rÃ¼lj, hogy nem neked kell neked mÅ±velni,... hanem sokszor nekÃ¼nk, bÃ¼ntetÃ©s kÃ©ppen.

- Hidd el, Ã©n Ã©s a testvÃ©reim is Ã¡testÃ¼nk rajta, csak akkor mÃ©g nem kellett attÃ³l fÃ©lni, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyokon Ã¡ll bosszÃºt Ã©s nyugodtan piszkÃ¡lhattuk Å‘t is Ã©s a bÃ¡rÃ¡nyÃ¡t is. - a vissza emlÃ©kezÃ©sre elmosolyodtam, de nem csak Ã©n, Hablaty is. VarÃ¡zs Ã¼tÃ©sre ott termett Gomba, a rossz indulatÃº kÃ¡poszta Å‘r bÃ¡rÃ¡ny.

Itt volt a bosszÃº ideje. Akkora sÃ¡rkÃ¡ny Ã¼vÃ¶ltÃ©st mÃ©rtem rÃ¡, hogy a tekintete elhomÃ¡lyosult Ã©s megdermedve Ã¶ssze esett. Ã‰n is Ã©s Hablaty is egy jÃ³ Ã-zÅ±t Ã¶klÃ¶ztÃ¼nk.

KÃ¶zelebb Ã©rve a hÃ¡zhoz, az ajtÃ³nÃ¡l meglÃ¡ttuk TornÃ¡dÃ³t. Mint aki figyelmen kÃ-vÃ¼l hagyta a dolgot szundikÃ¡lt. Hirtelen felkapta a fejÃ©t Ã©s rÃ¡m nÃ©zett, Ã©n a szÃ¡m elÃ© tartottam az ujjam Ã©s pisszentettem egyet. Å• nem tÃ¶rÅ‘dve vissza fekÃ¼dt.

Oda lÃ©ptem az ajtÃ³hoz Ã©s hallgatÃ³zni kezdtem:

- Ezt a tekercset DagÃºr egyik lÃ¡zadÃ³ katonÃ¡ja adta nekem, benne van az Ã•dÃ¡zok minden katonai manÅ‘verei. Ha a fiam, vagy az unoka Ã¶csÃ©m tudomÃ¡sÃ¡ra jutna, biztosan elakarnÃ¡k olvasni, azÃ©t adom oda neked, hogy ez mÃ©g csak vÃ©letlenÃ¼l sem kÃ¶vetkezzen be.

- Ã‰s nekem ebbÅ‘l mi hasznom szÃ¡rmazik? - kÃ©rdezte PenÃ©sz a szokÃ¡sos mÃ©ly, dÃ¶rmÃ¶gÅ‘ hangjÃ¡n. PlÃ©hpofa frusztrÃ¡ltan sÃ³hajtott.

- BiztosÃ-tom, hogy a kÃ¡posztÃ¡idat dupla Ã¡ron tudd eladni a faluban.

- MegÃ¡llapodtunk! - Ã©s kikapta a tekercset PlÃ©hpofa kezÃ©bÅ‘l.

EmlÃ©kszem, hogy BÃ©lahangos emlÃ-tett egy Ã–lvÃ©szt, amit bezÃ¡rtak egy gleccserbe, ezt persze nem nÃ©ztem jÃ³ szemmel, de nem mondta el nekem, hogy hol van. Biztos vagyok benne, hogy van szÃ³ abban a tekercsben az Ã–lvÃ©szrÅ‘l. Valahogy meg kell szereznem.
>PlÃ©hpofa megfordult Ã©s az ajtÃ³ felÃ© kÃ¶zeledett, megfordultam Ã©s eliszkoltam mikÃ¶zben Hablatynak jeleztem, hogy gyerÃ¼nk a

partra.<p>

Meglapulva figyeltÃ¼k, ahogy a fÅ‘nÃ¶k a falu felÃ© repÃ¼l.

- Mit beszÃ©ltek apÃ¡mmal? - Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-tottam a kezem, majd lazÃ-tva a szemÃ©be nÃ©ztem.

- Semmi kÃ¼lÃ¶nÃ¶set, csak PenÃ©sz kÃ¡posztÃ¡inak az eladÃ¡sÃ¡rÃ³l. - nem akartam hazudni, de ezt egyedÃ¼l akartam vÃ©ghez vinni. Hablaty bÃ³lintott. Vissza mentÃ¼nk tutajhoz Ã©s a dokkokhoz indultunk.

EvezÃ©s kÃ¶zben a tervemen agyaltam, Ã©s a kÃ¶vetkezmÃ©nyeit mÃ©rlegeltem. Tudtam mi kell ahhoz, hogy az Ã–lvÃ©szt ki szabadÃ-tsam. Ãœzletet kell kÃ¶tnÃ¶m... DagÃºrral.

VÃ©gre elÃ©rtÃ¼nk az iskolÃ¡ba. Hablaty barÃ¡tait mÃ¡r rÃ©gebbrÅ‘l ismerem, de a sÃ¡rkÃ¡nyaikat mÃ©g nem, a neveiket hallottam, Ã©s hogy milyen fajtÃ¡jÃºak.

Ãšgy tÅ±nik, hogy csak Asztrid Ã©s HalvÃ©r voltak itt.

- HellÃ³ srÃ¡cok, rÃ©g lÃ¡ttalak titeket!

- HellÃ³ Partridge. Mi is tÃ©ged. Mi jÃ¡ratban? - kÃ©rdezte HalvÃ©r.

- Fogatlan Ã¼gyÃ©ben jÃ¶ttem segÃ-teni. MÃ¡r beszÃ©ltÃ¼nk is vele, de nem jutottunk sokra.

- Te beszÃ©ltÃ©l vele? Ã‰s vÃ¡laszolt is neked?- kÃ©rdezte hitetlenkedve Asztrid.

- Tudod, Partridge nÃ©pe kÃ©pes a sÃ¡rkÃ¡nyokkal kommunikÃ¡lni, Asztrid. - mondta vÃ©dÅ‘n HalvÃ©r. BÃ¡r ezzel csak rÃ¡tett egy lapÃ¡ttal.

- HÃ¡t bocs, de ezt akkor sem hiszem el. - mondta kÃ©tkedÅ‘ kifejezÃ©ssel az arcÃ¡n.

- Akarod, hogy bebizonyÃ-tsam? - kÃ©rdeztem rÃ¡ vÃ©gÃ¼l.

- Igen, a sajÃ¡t szememmel akarom lÃ¡tni!

Egy nÅ‘stÃ©ny Gronkel Ã©s SiklÃ³ voltak nem is olyan messze tÅ‘lÃ¼nk. Tudtam, hogy AsztridÃ© a SiklÃ³ Ã©s odamentem hozzÃ¡. Halk sutyorogÃ¡ssal kÃ©rdeztem tÅ‘le valamit, mikor vÃ¡laszolt megkÃ¶szÃ¶ntem Ã©s hagytam, hogy folytassa a dolgÃ¡t.

Vissza tÃ©rtem a tÃ¶bbiekhez, oda mentem Asztirdhoz, leguggoltam a szintjÃ©re, Ã©s a fÃ¼lÃ©be sÃºgtam, amit ViharbogÃ¡r mondott. Astrid szeme elkerekedett Ã©s falfehÃ©r lett a dÃ¶bbenettÅ‘l.

- Mit mondott ViharbogÃ¡r? - kÃ©rdezte Hablaty kÃ-vÃ¡ncsian.

- SEMMIT!- kiÃ¡ltott Asztrid Hablatyra Ã©s egy erÅ‘set Ã¼tÃ¶tt a felkarjÃ¡ba, amitÅ‘l Ã¶ssze rezzent. Ã‰n inkÃ¡bb megjegyzÃ©s nÃ©lkÃ¼l hagytam a jelenetet.

- Most mÃ¡r hiszel nekem?

- Igen! - vÃ¡gta rÃ¡ egybÅ‘l. Mivel Hablaty mÃ©g a vÃ¡llÃ¡val volt elfoglalva, HalvÃ©r szÃ³lalt meg.

- Ã‰s most mi lesz a tervÃ¼nk? - kÃ©rdezte.

- Nos, mivel a Fogatlannal folytatott diskurzus nem jÃ¶tt be. EzÃ©rt meg kÃ©rdezzÃ¼k a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nyt. - nÃ©ztem rÃ¡.

- Ã‰s... hol kezdjÃ¼k?- KÃ©rdezte vÃ©gÃ¼l magÃ¡hoz tÃ©rve Hablaty.

- ElÅ‘szÃ¶r a sÃ¡rkÃ¡ny barÃ¡tait kÃ©rdezzÃ¼k meg. - odamentÃ¼nk az elÅ‘zÅ‘leg emlÃ-tett kÃ©t sÃ¡rkÃ¡nyhoz. A Gronkel, vagyis BÃ¼tyÃ¶k aludt, ezÃ©rt Ãºjra ViharbogÃ¡r segÃ-tsÃ©gÃ©t kÃ©rtem.

- ViharbogÃ¡r nem tudod, mi baja Fogatlannal a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nynak? - miutÃ¡n befejezte a tollÃ¡szkodÃ¡st, rÃ¡m nÃ©zett.

~ Å•szintÃ©n szÃ³lva, fogalmam sincs, Partridge. VelÃ¼nk sosem viselkedik a szokÃ¡sosnÃ¡l furÃ¡bban, jobb lenne, ha a Rettenetes RÃ©meket kÃ©rdeznÃ©d, akkora pletyka fÃ©szkek, hogy mindent tudnak ami a szigeten tÃ¶rtÃ©nik. ~ vÃ¡laszolta Ã©s hÃ¡rom Rettenetes RÃ©m felÃ© bÃ¶kÃ¶tt. MegkÃ¶szÃ¶ntem, Ã©s oda mentÃ¼nk a kis sÃ¡rkÃ¡nyokhoz.

- Sziasztok srÃ¡cok, tudnÃ¡tok nekem segÃ-teni? - erre abbahagytÃ¡k a rakoncÃ¡tlankodÃ¡st, Ã©s rÃ¡m nÃ©ztek.

~ Te beszÃ©led a nyelvÃ¼nk? ~ kÃ©rdezte az egyikÃ¼k.

- Igen. - bÃ³lintottam.

~ MirÅ‘l lenne szÃ³? ~ kÃ©rdezte egy mÃ¡sik.

- Nem tudjÃ¡tok mi baja a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nynak Fogatlannal, tudjÃ¡tok az Ã‰jfÃºriÃ¡val. - erre a kÃ©rdÃ©semre Ã¶sszenÃ©ztek, majd hangos nevetÃ©sben tÃ¶rtek ki.

- Nem Ã©rtem ebben mi olyan vicces.

~ Te nagyon fÃ©lreÃ©rtettÃ©l valamit sÃ¡rkÃ¡ny fiÃº, nem a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nynak van baja Fogatlannal, hanem Fogatlannak a tÃ¶bb sÃ¡rkÃ¡nnyal. ~ vÃ¡laszoltÃ¡k.

Most mind a nÃ©gyÃ¼nk fejÃ©ben Ã¶sszeÃ¡llt a kÃ©p. Fogatlan tÃ©nyleg azÃ©rt viselkedett furcsÃ¡n, mert magÃ¡nyos volt, egyedÃ¼li Ã‰jfÃºria lÃ©vÃ©n Hibbanton.
>MegkÃ¶szÃ¶ntem a kis sÃ¡rkÃ¡nyok segÃ-tsÃ©gÃ©t, Å‘k elkÃ¶szÃ¶ntek Ã©s elrepÃ¼ltek.
_

MÃ¡r kezdett sÃ¶tÃ©tedni, Ã©n Ã©s Hablaty Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttÃ¼nk, hogy vissza megyÃ¼nk a hÃ¡zÃ¡hoz. ÃštkÃ¶zben a tÃ¶bbiektÅ‘l is elbÃºcsÃºztunk.

- Most mihez kezdÃ¼nk? - kÃ©rdezte Hablaty szomorÃºan.

- Ez egyszer nekem sincs Ã¶tletem. - ismertem el kelletlenÃ¼l. PÃ¡r perc sÃ©ta utÃ¡n arra akadtunk az utunkban akire a legkevÃ©sbÃ© szÃ¡mÃ-tottunk, Fogatlanra. Ott Ã¼lt a tÃ¶rzs fÅ‘i hÃ¡z tetejÃ©n Ã©s lÃ¡tszott rajta, hogy vÃ¡r minket, legalÃ¡bbis Hablatyot. Leugrott

Ã©s oda futott a barÃ¡tjÃ¡hoz.

- Pajti! Hol voltÃ¡l? Nagyon megijesztettÃ©l! - kiÃ¡ltotta a viking lelkesen, mikÃ¶zben Å‘ is felÃ© rohant Ã©s megÃ¶lelte. RÃ¡nÃ©ztem Fogatlanra, aki bÃ³lintott egyet, tudtam mit akar, a kapcsolatot mÃ¡r lÃ©tesÃ-tettem is.

~ SajnÃ¡lom Hablaty, amit mondtam nem gondoltam komolyan! ~ mondta borzasztÃ³an megbÃ¡nÃ³ hangon.

- Semmi baj, de igaz, hogy azÃ©rt bÃ¡ntasz mÃ¡s sÃ¡rkÃ¡nyokat, mert egyedÃ¼l vagy?

~ HÃ¡t... igen. - vallotta be szomorÃºan - UtÃ¡lom azt nÃ©zni, hogy a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny milyen sokan vannak, ez borzasztÃ³an az agyamra ment Ã©s nem tudtam normÃ¡lisan kezelni. SajnÃ¡lom. ~ felelte Ã©s elcsuklott a hangja.

- Semmi baj, tudd hogy amÃ-g Ã©n veled vagyok, addig sosem leszel egyedÃ¼l! Viszont a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nytÃ³l bocsÃ¡natot kell kÃ©rned! - erre Fogatlan kissÃ© elfintorodott. Ã‰n pontosan megÃ©rtettem mit Ã©rezhet a bÃ¼szkesÃ©g miatt.

- Ã‰s persze majd itt lesz Partridge is, aki segÃ-t majd nekÃ¼nk. - Fogatlan vÃ©gÃ¼l rÃ¡m nÃ©zett.

~ Te se haragudj. Nem kellett volna olyan ellensÃ©gesnek lennem veled.

- FÃ¡tylat rÃ¡, Ã©n sem voltam mostanÃ¡ban a legjobb passzban. KÃ©t hÃ©ttel ezelÅ‘tt tÃ¶rtÃ©ntek velem dolgok, amik annyira lelomboztak, hogy belÅ‘lem is kivÃ¡ltotta ezt a hasonlÃ³ vilÃ¡g gyÅ±lÃ¶letet Ã©s magÃ¡nyt.

~ MiÃ©rt? Mi tÃ¶rtÃ©nt veled? ~ Fogatlannak erre a kÃ©rdÃ©sÃ©re Hablaty is kÃ-vÃ¡ncsi volt.

- Legyen annyi egyenlÅ‘re elÃ©g, hogy elvesztettem pÃ¡r, hozzÃ¡m nagyon kÃ¶zel Ã¡llÃ³ szemÃ©lyt, hogy hogyan azt inkÃ¡bb ne akard tudni.
>~ Hogy tudtÃ¡l tovÃ¡bb lÃ©pni?<p>

- Nem bÃ-rtam - vallottam be nÃ©mi tÃ©tovÃ¡zÃ¡s utÃ¡n - Lehet, hogy soha nem is fogok tudni.

VÃ©gÃ¼l kezdett besÃ¶tÃ©tedni. JÃ³ Ã©jszakÃ¡t kÃ-vÃ¡ntunk egymÃ¡snak Ã©s elvÃ¡ltak Ãºtjaink. Hablayt Ã©s Fogatlan elmentek egy utolsÃ³ Ã©jszakai repÃ¼lÃ©sre, jÃ³, hogy vÃ©gre kibÃ©kÃ¼ltek, de Fogatlannak mÃ©g lesz mit elsimÃ-tania...

Ã‰n mentem a rÃ©gi szobÃ¡mhoz, kicsit mÃ¡r fÃ¡radt voltam a kÃ©t hetes hajÃ³ ÃºttÃ³l. JÃ³ lesz vÃ©gre hÃ¡nykolÃ³dÃ¡s mentesen aludni.

A hÃ¡z mellett szereztem pÃ¡r fa hasÃ¡bot, belÃ©ptem a fÃ¼rdÅ‘ helyisÃ©gbe Ã©s a kazÃ¡nhoz mentem. Kinyitva azt bepakoltam a fÃ¡t Ã©s az utolsÃ³ alkalombÃ³l vissza maradt pÃ¡r forrÃ³ parazsat kÃ¶zÃ© raktam, majd rÃ¡zÃ¡rtam a kazÃ¡n ajtÃ³t.

Kimentem a falu kÃ¶zpontjÃ¡ban talÃ¡lhatÃ³ kÃºthoz Ã©s pÃ¡r ilyen

fordulÃ³val a hÃ¡zban lÃ©vÅ‘ dÃ©zsÃ¡ba hordtam a vizet.

Levetve ruhÃ¡mat bele Ã¼ltem a dÃ©zsÃ¡ba. SzÃ©lÃ©nek dÃ¶ntve magam a homlokomra raktam egy meleg vizes rongyot. A kezeimet felraktam a dÃ©zsa falÃ¡ra Ã©s nagyot sÃ³hajtva kiengedtem az elmÃºlt kettÅ‘ hÃ¡rom hÃ©t gyÃ¶tredelmeit, majd agyalni kezdtem, hogy jÃ³ Ã¶tlet e ez az egÃ©sz. Nem akarom, hogy az Ã–lvÃ©sz jÃ©gbe fagyva raboskodjon, de ugyanakkor HablatyÃ©kat sem akarom veszÃ©lybe sodorni azzal, ha a tervem balul sÃ¼lne el.

Aggodalmaim kÃ¶zben nem vettem Ã©szre, hogy mennyire elment az idÅ‘. TÃ¶bb, mint valÃ³szÃ-nÅ±, hogy elbÃ³biskoltam a vÃ-zben.

Hallottam ahogy PlÃ©hpofa TornÃ¡dÃ³ kÃ¶rÃ¼l sÃ¼rÃ¶g forog. Hablaty pedig az emeleten Fogatlan nyergÃ©t veheti le.

Kiemeltem a kezem vÃ-zbÅ‘l Ã©s nÃ©zegetni kezdtem. HabÃ¡r a bÅ‘rÃ¶m jobban hasonlÃ-t egy sÃ¡rkÃ¡nyÃ©ra, mint egy emberÃ©re, olyan rÃ¡ncos volt, mint PenÃ©sz kÃ¡posztÃ¡ja. A gondolatra a mÃ¡r csak langyos vÃ-zben is kirÃ¡zott a hideg.

Kipattantam a dÃ©zsÃ¡bÃ³l, Ã©s mivel nem volt alattam valamilyen szÅ‘nyeg vagy ilyesmi, kis hÃ-jÃ¡n majdnem vissza zuhantam.

>EgyensÃºlyomat vissza nyerve magam kÃ¶rÃ© tekertem a tÃ¶rÃ¶lkÃ¶zÅ‘m Ã©s felvettem egy tiszta szoba lÃ¡bbelit. Ã–sszeszedve ruhÃ¡im kilÃ©ptem a fÃ¼rdÅ‘bÅ‘l mire Fogatlant talÃ¡ltam magam elÅ‘tt.<p>

- Te meg mit nÃ©zel?

~ Semmit, csak nem hittem, hogy lehet valaki, aki rÃ¡ncosabb, mint Gothi. ~ majd egyet felhorkanva vissza baktatott az emeltre. Ã‰n Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-tott kÃ©zzel Ã©s morogva nÃ©ztem utÃ¡na. _EzÃ©rt holnap mÃ©g kapsz!_

Lepihentem. Mondhatni, hogy rÃ¡m tÃ¶rt a szokÃ¡sos esti mÃ©labÃº:

Egy folytÃ¡ban csak annak a bizonyos Ã©jszakÃ¡nak az emlÃ©kei jÃ¡rtak a fejemben. A hÃ¡tamra fordultam Ã©s holdat kezdtem el bÃ¡mulni az ablakon keresztÃ¼l.

_Egy kis ideig mÃ©g itt leszek, de bosszÃºt fogok Ã¡llni Ã©rtÃ¼k. Hallod?! Megfoglak keresni, Ã©s ha megtalÃ¡llak, megfizetsz azÃ©rt, amiÃ©rt elvetted Å‘ket tÅ‘lem. Ã‰s Ãºgyis megtalÃ¡llak, Bradwell! Ã‰s tÃ©ged Runa, (rÃ¡markolva a nyaklÃ¡ncomra) erre eskÃ¼szÃ¶m! _

A szemhÃ©jam kÃ¶vette hold mozgÃ¡sÃ¡t, Ã©s lassan lecsukÃ³dott.

2. Bonyodalmak

...Ã³vatosan prÃ³bÃ¡ltam megkÃ¶zelÃ-tettem PenÃ©sz hÃ¡zÃ¡t. A felette tornyosulÃ³ szirtrÅ‘l figyeltem, ahogy a kordÃ©jÃ¡ba pakolja a sok, napon szÃ¡rÃ-tott kÃ¡posztÃ¡jÃ¡t. Mikor nagy nehezen eltolta a rozzant jÃ¡rmÅ±vÃ©t a falu irÃ¡nyÃ¡ba, megkerÃ¼ltem a szirtet Ã©s az otthona ajtajÃ¡hoz lopÃ³ztam. Nem tudhattam, hogy lehet e bent valaki. Tudtam, hogy erre kicsi az esÃ©ly, Ã©s valahogy nem is emberre gyanakodtam.

Benyitottam az ajtÃ³n, ahonnan rÃ¶gtÃ¶n elÅ‘tÃ¶rt a bÃ¼dÃ¶s bÃ¡rÃ¡ny Ã©s mosdatlan Ã¶reg ember szag. A kezem a szÃ¡m elÃ© tartva prÃ³bÃ¡ltam levegÅ‘t venni, majd besompolyogtam. A hÃ¡zban nem volt tÃºl sok minden, pÃ¡r kopott fegyver a falon dÃsznek, Ã©s eltorzult portrÃ©k a korÃ¡bbi felesÃ©geirÅ‘l._ A Hibbanti nÅ‘k mind szÃ©pek, de ez itt csak festÃ©k pazarlÃ¡s volt._ Fejemet rosszallÃ³an ingatva lÃ©pdeltem tovÃ¡bb.

A korhadt padlÃ³ nyikorgott az amÃºgy nem igazÃ¡n tÃºlsÃºlyos testem alatt. Nem tudtam elkÃ©pzelni, hogy hova dughatta PenÃ©sz a tekercset. Bementem a hÃ¡lÃ³jÃ¡ba, ahol pÃ¡r balta lÃ³gott a mennyezetrÅ‘l, az Ã¡gy pedig egy falba vÃ¡jt keskeny lyuk kÃ©nt volt megoldva. _Nem lehet valami kÃ©nyelmes._
>Alatta volt egy kisebb lyuk, Ã©s ott fekÃ¼dt Gomba. A bÃ¡rÃ¡ny nagyban hÃºzta a lÃ³ bÅ‘rt. Mivel minduntalan nem akart arrÃ©bb menni ezÃ©rt:<p>

- Ã“Ã³Ã³, Gooomba! - szÃ³lÃtottam meg lidÃ©rc nyomÃ¡sos hangon. A bÃ¡rÃ¡ny Ã¡lmosan kinyitotta a szemeit Ã©s rÃ¡m nÃ©zett. Mivel mÃ©g igen csak hajnal volt nem lÃ¡thatott olyan tisztÃ¡n, de mikor meglÃ¡tta a csillogÃ³, hegyes fogaimat a rÃ©misztÅ‘ mosolyom mÃ¶gÃ¶tt rÃ¶gtÃ¶n ismÃ©t hanyatt dobta magÃ¡t. Ã•gy mÃ¡r kicsit kÃ¶nnyebb volt kiemelni a vackÃ¡bÃ³l. KÃ¶nnyedÃ©n, egykÃ©zel felemeltem a szinte alultÃ¡plÃ¡lt testÃ©t.

Ã‰s ott volt, a fÃ©m tartÃ³t jÃ³l kilehetett szÃºrni a penÃ©szes szalma kÃ¶zÃ¶tt. Kikapva azt az Ã¡llati vacokbÃ³l az Ã¶vemre csatoltam. A elgÃ©mberedett bÃ¡rÃ¡nyt a gazdÃ¡ja Ã¡gyÃ¡ra rakva vÃ©gre mind kÃ©t kezem szabad lett. Kivettem legÃºjabb szerzemÃ©nyem a tokjÃ¡bÃ³l Ã©s bele kezdtem olvasni.

A tÃ¶bbsÃ©ge csupÃ¡n DagÃºr eszelÅ‘s tervei voltak Fogatlan megszerzÃ©sÃ©re. Ã•m akkor meglÃ¡ttam. Az Ã–lvÃ©sz szÃ³ alatt kÃ©t szÃ¡mra lettem figyelmes. _HosszÃºsÃ¡g Ã©s szÃ©lessÃ©g. HÃ¡t persze, gleccser fÃ¶ldrajzi jelzÃ©sei!_

Gyorsan a fejembe vÃ©stem az adatokat Ã©s rakni akartam el az iromÃ¡nyt, mikor meglÃ¡ttam valami Ã©rdekeset. _Van mÃ©g valami?!_

>Egy kÃ¶nyvrÅ‘l Ãrt, amit Oszwald felmenÅ‘i Ãrtak az Ã–lvÃ©sz beidomÃtÃ¡sÃ¡rÃ³l. <em>Ez nem lehet, hiszen... nem, lehet idomÃtani azt a sÃ¡rkÃ¡nyt.<em> De a tÃ©nyek magukÃ©rt beszÃ©ltek. ValÃ³ban volt egy kÃ¶nyv, amely sajnos a sÃrba szÃ¡lt az Ã•dÃ¡zok elÅ‘zÅ‘ vezetÅ‘jÃ©vel. A sÃrt pedig csak a fÅ‘nÃ¶ki Ã¶v csatja nyithatja ki.

>HÃrtelen zajra lettem figyelmes, az ajtÃ³ kicsapÃ³dott Ã©s PenÃ©sz lÃ©pett be rajta:<p>

- Gomba, el sem hiszed, mit hagytam itt...! - meg sem vÃ¡rtam a mondatja vÃ©gÃ©t, a tekercset visszaraktam a fÃ©m hÃ¼velybe Ã©s a szalmÃ¡ba dugtam. A bÃ¡rÃ¡nyt felkapva pedig az Ã©ppen az ajtÃ³ban betoppanni kÃvÃ¡nÃ³ PenÃ©sz karjaiba hajÃtottam, aki ettÅ‘l hÃ¡tra vÃ¡gÃ³dott.

- HohÃ³! Ennyire azÃ©rt nem kell Ã¶rÃ¼lni a PapÃ¡nak! - mÃg az Ã¶reg a sokkos, hosszÃº szÅ‘rÅ± kecskÃ©jÃ©vel volt elfoglalva Ã©n hangtalanul kisurrantam Ã©s meg sem Ã¡lltam a faluig.

* * *

><p>NagyjÃ¡bÃ³l a kovÃ¡cs mÅ±helyig futottam.<p>

- Huh.. rÃ©gen nem volt ekkora ez a tÃ¡v... - zihÃ¡ltam a tÃ©rdemet fogva. De ezÃ©rt az informÃ¡ciÃ³Ã©rt mindenkÃ©ppen megÃ©rte. _Egy Ã–lvÃ©sz... amely szinte csak egy kar nyÃºjtÃ¡snyira van, Ã©s az egyetlen, aki az utamba Ã¡llna pedig egy tÃ©bolyult gyerek._ A gondolat menetem hirtelen BÃ©lhangos kora reggeli dudorÃ¡szÃ¡sa szakÃ-totta fÃ©lbe, mikÃ¶zben a mÅ±helyt sÃ¶prÃ¶getve jÃ¶tt ki, gondom nyitÃ¡s elÅ‘tt.

- ... mÃ©g a halott is feltÃ¡mad, a viking kovÃ¡cs Ã-gy dal... Ã•Ã¡, jÃ³ reggelt Partridge! - fordult vÃ©gÃ¼l felÃ©m.

- Mit csinÃ¡lsz itt ilyen kora reggel? - tette le seprÅ±jÃ©t.

- HÃ¡t Ã©n csak.. (hitelen az itatÃ³n Ã¡llt meg tekintetem)... megszomjaztam Ã©s kijÃ¶ttem inni. - oda lÃ©pve tÃ¶lcsÃ©rt formÃ¡ltam a kÃ©t kezembÅ‘l Ã©s inni kezdtem. MeglepÅ‘ mÃ³don tÃ©nyleg egÃ©szen friss volt a vÃ-z, de hirtelen valami hajszÃ¡lszerÅ± dolog kÃ¶hÃ¶gÃ©si ingert vÃ¡ltott ki amit egy nagy nyelÃ©ssel ellensÃºlyoztam.

Kiegyenesedve megtÃ¶rÃ¶ltem a szÃ¡m Ã©s a jobb tenyeremre nÃ©ztem. Undorodva a nadrÃ¡gomba tÃ¶rÃ¶ltem azt, mert Gomba gyapjÃº foszlÃ¡nyai ott lobogtak a karmaimra ragadva. _LegkÃ¶zelebb a bÅ‘rÃ©bÅ‘l is kiugrasztom, szÃ³ szerit!_ BÃ©lhangos lÃ©pett oda mellÃ©m.

- Minden rendben? - nÃ©zett rÃ¡m zavartan.

- Persze... csak... korÃ¡n van mÃ©g egy kicsit, ennyi. Azt hiszem megyek Ã©s... visszafekszem. KÃ©sÅ‘bb talÃ¡lkozunk! - vÃ©gÃ¼l elsuhantam. A hÃ¡tam mÃ¶gÃ¶tt mÃ©g hallottam egy:

- FiatalsÃ¡g... - erre felvontam a szemÃ¶ldÃ¶kÃ¶m. _Ha tudnÃ¡d te, hogy mennyi Ã©v van kÃ¶ztÃ¼nk._

Benyitva a hÃ¡zba, csodÃ¡lkozva hallottam, hogy mÃ©g mindenki durmol. Bementem a konyhÃ¡ba Ã©s kinyitottam az egyik kredencet. Ott volt mÃ©g a rÃ©gi bronz serlegem. Egy kÃ¶zeli kis hordÃ³ban volt tiszta vÃ-z, fÃ©lig megmerÃ-tett, majd lÃ¡tva Fogatlan tegnapi frissen fogott mai reggeliÃ©t kinyitottam a kosarÃ¡t Ã©s kivetem belÅ‘le egy kisebb mÃ©retÅ± halat Ã©s a serlegbe kezdtem mÃ¡rtogatni. NÃ¡lam otthon ez olyan, mint mÃ¡snak a reggeli teÃ¡ja.

Kimentem a hÃ¡z bal oldalÃ¡hoz Ã©s falhoz tÃ¡masztott lÃ©trÃ¡n nesztelenÃ¼l a tetÅ‘re mÃ¡sztam, Ã©s halas vÃ-zbÅ‘l nÃ©ha szÃ¼rcsÃ¶lve a kÃ©sÃ© kÃ©sÅ‘i napfelkeltÃ©t kezdtem nÃ©zni.

Elfogok hajÃ³zni az Ã•dÃ¡zok szigetÃ©re, Ã©jfÃ©l utÃ¡n. Azt mondom majd Hablatynak, ha esetleg rajta kapna, hogy egy kÃ¶zeli faluba megyek Ã¼zletet kÃ¶tni valakivel egy fegyverÃ©rt, vÃ©gÃ¼l is fÃ©lig mÃ¡r igazat mondok.

Ãœzletet kÃ¶tni... DagÃºrral? ErÅ‘vel is elvetnÃ©m, vagy el is lophatnÃ¡m. Nem lehet! Ha rÃ¡jÃ¶n, amire kicsi az esÃ©ly, de akkor is, ha rÃ¡jÃ¶n, rÃ¶gtÃ¶n a Hibbantiakat hibÃ¡ztatnÃ¡!

_KÃ¶zvetlenÃ¼l vele kell beszÃ©lem, Ã©s kÃ¶zvetlenÃ¼l az Å‘ szeme

kÃ¶zÃ© kell hazudnom. De az Ã¼zlet csak akkor Ã¼zlet, ha mind kÃ©t fÃ©lnek nyeresÃ©ges. Fel kell neki ajÃ¡nlanom valamit, de mi kellhet valakinek akinek van egy egÃ©sz tÃ¶rzse Ã©s armadÃ¡ja. Nem szÃ-vesen vallom be, de mÃ©g nekem sincs ekkora hatalmam._ (Itt egy nagyot kortyoltam a Halas VÃ-zbÅ‘l, majd hirtelen Fogatlan mÃ¡szott fel mellÃ©m a tetÅ‘ ablakon keresztÃ¼l, Ã¡sÃ-tott egy komÃ³tosat Ã©s leÃ¼lt mellÃ©m.)

HÃ¡t persze! Fogatlan a kulcs ehhez az "Ã¼zlethez".

~ Hogy hogy ilyen korÃ¡n fent vagy? ~ kÃ©rdezte suttogva, mikÃ¶zben a bÃ¶grÃ©m tartalmÃ¡t vizslatva.

- Nem bÃ-rtam aludni, egÃ©sz Ã©jjel azon gondolkoztam, hogy.. vÃ¡rj. MiÃ©rt suttogsz? Nem hall minket senki.

~ Az emberek nem is, de a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny lehet. ~ nÃ©zett vÃ©gÃ¼l rÃ¡m.

- Ez csak akkor lenne lehetsÃ©ges, ha ez egy szabad frekvencia lenne, ezt most csak mi ketten halljuk. SÃ¡rkÃ¡ny vagy Ã©s mÃ©g ennyit sem tu...?

~ Azt mÃ©g megiszod? ~ szakÃ-tott fÃ©lbe Ã©s bÃ¶kÃ¶tt az orrÃ¡val serlegemre. Majd kiszÃºrta szemÃ©t. KÃ¶vettem a tekintetÃ©t, majd vissza nÃ©ztem. Megforgattam a szemeim mikÃ¶zben sÃ³hajtottam egyet, Å‘ pedig vigyorogva kinyitotta szÃ¡jÃ¡t Ã©s bele Ã¶ntÃ¶ttem az italom. Majd Ã¡tfordultam Ã©s amerrÅ‘l jÃ¶ttem lecsÃºsztam a tetÅ‘rÅ‘l. Be akartam menni, mikor kitalÃ¡ltam a bosszÃºmat a tegnapi megjegyzÃ©sÃ©Ã©rt.

- HÃ© Fogatlan, kÃ©rsz mÃ©g valamit? - kÃ©rdeztem mikÃ¶zben felkÃ©szÃ¼ltem.

~ Mit?! ~ hajolt le felÃ©m izgatottan. Abban pillanatban meglÃ³dÃ-tottam serleget Ã©s felÃ© hajÃ-tottam. Å• viszont kÃ¶nnyÅ± szerrel kikerÃ¼lte.

~ HÃ¡, mellÃ©! ~ hirtelen megcsÃºszott Ã©s a tetÅ‘ ablakon keresztÃ¼l vissza zuhant Hablaty szobÃ¡jÃ¡ba.

Ã‰n pedig nevetve futottam az Ã¶bÃ¶l felÃ©.

* * *

><p>Egy sziklÃ¡n Ã¼csÃ¶rÃ¶gtem a tÃ³nak hÃ¡ttal az Ã¶bÃ¶lben. A homokba rajzoltam le a Hibban Ã©s az Ã•dÃ¡z k sziget kÃ¶zÃ¶tt hÃºzÃ³dÃ³ szigeteket. Azt latolgattam, hogy talÃ¡n nem is tudnÃ¡m egyetlen Ã©jszaka alatt megjÃ¡rni ezt a tÃ¡vot oda Ã©s vissza, plusz nem is biztos, hogy nem kÃ¶vetnÃ©nek e.<p>

_ Nem keverhetem bajba HablatyÃ©kat, ugyanakkor kell a kÃ¶nyv is... Kell egy kÃ¼lsÅ‘s, aki semleges mind kÃ©t oldaltÃ³l, amiben feltÃ©tlenÃ¼l megbÃ-znak Ã©s gyanÃº esetÃ©n gyorsan letud lÃ©pni Ã©s nem kerÃ¼l a figyelem kÃ¶zÃ©ppontjÃ¡ba, mÃ©g akkor sem, ha nagyon akarja._

A frusztrÃ¡ltsÃ¡gtÃ³l Ã¶ssze rÃ¡ncolt homlokom volta jele annak, hogy meg van a vÃ¡lasz.

._.. Johan. Å• neki ugyan nem a leggyorsabb a hajÃ³ja, de tÃ¶kÃ©letes Ã¡lcÃ¡t Ã©s alibit nyÃºjt mind kÃ©t veszÃ©ly faktor esetÃ©re. TÃ¶bbnyire mindig 3 napig marad itt, senki nem fog bÃ¡nkÃ³dni, ha hamarabb elmegy valami miatt. MÃ¡r csak kell valami Ã¼rÃ¼gy, hogy elvigyen engem oda. De nem szokott kÃ©rdezni, ha kellÅ‘ pÃ©nzt kap a fuvarÃ©rt. Egy gond kipipÃ¡lva._

Ã‰s mit csinÃ¡ljak majd ha az Ã•dÃ¡zoknÃ¡l leszek. DagÃºr nem fogok feltÃ©tlenÃ¼l hinni nekem, Ã©s Ã¡t lÃ¡that majd az cselszÃ¶vÃ©semen. KÃ©t eshetÅ‘sÃ©g van:

1. Vagy rÃ¶gtÃ¶n elfogat majd, Ã©s akkor ki kell vernem a balhÃ©t.

2. Vagy sikerÃ¼l Ã¡tvernem Ã©s ha valami balul is sÃ¼lne el, akkor maximum improvizÃ¡lok valamit.

A cÃ©l szigethez rajzoltam egy Ã–lvÃ©sz szimbÃ³lumot.

_ De mivel nem tudjuk megjÃ¡rni egyetlen Ã©jszaka alatt, kell egy bomba biztos megÃ¡llÃ³, ahova mÃ©g egy sÃ¡rkÃ¡ny sem kÃ¶vetne minket. A tekintetem megakadt egyetlen szigeten, ami sokkal inkÃ¡bb kÃ¶zelebb van az Ã•dÃ¡zokhoz, mint ide._

...Sebhely sziget, mennyit jÃ¡rtunk oda a testvÃ©reimmel, de az emberek... fÃ©lnek tÅ‘le! TÃ¶kÃ©letes!
><em>A terv kÃ©sz is van!<em>

A lÃ¡bammal szÃ©t sÃ¶pÃ¶rtem a rÃ¶gtÃ¶nzÃ¶tt tÃ©rkÃ©pet Ã©s a kijÃ¡rat felÃ© gyalogoltam. MÃ¡r csak Johant kell meg gyÅ‘znÃ¶m. VÃ¡laszthat az Ã©sz Ã©rvek Ã©s a kÃ©rlelÃ©s klasszikus pÃ¡rosa kÃ¶zÃ¼l. Persze ezt mÃ©g Ã©n sem gondoltam komolyan.

Min tÃ¶rhette vajon Partridge ennyire a fejÃ©t? Kora reggel Ã³ta kÃ¶vettem Å‘t idÃ¡ig, ahol aztÃ¡n valamit nagy bÅ‘szen rajzolt a homokba, bÃ¡multa azt egy jÃ³ darabig, mikÃ¶zben Ã©rzelmek egÃ©sz sor mutatkozott az arcÃ¡n, biztos voltam benne, hogy agyalt valamin.

Mikor elment, elÅ‘bÃºjtam az Ã¼lÅ‘ helye mÃ¶gÃ¶tt elterÃ¼lÅ‘ bokrok mÃ¶gÃ¼l Ã©s oda mentem, megnÃ©zni mit is csinÃ¡lhatott, hÃ¡tha maradhatott valami a firkÃ¡lmÃ¡nyÃ¡bÃ³l.

Nem lÃ¡tszÃ³dott mÃ¡r semmi. Ã•m de egy nagyon kirÃ-vÃ³ motÃ-vum mÃ©gis csak maradt. Ha valamit megjegyeztem az ez. _Annak az idegesÃ-tÅ‘ gyereknek Ã©s seregÃ©nek a cÃ-mer Ã¡llata, egy Ã–lvÃ©sz. De mit akarhat Partridge az Ã•dÃ¡zoktÃ³l? Ha csak nem... DagÃºr talÃ¡lt egy mÃ¡sik Ã‰jfÃºriÃ¡t, elfogta, Ã©s most Partridge ezÃ©rt van Hibbanton, hogy kiszabadÃ-tsa._

_ De miÃ©rt csinÃ¡lnÃ¡ ezt egyedÃ¼l? TalÃ¡n nem akarja ezzel terhelni Hablatyot.. Ã¡Ã¡Ã¡ biztos nem, hiszen Hablaty is talÃ¡lni akar egy mÃ¡dik Ã‰jfÃºriÃ¡t. Akkor talÃ¡n... tÃºl veszÃ©lyesnek tartanÃ¡? Ezt mÃ¡r hamarabb elkÃ©pzelem rÃ³la. Ha az Ã•dÃ¡zokhoz akar menni, kell neki valaki, aki elviszi odÃ¡ig. Biztos nem egy sÃ¡rkÃ¡ny, hanem sokkal inkÃ¡bb egy olyan valaki, aki semleges. De ki lehet az akiben Partridge feltÃ©tel nÃ©lkÃ¼l megbÃ-zna?... TalÃ¡n az, aki ide is elhozta, Johan. Akkor most biztos a dokkhoz ment! Utol kell Ã©rnem Ã©s beszÃ©lni vele, hogy Ã©n is menni akarok! Ha tÃ©nyleg egy mÃ¡sik Ã‰jfÃºriÃ¡rÃ³l van szÃ³, nekem is ugyan annyi kÃ¶zÃ¶m ehhez, mint

neki! Hablatyot viszont most ki kell hagyni ebbÅ‘l, DagÃºr miatt tÃºl veszÃ©lyes._

Ugyanott tÃ¡voztam a vÃ¶lgybÅ‘l, mint Partridge Ã©s futottam kikÃ¶tÅ‘hÃ¶z.

Mire oda Ã©rtem Partridge mÃ¡r nagyban Johannal tÃ¡rgyalt. Nem hallottam egÃ©szen mit is mondnak, de:

-... Ã©s ezt biztos, hogy ezt egyedÃ¼l vÃ©ghez vinni?

- Igen, mindÃ¶ssze annyit kÃ©rnÃ©k tÅ‘led, hogy vigyÃ©l el az Ã•dÃ¡zok szigetÃ©re a tÃ¶bbit pedig Ã©n Ã-gy vagy Ãºgy, de megoldom. SegÃ-tesz?

- Persze! Ã–rÃ¶mÃ¶mre szolgÃ¡lna borsot tÃ¶rni az orruk alÃ¡! - emelte Johan magasba a kezÃ©t.

- Elfog bÃ-rni egy a hajÃ³d egy sÃ¡rkÃ¡ny mÃ©retÅ± rakomÃ¡nyt? - erre a kÃ©rdÃ©sre felkaptam a fejem. SzÃ³val tÃ©nyleg egy sÃ¡rkÃ¡nyÃ©rt megy oda. De mikor?

- Persze! SzÃ¡llÃ-tottam annÃ¡l mÃ¡r nagyobb rakomÃ¡nyt is. Mikor szÃ¡ndÃ©kozol indulni? - Igen igen, ezt akarom tudni Ã©n is!

- Ma Ã©jfÃ©lkor.

- Addig mÃ©g sok idÅ‘ van, honnan tudod, hogy a tÃ¶rzs fÅ‘nÃ¶k nem tesz Ã³vintÃ©zkedÃ©seket?

- PlÃ©hpofÃ¡t bÃ-zd csak rÃ¡m, nem fog gyanÃºt fogni, Ã©s hamarabb vissza Ã©rÃ¼nk mielÅ‘tt feltÅ±nne neki, hogy huzamosabb ideig eltÅ±ntem. -majd egy zacskÃ³ aranyat adott Ã¡t Johannak, kezet fogott kezet rÃ¡zott vele Ã©s mintha mise tÃ¶rtÃ©nt mindketten vissza tÃ©rt a teendÅ‘jÃ©hez.

* * *

><p>A nap tovÃ¡bbi rÃ©szÃ©ben szinte alig lÃ¡ttam Partridge-ot, tÃ¶bbnyire BÃ©lhangosnak segÃ-tett mÅ±helyben, mivel Hablaty most vagy az apjÃ¡nak segÃ-tett, vagy iskolÃ¡ban okÃ-totta a tÃ¶bbieket.<p>

Ãšgy tervezem, hogy ma Ã©jjel fent maradok mÃ-g Partridge el nem indul, Hablaty addigra mÃ¡r elszokott aludni, PlÃ©hpofÃ¡t pedig szinte lehetetlen felÃ©breszteni._ Ã‰szrevÃ©tlenÃ¼l elsurranok Ã©s mire bÃ¡rkinek is feltÅ±nne, mÃ¡r itthon is leszek egy.. egy mÃ¡sik Ã‰jfÃºriÃ¡val! Alig hiszem el! De mÃ©g ma talÃ¡lkozok valakivel a fajtÃ¡bÃ³l... remÃ©lem. Hiszen, mi mÃ¡sÃ©rt menne Partridge oda?_

* * *

><p>Az Ã¶sszes kÃ¶zeli szigetet bejÃ¡rtuk Hibbant kÃ¶rÃ¼l, amirÅ‘l Ãºgy feltÃ©teleztÃ¼k, hogy esetleg egy mÃ¡sik Ã‰jfÃºria lakhat, vagy fordult meg rajta. Partridge kÃ©rÃ©sÃ©re Hablaty elÅ‘vette Bork jegyzeteit Ã©s tÃ¼zetesen Ã¡ttanulmÃ¡nyozott minden kis aprÃ³ sugallatot, ami csak egy Ã‰jfÃºriÃ¡ra utalhat, mÃ¡rmint aki nem Ã©n voltam. Azt is kiderÃ-tette, hogy miÃ³ta ismerik a Hibbantiak a fajtÃ¡m, ez pedig majdnem meg egyezett a szolÃ¡ris Ã©let korommal. MÃ©g PenÃ©sz hamis Bork jegyzeteit Ã©s tÃ©rkÃ©pÃ©t is elÅ‘vettÃ¼k,

hÃ¡tha van valami igazsÃ¡g alapja, de a nap folyamÃ¡n Å‘ maga vallotta be, hogy az egÃ©sz csak humbug.<p>

KikÃ©rdeztÃ¼nk minden csalÃ¡dot a szigeten, hogy az Å‘seik miket tapasztalatok ezzel azzal Ã¼ggyel kapcsolatban, de legtÃ¶bb homÃ¡lyos mesÃ©nek vagy nem volt Ã©rtelme vagy pedig Ã©n magam erÅ‘sÃ-tettem meg, hogy ott Ã©s akkor Ã©n volt az e vagy sem.
>Azt is megengedtem Partridge-nak, hogy bele nÃ©zzen fiÃ³ka kori emlÃ©keimbe, de nem talÃ¡lt semmit, csak pÃ¡r homÃ¡lyos kÃ©pet a hÃºgomrÃ³l, Ã©s egy kÃ©t Ã¡rnyat a szÃ¼leim halÃ¡lÃ¡rÃ³l, de ez mÃ¡r rÃ©g volt, Ã©s nem tudom, hogy hol.<p>

MÃ¡r kezdett esteledni. Hablaty is Ã©s Ã©n is kimerÃ¼ltÃ¼nk mind testileg, mind lelkileg. Ha ez nem lenne elÃ©g, Hablaty Ã¶ssze evett valamit az egyik szigeten, egy furcsa szagÃº halat, amit Partridge Ã³va intÃ©se ellen is megevett. Nagyon nyÃºzott Ã¡llapotban kerÃ¼lt az Ã¡gyba.

Ã‰n is fÃ¡radt voltam, de igyekeztem nem elaludni. Fent kellett maradnom, a remÃ©ny ami ma estig elkÃ-sÃ©rt most teljesedett ki. MÃ¡r nem kellett sok Ã©jfÃ©lig, talÃ¡n csak egy Ã³ra, viszont nem bÃ-rtam ki, annyira fÃ¡jtak az izmaim az egÃ©sz napnyi repÃ¼lÃ©stÅ‘l, hogy vÃ©gÃ¼l elnyomott az Ã¡lom.

NagyjÃ¡bÃ³l fÃ©l Ã³rÃ¡t alkudhattam, mikor csÃ¶rÃ¶mpÃ¶lÃ©sre riadtam fel. MegdÃ¶rzsÃ¶ltem a szemem Ã©s mikor tisztult a lÃ¡tÃ¡som Hablatyra nÃ©ztem, aki mÃ©g jÃ³Ã-zÅ±en durmolt. FellÃ©legezve kiugrottam a tetÅ‘ ablakon, mÃ©g egyszer rÃ¡nÃ©ztem, rÃ¡mosolyogtam Ã©s:

- Reggel talÃ¡lkozunk, pajti. - suttogtam, bÃ¡r tudtam Ãºgysem hallja vagy Ã©rti. Egy ajtÃ³ csapÃ³dÃ¡sra Ã¶ssze szÅ±kÃ¼lt a szemem Ã©s elÅ‘re tekintve a sÃ¶tÃ©tbe a kikÃ¶tÅ‘ felÃ© kezdtem rohanni.

Oda Ã©rve elrejtÅ‘zzem, nehogy kiszÃºrjanak, majd mikor meggyÅ‘zÅ‘dtem, hogy sem Johan sem Partridge nincs a hajÃ³ kÃ¶zelÃ©ben, oda sompolyogtam Ã©s felugrottam a fedÃ©lzetre. TalÃ¡ltam egy darab ponyva fÃ©lÃ©t, egy rakat letakart Ã¡ruhoz hÃºztam, majd magamra terÃ-tve azt hegyeztem a fÃ¼lem Ã©s vÃ¡rtam, hogy kikÃ¶ssÃ¼nk az Ã•dÃ¡zok szigetÃ©re.

Johan mÃ¡r az iskolÃ¡nÃ¡l vÃ¡rt rÃ¡m. KÃ©rdÅ‘n nÃ©zett vÃ©gig rajtam, mire Ã©n csak szÃ©ttettem a kezem.

- Nem hoztÃ¡l semmien fegyvert? - erre karba tett kÃ©zzel vigyorogtam rÃ¡.

- Tudod az elme nÃ©ha Ã©lesebb fegyver tud lenni, mint bÃ¡rmilyen penge.

- Ã‰s mÃ¡lhÃ¡dban mit hoztÃ¡l?

- Az legyen az titkom. - megforgattam a szemeit Ã©s a hajÃ³ja felÃ© kezdett indulni, majd intett, hogy tiszta a levegÅ‘, kÃ¶vethetem.

>Mikor beszÃ¡lltunk Ã©reztem valami furcsÃ¡t, egy harmadik szemÃ©lynek a jelenlÃ©tÃ©t.<p>

- Van mÃ©g valaki a hajÃ³don? - felÃ©m fordult, majd kÃ©rdÅ‘n kÅ‘rbe vizslatott Ã©s megint rÃ¡m nÃ©zett.

- Nem, hacsak tÃ©ged nem kÃ¶vetett valaki. - hallottam valami dÃ¼bÃ¶rgÃ©s szerÅ± hangot, de annyira figyeltem Johanra, hogy nem tudtam volna meg mondani merrÅ‘l jÃ¶tt. Åšgy voltam vele, hogy biztos csak egy kisebb DÃ¶rgÅ‘dob Ã¼tkÃ¶zÃ¶tt hajÃ³ fenÃ©knek.

- Induljunk. - kezdemÃ©nyeztem Ã©s Johan a kormÃ¡nyhoz lÃ©pve a sÃ¶tÃ©tbe kormÃ¡nyozta a hajÃ³t.

* * *

><p>ElÃ©rtÃ¼k Sebhely szigetet. KÃ¶zelebb Ã©rve egy olyan barlang bejÃ¡rathoz irÃ¡nyÃtottam Johant, ahova a hajÃ³ja pont befÃ©rt. BeÃ©rve a barlang belsejÃ©be egy elÅ‘zÅ‘leg a hajÃ³hoz kapcsolat kis csÃ³nakot tettÃ¼nk a vÃzre.<p>

- Ez lesz az amivel majd Ã©n eltÅ±nÃ¶k az Ã©jszakÃ¡ban, mikor te vissza felÃ© kiraksz itt. - bÃ³lintott, majd elrakva az elÅ‘zÅ‘leg hasznÃ¡lt kÃ¶telet Ã©s csigÃ¡kat kimanÅ‘vereztÃ¼nk a barlang szÃ¡jÃ¡bÃ³l, Ã©s a fÃ¡klya fÃ©nnyel jÃ³l kivilÃ¡gÃtott sziget felÃ© haladtunk.

Az Ã•dÃ¡zok szigete egy hatalmas Ã¶bÃ¶lben kezdÅ‘dÃ¶tt, melynek kÃ©t szÃ¡jÃ¡t egy hatalmas Å‘rtorony hÃd kÃ¶tÃ¶tte egybe. A tetejÃ©n tucatnyi, Ã¡llig felfegyverzek, fÃ¡klyÃ¡s Ã•dÃ¡z Å‘rszem fÃ¼rkÃ©szett minket.

MeglÃ¡tva Johant, fel vontattÃ¡k a hatalmas acÃ©l rÃ¡cs kaput. A hÃd szÃ¡ja Ã©s Ãºgy maga a kapu is akkora volt, hogy egy tÃzszer nagyobb hajÃ³ is kÃ©nyelmesen is Ã¡tfÃ©rt volna rajta

Az ÃjÃ¡szok folyamatosan cÃ©lzÃ¡sra Ã¡lltak. A hÃd alatt Ã¡tÃ©rve tucatnyi kereskedelmi hajÃ³ volt kikÃ¶tve, Ã©s vÃ¡rtÃ¡k kirakodÃ¡st. A fegyverektÅ‘l kezdve a finom fÅ±szereken, ruha nemÅ±kÃ¶n a rabszolgÃ¡kig, minden volt itt.

Nem akartam elhinni, de mÃ©g sÃ¡rkÃ¡nyok is voltak itt... de, nem Ãºgy ahogy az ember elvÃ¡rnÃ¡,... finoman szÃ³lva mÃ¡r... fel voltak dolgozva,... mint az egyszerÅ±, elÅ‘csomagolt disznÃ³k, amik csak most jÃ¶ttek a vÃ¡gÃ³hÃdrÃ³l.

A fejemet elfordÃtva mentem be Johan kabinjÃ¡ba, Ã©s egy szÃ©kre Ã¼lve a hÃ¡nyinger kerÃ¼lgetett. Johan bejÃ¶tt Ã©s leguggolva mellÃ©m a vÃ¡llamra tette a kezem.

- Ne haragudj, hogy csak Ãgy berohantam ide. - mondtam fÃ©lig Ã¶klendezÅ‘ hangon.

- Semmi baj, Partridge. El sem tudom kÃ©pzelni, mit vÃ¡lthat ki belÅ‘led ez a lÃ¡tvÃ¡ny, de tudod mit? Maradj idebent, mÃg oda nem Ã©rÃ¼nk a tÃ¶rzsi kÃ¶zpont stÃ©gjÃ©hez, Ã©s majd szÃ³lok mikor elÅ‘ gyere. Rendben?

- Rendben, Ã©s... KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, Johan. - majd ki ment, de az ajtÃ³ban mÃ©g vissza fordulva:

- IgazÃ¡n nincs mit. - majd becsukva ajtÃ³t egy Ã•dÃ¡z katonÃ¡val kezdett tÃ¡rgyalni, hogy DagÃºr szÃne elÃ© jÃ¡rulhassunk.
>Ez nagyon sokat jelentett nekem JohantÃ³l, Å‘szintÃ©n szÃ³lva odakint mÃ¡r a rosszullÃ©t kerÃ¼lgetett. Csak kÃ©pzelni tudom, hogy

mondjuk Fogatlan min ment volna keresztÃ¼l.<p>

Nem tudtam mi lehet ez az orr facsarÃ³ bÅ±z. Ã‰reztem mÃ¡r hasonlÃ³t, mikor bezÃ¡rva voltam, az akkor arÃ©nakÃ©nt szolgÃ¡lÃ³ iskolÃ¡ban. _Ez a szag... halott sÃ¡rkÃ¡nyok, de... rengeteg... megszÃ¡molni sem tudnÃ¡m. Hova kerÃ¼ltem Ã©n?_

Igyekeztem elterelni a gondolataim, mikor egy ajtÃ³ csapÃ³dÃ¡st hallottam Ã©s KalmÃ¡r Johan hangjÃ¡t, ahogy egy idegen fÃ©rfival beszÃ©l.

- Mehet! - a fÃ©rfi kiÃ¡ltott Ã©s a hajÃ³ kanyarodni kezdett, majd egy Ãºjabb hosszÃº, hÃºsz perc kÃ¶rÃ¼li lassÃº, monoton Ãºt kÃ¶vetkezett. Eddig legalÃ¡bb hallottam, ahogy Johan Ã©s Partridge beszÃ©lget, mÃ©g ha nem is Ã©rtettem kristÃ¡ly tisztÃ¡n. Amit sokszor hallottam, az DagÃºr neve, a sÃ¡rkÃ¡ny szÃ³ Ã©s kÃ¶nyv, de most mÃ¡r csak az Ã•dÃ¡z katonÃ¡k ujjongÃ¡sÃ¡t, vagy ahogy parancsokat osztogatnak.

A hajÃ³ hirtelen megÃ¡llt, egy ajtÃ³ kinyÃ-lt, a hajÃ³ pillÃ©r lecsapÃ³dott, kÃ©t ember leszÃ¡llt a fedÃ©lzetrÅ‘l, majd DagÃºr eszelÅ‘s nevetÃ©sÃ©t hallottam Ã©s pÃ¡r pillanat mÃºlva minden elcsendesedett.

Kidugtam az orrom a lepel alÃ³l Ã©s bele szippantottam a levegÅ‘be. Nem Ã©reztem Partridge vagy mÃ¡s ember szagÃ¡t. ElÅ‘bÃºjtam Ã©s kÃ¶rbe pillantottam, de nem lÃ¡ttam senkit.

MegÃ©reztem, hogy merre menetek Ã©s leugorva a hajÃ³rÃ³l a nyomukba szegÅ‘dtem. Egy hatalmas, dÃ-szes Ã©pÃ¼letet kÃ¶rÃ¼l jÃ¡rva lÃ¡ttam meg Å‘ket, ahogy egy kÃ¶zeli erdÅ‘ben tÃ¡voznak. A kitaposott Ã¶svÃ©nytÅ‘l nem messze beugrottam a bokrok kÃ¶zÃ© Ã©s egy tisztÃ¡sig kÃ¶vettem Å‘ket, igaz, Johan mÃ¡r nem volt itt. Meglapulva prÃ³bÃ¡ltam hallgatÃ³zni.

- Mi jÃ¡ratban Partridge? Csak nem a rÃ©gi idÅ‘kre jÃ¶ttÃ©l emlÃ©kezni?

- Megnyugodhatsz, nem azÃ©rt jÃ¶ttem, hogy veled nosztalgiÃ¡zzam.

- Akkor minek kÃ¶szÃ¶nhetem a lÃ¡togatÃ¡sod? TalÃ¡n ajÃ¡ndÃ©kot hoztÃ¡l nekem? - dÃ¶rzsÃ¶lte izgatottan a tenyerÃ©t.

- Nem, Ã¼zletet kÃ¶tni jÃ¶ttem.

- Ugyan mim van nekem, ami a nagy Partridge kellhet, hÃ©t kirÃ¡ly koronÃ¡jÃ¡val Ã©s Ã¶t mÃ¡gus botjÃ¡val egyetemben?! - a viselkedÃ©se hirtelen megvÃ¡ltozott Ã©s mutatÃ³ ujjÃ¡val vadul felÃ©m csapdolÃ³zott.

- AtyÃ¡d kÃ¶nyve az Ã–lvÃ©szekrÅ‘l.

- Az kÃ¶nyv ApÃ¡mmal egyÃ¼tt a sÃ-rba szÃ¡llt. Ã‰s kÃ¼lÃ¶nben is, nekem mi hasznom szÃ¡rmazik belÅ‘le?!

- Ha nekem adod a kÃ¶nyvet, meg szelÃ-dÃ-tem neked a gleccserbe zÃ¡rt Ã–lvÃ©szt, de ha nem jÃ¶n Ã¶ssze, akkor megkap..

- Megkapom cserÃ©be az Ã‰jfÃºriÃ¡t?!

- ... Igen. - nagyot sÃ³hajtva akartam kezet fogni vele, amikor egy fojtÃ¡st kÃ¶vetÅ‘en:

~ Partridge te mi a fenÃ©t mÅ±velsz itt ezekkel?! ~ kÃ©rdezte Fogatlan idegesen, aki szinte a semmibÅ‘l bukkant fel. MÃ©g engem is meglepett. Persze tudtam, hogy DagÃºr Ãºgysem adnÃ¡ oda kÃ¶nyvet, de Fogatlan pont a legrosszabb kor jÃ¶tt.

- Fogatlan? - kÃ©rdeztem dÃ¶bbenten megfordulva.

- MegÃ¶lni! - kiÃ¡ltotta el magÃ¡t DagÃºr.

- DagÃºr vÃ¡rj, ez nem is rÃ³la szÃ³l!

- Ã“oo, tÃ©nyleg nem? - kÃ©rdezte gÃºnyolÃ³dva, aki tudta, hogy hazudok.

~ Mi, mi nem szÃ³l rÃ³lam?! ~ kÃ©rdezte Fogatlan.

- Semmi! - vÃ¡gtam rÃ¡ egybÅ‘l.

- MÃ©rt is nem mondod el neki Partringe? Hiszen az Ã¼zletÃ¼nkben Å‘ is benne volt.

~ Partirdge, lennÃ©l szÃves felvilÃ¡gosÃtani, hogy mirÅ‘l beszÃ©l ez a fÃ¶rmedvÃ©ny?

- ... MegÃ¡llapodtam DagÃºrra, hogy ha nekem adja a kÃ¶nyvet, akkor megkap cserÃ©be... tÃ©ged.

Fogatlan Ã©ppen mondani mondani akart valamit, amikor egy tucat Ã•dÃ¡z katona vette kÃ¶rÃ¼l, lefogtÃ¡k Ã©s megkÃ¶tÃ¶ztÃ©k.
>- Azt mondom, hogy ne raboljuk tovÃ¡bb egymÃ¡s idejÃ©t Partridge, gyerÃ¼nk a temetÅ‘be apÃ¡m kriptÃ¡jÃ¡hoz a kÃ¶nyvÃ©rt. - Fogatlan csak nÃ©zet, Ã©s lÃ¡ttam rajta, hogy Å‘ is vÃ¡laszom vÃ¡rja.<p>

- â€¦ rendben, gyerÃ¼nk. - mondtam Ã©s elfordultam FogatlantÃ³l.

- HozzÃ¡tok az Ã‰jfÃºriÃ¡t! - parancsolta DagÃºr jÃ³kedvÅ±en. Az katonÃ¡k felemeltÃ©k Fogatlant Ã©s elindultunk az emlÃtett helyre.

Mikor oda Ã©rtÃ¼nk, leraktÃ¡k Ã©s oda fordultam DaÃºrhoz.

- Rendben DagÃºr, teljesÃtsd az Ã¼zlet rÃ¡d esÅ‘ felÃ©t. Add ide a fÅ‘nÃ¶ki Ã¶ved csatjÃ¡t.

- ElÅ‘szÃ¶r te a teljesÃtsd a tiÃ©det, biztosÃtsd, hogy az Ã‰jfÃºria engedelmeskedni fog nekem.

- Akkor engedd el, Ã©s engedj oda hozzÃ¡.

- Nem engedem el, de oda mehetsz. - bÃ³lintottam. A katonÃ¡k eltÃ¡volodtak hogy beszÃ©lhessek a kelletlen fogollyal.

- BÃzz bennem. - suttogtam Fogatlan fÃ¼lÃ©be, aki Ã©rtetlenÃ¼l morgott. Visszamentem DagÃºrhoz, aki Ã¡t adta az Ã¶v csatot. Odamentem a kripta bejÃ¡ratÃ¡hoz Ã©s jÃ³l lÃ¡thatÃ³, Ã–lvÃ©sz szimbÃ³lum alakÃº mÃ©lyedÃ©sbe helyeztem azt.

A bejÃ¡rat nagyokat recsegve engedett Ã©s kinyÃ-lt. Odabent korom sÃ¶tÃ©t volt ezÃ©rt mikor bementem elvesztem a kint tartÃ³zkodik szeme elÅ‘l. Bent Ã©n tÃ¶kÃ©letesen lÃ¡ttam mindent, oda ment jÃ³kora kÅ‘ koporsÃ³hoz Ã©s ugyanazzal a Kulccsal kinyitottam azt is.

Ott fekÃ¼dt az Ã•dÃ¡zok dicsÅ‘ vezÃ©re, Oszwald a jÃ¡mbor. A kÃ¶nyvet erÅ‘sen szorÃ-totta a kezÃ©ben. Meg fogtam a kÃ¶nyv szabadon lÃ©vÅ‘ rÃ©szÃ©t Ã©s finoman de hatÃ¡rozottan kivettem a kÃ¶nyvet a csontvÃ¡z kezÃ©bÅ‘l.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m Oszwald. - suttogtam. Kivettem az Ã¶v csatot a helyÃ©rÅ‘l, mire a koporsÃ³ elkezdet bezÃ¡rulni, gyorsan felcsatoltam azt Oszwald derekÃ¡ra Ã©s elrÃ¡ntottam a kezemet. Most mÃ¡r senki sem nyithatja ki a koporsÃ³t Ã©s a kriptÃ¡t. Kisiettem mielÅ‘tt rÃ¡m zÃ¡rult volna.

KÃ-vÃ¡ncsian kinyitottam a viking iromÃ¡nyt, majd oda sÃ©tÃ¡ltam DagÃºrhoz, de nem nÃ©ztem rÃ¡.

- Nos, megvan ami kell? - nyaggatott.

- ...Igen ... megvan. - mondtam szinte mÃ¡r ijesztÅ‘en higgadtan Ã©s lassan.

Becsuktam a kÃ¶nyvet, elÅ‘re tekintettem a semmibe Ã©s akkorÃ¡t bemostam a jobb kezemmel DagÃºr sisakjÃ¡ba, hogy hÃ¡tra zuhant, bele csapÃ³dott egy sziklÃ¡ba Ã©s Ã¶ssze esett.

Egy darabig most nem fog fel kelni. A katonÃ¡k azonnal reagÃ¡ltak Ã©s a fegyvereikÃ©rt nyÃºltak.
>Ã‰n higgadtan az Ã¶vemre csatoltam a kÃ¶nyvet, a jobb lÃ¡bammal elÅ‘re lÃ©ptem, ki nyitottam szÃ¡mat Ã©s egy akkora Ã‰jfÃºria Ã¼vÃ¶ltÃ©s hagyta el azt, amirÅ‘l Fogatlan Ã¡lmodni sem merne.<p>

A katonÃ¡k rÃ©mÃ¼lten futottak el.

Odamentem Fogatlanhoz aki tÃ¡gra nyÃ-lt szemekkel nÃ©zett rÃ¡m.

>KiszabadÃ-tottam a kÃ¶telek fogsÃ¡gÃ¡bÃ³l.<p>

~ Hogy csinÃ¡ltad ezt? ~ Ã¡muldozott.

- Ha itt lesz az ideje, elmondom. - feleltem higgadtan.

~ EgyÃ©bkÃ©nt, te tÃ©nyleg oda adtÃ¡l volna nekik? ~ kÃ©rdezte most mÃ¡r idegesen.

- De hogy is, de a hirtelen megjelenÃ©sed miatt improvizÃ¡lnom kellet, bocs.

~ ValamiÃ©rt Ã©n azt hittem, hogy te egy Ã‰jfÃºriÃ¡t jÃ¶ssz kiszabadÃ-tani ide.

- Nem Ã¡llsz messze a valÃ³sÃ¡gtÃ³l. - nÃ©ztem rÃ¡, majd mikor le esett neki, hogy Ã©n rÃ¡gondoltam mÃ¡r nyitotta is szÃ¡jÃ¡t a vÃ¡laszÃ©rt.

- ... tudom, hogy hogy Ã©rtetted, de.. sajnos nem, ilyesmirÅ‘l szÃ³ sincs. De ha ne adj Thor vÃ©gÃ¼l tÃ©nyleg ilyesmire kerÃ¼lne sor, te leszel az elsÅ‘, akinek szÃ³lok. Rendben? - egy darabig

fontolgatta.

~ JÃ³l van, de ugye tudod, hogy ezzel mÃ©g nincs letudva minden... RemÃ©lem jÃ³ okod volt ezt tenni.

- Igen, ez a kÃ¶nyvben bÅ‘ven megÃ©rte. Ebben benne van minden, amit csak a Ã–lvÃ©szekrÅ‘l tudni kell.

~ MiÃ©rt Ã©rdekel tÃ©ged az a Ã–lvÃ©sz, tudtommal a FÃºriÃ¡kon kÃ-vÃ¼l nem kedvelsz mÃ¡s sÃ¡rkÃ¡ny fajokat.

- Ez Ã-gy is van, Ã©n kiszabadÃ-tani akarom, Ã©s ha Ã©n nem is, azok biztos megtettÃ©k volna.

~ JÃ³l van, menjÃ¼nk haza. ~ zÃ¡rta le a tÃ©mÃ¡t, Ã©n pedig bÃ³lintottam.

- De, ugye ezt nem mondjuk el Hablatynak?! - nevetve kezdett a kikÃ¶tÅ‘ felÃ© futni.

- HÃ©!.. Fogatlan! - futottam utÃ¡na.

A Sebhely szigetnÃ©l jÃ¡rtunk, de mivel mÃ¡r Fogatlan is velÃ¼nk volt, Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttÃ¼nk, hogy csÃ³nakot fegyelem elterelÃ©s kÃ©ppen itt hagyjuk.

Vissza Ã©rve Hibbantra, bementÃ¼nk Hablaty szobÃ¡jÃ¡ba, ahol Asztrid, BÃ©lhangos, PlÃ©hpofa Ã©s Gothi Ã¼lt Ã©s vettÃ©k kÃ¶rÃ¼l az Ã¡gyÃ¡t.

- Mi tÃ¶rtÃ©nt itt itt? Mi ez a gyÃ¡sz szertartÃ¡s?

- Partridge, Hablaty Ã¡llapota nagyon rosszra fordult. Gothi szerint elkapott egy betegsÃ©get, amire nem ismeri a gyÃ³gymÃ³dot. Lehet, hogy nem fog felÃ©pÃ¼lni. - mondta szomorÃºan Gobber. A sokktÃ³l meredten Ã¡lltam egyhelyben, a kÃ¶nyv kiesett a kezembÅ‘l a fÃ¶ldre.

Nem, ez nem lehet, ezt nem akarom elhinni! Most vesztettem el egy csomÃ³ embert, nem hagyhat itt Hablaty is.
>Nagy zajjal a tÃ©rdemre rogytam. A fÃ¶ldet bÃ¡multam. PlÃ©hpofa oda jÃ¶tt Ã©s a bal vÃ¡llamra tette a kezÃ©t. Ã‰n kÃ-nkeservesen rÃ¡ nÃ©ztem.<p>

- Meg fog halni?! Csak van valami gyÃ³gymÃ³d! - kÃ©rdeztem elcsuklÃ³ hangon.

- Mi nem ismerjÃ¼k, azt remÃ©ltÃ¼k, te talÃ¡n tudsz mondani valamit.

Ã‰n? MiÃ©rt pont Ã©n? MibÅ‘l hittÃ©k, hogy Ã©n ismerem az ellenszert? Nem vagyok gyÃ³gyÃ-tÃ³!
><em>Hirtelen Fogatlanra gondoltam. Mi lesz vele, ha Hablaty nem Ã©li tÃºl ezt a ragÃ¡lyt?<em> MagÃ¡ra marad,. Fogatlanra akartam nÃ©zni, de mÃ¡r nem volt ott.

Kiszaladtam a szobÃ¡bÃ³l Ã©s a hÃ¡zbÃ³l, de nem lÃ¡ttam sehol.

- Fogatlan?! - kiÃ¡ltottam aggÃ³dva, fÃ©ltem attÃ³l mit tehet majd, ha vÃ©gsÅ‘ elkeseredÃ©sÃ©ben elkezd tombolni.

Az erdÅ‘ felÃ© kezdtem rohanni, alig Ã¶t perc alatt ott voltam. Ott volt bent a medencÃ©ben Ã©s a fÃ¶ldet nÃ©zte.

- Fogatlan?! - kÃ©rdeztem elkeseredve - JÃ³l vagy?!

~ MÃ¡r, hogy lennÃ©k jÃ³l?! Hallottad, a legjobb barÃ¡tom haldoklik!

>Oda Ã¼ltem mellÃ©.<p>

~ Å• nem hallhat meg Partridge, ha meghal Ã©n tÃ©nyleg egyedÃ¼l maradok. ~ keseredett el.

- Ne fÃ©lj, nem hagyjuk, hogy meghaljon. - prÃ³bÃ¡ltam vigasztalni.

~ MÃ©gis mit tehetnÃ©nk? Hallottad, nincs ellenszer. ~ egy kis ideig csak Ã¼ltem ott Ã©s gondolkodtam.

GyerÃ¼nk Partridge, gondolkozz! Ne hagyhatod szenvedni Hablatyot! Biztos van valami megoldÃ¡s! Egy varÃ¡zs lat vagy, egy legenda vagy csak egy...! Vagy csak megint nem lÃ¡tok tovÃ¡bb oromnÃ¡l! SÃ¡rkÃ¡nyokkal vagyok otthon kÃ¶rÃ¼lvÃ©ve... mindenÃ¼nk rÃ¡juk Ã©pÃ¼l! A kultÃºrÃ¡nk, a tudomÃ¡nyaink, mÃ©g mi magunk is. (NÃ©ztem vÃ©gig a a fedetlen karjaimon, amin itt ott nÃ©ha kisebb nagyobb fekete pikkelyek voltak megfigyelhetÅ‘k)
><em>MÃ©rt ne lehetne most is ez a megoldÃ¡s, egy sÃ¡rkÃ¡ny... egy FÃšRIA, egyenesen Mata-fury-rÃ³l!<em>

Ã‰s akkor be ugrott a megoldÃ¡s.
>- Fogatlan, kitalÃ¡ltam hogyan gyÃ³gyÃ-thatnÃ¡nk meg Hablatyot!<p>

~ MÃ©gis hogy? ~ kÃ©rdezte hitetlen kedve

- LÃ©tezik egy FÃºria faj, amelynek kÃ¶nny cseppje mÃ©g a halÃ¡lt is kÃ©pes visszafordÃ-tani. - Fogatlan Ãºgy nÃ©zett rÃ¡m, mint egy HoldkÃ³rosra.

~ Ã‰s milyen fajta sÃ¡rkÃ¡ny ez, Ã©s egyÃ¡ltalÃ¡n hol van?

- SzemÃ©lyesen sajnos mÃ©g sosem lÃ¡ttam, de biztos, hogy egy FÃºria fÃ©le. A neve Kard virÃ¡g, mert Ã¡llÃ-tÃ³lag olyan Ã©les nyelvÅ± a beszÃ©de, mint egy kardÃ©, Ã©s elmÃ©je mÃ©g Ã©lesebb, de hogy hol van azt csak Mata-furyn tudnÃ¡nk megnÃ©zni, ahhoz viszont oda kellene utaznunk.

~ Ã‰s hagyjam itt Hablatyot?! Felejtsd el!

- InkÃ¡bb itt maradsz Ã©s vÃ©gignÃ©zed ahogy lassan meghal? Hablatynak egyÃ©bkÃ©nt vÃ©rhasa van, kÃ©t hÃ©ten belÃ¼l..

~ De hÃ¡t annyi idÅ‘ mire oda Ã©rÃ¼nk. Mire vissza Ã©rnÃ©nk, addigra...

- Mata-fury-ra vannak Ãºjon Ãºtvonalak amik egy hÃ©tre szÅ±kÃ-tenÃ© az utazÃ¡s idejÃ©t. IdÅ‘ben visszaÃ©rnÃ©nk. - Fogatlan egy darabig csak gondolkozott, majd rÃ¡m nÃ©zett.

~ Legyen, de ezt akkor el kell mondanunk PlÃ©hpofÃ¡nak. ~

BÃ³lintottam. Mikor vissza Ã©rtÃ¼nk Ã©s elmondtuk a tervÃ¼nket, elÅ‘szÃ¶r Å‘k sem hittÃ©k el, de vÃ©gÃ¼l meggyÅ‘ztem Å‘ket.

MÃ¡snap reggel kint voltunk a kikÃ¶tÅ‘ben a hajÃ³mnÃ¡l.

Asztrid Ã¡tÃ¶lelte Fogatlant.

- VigyÃ¡zz magadra, Ã©s persze Partridge-ra is. Fogatlan csak vigyorgott, Ã©n meg horkantottam egyet.

- JÃ¡rjatok sikerrel. - mondta biztatÃ³an PlÃ©hpofa.

- Ãšgy lesz. - feleltem Ã©s BÃ©lhangos kezÃ©be nyomtam a Ã–lvÃ©sz kÃ¶nyvet.

- Szeretnem, ha ezt Ã¡t tanulmÃ¡nyoznÃ¡d, mire vissza Ã©rek. - rÃ¡nÃ©zett a kÃ¶nyvre Ã©s bÃ³lintott.

Fogatlan beszÃ¡llt a hajÃ³ba, Ã©n is be akartam, amikor Asztrid elÃ©m lÃ©pett.

- Ne hagyd Hablatyot meghalni.

- Nem hagyom, ha te sem hagyod. - mondtam bizalommal tejesen. BÃ³lintott Ã©s ellÃ©pett tÅ‘lem. BeszÃ¡lltam a hajÃ³mba Ã©s elindultunk. A tÃ¡volban mÃ©g integettÃ¼nk Hablaty felÃ©, majd elkezdtem jobban meg feszÃ-teni a vitorlÃ¡t, mire fel gyorsultunk.

- IrÃ¡ny Mata-fury. - mondtam, mire Fogatlan bÃ³lintott. _Ãšgy Ã©rzem, kalandok mÃ©g csak most kezdÅ‘dnek..._

3. Hol is kezdjem?

... Egy napja, hogy hajÃ³zunk. Ã‰n Ã©s Fogatlan nem sokat beszÃ©lgettÃ¼nk, fÅ‘kÃ©nt, mert mind kettÅ‘nknek meg volt a maga feladata. Ã‰n a nap nagy rÃ©szÃ©t a kabinomban tÃ¶ltÃ¶ttem, mert a tÃ©rkÃ©pen olyan hajÃ³zÃ¡si vonalat akartam talÃ¡lni, amely az oda utunkat egy hÃ©tre szÅ±kÃ-tenÃ©.

LÃ©tezik az Ãºgy nevezett, Nyugat Ãštja, ez a legrÃ¶videbb Ãºtvonal, ennek vannak bizonyos Ã¡llomÃ¡si:

_ Az elsÅ‘, a mÃ¡r jÃ³l ismert Pokolszirt Kapu, nem csak a zÃ¡tonyokkal Ã¶vezett tengertÅ‘l, az Ã¡thatolhatatlan kÃ¶dtÅ‘l kell tartani, de vannak ott sÃ¡rkÃ¡nyok amiket mÃ©g a Vikingek sem ismernek, persze nem Ã©rintenÃ©nk a SÃ¡rkÃ¡ny szigetet, mert elhajÃ³znÃ¡nk mellette Ã©s belÃ©pÃ¼nk a Fogak tengerÃ©be._

AztÃ¡n jÃ¶n a SÃ¡rkÃ¡ny fog:

_ Egy szoros, amely olyan, mint egy felnagyÃ-tott vad vÃ-zi evezÃ©s. A szoros kÃ©t oldalÃ¡t zÃ¡tonyok, Ã©s hajÃ³roncsok Ã¶vezik, ha ez nem lenne elÃ©g, szirÃ©nek portyÃ¡zÃ³ helye is egyben..._

OnnantÃ³l egy jÃ³ darabig kÃ-sÃ©rteties szigetek vannak csak, amelyekrÅ‘l azt mondjÃ¡k, szellemek lakjÃ¡k.

Kintebb Ã©rve, hatalmas vÃ-zi szÃ¶rnyek Ã©lnek, mint a Kraken, a Hidra Ã©s cÃ¡pÃ¡ktÃ³l hemzsegÅ‘ vizek.

A pihenÅ‘ utÃ¡n jÃ¶n az Ã–rvÃ©nyek MÃ©lye, a legnagyobb vihar kÃ¶zpontja a Nyugat ÃštjÃ¡n.

_ Ã‰s vÃ©gÃ¼l a GrÃ¡nit kapu, a Fogak tengerÃ©nek vÃ©ge, amely egy hatalmas, nagyon rÃ©gi, kÅ‘bÅ‘l Ã©pÃ¼lt vÃ-zi VÃ©gvÃ¡r torony, amely jÃ©ggÃ© van fagyva, egy hatalmas SÃ³lyom Å‘rzi, ami akkora mint egy hajÃ³._

_ Ott Ã¡tÃ©rve, Mata-fury-t mÃ¡r a Humagonok Ã¡ltal kiÃ©pÃ-tett Å‘rtornyok szegÃ©lyezik, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny lovasok Ã©s KimÃ©rÃ¡k Å‘rzik. Akit nem tudja azonosÃ-tani magÃ¡t, annak a visszafordÃ-tÃ¡sÃ¡ra parancsuk van._

Ennyi lenne az egy hÃ©tre le szÅ±kÃ-tett Ãºt...

Fogatlan pedig... hÃ¡t Fogatlan tengeri beteg volt. Gyakorlatilag mindent felhÃ¡nyt a vÃ-zbe, amit egy 3-4 nap alatt evett, nem volt Ã©pp a legszebb lÃ¡tvÃ¡ny.

Igyekeztem megmutatni neki, hogy hogyan tartsa egyesben a hajÃ³t. Ezt mÃ©g nagyjÃ¡bÃ³l meg is oldotta a farkÃ¡val, de mondtam neki, semmi kÃ©ppen sem a mancsaival csinÃ¡lja, mert ha eltÃ¶ri a kormÃ¡nyt tartÃ³ tengelyt akkor nem tudjuk irÃ¡nyÃ-tani a hajÃ³t Ã©s elvesztÃ¼nk.

Azt kÃ¶nnyen megÃ©rtette, hogy a vitorlÃ¡hoz ugyanÃºgy szÃ©l kell, mint a szÃ¡rnyaihoz, de azt mÃ¡r nem Ã©rtette, mÃ©rt nem kezelheti a kÃ¶tÃ©lzetet. Ha csak vÃ©letlenÃ¼l is lÃ¡ngra kap a vitorla vagy a kÃ¶tÃ©lzet, nincs semmi, ami elÅ‘re hajtani minket.

Ezen felÃ¼l, egyikÃ¼nk sem akarta megtenni az elsÅ‘ lÃ©pÃ©st... De mindegy is, nem barÃ¡tkozni indultunk, hanem fontos kÃ¼ldetÃ©st teljesÃ-tÃ¼nk.

- Ã•Ã¡Ã¡, semmi Ã©rtelme! Az egyetlen kerÃ¼lÅ‘Ãºt ami lÃ©tezik, borzalmas veszÃ©lyekkel jÃ¡rna. - fakadtam ki vÃ©gÃ¼l. Lehuppantam egy szÃ©kre Ã©s a fejemet fogtam, mire Fogatlan Ã©rdeklÅ‘dve bekukkantott az ajtÃ³n.

- Sehogy nem tudunk Ã©p bÅ‘rrel eljutni Mata-furyra, mÃ©g az sÃ¡rkÃ¡ny sem biztos, hogy tud segÃ-t. - mondtam fÃ¡radtan. Fogatlan bejÃ¶tt Ã©s oda Ã¼lt mellÃ©m.

~ Mi a helyzet? MiÃ©rt tombolsz? ~ ezt Ãºgy kÃ©rdezte, mintha nem hallotta volna a vÃ¡laszt.

- Ki fogunk futni az idÅ‘bÅ‘l, az a helyzet. - mondtam tÃ¼relmetlenÃ¼l, bÃ¡r ezt Ã©n sem gondoltam komolyan.

~ Akkor mÃ©rt nem repÃ¼lÃ¼nk? HamarÃ¡bb oda Ã©rnÃ©nk nem?

- RÃ¶vid tÃ¡von talÃ¡n, de nem hosszÃº tÃ¡von. Nincs vagy csak nagyon kevÃ©s sziget lenne pihenned, Ã¶n gyilkossÃ¡g lenne odÃ¡ig repÃ¼lnÃ¶d, nekem elhiheted.

~ MÃ©rt vagy ebben olyan biztos? Nem is tudod mire vagyok kÃ©pes. - mondta vÃ©dekezÅ‘n.

- De tudom, hogy mÃ¡s sÃ¡rkÃ¡nyok mire kÃ©pesek, ha Å‘k nem kÃ©pesek,

akkor te miÃ©rt lennÃ©l kÃ©pes rÃ¡?

~ Ã‰s mitÅ‘l vagy ilyen okos? KÃ¶ze van ahhoz, amit nem akarsz elmondani nekem? ~ felkeltem Ã©s kitekintettem a kabin ajtÃ³n.

- Lehet. - mondtam Ã©rzelem mentesen Ã©s kimentem az alsÃ³ fedÃ©lzetre. Fogatlan kapkodva lÃ©pdelt utÃ¡nam.

~ MÃ©rt nem mondod el? Ennyire fÃ¡jdalmas emlÃ©k?

- Nem arrÃ³l van szÃ³, hogy fÃ¡jdalmas vagy sem, csak Ã©ppen semmi kÃ¶zÃ¶d hozzÃ¡. ~ ez kissÃ© talÃ¡n bunkÃ³ volt, de fojtÃ³n errÅ‘l kÃ©rdezÅ‘s kÃ¶dik Ã©s az agyamra ment. Egy pillanatra megtorpant, elkomorodott a tekintete Ã©s tovÃ¡bb kÃ¶vetett.

Oda sÃ©tÃ¡ltam a hajÃ³ orrÃ¡hoz Ã©s kÃ©t kÃ©zzel a hajÃ³ korlÃ¡tnak tÃ¡maszkodva, az Ã³ceÃ¡nt kezdtem el nÃ©zni, ahogy nap lassan eltÅ±nik mÃ¶gÃ¶tte.

~ Ami azt illeti, Hablaty miatt megyÃ¼nk oda, szÃ³val nÃ©mi kÃ¶zÃ¶m van hozzÃ¡. ~ tette fel a mellsÅ‘ lÃ¡bait a korlÃ¡tra. Ãšgy vettem Ã©szre, tetszik neki a szembe szÃ©l.

- Ez mÃ©g nem jelenti azt, hogy el is mondom. EgyÃ¡ltalÃ¡n miÃ©rt akarod annyira tudni? -

~ Mert lÃ¡tom, hogy bÃ¡nt tÃ©ged Ã©s Ã©n Ãºgy hiszem, ha kiÃ¶ntÃ¶d valakinek a lelked, attÃ³l jobban fogod Ã©rezni magad. ~ leÃ¼lt a hÃ¡tsÃ³ lÃ¡baira Ã©s bÃ¡rgyÃºn, csukott szemmel rÃ¡m mosolygott. Oda fordultam hozzÃ¡ Ã©s komolyra fordÃ-tottam a szÃ³t.

- A problÃ©mÃ¡imrÃ³l valÃ³ beszÃ©lÃ©s sosem volt az erÅ‘ssÃ©gem, Ã©s inkÃ¡bb a feladatunkra koncentrÃ¡lj, ne az Ã©n kisebb nagyobb nyÅ±geimre. - visszasÃ©tÃ¡ltam kabinhoz, Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy lepihenek. Az ajtÃ³ becsukÃ¡sa elÅ‘tt mÃ©g odamondtam neki:

- Vannak dolgok, amikrÅ‘l jobb ha nem tudsz. - Ã©s magÃ¡ra hagytam.

Szinte rÃ¶gtÃ¶n az ajtÃ³nak dÅ‘ltem. Lassan az arcom dÃ¶rzsÃ¶ltem Ã©s frusztrÃ¡ltan sÃ³hajtottam._ Nem kellett volna ezt mondani neki, Ã-gy csak mÃ©g jobban tudni akarja majd._ Odacammogtam az Ã¡gyamhoz, leÃ¼ltem rÃ¡ Ã©s a csont fog nyaklÃ¡ncomat kezdtem nÃ©zegetni. Ez az egyetlen emlÃ©kem ami tÅ‘le maradt.

HÃ¡tradÅ‘lve mÃ©g egyszer az Nyugat ÃštjÃ¡ra gondoltam, majd lassan lehunytam a szemem Ã©s hagytam, hogy a vÃ-z elringasson.

_ Lehet, hogy nem kellet volna annyit faggatnom. VÃ©gÃ¼l is tÃ©nyleg az Å‘ magÃ¡nÃ©lete Ã©s most tÃ©nyleg Hablaty a legfontosabb, de nem kellene lebecsÃ¼lnie engem, honnan tudja, hogy mire kÃ©pes egy Ã‰jfÃºria?! SÅ‘t! Honnan tudja, hogy Ã©n mire vagyok kÃ©pes, hiszen Å‘ nem is sÃ¡rkÃ¡ny nem kÃ©ne Ãºgy beszÃ©lnie, mintha az lenne._

_ Volt egy kis bÅ±ntudatom, Ã©s mivel most lepihent meglepem valamivel. Ha jÃ³ kedve van, kÃ¶nnyebben elmondja, mi bÃ¡ntja annyira. Biztos nem lehet annyira szÃ¶rnyÅ± dolog. Vagy talÃ¡n mÃ©gis? Mindegy, most az Ã©rdekel hogy elmondja._

Be ugrottam a vÃ-zbe Ã©s elkezdtem halÃ¡szni. A hajÃ³ nem ment olyan

gyorsan, hogy ne legyek kÃ©pes rÃ¡ visszamerni, plusz az a mÃ¡sik farok szÃ¡rny volt rajtam, amivel egyedÃ¼l is tudok repÃ¼lni.

_ "Ha meg jÃ¶n az Ã©tvÃ¡gya, majd a nyelve is megered."_ - mondta nekem mindig Hablaty a makacs emberekrÅ‘l. HabÃ¡r ezt csak egyszer mondta, azt is AsztridrÃ³l, Ã©s akkor sem jÃ¶tt be, mert a fÃ©l hÃ¡zuk felgyulladt.

A vÃ-z egÃ©szen tiszta volt, egy szimpatikusnak tÅ±nÅ‘ hal rajt mÃ¡r Ã¼ldÃ¶zÅ‘be is vettem, a kifogott halakat feldobÃ¡ltam a hajÃ³ra, ez nagyjÃ¡bÃ³l egy tucat alkalom volt.

Ã‰n annyira nem voltam Ã©hes, Ã©s Ã©n bÃ¡rmikor foghatok. Igaz, hogy 3-4 nap alatt nem lÃ¡ttam Partridge-ot enni, de mivel szigeten Ã©l, remÃ©lem szereti a halat. Visszaugrottam a fedÃ©lzetre, a halak pedig had szÃ¡radjanak.

Partridge-nak volt egy szerkezete, amivel egy egy fÃ¡bÃ³l kÃ©szÃ¼lt tÃ¡kolmÃ¡nyon lehetett tÃ¼zet gyÃºjtani, ValÃ³ igaz, maga a hajÃ³ is furcsa fÃ¡bÃ³l volt.

Tegnap dÃ©lutÃ¡n teljesen kimerÃ¼ltem a tengeri betegsÃ©g miatt, ezÃ©rt csinÃ¡lni akartam magamnak megszokÃ¡sbÃ³l egy parÃ¡zs Ã¡gyat, de kÃ©sÅ‘n kaptam Ã©szbe, hogy minden fÃ¡bÃ³l van. Legnagyobb meglepetÃ©semre a fedÃ©lzet nem is mÃ©g kormos sem. Partridge figyelmen kÃ-vÃ¼l hagyta a jelenetet.

TÃ¼zet gyÃºjtottam a fÃ¡bÃ³l kÃ©szÃ¼lt szerkezeten Ã©s kÃ¶rÃ© raktam a halakat, majd csak vÃ¡rtam, hogy Partridge-ot elÅ‘csalja a gyomra.

KÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l egy Ã³rÃ¡t aludhattam, Ã©s meglepÅ‘n jÃ³l esett. MegÃ©reztem a frissen sÃ¼lÅ‘ hal illatÃ¡t Ã©s kimentem. MeglepetÃ©semre, Fogatlan sÃ¼tÃ¶getett.

- HÃ¡t te meg mit Ã¼gykÃ¶dsz itt?

~ JÃ³l aludtÃ¡l? - kÃ©rdezte meglepÅ‘en kedvesen.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, jÃ³l. Hogy hogy meg sÃ¼tÃ¶d magadnak a halat?

~ IgazsÃ¡g szerint, volt nÃ©mi bÅ±ntudatom amiÃ©rt faggatni prÃ³bÃ¡ltalak, bocs, ez engesztelÃ©s akarna lenni.

- Semmi baj. Nem faggattÃ¡l, csak szimplÃ¡n nem lÃ¡tom Ã©rtelmÃ©t, hogy a gyÃ¡szomon osztozkodjak.

~ MifÃ©le gyÃ¡szt, kid halt meg? ~ a kÃ©rdÃ©sre vÃ©gÃ¼l megtÃ¶rtem, talÃ¡n tÃ©nyleg jobb, ha beszÃ©lek neki rÃ³la.

Lassan leÃ¼ltem vele szemben, felvettem a egyik sÃ¼lt halat, majd rÃ¡nÃ©ztem.

- TÃ©nyleg tudni akarod? - kÃ©rdeztem, mire hevesen bÃ³logatott. Vettem egy nagy levegÅ‘t Ã©s belekezdtem.

- Akkor talÃ¡n a legjobb lesz, ha az elejÃ©tÅ‘l kezdem, amikor megszÃ¼lettem.

~ Jajj... nem kell Ã¡m elmondanod az egÃ©sz Ã©let tÃ¶rtÃ©neted! ~

erre csak feszÃ¼lten kapartam.

~ Å•Ã¶Ã¶... semmi, folytasd csak... mÃ¡r is nagyon Ã©rdekes! ~ vakarta meg szorongva a tarkÃ³jÃ¡t.

- SZÃ“VAL...! Az egÃ©sz 17 Ã©vvel ezelÅ‘tt kezdÅ‘dÃ¶tt.

MiÃ©rt Ã©rzem Ãºgy, hogy ma semmit nem fogok aludni?! ~ Tettem a fejem a mellsÅ‘ mancsaimra Ã©s prÃ³bÃ¡ltam figyelni.

- ...Mata-fury-n lÃ¡ttam meg a napvilÃ¡got. Negyedik tag kÃ©nt szÃ¼lettem az amÃºgy hÃ©t fÅ‘s csalÃ¡dba. NÃ©gy testvÃ©rem van. KÃ©t bÃ¡tyÃ¡m Ã©s kÃ©t hÃºgom.

~ Akkor mondhatni, hogy szÃ©p nagy csalÃ¡dod van.

- HÃ¡t, bÃ¡rcsak ez mÃ©g most is Ã-gy lenne. - erre rosszallÃ³an Ã¶ssze hÃºztam a szemem.

- A bÃ¡tyÃ¡im, a 18 Ã©ves SzezÃ¡r, az egyik legnagyobb sÃ¡rkÃ¡ny idomÃ¡r mester nÃ¡lunk, Ã©s az egyik legnagyobb Ã©sz is. Ãšgy is hÃ-vjÃ¡k, hogy a TemetÅ‘i szÃ©lnek, mert sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡val VÃ¡ll VÃ©ddel Ã¡llÃ-tÃ³lag minden ellensÃ©gÃ¼ket a ValhallÃ¡ba kÃ¼ldenek Ã©s nem Ã©rzel elÅ‘tt mÃ¡st csak egy szellÅ‘t.

- MÃ¡sik bÃ¡tyÃ¡m, a 19 Ã©ves Kalmah, Å‘k ketten voltak SzezÃ¡rral az idomÃ¡r tanÃ¡raim, sosem Ã©rem fel hozzÃ¡juk, Ã©s mÃ¡r nem is fogok. Å•t Ãºgy is hÃ-vtÃ¡k, hogy VarjÃº, mert sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡val, Csata VillÃ¡mmal a WalkÅ±rÃ¶khÃ¶z hasonlÃ³an emeltÃ©k fel az ellenfelet a harc mezÅ‘rÅ‘l, nos mÃ©g Ã©lve, nem biztos, hogy Ã©lve is hulltak vissza. - itt egy kis, erÅ‘ltetett mosoly hÃºzÃ³dott vÃ©gig az arcÃ¡n, gondolom a mÃºlta valÃ³ vissza emlÃ©kezÃ©s miatt.

- AztÃ¡n a fiatalabbak hÃºgom, a 14 Ã©ves Doroti. Neki nem voltak karmai, ezÃ©rt ironikusan Karomtalannak is hÃ-vjÃ¡k, de HugicÃ¡nak. Mivel mÃ©g fiatal, nem lehet sÃ¡rkÃ¡nya, Ã©s kiemelkedÅ‘ kÃ©pessÃ©ge sem volt. De ettÅ‘l fÃ¼ggetlenÃ¼l, mi bÃ¼szkÃ©k vagyunk rÃ¡.

- Ã‰s vÃ©gÃ¼l az idÅ‘sebb hÃºgom, AurÃ³ra. Neki sem volt sÃ¡rkÃ¡nya, de erre jÃ³ oka volt. Å•t Ãºgy hÃ-vtÃ¡k, hogy Alak VÃ¡ltÃ³. AzÃ©rt hÃ-vtÃ¡k Ã-gy, mert kÃ©pes volt Ã‰jfÃºriÃ¡vÃ¡ vÃ¡ltozni. - itt kÃ¶zbe akartam szÃ³lni.

- VÃ¡rd meg, mÃ©g vÃ©gig mondom, lÃ©ccives. - komoly arccal bÃ³lintottam.

- Sajnos, Ã©letÃ©t vesztette, nem is olyan rÃ©gen... - itt kezdett elszÅ±kÃ¼lni a torkom. Hogy tÃ¶rthÃ©nhetett vele enyhi sok borzalmas dolog...?

- ... Az ApÃ¡m, Szarufan volt a vezetÅ‘. Az Ã‰desanyÃ¡m... gyÃ¶nyÃ¶rÅ± nÅ‘ volt, de 3 Ã©ves koromban meghalt. Nem emlÃ©kszem, hogy hogyan, de azt mondtÃ¡k, hogy... lezuhant a GrÃ¡nit kapurÃ³l, mikor apÃ¡mmal egy a vezetÅ‘vÃ© valÃ³ vÃ¡lÃ¡s egyik prÃ³bÃ¡ja sorÃ¡n megkellet mÃ¡szniuk.

- Ez a csalÃ¡dom,... vagyis, amennyi meg maradt belÅ‘le.

- 4 Ã©vesen mutattak be Hablaty AnyjÃ¡nak, ValkÃ¡nak. Å• tanÃ-tott meg, hogy hogyan kell bÃ¡nni a sÃ¡rkÃ¡nyokkal.

~ Te ismered Hablaty anyjÃ¡t?! ~ kaptam fel a fejem.

- Igen, vagyis ismertem, amÃ-g elnem tÅ±nt persze.

- Egyszer, mikor Ã‰jsziget felÃ© tartottam vele, persze akkor mÃ©g nem tudtuk, hogy valÃ³ban lÃ©tezik, megÃ¡lltunk egy szigeten pihenni, ott talÃ¡lkoztam Ã©letem elsÅ‘ Ã‰jfÃºriÃ¡jÃ¡val. Å• volt VÃ©sz MadÃ¡r. EltÃ¶rt a lÃ¡ba Ã©s nem tudott vadÃ¡szni.

- Ketten ValkÃ¡val meggyÃ³gyÃ-tottuk. Persze nem ment a legzÃ¶kkenÅ‘ rossz emlÃ©ke van az emberÅ‘l, elÅ‘szÃ¶r nem is igen akarta, hogy meggyÃ³gyÃ-tsuk. De miutÃ¡n Valka elmagyarÃ¡zta, hogy is kell egy SÃ¡rkÃ¡nnyal bÃ¡nni, utÃ¡na gyakran vissza jÃ¡rtam VÃ©sz MadÃ¡rhoz, Ã©s vÃ©gÃ¼l a bizalmÃ¡ba fogadott. A legjobb barÃ¡tom lett, a mentorom,... Ã©s Ã©n elvesztettem Å‘t. Ahogy a szerelmemet... RunÃ¡t is...

~ Ez azon az Ã©jszakÃ¡n tÃ¶rtÃ©nt?

- Minden, azon az Ã©jszakÃ¡n tÃ¶rtÃ©nt, ennek mÃ¡r majdnem hÃ¡rom hete... - nagyot sÃ³hajtott.

- Ã‰jszaka kÃ¶zepe volt, egy vÃ©sz kÃ¼rtszÃ³ zajÃ¡ra keltem, kirohantam a kÃ¶zponti kilÃ¡tÃ³ toronyba, az egÃ©sz belsÅ‘ lakÃ³ gyÅ±rÅ±, miden lÃ¡ngokban Ã¡llt.

Rajtunk Ã¼tÃ¶ttek... Bradwell volt az, nem egy tÃ¡rsam megÃ¶lte, kÃ¶ztÃ¼k a bÃ¡tyÃ¡im sÃ¡rkÃ¡nyait, AurÃ³rÃ¡t Ã©s az apÃ¡mat is. Amikor meglÃ¡ttam, persze megprÃ³bÃ¡ltam harcba szÃ¡llni vele, de esÃ©lyem sem volt ellene. A fÃ¶ldÃ¶n voltam, a szemem lÃ¡ttÃ¡ra vonszolta el RunÃ¡t, Ã©s mÃ©g azÃ³ta sem tudom, hogy hol van.

MÃ¡snap, mikor magamhoz tÃ©rtem mondtÃ¡k el, mekkora az ember vesztesÃ©gÃ¼nk Ã©s hogy VÃ©sz MadÃ¡r eltÅ±nt.

Magamba zuhantam, a depressziÃ³ szÃ©lÃ©n Ã¡lltam, pÃ¡r nappal rÃ¡ kaptam meg leveletek. Nos, diÃ³hÃ©jÃ¡ban ennyi. Ã‰s veled mi a helyzet, elmondod a mÃºltad vagy mesÃ©ljek mÃ©g Ã©n. Esetleg van valamilyen kÃ©rdÃ©sed? - egy darabig csak dÃ¶bbenten nÃ©zette rÃ¡, majd elkezdtem tÃ¶prengeni.

Addig Å‘ a halat ettem kÃ©t pofÃ¡val. Hirtelen megszÃ³laltam.

~ Ki ez a Bradwell egÃ©sz pontosan? ~ furdalt a kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡g, hogy kitud legyÅ‘zni kettÅ‘ vagy ha Ãºgy nÃ©zzÃ¼k hÃ¡rom Ã‰jfÃºriÃ¡t, Ã©s egy tÃ¶rzs fÅ‘nÃ¶kÃ¶t, tÃ¶bb mÃ¡sik emberrel egyÃ¼tt.

- A rÃ¶vid vÃ¡lasz?! Egy Mega Ã‰jfÃºria, egy pszichopata sorozat gyilkos. A hosszÃº vÃ¡lasz?!

~ Ez nem igazÃ¡n volt tÃºl fÃ©nyes vÃ¡lasz..

- (sÃ³hajtott egyet) TÃºl sokat Ã©n sem tudok tÃ¶bbet rÃ³la, de... ha ennyire Ã©rdekel, elmondom amit tudok. Akkor kezdjÃ¼k az elejÃ©n. Azt elÅ‘szÃ¶r is tisztÃ¡zzuk, hogy a nÃ©pemben, azokat, akik kÃ©pesek FÃºriÃ¡vÃ¡ vÃ¡ltozni, azokat KimÃ©rÃ¡nak hÃ-vjuk.

~ SzÃ³val te is Ã©s AurÃ³ra is az vagytok.

- Pontosan. Ã‰s sajnos Bradwell is az.

~ KÃ¶zÃ¼letek valÃ³ volt?

- Nem ismerjÃ¼k a pontos szÃ¡rmazÃ¡sÃ¡t. Szerintem egy nomÃ¡d szÃ¡mÅ±zÃ¶tt, aki szÃ©pen lassan bele Å‘rÃ¼lt az egyedÃ¼l lÃ©tbe. A gond csak az, hogy ennek az Å‘rÃ¼ltnek csalÃ¡dja is van. Vagyis csak volt. A pÃ¡rjÃ¡val nem tudom mi lett, de a lÃ¡nya Pressia, aki egy idÅ‘s lehet veled, Ã©letben van. Ãšgy hisszÃ¼k, hogy Å‘t keresi.

Azt tudnod kell, hogy sok FÃºriÃ¡nak van misztikus kÃ©pessÃ©ge. Neki az, hogy mÃ¡s sÃ¡rkÃ¡nyok vÃ©rÃ©vel tÃ¡plÃ¡lkozik, a sajÃ¡t vÃ©rÃ©vel pedig Ã¶nmagÃ¡t gyÃ³gyÃ-tja. Ennyi amit tudok. NyilvÃ¡n veszÃ©lyes harcos, tapasztalt, Ã©s bÃ¡rmire kÃ©pes a cÃ©lja elÃ©rÃ©se Ã©rdekÃ©ben.

EzutÃ¡n egy kis csend lett. Partridge-nak nagyon Ã-zlett a hal. Ez lÃ¡tszott abbÃ³l, hogy mindjÃ¡rt elfogy. _Ki kellene mÃ©g talÃ¡lni valami kÃ©rdÃ©st, mielÅ‘tt elfogy a hal, mert ha mind megeszi, itt hagy Ã©s rÃ¡m sem fog majd hederÃ-teni..._

~ Hogy ismerkedtÃ©l meg RunÃ¡val?

- Ez egy hosszÃº tÃ¶rtÃ©net. MÃ©g csak mÃ¡sfÃ©l hÃ³napja voltam egyÃ¼tt vele, de mÃ¡r hÃ¡rom Ã©ve ismerem. Egy SÃ¶tÃ©t TestvÃ©rek nevÅ± sÃ¡rkÃ¡ny hibrid harcos tÃ¶rzs utÃ¡n nyomoztam. Akik FÃºria fajokkal kereskednek, adnak el rabszolgÃ¡nak, kÃ-noznak meg, vagy csak szimplÃ¡n kÃ©nyszerÃ-tenek harcra kÃ©nyszerÃ-tenek. Meg Ã¡lltam egy tÃ³nÃ¡l feltÃ¶lteni a kÃ©szleteim, mikor elÅ‘bukkant a semmibÅ‘l Ã©s rÃ¡m fÃ¶rmedt.

~ TÅ±nj el a terÃ¼letemrÅ‘l!

- Nyugi kislÃ¡ny, csak iszom Ã©s mÃ¡r itt sem vagyok.- mondtam dÃ¶bbenten.

~ Nem! Most menj el! ~ makacskodott.

- Mondom, hogy csak iszok Ã©s... - erre hirtelen rÃ¡m akarta vetni magÃ¡t, de Ã©n egy gyors mozdulattal kitÃ©rtem, Å‘ pedig beverte a fejÃ©t egy sziklÃ¡ba Ã©s elvesztette az eszmÃ©letÃ©t. EllÃ¡ttam sebet a fejÃ©n... Fogatlan, Å‘ egy Ã‰jfÃºria...

~ De akkor, hogy lehettek egyÃ¼tt?

- Ãšgy, hogy Ã©n Ã©n szÃ¼letÃ©sem Ã³ta Ã¡t tudok vÃ¡ltozni Ã‰jfÃºriÃ¡vÃ¡, de erre csak kÃ©sÅ‘bb . Csak hogy egy kicsit mesÃ©ljek rÃ³la. Runa szÃ¼leit kis korÃ¡ban lemÃ©szÃ¡roltÃ¡k a SÃ¶tÃ©t TestvÃ©rek. Neki pedig nagyon megsÃ©rÃ¼lt a szÃ¡rnya. Eljutott egy barlangba ahol talÃ¡lkozÃ¡sunkkor Ã©lt. A barlang belsejÃ©ben kristÃ¡lyokra talÃ¡lt Ã©s a sugÃ¡rzÃ¡suk miatt maradt Ã©letben... azt hiszem, de nem hagyhatta el a barlangot huzamosabb ideig. Az Ã©lete addigi nagy rÃ©szÃ©t, azon a helyen tÃ¶ltÃ¶tte, nagyon nagy magÃ¡nyban.

~ Ã‰s gondolom te vetettÃ©l vÃ©get ennek a magÃ¡nynak.

- Nos, mondhatni igen. MiutÃ¡n ellÃ¡ttam a sebeit Ã©s vÃ¡rtam hogy fel Ã©bredjen. Mikor magÃ¡hoz tÃ©rt, persze elkezdett Ã¼vÃ¶ltÃ¶zÃ¶tt,

de vÃ©gÃ¼l sikerÃ¼lt lenyugtatnom Ã©s Ã©rkeztÃ¼nk beszÃ©lgetni. Elmondta a sajÃ¡t tÃ¶rtÃ©netÃ©t, Ã©n is a sajÃ¡tomat, mÃ-g vÃ©gÃ¼l besÃ¶tÃ©tedett. Megmutatta a barlangjÃ¡t, hihetetlen gyÃ¶nyÃ¶rÅ± volt. Megengedte, hogy ott aludjak. MÃ¡snap reggel elvÃ¡ltunk egymÃ¡stÃ³l, persze figyelmeztetett, hogy ne merjek vissza tÃ©rni.
-

~ De te vissza mentÃ©l igaz?

- Nos nem azonnal, elÅ‘szÃ¶r haza mentem, de apÃ¡m le vett az Ã¼gyrÅ‘l. ElÃ©ggÃ© unatkoztam, ezÃ©rt Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy elmegyek hozzÃ¡. Persze nagyot nÃ©zett Ã©s ideges is volt, de... aztÃ¡n a legjobb barÃ¡tok lettÃ¼nk. Nagyon sok mindenen mentÃ¼nk Ã¡t egyÃ¼tt.

~ Ã‰s mi volt a kristÃ¡lyokkal, hogy hagyta el a barlangot? ~

- HiÃ¡nyzott az egyik fÃ¼le, csinÃ¡ltam neki egy fÃ©m mÃ¡solatot, ami hason elven mÅ±kÃ¶dik, mint a farkad. Bele Ã©pÃ-tettem egy kis darabot azokbÃ³l kristÃ¡lyokbÃ³l, ha nem is hosszÃº idÅ‘re, de kitudott mozdulni. ~Hogyan jÃ¶ttetek Ã¶ssze?

- Ez mÃ¡r sokkal bonyolultabb. Egy kÃ¶zÃ¶s ismerÃ¼nk mondta, hogy a barÃ¡tsÃ¡gnÃ¡l sokkal jobban kedvel, tÃ¶bb hÃ³napon keresztÃ¼l csak kerÃ¼lgettÃ¼k egymÃ¡st Ã©s nem egyszer Ã¶ssze is vesztÃ¼nk, de mÃ¡r de mÃ¡r egyÃ¼tt vagyunk, vagyis csak voltunk...

~ Gondolod, hogy mÃ©g Ã©letben van?

- Tudom, hogy mÃ©g Ã©ltben van, Ã©rzem! - Mondta, kissÃ© tÃºlsÃ¡gosan is idegesen.

~ Honnan?

- A nÃ©pemben, az egymÃ¡shoz kÃ¶zel Ã¡llÃ³k Ã©rzik egymÃ¡s Ã©rzelmeit, de nem csak a jÃ³kat, a rosszakat is. Tudom, hogy Ã©letben van, csak hogy hol azt nem.

~ RemÃ©lem megtalÃ¡ljuk.

- Nem feltÃ©tlen, lehet, hogy talÃ¡l rÃ¡nk. EgyÃ©bkÃ©nt meg kemÃ©ny lÃ¡nyy, tud vigyÃ¡zni magÃ¡ra... csak talÃ¡n egy kicsit... anti szociÃ¡lis, nem jÃ¶n ki jÃ³l mÃ¡sokkal. HÃ¡t akkor, mesÃ©lsz a mÃºltadrÃ³l? - nem vÃ¡laszoltam azonnal, kicsit hezitÃ¡ltam, gondolom Ã¶ssze akarta szedni a gondolataim...

~ Rendben van... egy kis szigeten szÃ¼lettem, messze HibbantÃ³l. Nem sok emlÃ©kem a szÃ¼leimrÅ‘l Ã©s a hÃºgomrÃ³l, fÅ‘leg azÃ©rt, mert megÃ¶lte Å‘ket egy SuttogÃ³ HalÃ¡l, akirÅ‘l nem rege hallgattÃ¡l. Egy mÃ¡sik Ã‰jfÃºria csalÃ¡d befogadott, mikor 10 Ã©ves lettem, a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡lhoz kellett beÃ¡llnom kÃ¶telezÅ‘ szolgÃ¡latra. Majd sok Ã©vvel kÃ©sÅ‘bb talÃ¡lkoztam Hablattyal.

- HÃ¡t ezt tÃ©nyleg jÃ³l Ã¶ssze foglaltad?

~ Van valami kÃ©rdÃ©sed. ~ kÃ©rdeztem tÃ¼relmetlenÃ¼l. Egy darabig csak tÃ¶prengett.

- Mi lett hÃºgoddal?

~ Nem tudom, egÃ©sz pontosa.

- Mi a neve, Ã©s hogy nÃ©z ki. HÃ¡tha benne van nyilvÃ¡n tartÃ¡sunkban, vagy ami mÃ©g jobb, hÃ¡tha ismerem. - ez kicsit meg lepte.

~ A neve Silver Ã©s nyilvÃ¡n az egÃ©sz teste ezÃ¼stÃ¶sen szÃ¼rke. - Ãºgy nÃ©ztem a semmibe, mint aki nagyon elmÃ©lkedik.

- Nem nagyon cseng ismerÅ‘se... HabÃ¡r vÃ¡rj csak, meg van ki az!

~ Tudod, hogy hol van a hÃºgom? ~ kÃ©rdeztem Ã¶rÃ¶m teljesen.

- SajnÃ¡lom Fogatlan, de Ã©vek Ã³ta nem lÃ¡ttam. Vannak olyan Ã‰jfÃºriÃ¡k, akik csak megfordulnak a szigetÃ¼nkÃ¶n, de nem telepednek hosszabb tÃ¡von. Sajnos Silwer ilyen eset. - erre elkomorodott a tekintetem.

~ Van egyÃ¡ltalÃ¡n olyan barÃ¡tod akivel tartod a kapcsolatot. ~ az utolsÃ³ halszÃ¡lkÃ¡t is fÃ©lre dobta Ã©s a kabin felÃ© vette az irÃ¡nyt.

~ Most meg hovÃ¡ mÃ©sz?! VÃ¡laszolj a kÃ©rdÃ©semre!

- Fogatlan, nem kÃ¶vethetem nyomon minden egyes FÃºriÃ¡nak az Ã©letÃ©t, Ã©s kÃ¼lÃ¶nben is, ha Ã-gy tennÃ©k, az olyan lenne, mintha puszta kedvtelÃ©sbÅ‘l kÃ©mkednÃ©k utÃ¡nuk, megÃ©rted, majd ha talÃ¡lkozol mÃ¡s FÃºriÃ¡kkal is. - vÃ¡laszolta a vÃ¡lla fÃ¶lÃ¶tt.

UtÃ¡n rohant utÃ¡nam.

- A munkÃ¡mbÃ³l adÃ³dÃ³an sokakkal megismerkedtem, sok barÃ¡tsÃ¡got kÃ¶tÃ¶ttem, nem tudhatom mindig mikor kivel mi tÃ¶rtÃ©nik. - felelte kissÃ© mÃ¡r Ã©rtelmesebben.

~ MiÃ©rt mi a munkÃ¡d? ~ kÃ©rdeztem fÃ©lszegen.

- KÃ©m vagyok, zsoldos katona, sÃ¡rkÃ¡ny idomÃ¡r Ã©s szakÃ©rtÅ‘, sokat utazom. A munkÃ¡m az, hogy Ãºj FÃºria fajokat fedezzek fel Ã©s vegyek jegyzÅ‘ kÃ¶nyvbe. - vÃ©gÃ¼l beÃ©rtem a kabinba. VÃ©gÃ¼l is mÃ¡r sÃ¶tÃ©t volt, gondolom leakart fekÃ¼dni. Fogatlan megtorpant az ajtÃ³ elÅ‘tt.

- Ha akarsz, alhatsz idebent, egyÃ©bkÃ©nt kÃ¶szi a vacsit.

~ Nincs mit, de Ã©n mÃ©g azt hiszem fent maradok... mÃ©g egy kicsit. Ãœgyelek, hogy a hajÃ³ jÃ³ irÃ¡nyba menjen. ~ mosolyogva fordult vissza felÃ©m.

- Azt jÃ³l teszed. Az Ã©jszaka, majd felvÃ¡ltva kormÃ¡nyzunk.

~ Nem lenne jobb egy legÃ©nysÃ©gfÃ©le? ~ adtam neki egy kÃ©tkedÅ‘ pillantÃ¡st.

- TÃ©nyleg nem Ã¡rtana, majd ha egy kikÃ¶tÅ‘ vÃ¡rosba Ã©rÃ¼nk, bÃ©rlÃ¼nk fel pÃ¡r megbÃ-zhatÃ³ embert, Ã©s pÃ¡r rÃ©gi pÃ¡r rÃ©gi barÃ¡tom. - majd behajtotta az ajtÃ³t.

Hallottam az Ã¡gya recsegÃ©sÃ©t ahogy rÃ¡fekszik. MÃ©g annyi mindent

akartam meg kÃ©rdezni, de mÃ¡r nem akartam tovÃ¡bb nyaggatni. VÃ©gÃ¼l felmenetem a felsÅ‘ fedÃ©lzetre a kormÃ¡nyhoz Ã©s elmerÃ¼ltem gondolataimban.

Nem tudom miÃ©rt, de egÃ©szen gondtalannak Ã©reztem magam, pedig most csak mÃ©g tÃ¶bb feladat vÃ¡r rÃ¡m Ã©s Fogatlanra. Nem nagyon akartam hogy kint legyen, de ha nem akar bejÃ¶nni, az az Å‘ dolga. VÃ©gÃ¼l elaludtam.

* * *

><p>PÃ¡r Ã³rÃ¡val kÃ©sÅ‘bb arra Ã©bredtem, hogy nyÃ-lik az ajtÃ³ Ã©s valaki nagyon halkan beakart osonni, nagyon Ã¡lmosan felkÃ¶nyÃ¶kÃ¶ltem Ã©s rÃ¡hunyorogtam, nem volt nehÃ©z kitalÃ¡lnom, hogy ki az.<p>

- Na mi van, de bejÃ¶ttÃ©l?! - mondtam kissÃ© gÃºnyosabban, mint akartam.

~ ... hideg van odakint. ~ sutyorogta.

- aha, biztos. - feleltem Ã¶nelÃ©gÃ¼lten, majd hÃ¡tat fordÃ-tva neki vissza fekÃ¼dtem, egy darabig csak hallgattunk.

~ Partridge? ~ kÃ©rdezte Ã¡rtatlanul.

- Igen.

~ ... Ugye te azt mondtad, hogy Ã¡t tudsz vÃ¡ltozni sÃ¡rkÃ¡nnyÃ¡?

- Igen.

~ ... akkor mÃ©rt nem teszed?

- A rajtaÃ¼tÃ©s Ã³ta nem szeretek, de ha Ãºgy hozza a sors, akkor Ãºgyis Ã¡tfogok. - megint hallgatÃ¡s volt egy darabig, remÃ©nykedtem, hogy vissza alhatok.

~ ... elmondod, hogy hogyan nÃ©z ki Runa?

- EmberkÃ©nt vagy sÃ¡rkÃ¡nykÃ©nt? - kÃ©rdeztem Ã¡lmosan Ã©s mÃ¡r feszÃ¼lten.

~ Is.

- Pff, hÃ¡t sÃ¡rkÃ¡nykÃ©nt... olyan kicsit alacsonyabb, mint te Ã©s fiatalabb is, 16 Ã©ves. A szÃ-ne... hÃ¡t... lÃ¡ttad mÃ¡r a harapÃ¡s sebet a jobb alkaromon?

~ Igen, meg is akartam kÃ©rdezni.

- Azt Å‘ gyÃ³gyÃ-totta be, olyannak kÃ©pzeld el a szÃ-nÃ©t, mint amilyen a sebhelyem szÃ-ne, a szeme kristÃ¡ly kÃ©ken csillog, a karmai sÃ¶tÃ©t narancs sÃ¡rgÃ¡k, ugye mondtam, hogy a jobb fÃ¼le az fÃ©m Ã©s a jobb szÃ¡rnyÃ¡n van egy nagy varrat, valamint egy csont fog nyaklÃ¡nc lÃ³gott a nyakÃ¡ban... ez. - elÅ‘hÃºztam a nyakambÃ³l, amit odamutattam neki, bÃ¡r nem biztos, hogy lÃ¡tta.

Sokat szorongattam ezt a nyaklÃ¡ncot az elmÃºlt hetekben, amikor nem bÃ-rtam aludni.

- Tudom, nem nagy szÃ¡m, de Å‘ nagyon szerette.

~ Ã‰s milyen a szemÃ©lyisÃ©ge?

- MiÃ©rt Ã©rdekel ez most tÃ©ged annyira?

~ Csak, cserÃ©be Ã©n is vÃ¡laszolok bÃ¡rmilyen kÃ©rdÃ©sedre.

- HÃ¡t.. tele van fa viccekkel, sokszor piszkÃ¡ltam, ami miatt sokat nyafogott, ezert megÃ-gÃ©rtette velem, hogy soha tÃ¶bbÃ© nem fogom Ã©s megÃ-gÃ©rtem neki, elÃ©g sok mindent megÃ-gÃ©rtetett mÃ¡r velem, amit az esetek tÃ¶bbsÃ©gÃ©ben be is tartottam. MÃ¡niÃ¡kusan retteg a magÃ¡nytÃ³l, nem szereti, hogy ha minden szÃ³ nÃ©lkÃ¼l ott hagyom, mert valami dolgom tÃ¡mad, volt mÃ¡r, hogy pÃ¡nik rohama is volt, de egyÃ©bkÃ©nt nagyon segÃ-tÅ‘ kÃ©sz.

~ Hol laktatok egyÃ¼tt?

- TÃ¶bbnyire nÃ¡la, de nekem is van egy barlangom, bÃ¡r azt nehÃ©z volt megkÃ¶zelÃ-teni, ezÃ©rt nem nagyon kedvelte. - Ã‰reztem, hogy most valamilyen kÃ-nos kÃ©rdÃ©s fog kÃ¶vetkezni

~ Mi volt az, amit nem teljesÃ-tettÃ©l az Ã-gÃ©reteid kÃ¶zÃ¼l? - erre a kÃ©rdÃ©sÃ©re viszont elszÃ¡llt jÃ³ kedvem Ã©s el hallgattam.

- Nos, nem Ã-gÃ©ret volt, hanem kÃ¶telessÃ©gem lett volna. Beteg volt, nekem pedig egÃ©sz nap felÃ¼gyelnem kellett volna, elkellet intÃ©zem valamit, mondtam neki, hogy hÃºsz perc mÃºlva jÃ¶vÃ¶k, nem boldogan, de bele egyezett. A hÃºsz percbÅ‘l vÃ©gÃ¼l hÃ©t Ã³ra hossza lett. EgÃ©sz Ã©jszaka tÃ¡vol voltam Ã©s mint mondtam Å‘ fÃ©lt a magÃ¡nytÃ³l. Nagy neheze nyertem vissza a bizalmÃ¡t.

~ Ã‰s Å‘ csinÃ¡lt valaha valami nagy baklÃ¶vÃ©st?

-Å• midig azt csinÃ¡lja. BorzasztÃ³an kÃ©t bal kezes, de pont ezt bÃ-rom benne. HihetetlenÃ¼l kÃ¶nnyÅ± zavarba hozni, de nem csak mÃ¡sok elÅ‘tt, hanem sajÃ¡t magam elÅ‘tt is.

~Neked van valamilyen kÃ©rdÃ©sed?

- Igen.

~ Mi?

- Mikor akarsz mÃ¡r aludni? - Elnevette magÃ¡t.

~ JÃ³ Ã©jt Partridge.

- JÃ³ Ã©jt! - VÃ©gre!...

Nem sokkal rÃ¡ Fogatlan kezdett bÃ¶kdÃ¶sni. Ã•lmosan nÃ©ztem a fÃ¼rkÃ©szÅ‘, kitÃ¡gult szemeibe.

- Fogatlan mi az mÃ¡r megint? - kÃ©rdeztem nyafogÃ³ hangon.

~ Fel kell kelned. ElÃ©rtÃ¼k a Pokolszirt kaput.. - kicsit arrÃ©bb ment, hogy felkelhessek. BÃ³lintottam majd kilÃ©tem a fedÃ©lzetre. A kormÃ¡nyhoz lÃ©pve megragadtam azt Ã©s Fogatlanra nÃ©ztem.

- EmlÃ©kszel mÃ©g, hogy hogyan lehet itt Ã¡tjutni?

~ Igen...- beÃ©rve a kÃ¶dbe elkezdett navigÃ¡lni.

- Itt Ã©vesen jobbra...- Ã©s ez Ã-gy ment mÃ©g Ã¶t alkalommal mire elÃ©rtÃ¼nk SÃ¡rkÃ¡ny szigethez. Oda Ã©rve a hajÃ³t vagy 100 mÃ©terrel a partrÃ³l lehorgonyoztam. Fogatlan Ã¶ssze szÅ±kÃ¼lt szemekkel nÃ©zett rÃ¡m Ã©s elÃ¡llta az utam.

~ Mit csinÃ¡lsz? Ãšgy volt, hogy nem kÃ¶tÃ¼nk ki itt!

- Reggel tovÃ¡bb indulunk, de most pihenÃ¼nk kell. A SÃ¡rkÃ¡ny sziget csak a kezdet, ezutÃ¡n jÃ¶n az Ã–rvÃ©nyek MÃ©lye, az egy erÅ‘sen viharos rÃ©sz. - Majd tovÃ¡bb indulva bevontam a vitorlÃ¡t Ã©s mentem a kabinhoz.

~ HÃ© vÃ¡rj meg!

- A helyedben sietnÃ©k, nincs kedvem ma mÃ©g vad sÃ¡rkÃ¡nyokkal is harcolni. - erre egy gÃºnyosat nevetett Ã©s szabÃ¡lyosan betaszÃ-tott a kabinba Ãºgy, hogy az Ã¡gyban kÃ¶tÃ¶ttem ki...

4. SzÃ©tvÃ¡lva

... Lassan kinyÃ-lt a szemem. Egy pÃ¡r pillanatig hunyorogtam az Ã¡gy felett lÃ©vÅ', aprÃ³ kabin ablakon beszivÃ¡rgÃ³, Ã©les fÃ©ny miatt. Partridge mÃ©g befelÃ© fordulva aludt, alig hÃ¡lhatÃ³an vette a levegÅ't.

Lassan felkeltem, kitakartam magam a szÃ¡rnyaim alÃ³l. KinyÃºjtottam a vÃ©gtagjaim Ã©s lengettem a szÃ¡rnyaim.

HablatynÃ¡l mindig vigyÃ¡znom kellet, hogy ne verjek le valamit, de ebben a kabinban bÅ'ven elfÃ©rtem. JÃ³val nagyobbnak lÃ¡ttam most, mint mikor este bejÃ¶ttem.

Valami kis, csillogÃ³ dolog keltette fel az Ã©rdeklÅ'dÃ©sem a fÃ¶ldÃ¶n, kicsivel az Ã¡gy elÅ'tt heverve. Halkan kÃ¶zelebb mentem Ã©s nagyjÃ¡bÃ³l felismertem mi az. _Egy csont fog nyaklÃ¡nc, emlÃ©kszem erre. Ezt mutatta meg Partridge az este. De, hogy esett le? Mindegy._

GyengÃ©den a zsineg egyik vÃ©gÃ©nÃ©l Ã©s kissÃ© talÃ¡n tÃºl hirtelen felemeltem. A zsineg rÃ¶videbb volt, mint hittem Ã©s a csont fog a mÃ¡sok vÃ©gÃ©n lecsÃºszott rÃ³la. Nagyon meglepetten nÃ©ztem ahogy a fog elgurul az Ã¡ggyal kÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l hat mÃ©terrel szemben lÃ©vÅ' szekrÃ©ny felÃ©.

UtÃ¡na vetettem magam, de a fog bekerÃ¼lt szekrÃ©ny alÃ¡. Nem bÃ-rtam idÅ'ben megÃ¡llni Ã©s a fejem bele Ã¼tkÃ¶zÃ¶tt.

~ AÃº! ~ jajdultam fel Ã©s emeltem a mancsom a homlokomhoz. Megfordultam mikor eszembe jutott Partridge. Nagyot sÃ³hajtva vett egy levegÅ't Ã©s a aludt tovÃ¡bb.

~ Huh! ~ kÃ¶nnyebbÃ¼ltem meg, majd vissza fordultam a szekrÃ©nyhez. Hogyan vegyem ki onnan? A mancsom tÃºl nagy hogy befÃ©rjen. TalÃ¡n van itt valami, amivel kipiszkÃ¡lhatom. Valamilyen hosszÃº, vÃ©kony fÃ©mre gondoltam. Egy kardra vagy egy lÃ¡ndzsÃ¡ra, vagy hogy hÃ-vjÃ¡k

azokat.

Nem lÃ¡ttam semmit, csak a kemÃ©nyfa bÃºtorokat, Ã©s mÃ¡s hÃ©tkÃ¶znapi ember dolgokat, amiket egy hajÃ³ kabinjÃ¡ban lehetnek. Ha van is Partridge-nak fegyvere, akkor biztos elzÃ¡rva tartja azokat.

Mivel nem tudok a szekrÃ©ny alÃ¡ fÃ©rni, ezert a arra gondoltam kinyitom a szekrÃ©nyt. Csak most vettem Ã©szre, hogy nem is fÃ¡bÃ³l hanem egyfajta nagyon kemÃ©ny fÃ©mbÅ‘l volt. A szekrÃ©ny be volt zÃ¡rva, mÃ¡r csak azÃ©rt is, mert a becsapÃ³dÃ¡som ereje kinyitotta volna. MegprÃ³bÃ¡ltam a farkammal kisÃ¶preni a fogat. Ez az! Ez sikerÃ¼lt! Viszont a fog tovÃ¡bb gurult egy asztal alÃ¡. Oda mÃ¡r nagyjÃ¡bÃ³l befÃ©rtem, meg prÃ³bÃ¡ltam alÃ¡ kÃºszni de a lapockÃ¡m felemelte az asztalt. Hallottam, hogy valami fÃ©mbÅ‘l kÃ©szÃ¼lt dolog kinyÃ-lt rajta. Lesett Ã©s hozzÃ¡ Ã©rt bal hÃ¡tsÃ³ lÃ¡bszÃ¡ramhoz.

KihÃºztam a fejem az asztal alÃ³l, szÃ¡mban tartva a foggal Ã©s meg fordultam a nagyot csattant fÃ©m tÃ¡rgyhoz. Biztos vagyok benne, hogy most csukÃ³dott Ã¶ssze. Nem tudom, mi lehetett. Egy lapos henger alakÃº dolog volt. Nem Ã©reztem fÃ¡jdalmat, mikor hozzÃ¡m Ã©rt, ezÃ©rt biztosra vettem, hogy nem vÃ¡gott meg. Ã“vatosan letettem a fogat. KÃ¶zel hajoltam Ã©s megszagoltam. Nem lepett meg, hogy erÅ‘teljes fÃ©m szaga volt. KÃ¡bÃ© akkora lehetett, mint a tenyerem, lassan a szÃ¡mba vettem, Ã©s visszaraktam az asztalra. Ã“vatosan csinÃ¡ltam, mert bÃ¡r nem tudtam mi, nem akartam kinyÃ-ljon a szÃ¡mban.

Vissza fordultam a foghoz, felvettem Ã©s odamentem a sikerÃ¼lt rÃ¡ Ã¼gyeskednem. Megfogtam, most mÃ¡r mind kÃ©t vÃ©gÃ©nÃ©l, Ã©s oda akartam adni most vettem Ã©szre, hogy alvÃ³ pÃ³zt vÃ¡ltott. A bal karjÃ¡t a szemÃ©re helyezte Ã©s el takarta azt. A jobb pedig a teste mellett volt lefektetve Ã©s kinyÃºjtva, tenyÃ©rrel felfele. Ez pont kapÃ³ra jÃ¶tt. Lassan Ã©s Ã³vatosan a tenyerÃ©be helyeztem, Ãºgy, hogy ne essen ki belÅ‘le.

Elindultam az ajtÃ³ felÃ©, mÃ©g egyszer vissza fordultam, elmosolyodtam Ã©s kimentem. _Jobb lesz, ha nem nyÃºlok tÃ¶bbet nagyon Partridge dolgaihoz, nem vagyok rÃ¡juk jÃ³ hatÃ¡ssal._

* * *

><p>... kezdtem magamhoz tÃ©rni, lassan levettem a kezem a szemeirÅ‘l Ã©s kezdtem hozzÃ¡ szokni a nap fÃ©nyhez. FelÃ¼ltem, elnÃ©ztem balra, nem lÃ¡ttam Fogatlant. Ki a akartam kelni az Ã¡gybÃ³l, de Ã©reztem valamit a kezemben. <em>Runa nyaklÃ¡nca, hogy kerÃ¼lt a kezembe? Nem raktam vissza az este?<em>

Gyorsan felcsatoltam Ã©s felÃ¡lltam. NyÃºjtÃ³zkodtam, Ã¡tvettem ruhÃ¡mat, Ã©s kimentem az a ajtÃ³n. Ott sem lÃ¡ttam Fogatlant. TalÃ¡n megint elment halÃ¡szni?

- Fogatlan? - mondtam Ã©rdeklÅ‘dve.

~ Itt vagyok fent! ~ kiÃ¡ltotta le nekem. ElÅ‘szÃ¶r azt hittem repÃ¼l, de ehelyett az a Ã¡rboc legtetejÃ©re kapaszkodott fel Ã©s nÃ©zett a tÃ¡volba komoran.

- LÃ¡tsz valamit? - Majd lemÃ¡szott onnan.

~ Szerintem vihar lesz. Ã¡llapÃ-totta meg.

- MibÅ‘l gondolod? - kÃ©rdeztem Ãºgy, mint akit tesztelni prÃ³bÃ¡lok.

~ Ã‰rzem a levegÅ‘ben, azt hiszem. Te nem Ã©rzed? ~ nem feleltem. Fel mentem a kabin mellett elhelyezkedÅ‘ lÃ©pcsÅ‘n a kormÃ¡nyhoz Ã©s mÅ±szer pulthoz. A legnyomÃ¡s Ã©rzÃ©kelÅ‘, majd ki akadt. Oldalra nÃ©ztem a hajÃ³ korlÃ¡tjÃ¡ra erÅ‘sÃ-tett szÃ©l zsÃ¡kra. A szÃ©l pont szembe fÃºjt velÃ¼nk, majd Ã©n is tÃ¡volba tekintettem. A mÃ¡r felkelt nap sugarait el el takartÃ¡k a messze gyÃ¼lekezÅ‘ vihar felhÅ‘k. A vÃ-z erÅ‘teljesen hullÃ¡mzott Ã©s lÃ¡ttam egy villÃ¡m fÃ©ny jÃ¡tÃ©kÃ¡t. De mivel nem hallottam semmit, ezÃ©rt a vihart mÃ©g messzebb van mint 130 tengeri mÃ©rfÃ¶ld. A szÃ©lkerÃ©k vadul forgott, a rÃ¡erÅ‘sÃ-tett mÃ©rÅ‘ Ã³ra pedig a 90-es szÃ¡m felÃ© hajlott.

- Igazad van. Itt valÃ³ban vihar lesz Ã©s nem is olyan sokÃ¡.

~ Mennyi idÅ‘nk van felkÃ©szÃ¼lni?

- Nem tÃ¶bb mint, mÃ¡sfÃ©l Ã³ra, Ã©s ez egy nagy vihar lesz... Mikor hozzatok mentem, direkt ki kerÃ¼ltem a viharos vizeket Ã©s veszÃ©lyes helyeket. De tegnap, mikor a rÃ¶videbb Ãºtvonalat kerestem, nem szÃ¡moltam a viharokkal. EbbÅ‘l nagy baj is lehet, ha elÃ©r minket.

~ Nincs sziget a kÃ¶zelben, ahol meghÃºzhatnÃ¡nk magunkat?

- Nincs a legkÃ¶zelebbi sziget is egy tejesen mÃ¡sik irÃ¡nyban van. Nem csak, hogy nem Ã©rnÃ©nk el oda idÅ‘ben, de veszÃ©lyesen letÃ©rnÃ©nk az ÃºtvonalrÃ³l. Nem beszÃ©lve a sziget lehetsÃ©ges veszÃ©lyeirÅ‘l.

~ Ã•t tudjuk vÃ©szelne vihart?

- Ez hajÃ³ egy cirkÃ¡lÃ³, nagy tÃ¡volsÃ¡gok gyors megtÃ©telÃ©re kÃ©szÃ¼lt, nem viharok Ã¡tvÃ©szelÃ©sÃ©re, de nincs mÃ¡s vÃ¡lasztÃ¡sunk, Ãºgy hogy, meg kell prÃ³bÃ¡lnunk.

(MÃ¡r a viharban)

A hajÃ³ kizÃ¡rt, hogy egyben meg Ãºssza. Nagyon nagy hullÃ¡mok csaptak az alsÃ³ fedÃ©lzetre. Ã‰n a fÅ‘ vitorla kÃ¶telet prÃ³bÃ¡ltam Ãºjra feszÃ-teni. A szÃ©l akkora erÅ‘vel fÃºjt, hogy alig hallattam valamit.

~ Partridge! Be kell mennÃ¼nk! ~ kiÃ¡ltotta Fogatlan aggodalommal Ã©s fÃ©lelemmel!

- Menj ha akarsz! - KiÃ¡ltottam vissza feszÃ¼lten Ã©s tÃ¼relmetlenÃ¼l. ElnÃ©ztem jobbra, a lÃ©legeztem is el Ã¡llt, olyan volt, mintha lelassult volna az idÅ‘. Egy akkora szÃ¶kÅ‘Ã¡r hullÃ¡m, mint maga a hajÃ³! Az utolsÃ³ dolog amire emlÃ©kszem, hogy Fogatlan gyorsan elem veti magÃ¡t Ã©s szÃ¡rnyival. Majd egy hangos reccsenÃ©s Ã©s a hideg, nagyon mÃ©ly vÃ-z sÃ¶tÃ©tje.

(KÃ¶zben Mata-furyn)

...tÃ¼relmetlenÃ¼l kocogtattam a karmamim a falon mikÃ¶zben neki

tÃ¡maszkodtam.

VÃ©gre nyÃ-lt az ajtÃ³, Ã©s Kalmah a szokÃ¡sos fa pofÃ¡val kÃ¶szÃ¶ntÃ¶tt.

- Szez', most mit szeretnÃ©l? Ha ugyanazt akkor most nem tudok veled foglalkozni. - fordÃ-tott hÃ¡tat Ã©s indult vissza apÃ¡nk volt dolgozÃ³ szobÃ¡jÃ¡ba mikÃ¶zben Ã©n sarkÃ¡ban jÃ¡rtam.

- Kalm', mÃ¡r tÃ¶bb mint kÃ©t Ã©s fÃ©l hete, hogy oda van. Nem kellene utÃ¡na kÃ¼ldeni valakit? - feszÃ¼lten lehuppant a szÃ©kbe, Ã©n pedig vele szemben elterÃ¼lÅ‘ asztalra tÃ¡maszkodtam.

- Partridge tud vigyÃ¡zni magÃ¡ra, az hogy ilyen sokÃ¡ig oda van, csak azt jelenti, hogy elhÃºzÃ³dik a kÃ¼ldetÃ©se, semmi mÃ¡st. Tekintve ha Hablaty problÃ©mÃ¡s Ã‰jfÃºriÃ¡jÃ¡t nÃ©zzÃ¼k. Hogy is hÃ-vjÃ¡k, RÃ¶ptelen?

- Fogatlan! Ã‰s hogy lehetsz ilyen kÃ¶nnyelmÅ±?! Tudod kiket vesztetÃ¼nk el pÃ¡r het..

- NEM KELL EMLÃ‰KEZTETNED, PONTOSAN TUDOM, HOGY KIKET VESZTETTÃœNK EL! - csapott az asztalra Ã©s Ã¡llt fel, majd el szomorodott a tekintete Ã©s vissza rogyott a szÃ©kbe. PÃ¡r mÃ¡sodpercig nÃ©ma csend volt.

- Bocs, nem akartam hÃ¡nytorgatni ezt a tÃ©mÃ¡t, csak.. tudom, hogy apÃ¡nk halÃ¡la miatt, mekkora teher szakadt a nyakadba. RÃ¡adÃ¡sul Csata VillÃ¡m Ã©s VÃ¡ll VÃ©d halÃ¡la is...

- Szez', az hogy beszÃ©lÃ¼nk rÃ³luk, Ã©s gyÃ¡szoljuk Å‘ket, nem fognak feltÃ¡madni... De abban mind ketten egyet Ã©rtÃ¼nk, hogy kÃ¶zÃ¼lÃ¼nk senki nem Ã¡ldozott fel annyit, vagy szenvedett annyit, mint Partridge. - erre le sÃ¼tÃ¶ttem a tekintetem, ekkor viszont tÃ¡madt egy jÃ³ Ã¶tletem Ã©s Kalmah-ra nÃ©ztem, mire Å‘ is rÃ¡m nÃ©zett.

- Jaj ne... Szez' ismerem ezt a nÃ©zÃ©st Ã©s...

- UtÃ¡na megyek! - jelentettem ki.

- De azt sem tudod, hogy hol van. MibÅ‘l gondolod, hogy rÃ¡talÃ¡lsz?

- Hidd el megtalÃ¡lom, plusz Ã©n vagyok a legjobb nyomkÃ¶vetÅ‘, mÃ¡r csak a te engedÃ©lyed kell Ã©s mÃ¡r itt sem vagyok! - biztattam egy darabig csak tÃ¶prengett.

- Nos legyen, de akkor elvÃ¡rom, hogy hamarabb vissza hozd, mint ahogy magÃ¡tÃ³l haza keveredne. Ã©s holnap indulhatsz.

- Rendben. Gyorsan haza rÃ¡ncigÃ¡lom, de mi van, ha kÃ¶zben mÃ¡s valakire bukkanok?

- EllensÃ©gre vagy szÃ¶vetsÃ©gesre? - megvontam a vÃ¡llam.

- Ha RunÃ¡ra vagy VÃ©sz MadÃ¡rra talÃ¡lsz rÃ¡, akkor Å‘ket is hozd vissza. Minden megkerÃ¼lt szemÃ©lyrÅ‘l tudni akarok!

- Ã‰s ha Bradwell-el talÃ¡lom szemben magam?

- Akkor azonnal tÅ±nj el onnan! Semmilyen kÃ¶rÃ¼lmÃ©nyek sem bocsÃ¡tkozz harcba vele.

- Ã‰s ha meg kell vÃ©denem valakit tÃ¶le? - benyÃºlt az asztal egyik fiÃ³kjÃ¡ba, el vett egy kÃ¶vet, majd elÃ©m rakta.

- Tudod, hogy mi ez, igaz?

- Persze, hiszen Ã©n alkottam meg. Ez ez egy vÃ©szkÅ±rt kÅ‘ amit, ha a markunkban szÃ©t morzsolunk aktivÃ¡lÃ³dik, Ã©s a kÃ¶zponti darabja, ahonnan kibÃ¡nyÃ¡sztÃ¡k fel villan .

- Igen, amint rÃ¡ akadtÃ¡l Partridge-ra vagy bÃ¡rkire aki jelentÅ‘sebb szemÃ©ly szÃ¡munkra, azonnal ezzel jelezd nekÃ¼nk. Ã‰rtetted?

- Ã‰rtettem. - elraktam a kÃ¶vet, elkÃ¶szÃ¶ntem KalmÃ¡htÃ³l Ã©s elhagytam az szobÃ¡t.

A sajÃ¡t szÃ¡llÃ¡somhoz indultam. MiutÃ¡n Bradwell lerombolta a falu egyharmadÃ¡t, ideiglenes sÃ¡trakban kellet menedÃ©ket biztosÃ-tanunk azoknak, akik otthon nÃ©lkÃ¼l maradtak. Kalmah mÃ©g nem volt rÃ©gÃ³ta tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k, mÃ©g a beavatÃ¡si rÃ-tuson sem esett mÃ©g Ã¡t. Eleinte nehezen is ment, de sokat segÃ-tettek neki a bÃ¶lcsek.

Bradwell utÃ¡n sok emberÃ¼nk vesztette Ã©letÃ©t, Ã©s sajnos nem egy sÃ¡rkÃ¡ny is. Ã‰n is Kamlah is elvesztettÃ¼k a magunk sÃ¡rkÃ¡ny tÃ¡rsÃ¡t.

BeÃ©rve sÃ¡tramba kÃ¶rÃ¼lnÃ©ztem. Nem sok minden bent. Egy mÃ©retes lÃ¡da, egy kifeszÃ-tett bÅ‘r Ã¡gy Ã©s egy asztal meg egy szÃ©k. Kinyitottam a lÃ¡dÃ¡t Ã©s elÅ‘kÃ©szÃ-tettem belÅ‘le holnapara a szÃ¼ksÃ©ges fegyvereket Ã©s a bÅ‘r pÃ¡ncÃ©lomat. _Holnap indulok, bÃ¡r mÃ©g nem tudom, hogy hova._

* * *

><p>FÃ¡jdalmasan fel pattant a szemem. Lassan hozzÃ¡ szoktam a fÃ©nyhez Ã©s megfeszÃ¼ltem. RÃ¡jÃ¶ttem, hogy egy parton vagyok, mikÃ¶zben a homok beterÃ-t. Lassan ki kÃ¡szÃ¡lÃ³dtam, Ã©s leporoltam magam. Egy pillanatig nem is tudtam mi tÃ¶rtÃ©nt, majd hirtelen, elÅ‘ttem volt a kÃ©p, a szÃ¶kÅ‘Ã¡rrÃ³l, a reccsenÃ©srÅ‘l Ã©s... <em>Fogatlan<em>!

- FOGATLAN! - kiÃ¡ltottam aggÃ³dva. De nem jÃ¶tt vÃ¡lasz. AggÃ³dva nÃ©ztem kÃ¶rÃ¼l a parton. Hirtelen egy homokba Ã¡gyzÃ³dott feket testet lÃ¡ttam fejjel elÃ¶re kifelÃ© lÃ³gva. Oda futottam.

- Fogatlan! Fogatlan jÃ³l vagy?! - emeltem fel a fejÃ©t. Nagyot nyÃ¶gve kinyitotta szemÃ©t Ã©s rajtam kÃ¶zpontosult. Elengedtem Ã©s lassan fel Ã¡llt, egy nagy halom homokot rÃ¡zva le a hÃ¡tÃ¡rÃ³l, majd elÅ‘re hajolt Ã©s barÃ¡tsÃ¡gosan hÃ¡tra taszÃ-tott, Ã©n pedig meg vakargattam az Ã¡lla alatt, mire el mosolyodott.

- JÃ³l vagy, semmid nem fÃ¡j?

~ Nem, semmim, Ã©s neked?

- Nem, hÃ¡la neked, kÃ¶szÃ¶nÃ¶m.

~ Nincs mit. Ã‰s most? ~ elindultam a parton tÃºl lÃ©vÅ‘ sejtelmes erdÅ‘hÃ¶z.

- A hajÃ³ elsÃ¼llyedt, Ã©s nem tudom, hogy hol vagyunk. Nincs nÃ¡lam semmilyen fegyver, Ã©s tÃ©rkÃ©pÃ¼nk sincs, be kell mennÃ¼nk az erdÃ¶be, hogy...

~ TÃ©rkÃ©p? Ãšgy Ã©rted ami abban a fÃ©m szerÅ± vÃ¡zban van?

- Igen, hol van? - majd a szÃ¡rnya alÃ³l elÅ‘ hÃºzta a az emlÃ-tett dolgot.

- Fogatlan, te egy zseni vagy! Ez az asztalomon hevert tÃ©rkÃ©p? Hogyan... Ã©s mikor?

~ Amikor oda kiÃ¡ltottam neked, de nem jÃ¶ttÃ©l, Ã©n be mentem, Ã©s gondoltam mÃ©g jÃ³l jÃ¶het.

- Ez hihetetlen, sikerÃ¼lt valamilyen fegyvert is hoznod? - erre elÃ©gedetlenÃ¼l rÃ¡m nÃ©zett.

~ Nos nincs mit, de nem, nem hoztam. - hÃºzta Ã¶ssze a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t.

~ OkÃ©, nem azÃ©rt mondtam, ennyi is elÃ©g. - elindultunk az erdÅ‘be.

- Sajnos ennyibÅ‘l nem tudom meg megmondani, hogy vagyunk, de van pÃ¡r sejtÃ©sem. Hirtelen megkordult Fogatlan gyomra.

- Ã‰hes vagy mi?

~ Egy kicsit. ~ tette hozzÃ¡ bizonytalanul.

- Gyere, keressÃ¼nk valamit, amire vadÃ¡szhatunk. - pÃ¡r perc sÃ©ta utÃ¡n meglÃ¡ttunk egy Å•zhÃ¶z hasonlÃ-tÃ³ Ã©lÅ‘lÃ©nyt. Oda kÃºsztunk, de az Å•z, mintha meg sem hallott volna minket. FÃ©l mÃ©terre voltunk tÅ‘le.

- Csak utÃ¡nad. - erre Fogatlan bizonytalanul oda ment Ã©s egy hozzÃ¡ Ã©rt az Ã©lÅ‘lÃ©ny hÃ¡tsÃ³ fertÃ¡lyÃ¡hoz, ami visszhangozva csattant. Az lÃ©ny felnÃ©zett, Ã©s lassan, sziszegÅ‘ hangot hallatva felÃ©nk fordÃ-totta eltorzult, lilÃ¡s narancssÃ¡rgÃ¡s fejÃ©t. Ã‰n Ã©s Fogatlan egy mÃ¡sra nÃ©ztÃ¼nk.

- FutÃ¡s. - mondtam higgadtsÃ¡got prÃ³bÃ¡lÃ³ arccal. LegalÃ¡bb nÃ©gyszÃ¡zÃ¶tven mÃ©tert futottunk. Mire lihegve megÃ¡lltunk, Ã©s kapkodtuk a levegÅ‘t. Lassan ki egyenesedtem, Ã©s jobban kÃ¶rÃ¼l nÃ©ztem. A fÃ¡kbÃ³l csak Ãºgy sugÃ¡rzott a a romlottsÃ¡g, Ã©s a rossz akarat.

- MÃ¡r tudom, hogy hol vagyunk, ez a VÃ©gzet Erdeje. Ez a hely lassan kiszÃ-vja az ide kerÃ¼lÅ‘ lelkÃ©bÅ‘l az Ã©letet, mÃ-g vÃ©gÃ¼l a felismerhetetlensÃ©gig torzulnak. Gyorsan elkel tÅ±nnÃ¼nk innen, mielÅ‘tt Ã¶nmagunk, vagy egymÃ¡s ellen fordulnÃ¡nk. - Fogatlan furcsÃ¡n nÃ©zett rÃ¡m a pupillÃ¡i ki voltak tÃ¡gulva, Ã©s mintha a semmibe meredne.

- Fogatlan jÃ³l vagy? - erre meg rÃ¡zta a fejÃ©t.

~ Igen..persze.

- Rendben, lÃ©gy Ã©ber. A fÃ¡k Ã¡gain ugrÃ¡lva kell haladnunk, a felsÅ‘ lomb koronÃ¡ban nem Ã©r minket annyira ez a kÃ¡ros aura.

BÃ³lintott. Elakartam indulni amikor, az alkaromon lÃ©vÅ‘ sebhelybe bele hasÃ-tott a fÃ¡jdalom, mire oda kaptam.

~ A sebhelyed? Tudok segÃ-teni?

- Igen, talÃ¡n. Nyisd ki a szÃ¡d. - Ãºgy tett, ahogy mondtam. Egy hirtelen mozdulattal a szÃ¡jÃ¡ba nyomtam a a jobb alkarom, a ballal Ã¡tkulcsoltam az alsÃ³ Ã¡llkapcsÃ¡t Ã©s rÃ¡feszÃ-tettem, nem meglepÅ‘ mÃ³don a hegyes fogai pont a sebhelyembe hatoltak Ã©n pedig felordÃ-tottam. RÃ¡ngatÃ³zÃ¡ssal prÃ³bÃ¡lt kikerÃ¼lni szorÃ-tÃ¡sombÃ³l, Ã-gy persze mÃ©g jobban rÃ¡jÃ¡tszva a dologra. Mikor megelÃ©geltem, ellÃ¶ktem magÃ¡tÃ³l Ã©s nÃ©gy kÃ©z lÃ¡bra zuhantam. Gyorsan felvettem egy vÃ©konyabb indÃ¡t Ã©s amilyen szorosra csak tudtam a karomra tekertem

~ Te eszelÅ‘s Ã¶rÃ¼lt, ez mÃ©gis mire volt jÃ³?!~ horkant fel, mikÃ¶zben a nyelvÃ©rÅ‘l prÃ³bÃ¡lta le sÃ¶preni a a karom Ã-zÃ©t a mancsÃ¡val.

- A nyÃ¡lad... gyÃ³gyÃ-tÃ³ tulajdonsÃ¡gÃº... ezt a sebet mÃ¡r nem tudja be gyÃ³gyÃ-tani, de... a fÃ¡jdalmat enyhÃ-ti. -

~ LegkÃ¶zelebb szÃ³lhatnÃ¡l mielÅ‘tt ilyesmit teszel, mert legkÃ¶zelebb a fejed harapom le! ~ erre kÃ¶nnyelmÅ±en felhorkantam. Elmosolyodtam Ã©s tovÃ¡bb sÃ©tÃ¡ltam.

- Annyi mÃ©g nem lenne elÃ©g, hogy meg Ã¶lj. - mormogtam az orrom alatt.

~ Mit mondtÃ¡l?!

- Semmit!

~ EgyÃ©bkÃ©nt, mitÅ‘l kezdett el fÃ¡jni a sebhelyed?

- Az erdÅ‘ miatt...

5. LehetsÃ©ges szÃ¶vetsÃ©ges

... mÃ¡r egy jÃ³ ideje, csak a fÃ¡k Ã¡gain ugrÃ¡lva haladtunk, Partridge folyton a tÃ©rkÃ©pet nÃ©zte Ã©s magÃ¡ban motyogott valamit. Nem akartam mondani neki, de a farokszÃ¡rnyam mÃ¡sik oldala, amelyik hiÃ¡nyzott igencsak fÃ¡jt. RÃ¡adÃ¡sul... Hablaty hangjÃ¡t hallottam idÅ‘rÅ‘l idÅ‘re a fejemben. _Ez tÃ©boly, nem csak Ã©hen halok, de mÃ¡r kezdek meg Ã¶rÃ¼lni is. MÃ¡r most utÃ¡lom ezt az erdÅ‘t._ Nem bÃ-rtam mÃ¡r tovÃ¡bb... megÃ¡lltam.

* * *

><p><em>...MÃ©rt pont ez hely?! Az az Ã¡tkozott vihar!<em>

_ Alig, hogy megÃ¡llapÃ-tottuk Fogatlannal hogy vihar lesz, fel is

hÃºztuk a horgonyt Ã©s elhagytuk a Pokolszirt Kaput. Indultunk volna a SÃ¡rkÃ¡ny Foghoz, az ottani szoros ugyan nem hÃºzÃ³dik tÃºl hosszan, Ã©s egy nagyon erÅ‘s sodrÃ¡sÃº, hatalmas folyÃ³ vÃ¡rja ott az embert, de addig elzÃ¡r minket a lehetsÃ©ges vihartÃ³l, Ã©s mÃ©g talÃ¡n Ã¡t is vÃ¡ghatnÃ¡nk vele a vihar egy jelentÅ‘sebb rÃ©szÃ©n._

_ Viszont el sem tudtunk Ã©rni odÃ¡ig. A vihar mÃ¡r fÃ©l napnyi hajÃ³zÃ¡snyira a Pokolszirt kapu utÃ¡n vÃ¡rt minket. Gyakorlatilag bele hajtottunk a kÃ¶zepÃ©be. IdÅ‘kÃ¶zben rÃ¡eszmÃ©ltem, hogy az a hatalmas hullÃ¡m, csaknem derÃ©kba tÃ¶rte a hajÃ³t, az volt az a reccsenÃ©s is. FÃ©ltem attÃ³l is, hogy Fogatlannak esetleg volt valami baja, de Å‘ ezt magÃ¡tÃ³l el nem Ã¡rulta volna. _

_ De legalÃ¡bb volt tÃ©rkÃ©pÃ¼nk, Ã-gy tudtam merre kel haladnunk. Az erdÅ‘ egyik tisztÃ¡sÃ¡n, el van rejtve egy Ã¡tjÃ¡rÃ³. A gond csak az, hogy nem tudom melyiken, Ã©s azt sem hogy, hova vezet._

Egyszer csak Ã©szre vettem, hogy Fogatlan nagyon el csendesedett. Vissza fordultam hozzÃ¡. De mÃ©g mielÅ‘tt bÃ¡rmit mondhattam volna.

~ Partridge... Ã¡lljunk meg. Nem bÃ-rok tovÃ¡bb haladni! ~ mondta elcsuklÃ³, szinte mÃ¡r kÃ¶nyÃ¶rgÅ‘ hangon.

- PÃ¡r szÃ¡z mÃ©terre elÅ‘ttÃ¼nk van egy tisztÃ¡s, ott meg pihenhetÃ¼nk. - egy kÃ©tsÃ©gbe esett pillantÃ¡st vetett rÃ¡m, csak most vette Ã©szre, valami tÃ©nyleg nincs rendben vele.

- Neked a fÃ¡radtsÃ¡gon kÃ-vÃ¼l mÃ¡s bajod is van, igaz? - nem felelt, csak lehajtott a fejÃ©t.

- Fogatlan, kÃ©rdeztem valamit, lÃ©ccives vÃ¡laszolj.

~ ...azt hiszem, az erdÅ‘ kezdi kifejteni rÃ¡m a hatÃ¡sÃ¡t.

- MÃ©gis hogyan?

~ Hablaty hangjÃ¡t hallom nÃ©ha a fejemben, a jobb farok szÃ¡rnyam helye pedig Ã©getÅ‘en fÃ¡j, kimerÃ¼ltebbnek Ã©s Ã©hesebbnek is Ã©rzem magam, mint amilyen valÃ³jÃ¡ban vagyok.

- Ez valÃ³ban az erdÅ‘ hatÃ¡sai lehetnek. Fogatlan ezt mÃ¡r hamarabb is el mondhattad volna. Az erdÅ‘ nem csak fizikai fÃ¡jdalmakat okoz, de elszÃ-vja az Ã¶sszes jÃ³kedvet Ã©s boldogsÃ¡got a lelkÃ¼nkbÅ‘l, addig amÃ-g mÃ¡s nem marad mÃ¡s, csak a rossz indult Ã©s fÃ¡jdalom.

~ Te miÃ©rt nem tapasztalod ugyanezeket?

- Hidd el, Ã©n is ugyanÃ-gy Ã¡tÃ©lem, mint te, csak prÃ³bÃ¡lok erÅ‘t venni magamon. Mond, milyen motivÃ¡ciÃ³ indÃ-tott el tÃ©ged erre az Ãºtra?

~ Az, hogy meg mentsÃ¼k Hablatyot!

- Akkor ez cÃ©l lebegjen a szemed elÅ‘tt, ez adjon neked erÅ‘t erre az Ãºtra. - vÃ©gre fel vett egy elszÃ¡nt tekintetet.

PÃ¡r perc utÃ¡n vÃ©gre rendes, igazi nap fÃ©ny szÅ±rÅ‘dÃ¶tt Ã¡t a

fÃ¡k Ã¡gain. _A tisztÃ¡s! Na vÃ©gre!_ A kÃ¶zepÃ©n volt egy lombjÃ¡t hullatott, V alakÃº fa. Mikor oda Ã©rtÃ¼nk, neki dÅ‘ltem a hÃ¡tammal fÃ¡nak Ã©s kifÃºjtam maga.

Fogatlan boldogan hempergett a fÃ¡t kÃ¶rÃ¼lvevÅ‘, szÃ¡raz levÃ©l halmokban. Szinte mÃ¡r-mÃ¡r is kedvet kaptam volna ahhoz, hogy Ã¡talakuljak Ã©s csatlakozzak hozzÃ¡...

ElÅ‘re tekintettem, Ã©s az Ã©gen csÃºcsosodÃ³ nap fÃ©nyÃ©t Ã©lveztem.

~ Partridge?

- Igen.

~ KÃ©rdezhetek valamit?

- Te mindig kÃ©rdezel valamit.

~ Akkor most igen vagy nem?~ tÃ¼relmetlenkedett.

- Persze, kÃ©rdezz amit akarsz. AmÃ-g hagyod hogy pihenjek. - nagy nehezen Å‘ is megÃ¡llapodott valahol.

~ JÃ³l van, a vÃ¡laszhoz nem kell fel kelned. SzÃ³val... Å•Ã¶Ã¶.

- KinyÃ¶gÃ¶d mÃ©g ma, vagy megint bele kell nyomnom a karom a szÃ¡dba?!

~ JÃ³l van mÃ¡r! Azt akartam kÃ©rdezni, hogy te mit Ã©ltÃ©l Ã¡t az erdÅ‘ben?

- A rajta Ã¼tÃ©st Ã©ltem Ã¡t megint.

~ Ã‰s hogy vÃ©dekeztÃ©l ellene?

- Ãšgy, mint te. KitÅ±ztem magam elÃ© egy cÃ©lt, Ã©s csak az jÃ¡rt a fejemben.

~ Ã‰s mi volt ez a cÃ©l?

- Az, hogy meg talÃ¡ljam a hozzÃ¡m kÃ¶zel Ã¡llÃ³kat, Ã©s bosszÃºt Ã¡lljak Bradwell-en.

~ Ã‰n Ãºgy tudtam, hogy a bosszÃº egy mÃ©reg, amely csak belÃ¼lrÅ‘l emÃ©szt fel. Ha minden Ã¡ron ragaszkodni akarsz ahhoz, hogy megÃ¶ld Bradwell-t, akkor nem sokban fogsz kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zni tÅ‘le.

- Nem ragaszkodom ilyesmihez, mert nem tudnÃ¡m meg Ã¶lni Å‘t. Ahhoz tÃºlsÃ¡gosan is erÅ‘s, mÃ¡skÃ©nt is meg tudom keserÃ-teni az Ã©letÃ©t. - egy darabig csak hallgattuk a termÃ©szet hangjait. JÃ³ volt pÃ¡r pillanatra kikapcsolÃ³dni.

~ Ã‰n elmegyek Ã©s keresek Ã©lelmet.

- MÃ¡r jobban is vagy? - indulÃ¡skÃ¶zben bÃ³lintott egy gyorsat bÃ³lintott.

- Biztos? Ilyenkor jÃ¶n elÅ‘ a legtÃ¶bb szÃ¶rnyeteg, Ã©s vannak kÃ¶zÃ¶ttÃ¼k nagyon veszÃ©lyesek is.

~ Tudok vigyÃ¡zni magamra, te addig gyÃºcs tÃ¼zet.

- Rendben, az mÃ©g menni fog. De jÃ³l vÃ¡logasd meg, mit hozol, nem egy Ã¡llatnak itt szerintem mÃ©rgezÅ' a hÃºsa.

~Nyugi, nem akarok vÃ©gezni magunkkal.

- Ebben biztos vagyok. - vett egy nagy lendÃ¼letet Ã©s berepÃ¼lt az erdÅ'be.

Ã‰n idÅ'kÃ¶zben a tÅ±z gyÃºjtÃ¡ssal Ã¼gyetlenkedtem. Felterpeszkedtem a kÃ©nyelmes Ã¼lÅ' helyemrÅ'l, kiropogtattam a hÃ¡tam, megdÃ¶rzsÃ¶ltem a szemem Ã©s Ã¶sszekulcsolva az ujjaim azokat is megropogtattam.

Megfordultam a fÃ¡hoz, ami egy Ã¶regedÅ' juharfa volt. A kÃ©rge mÃ¡r korhadt volt Ã©s kÃ¶nnyen lehÃ¡nthatÃ³. A karmaimmal kÃ¶nnyÅ± szerrel felaprÃ-tottam kisebb darabokra, majd egy halomra hajigÃ¡ltam.

A fa kÃ¶rÃ¼l mindent beterÃ-tett a lehullott, szÃ¡raz levelek, szÃ³val gyÃºjtÃ³sbÃ³l nem volt hiÃ¡ny. ArrÃ©bb sÃ¶pÃ¶rtem Å'ket egy nagyobb Ã¡ggal, Ã©s ki alakÃ-tottam egy nagy kÃ¶rt, amiben Ã©n is Ã©s Fogatlan is kÃ©nyelmesen elfÃ©rtÃ¼nk. A rÃ¶gtÃ¶nzÃ¶tt seprÅ±t is mÃ©g pÃ¡r Ã¡gat is Ã¶sszetÃ¶rdeltem kisebb darabokra, valamint kerestem aprÃ³bb gallyakat, amik szintÃ©n jÃ³l fognak
jÃ¶nni.

Ã–sszekÃ©szÃ-tettem mindent egy helyre, mikor Fogatlan vissza Ã©r, vagy Å' vagy Ã©n majd begyÃºjtja tÃ¼zet. IdÅ' kÃ¶zben pedig a domb aljÃ¡n lÃ©vÅ', furcsa, kisebb fekete tavat kezdtem el vizslatni, Ã©s felÃ© vettem az irÃ¡nyt. Ã•m de pont felbuktam valamiben Ã©s lebucskÃ¡zva a domb oldalon bele estem a tÃ³ba, amirÅ'l csakhamar kiderÃ¼lt, hogy egy szÃ©p mÃ©ly szurok tÃ³...

* * *

><p>Ã“vatosan kÃ¶zelÃ-tettem meg a kiszemelt prÃ©dÃ¡t, mÃ¡r nem kellet sok, hogy betudjam cserkÃ©szni. Egy hirtelen rohammal a nyÃºl felÃ© kezdtem futni, mire az fÃ¼lÃ©t Ã©s fejÃ©t felkapva az odÃºja felÃ© kezdett rohanni. SzerencsÃ©re jÃ³ pÃ¡r mÃ©terre volt a biztonsÃ¡gosnak vÃ©lt fedezÃ©ke, ahova cikcakkos kanyarokkal sietett elrejtÅ'zni.<p>

Mire be Ã©rt az Ã¼regbe addigra Ã©n is utol Ã©rtem, Ã©s gyors Ã¡sÃ¡ssal sikerÃ¼lt is a kÃ¶zelÃ©be fÃ©rkÅ'znÃ¶m, majd egy gyors mozdulattat a feje a szÃ¡mban volt Ã©s Ã¶ssze zÃºztam a koponyÃ¡jÃ¡t.

HÃ¡rom nyÃºl Ã©s kÃ©t Å•z suta, nem is olyan rossz fogÃ¡s. A hÃ¡rom nyulat a szÃ¡mban lÃ³gatva hoztam, a kÃ©t Å•zet pedig a hÃ¡tamra csaptam, nem voltak nagyok, ezÃ©rt vadÃ¡sztam kettÅ't belÅ'lÃ¼k. Ezek szerencsÃ©re mÃ©g Ã©ppen nem voltak eltorzulva.

Nem siettem, rÃ¡Ã©rÅ'sen sÃ©tÃ¡ltam vissza a mezÅ'hÃ¶z, remÃ©lve, hogy Partridge-nak volt annyi sÃ¼tni valÃ³ja, hogy esetleg tud tÃ¼zet gyÃºjtani.

A bokorban, egy csillogÃ³ dolgon akadt meg a tekintetem. _Furcsa._ Oda mentem a bokor elÃ©, letettem a zsÃ¡kmÃ¡nyt, Ã©s benyÃºltam a

nÃ¶vÃ©nyzetbe. Egy nem tÃºl hosszÃº, henger alakÃº dolgot tapintottam ki, ami kiÃ¡llt a fÃ¶ldbÅ‘l.

Kicsaptam a fogaim, Ã©s rÃ¡haraptam. Nagyon bele volt Ã¡gyazÃ³dva fÃ¶ldbe, mert amikor sikerÃ¼lt ki hÃºznom, hÃ¡tra estem. Felkeltem Ã©s kÃ¶zelebb mentem, megnÃ©zni az Ãºj szerzemÃ©nyem. Olyan volt elsÅ‘ rÃ¡nÃ©zÃ©sre, mint egy kÃ©t Ã¡gÃº jogar. Partridge biztos tÃ¶bbet tudna elmondani rÃ³la.

Vissza indultam a tÃ¡borba.

* * *

><p><em>Hol marad ez ilyen sokÃ¡ig? MÃ¡r kezd alkonyulni, Ã©s Ã©n is egyre mÃ©lyebbre sÃ¼llyedek ebben a bizonyosban.<em> Sajnos a tÃ¼relmetlensÃ©gemnek hÃ¡la, magamtÃ³l prÃ³bÃ¡ltam kimÃ¡szni, de csak mÃ©g mÃ©lyebbre sÃ¼llyedtem.

Hirtelen szÃ¡rny csapÃ¡sokat hallottam a mÃ¶gÃ¶ttem elterÃ¼lÅ‘ bokrok mÃ¶gÃ¼l, de nem FogatlanÃ©t. Mivel nem bÃrtam megfordulna, ezÃ©rt a fÃ¼lemre prÃ³bÃ¡ltam hagyatkozni.

Az a valami kÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l akkora lehetett, mint Fogatlan, de kisebb szÃ¡rnyai voltak. _RemÃ©lem nem esett baja Fogatlannak. Nem sok minden van, ami Ã¡rthatna itt neki, de ha eszik valami mÃ©rgezÅ‘t akkor, nincs vissza Ãºt. MinÃ©l hamarabb meg kell talÃ¡lnunk az Ã¡tjÃ¡rÃ³t, de mÃ©g azt tudom biztosan, hogy hol van._

_ Az biztos, hogy nem ezen a tisztÃ¡son. Ezen kÃvÃ¼l mÃ©g kettÅ‘ van. RemÃ©lem a kÃ¶vetkezÅ‘ Ã©jszakÃ¡t a parton tÃ¶lthetem, este mÃ©g ez az "idilli" hely veszÃ©lyes. _

Megint szÃ¡rny csapÃ¡s zaja, de ezÃºttal leszÃ¡llÃ¡sÃ©, ez az Ã©lÅ‘lÃ©ny nem is repÃ¼l hanem, sokkal inkÃ¡bb siklik a fÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt. A zajjal ellenkezÅ‘ irÃ¡nyban vÃ©gÃ¼l elÅ‘bukkant Fogatlan is, rÃ¡adÃ¡sul nem is kis zsÃ¡kmÃ¡nnyal.

- JÃ³l sikerÃ¼lt a zsÃ¡kmÃ¡ny ejtÃ©s?

~ Amint lÃ¡tod.

- JÃ³l van, Ã©n is lÃ¡tom.

~ Ã‰n meg azt lÃ¡tom, hogy te jÃ³ nagy pÃ¡cba kerÃ¼ltÃ©l. ~ vigyorodott el gÃºnyosan, Ã©n karba tettem a kezeim Ã©s a a szemeim forgattam.

Vissza szaladta a tÃ¡borhoz, letett a zsÃ¡kmÃ¡ny Ã©s vissza sietett hozzÃ¡m. Ã“vatosan megkÃ¶zelÃtette a a tÃ³ szÃ©lÃ©t, majd fÃ©lig meddig hÃ¡ttal Ã¡llva nekem kinyÃºjtotta farkÃ¡t, hogy tudjak kapaszkodni. Szerintem azt hihette, hogy rÃ¶gtÃ¶n kitud majd rÃ¡ntani, mert mikor megragadtam a farkÃ¡t Ã©s rÃ¡ntott rajta egyet, kis hÃjÃ¡n Å‘ is mellÃ©m esett.

Az ÃºjbÃ³li prÃ³bÃ¡lkozÃ¡sra mÃ¡r lassabban kezdett bele. Ã‰s nem rÃ¡ncigÃ¡lt, hanem elkezdett felfele menni a domboldalon, Ã©s szÃ©pen lassan kihÃºzott a szilÃ¡rd talajra.

Elengedtem a farkÃ¡t, feltÃ¡pÃ¡szkodtam Ã©s amennyire csak lehetett, lenyÃºztam magamrÃ³l a vastagon beborÃtÃ³ szurkot. Fogatlan oda

jÃ¶tt Ã©s egy sokat mondÃ³ vigyorral az arcÃ¡n leÃ¼lt.

- A helyedben nem nevetnÃ©k, mert a te farkad is Ã©s mancsaid is szurkosak lettek. - dÃ¶bbenten megnÃ©zte az emlÃ-tett test rÃ©szeit Ã©s felhorkanva kezdte le tisztÃ-tani azt a nyelvÃ©vel.

- A helyedbe nem tennÃ©m, a szurok nem jÃ¶n le nyÃ¡llal, plusz az Ã-ze olyan, mint PenÃ©sz kÃ¡posztÃ¡jÃ¡nak Ã©s mÃ©g mÃ©rgezÅ' is.

~ Akkor mit tudunk vele csinÃ¡lni.

- Maximum bottal letudjuk piszkÃ¡lni. Vagy nagyobb fa levelekkel letÃ¶rÃ¶lni.

~ A vÃ-z nem viszi le?

- TalÃ¡n, ha mÃ¡r elÃ©g szÃ¡raz.

~ Nem lehetne leÃ©getni magamrÃ³l?

- Meg ne prÃ³bÃ¡ld? Szurok borzasztÃ³an gyÃºlÃ©kony, rosszabb, mint a SzÃ¶rnyen nagy RÃ©msÃ©g nyÃ¡lka. MegvÃ¡rjuk amÃ-g megszÃ¡rad, Ã©s holnap lemossuk a tengerben. - indultam fel a domboldalon.

~ Ez is a te hibÃ¡d, ha nem lennÃ©l ilyen szerencsÃ©tlen, akkor most nem kÃ©ne ettÅ'l a nyÃºlÃ³s iszaptÃ³l bÅ±zÃ¶lÃ¶gnÃ¼nk. ~ jÃ¶tt utÃ¡nam.

- Higgadj mÃ¡r le, holnapra nyoma sem lesz, plusz legalÃ¡bb a szaga elÅ±zi az Ã©lÅ'skÃ¶dÅ'ket Ã©s mÃ©g az elhalt bÅ'rt is leszedi. - elÅ're nÃ©zve nem lÃ¡ttam a sokat mondÃ³ arckifejezÃ©sÃ©t.

Mire felÃ©rtem, csodÃ¡ltam, hogy Fogatlan nem tett, mÃ©g egy kelletlen megjegyzÃ©st. Megfordultam, mÃ©g reagÃ¡lni sem volt idÅ'm, mert Å' Ãºgy felÃ¶klelt, hogy berepÃ¼ltem az elÅ'zÅ'leg Ã¶ssze sÃ¶pÃ¶rt levÃ©l halmok kÃ¶zÃ©, Ã©s kisvÃ¡rtatva tele lettem falevÃ©llel, de lehet, hogy az is kÃ¶zre jÃ¡tszott, hogy mÃ©g Å' is alaposan meghempergetett. Persze Ã©n sem maradtam az adÃ³sa, hiszen egy nagy adag, Ã¶ssze ragadt levÃ©l csomÃ³t dobtam, az Ã©ppen nevetÃ©s miatt nyitva lÃ©vÅ' szÃ¡jÃ¡ba, mire prÃ¼szkÃ¶lve hanyatt vÃ¡gÃ³dott, Ã©n pedig annyi levelet igyekeztem rÃ¡ hordani, hogy belepje mindenÃ©t. Mire sikerÃ¼lt kikÃ¡szÃ¡lÃ³dnia, vad Ã¼ldÃ¶zÃ©sbe kezdtÃ¼nk.

PrÃ³bÃ¡ltam lehagyni, de kÃ©t lÃ¡bbal, mÃ©g az elÅ'nyÃ¶m sem tartott sokÃ¡ig. AztÃ¡n vÃ©gÃ¼l a felfutottam a fÃ¡ra Ã©s vÃ¡rtam, hogy lecsillapodjon.

~ Ha lejÃ¶ssz, eskÃ¼szÃ¶m, hogy falevÃ©be fÃºjtalak!

- Ã‰n is attÃ³l fÃ©lek. - Ã¶t percnyi lihegÃ©s utÃ¡n vÃ©gÃ¼l csak leugrottam Ã©s tÃ¡bortÅ±z kijelÃ¶lt helye felÃ© kezdtem menni, mire egy utolsÃ³ revans kÃ©ppen kibuktatott. Halkan nevetve ment tovÃ¡bb, majd Ã¶ssze rakta a tÅ±zhÃ¶z kellÅ' dolgokat Ã©s egy kisebb plazma golyÃ³val belobbantotta azokat.

- Ennek kÃ©sÅ'bb mÃ©g lesz folytatÃ¡sa. - Ã¼ltem le mellÃ© Ã©s a zsÃ¡kmÃ¡ny mellÃ©.

~ InkÃ¡bb ne dumÃ¡lj, hanem szÃºrd nyÃ¡rsa a nyulat.

- MindjÃ¡rt tÃ©ged szÃºrlak nyÃ¡rsa.

~ Ã‰n meg mindjÃ¡rt, ezt nyomom le a torkodon! ~ elÅ‘vett a szÃ¡rnya alÃ³l egy furcsa fegyvert.

- MÃ¡r megint milyen szemetet hoztÃ¡l ide nekem?

~ Mi az, hogy mÃ¡r megint?! Soha nem hoztam mÃ©g neked semmit, Ã©s ez sem szemÃ©t. Azt sem tudod mi ez. ~ nyomta bele a kezembe.

- Lehet, hogy tÃ¶bb mindent tudnÃ©k elmondani errÅ‘l, mint te.

~ TÃ©nyleg? Ebben Ã©n nem vagyok olyan biztos, mÃ¡r csak azÃ©rt is, mert Ã©n talÃ¡ltam.

- Akkor el Ã¡rulnÃ¡d nekem, hogy mi ez? - nem vÃ¡laszolt azonnal, hanem gondolkodott.

~ Ez egy.. ~ akadt meg.

- Ez egy?

~ Ez egy... egy... Bigyula! ~ adtam neki egy "na ne mond" arcot.

- GratulÃ¡lok Fogatlan, 17 Ã©v alatt ez volt a legnagyobb tudomÃ¡nyos megÃ¡llapÃ-tÃ¡s, amit valaha halottam.

~ MÃ©g mindig jobb, mint a te vÃ©lemÃ©nyed, miszerint ez egy "szemÃ©t", ez sem mond sokkal tÃ¶bbet.

- Akkor el mondjam, hogy mi ez?

~ Igen.

- JÃ³, de elÅ‘tte enni szeretnÃ©k. - letettem azt valamit a fÃ¶ldre Ã©s neki lÃ¡ttam meg sÃ¼tni a nyulat. Fogatlan kÃ©nyelmesen elhelyezkedett Ã©s Å‘ is neki lÃ¡tott az evÃ©snek.

EvÃ©s utÃ¡n, annyira elvoltam, hogy ki is ment a fejebÃ¶l az a dolog. HÃ¡tra dÅ‘ltem fÅ±ben, a mellkasomra tettem a kezem Ã©s kis hiljÃ¡n elaludtam.

~ HÃ©! Partridge ne aludj el. Mond meg elÅ‘tte, hogy mi ez. ~ bÃ¶kte meg az orrÃ¡val a mellkasomon lÃ©vÅ‘ kezemet.

- Majd kÃ©sÅ‘bb, most hagyj aludni lÃ©tszÃ-ves. - Nyafogtam, mikÃ¶zben az oldalamra fordultam, hÃ¡ttal neki. Ã•tugrott Ã©s egy nagyot nyalt az arcomba, mikÃ¶zben vettem a levegÅ‘t.

- FÃºj, Fogatlan. Pont nyitva volt szÃ¡m! - fel Ã¼ltem Ã©s letÃ¶rÃ¶ltem a nyÃ¡lÃ¡t, meg kÃ¶ptem pÃ¡rat.

~ Ãšgy kell neked. AmÃºgy sÃ¡rkÃ¡ny lÃ©tedre nem szoktad mÃ©g meg a sÃ¡rkÃ¡ny nyÃ¡lat?

- Csak fÃ©lig vagyok sÃ¡rkÃ¡ny, Ã©s ne nyalogasd a kÃ©pem, mert ki vÃ¡gom nyelved. - csak vigyorgott.

- Ne vigyorogj, mert tÃ©nyleg meg teszem.

~ InkÃ¡bb mond meg, hogy mi ez az izÃ©. ~ nem feleltem, hanem bosszÃºsan oda nyÃºltam az emlÃ-tett tÃ¡rgyÃ©rt, Ã©s jobban szemÃ¼gyre vettem.

Ã‰rdekes, fel izzik, ahol Ã©ppen hozzÃ¡ Ã©rek, de nem Ã©get. LetÃ¶rÃ¶ltem rÃ³la a maradÃ©k sarat Ã©s nyÃ¡lat. Ã‰reztem a belÅ‘le sugÃ¡rzÃ³ erÅ‘t. Lehunytam a szemem Ã©s hagytam, hogy Ã¡tjÃ¡rjon.

~ Te mit csinÃ¡lsz?

- VizsgÃ¡lom, ha nem lÃ¡tnÃ¡d. - felÃ¡lltam, vÃ-zszintesen kezdtem tartani az Ã¶sszecsukott fegyvert.

MeglÃ³dÃ-tottam egy kicsit a levegÅ‘ben, Ã©s hirtelen elÅ‘bukkant egy kÃ©t Ã©s fÃ©l mÃ©ter hosszÃº, kÃ©t Ã¡gÃº villa.

* * *

><p>Partridge-nak szinte a lÃ©legzete is elÃ¡llt, amikor kinyÃ-lt a fegyver. Mind kÃ©t kezÃ©vel megtartotta Ã©s pÃ¡rszor megforgatta.<p>

- Fogatlan, neked fogalmad sincs, hogy mit talÃ¡ltÃ¡l.

~ MÃ©rt, mi ez?

"Ez egy kÃ©t Ã¡gÃº villa. - a villÃ¡t beleszÃºrta a fÃ¶ldbe, Ã©s szÃ³ szerint, mennydÃ¶rgÅ‘ hangot hallatott.

~ Szerinted hogy kerÃ¼lt ide?

- Nem tudom, de mÃ¡r nagyon rÃ©gÃ³ta itt lehet. Nagy erÅ‘ van benne.

~ MiÃ©rt izzik fel, ha hozzÃ¡ Ã©rsz?

- AzÃ©rt mert ezt a fegyvert az Ã©n nÃ©pemnek kÃ©szÃ-tettÃ©k, csak a mi kezÃ¼nkben hasznÃ¡lhatÃ³. AzÃ©rt hasznos ez a fegyver, mert a kÃ©t foga kÃ¶zÃ¶tt hÃ©zag miatt kÃ¶nnyen oda tudsz vele szegezni valakit valahova. Ã‰s Ãºgy tÅ±nik, hogy bizonyos szintÅ± termÃ©szeti manipulÃ¡ciÃ³ra is kÃ©pes.

~ Az mit jelent?

- Azt, hogy kÃ©pes villÃ¡mokat szÃ³rni. Ez a morajlÃ³-mennydÃ¶rgÅ‘ hang is, mikor erÅ‘tejes igÃ©nybe vÃ©telnek teszem ki is attÃ³l van, hogy nagy lakozik benne.

~ Ã‰s te tudnÃ¡d is hasznÃ¡lni ezt a fegyvert?

- Biztosan sok titkot rejt, de szerintem nem okozna gondot. - ki hÃºzta a fÃ¶ldbÅ‘l, Ã©s a fegyver vissza nyerte elÅ‘zÅ‘ mÃ©retÃ©t, majd a hÃ¡tÃ¡ra akasztotta.

- KÃ¶szi Fogatlan, nagy segÃ-tsÃ©g lesz nekÃ¼nk a harcok sorÃ¡n, de most ideje indulni.

~ Hova tartunk? ~ elÅ‘vette a tÃ©rkÃ©pet Ã©s kiterÃ-tette a fÃ¶ldre. Csak most vettem Ã©szre, hogy az erdÅ‘nek olyan az formÃ¡ja, mint egy

emberi koponyÃ¡nak, Ã©s pont a jobb "szem gÃ¶drÃ©ben" voltunk. A balban pedig volt egy furcsa jel, egy furcsa Ã-rÃ¡ssal.

~ Mit jelent az jel, Ã©s az Ã-rÃ¡s? ~ bÃ¶ktem oda az orrommal.

- Az egy Ã¡tjÃ¡rÃ³, a nÃ©pem csinÃ¡lta menekÃ¼lÅ‘ Ãºtvonalkã©nt, csak az a baj nem tudom hova vezet.

~ Biztos jobb, mint ez a hely. Most megyÃ¼nk el oda?

- Nem. Majd csak holnap, most ki megyÃ¼nk a partra Ã©s ott Ã©jszakÃ¡zunk. - bÃ³lintottam Ã©s vissza rakata a tÃ©rkÃ©pet a tokjÃ¡ba.

- Induljunk.

~ Nem fogunk megint meg Ã¶rÃ¼lni az erdÅ‘tÅ‘l?

- Nem, Ãºgy hiszem a villa ereje meg vÃ©d minket. Plusz repÃ¼lni fogunk. - erre felkaptam a fejem.

~ VÃ©gre Ã¡t vÃ¡ltozol?!

- Nem, majd te repÃ¼lsz, Ã©n meg majd a lomb koronÃ¡ban ugrÃ¡lok, minÃ©l magasabban.

~ De Ã-gy alig fogunk haladni.

- Hidd el, tudok olyan nagyokat ugrani, hogy tartsam veled a lÃ©pÃ©st.

~ MÃ©rt nem repÃ¼lsz rajtam?

- Mivel fÃ©lig sÃ¡rkÃ¡ny vagyok, elÃ©g furcsa lenne, egy mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡nyon lovagolni. Komolyan engednÃ©d?

~ Persze, bÃ-zom benned. De ti nem szoktatok sÃ¡rkÃ¡nyon lovagolni?

- De szoktunk, viszont nem mindenki, csak bizonyos emberek Ã¼lhetnek meg egy sÃ¡rkÃ¡nyt, azok akik Ã©rdemesek rÃ¡.

~ Ã‰s mi tesz Ã©rdemessÃ© valakit arra, hogy ezt csinÃ¡lhassa.

- Nos tÃ¶bb kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ prÃ³bÃ¡t ki kell Ã¡llni, egy fajta vizsgÃ¡kat.

~ Akkor mÃ©rt nem alakulsz Ã¡t, Ã©s ne mond azt, hogy a rajta Ã¼tÃ©s miatt, mert az mÃ¡r nem most volt.

- A kÃ©pessÃ©geinket az Ã©rzelmeink irÃ¡nyÃ-tjÃ¡k, Ã©s mint lÃ¡ttad, az Ã©rzelmeink veszÃ©lyesek. Ha eljÃ¶n az idÅ‘, Ãºjra Ã¡t tudok majd vÃ¡ltozni. Az erdÅ‘ben is ezÃ©rt tudtam olyan jÃ³ Ã¶nkontrollt gyakorolni.

~ Ne makacskodj mÃ¡r, rajtam repÃ¼lve hamarabb oda Ã©rnÃ©k. ~ megdÃ¶rzsÃ¶lte a szemÃ©t, Ã©s beadta a derekÃ©t.

- Na jÃ³, legyen. De nekem kÃ©sÅ‘bb ne panaszkodj, hogy mennyire fÃ¡radt vagy.

~ Majd biztos a te sÃºlyod alatt fogok Ã¶ssze esni, olyan cingÃ¡r vagy mint PenÃ©sz.

- Mit szolnÃ¡l, ha lenyomnÃ¡m cingÃ¡r Ã¶klÃ¶met a torkodon?!

~ Induljunk mÃ¡r inkÃ¡bb! ~ lassan ellÃ¡gyult a tekintete Ã©s kÃ¶zelebb lÃ©pett. FelÃ¼lt a hÃ¡tamra, Ã©s elhelyezkedett. Pont Ãºgy Ã¼lt mint Hablaty, csak nagyban. _TÃ©nyleg nem volt kÃ¶nnyÅ±, de tÃºl nehÃ©znek sem mondanÃ¡m._

- Akkor gyerÃ¼nk. - felugrottam, Ã©s az erdÅ‘ felÃ© vettem az irÃ¡nyt. Partridge kÃ©pes volt Ãºgy el helyezkedni hogy, alig Ã©rezzem. LÃ¡tszott, hogy rÃ©gÃ³ta csinÃ¡lja mÃ¡r.

~ Partridge?

- Igen?

~ Ugye azt mondtad, hogy 17 Ã©ves vagy, az a te nÃ©pedben mennyinek szÃ¡mÃ-t? ~ felnevettet a vÃ¡lasz elÅ‘tt.

- HÃ¡t, nem sokÃ¡ra betÃ¶ltÃ¶m a 62-Ã¶t. - erre Ã¶sszeszÅ±kÃ¼lt a szemem.

~ Akkor alig vagy fiatalabb, mint Ã©n!

- Pedig Ã©n mÃ©g fiatal vagyok, de a bÃ¡tyÃ¡im mÃ©g ennÃ©l is idÅ‘sebbek. MÃ©rt, te hÃ¡ny Ã©ves vagy?

~ 18, de amÃºgy 70.

- Te sem vagy akkor annyira Ã¶reg. - repÃ¼lÃ©s kÃ¶zben nem igazÃ¡n beszÃ©lgettÃ¼nk. Ã‰lveztÃ¼k, hogy vÃ©gre Ãºjra levegÅ‘ csap az arcunkba.

Hirtelen egy repÃ¼lÅ‘ Ã¡llat jelent meg a fÃ¡k kÃ¶zÃ¼l.

- Mit gondolsz Fogatlan, finom vacsora lenne belÅ‘le? - nagyot bÃ³lintottam. ElÅ‘vette a villÃ¡t, aktivÃ¡lt Ã©s nagy erÅ‘vel a mÃ©retes madÃ¡r utÃ¡n hajÃ-totta. EgÃ©szen jÃ³l cÃ©lzott, mikor hirtelen, nagy ricsajjal felbukkant egy hatalmas Ã¡llat. A nÃ©gy lÃ¡ba kÃ¶zÃ¶tt bÅ‘r feszÃ¼lt, Ãºgy lÃ¡ttam azokkal siklik, a melsÅ‘ mancsÃ¡bÃ³l hÃ¡tra fele hajlÃ³ tÃ¼skÃ©k Ã¡lltak ki, azokkal manÅ‘verezett.

Ãšgy nÃ©zett ki, mint egy hatalmas nagymacska Ã©s medve keverÃ©k.

A jobb mancsÃ¡val eltaszÃ-totta a villÃ¡t Ã©s felÃ©nk vette az irÃ¡nyt. Alig volt idÅ‘m reagÃ¡lni, rÃ¡csapott a fejemre, Ã©s ugyanzzal a lendÃ¼lettel a mÃ¡sik mancsÃ¡val Partridge felÃ© irÃ¡nyzott egy csapÃ¡st.

* * *

><p>SikerÃ¼lt kivÃ©denem a csapÃ¡sÃ¡t, de hÃ¡tra taszÃ-tott vele, Ã©s leestem Fogatlan hÃ¡tÃ¡rol. Mind ketten az ellenkezÃ¶ irÃ¡nyban a fÃ¶ld fele keztÃ¼nk zuhanni. Bezuhantam a fÃ¡k kÃ¶zÃ©, de sikerÃ¼lt az egyik fa Ã¡gra csavarni a farkam. Ott lÃ³gtam fejjel lefelÃ©.<p>

Gyorsan elcsendesÃ¼ltem, hogy haljam a lÃ©ny fÃ¡ra leszÃ¡llÃ¡sÃ¡t, de minden nesztelen volt. LendÃ¼ltem egyett a levegÃ¶ben Ã©s felÃ¡lltam az Ã¡gra. KÃ¶rÃ¶ztem a szememmel, a lÃ©nyt Ã©s Fogatlant keresve. Leugrottam a fÃ¡rol Ã©s kis zajjal fÃ¶ldet Ã©rtem.

MeglÃ¡ttam Fogatlan farokszÃ¡rnyÃ¡t kilÃ³gni egy bokor aljbÃ³l. Oda siettem Ã©s kihÃºztam onnan. Nem volt eszmÃ©letÃ©n.

- Fogatlan? TÃ©rj magadhoz! - felpattant a szeme, felegyenesedett Ã©s a homlokÃ¡t dÃ¶rzsÃ¶lÃ©zte.

~ Mi kart ez lenni, mifÃ©le eltorzultsÃ¡g?

- Ez nem itteni Ã¡llat, ez Ãºgy kerÃ¼lt ide valahonnan.

~ Ez egy rendes Ã¡llat?

- Igen. Nem vagyok biztos benne, de ez egy kimÃ©ra.

~ KimÃ©ra?

- Alak vÃ¡ltÃ³ ember a nÃ©pembÅ‘l, mint Ã©n.

~ Ez a te szigetedrÅ‘l valÃ³?

- Nem, nÃ¡lunk csak fÃºriÃ¡k Ã©lnek, ez egy testvÃ©r szigetrÅ‘l szÃ¡rmazhat, talÃ¡n Karda-fury. Ezen a kettÅ‘n kÃ-vÃ¼l mÃ©g 4 mÃ¡sik sziget van.

~ Hogy kerÃ¼lt ide?

- Nem tudom, de hamar meg tudjuk, kÃ¶zeledik. - rÃ¡zkÃ³dÃ¡st hallva a fejem fÃ¶lÃ¼l, mÃ©ly sikoltÃ³ hangot hallatva kÃ¶zeledett felÃ©m Ã©s rÃ¡m vetette magÃ¡t. A sajÃ¡t lendÃ¼letÃ©t kihasznÃ¡lva a hÃ¡tamra estem Ã©s lÃ¡bammal hÃ¡tra taszÃ-tottam. FÃ¶ldbe vÃ¡jt karmokkal lelasÃ-tott.

MegtalÃ¡ltam a villÃ¡t, Ã¶ssze csukva hevert fÃ¶ldÃ¶n. Felkaptam Ã©s megforgatva ki nyilt, Ã©s fÃ¶ldre tÃ¡masztotam.

- Messze kerÃ¼ltÃ©l az otthonottÃ³l, Naracusa! - lassan elkezdett vissza vÃ¡ltozni. Az emberi alakja nem volt magasabb, mint Ã©n, fakÃ³ bÅ‘re volt, szakadt Ã©s kinyÃºlt bÃ¶r mellÃ©nyt viselt, a tÃ©rdÃ©ig kopott nadrÃ¡ggal. Kicsit idÅ‘sebb volt, mint Ã©n, de nem lehetett idÃ¶sebb Szez'-nÃ©l. Nem volt nÃ¡la fegyver.

- Mit kesetek az erdÃ¶mben?! - dÃ¶rmÃ¶gte hangosan Ã©s bizalmatlanul.

~ Viharba kerÃ¼ltÃ¼nk, Ã©s itt vetÃ¶dtÃ¼nk parta, nem akarunk bajt, csak elakarunk menni innen.

- A szigetemre jÃ¶ttetek Ã©s mÃ©g a segÃ-tsÃ©gem kellene, kÃ¼zdjetek meg Ã©rte. - Fogatlan csalÃ³dott arckifejezÃ©se mÃ©g engem is szÃ-ven Ã¼tÃ¶tt, meg is sajnÃ¡ltam szegÃ©nyt.

- Hogy kerÃ¼ltÃ©l ide Naracusa?

- Ne hÃ-vj Ã-gy, Ã‰jfÃºri kimÃ©ra kÃ¶lyÃ¶k! Ez a te szÃ¡dbÃ³l hallva

csakis sÃ©rtÃ©s lehet, Mata-furyi. Azt hiszitek, csak mert a felsÅ‘bb hÃ¡zkbÃ³l valÃ³k vagytok, oda mentek Ã©s azt csinÃ¡ltok amti csak akartok?! - vÃ¡daskodott, de mielÅ‘tt bÃ¡rmit mondhattam volna, Fogatlan bÃ¡tosrÃ¡got, vett magÃ¡n Ã©s kiÃ¡llt magÃ¡Ã©rt.

~ Nem hÃ-vd Ã-gy, semmit nem tudsz... ~ fÃ©lbe szakÃ-tottam, mert bÃ¡r bÃ¼szke voltam rÃ¡, Ãºgy Ã©reztem ezzel a fickÃ³val szemben nincs esÃ©lye szÃ³pÃ¡rbajban, Ã©s semmi kedvem nem volt elbizonytalanodott Ã‰jfÃºriÃ¡t istÃ¡ploni.

- Fogatlan hadjad, nem Ã©r annyit. SzÃ¡mÃ¼ztek tÃ©ged, igaz?! - erre mÃ©gidegesebb lett.

- Nem tartozom magyarÃ¡zattal seniknek, fÃ¶leg nem egy ilyen kaotikus, szÃ¶rny egyvelgnek, Mata-fury-rÃ³l. Mit tudtok ti a szegÃ©nyebb szigetekrÅ‘l?!

- Nem Ã©rtem mirÅ‘l beszÃ©sz. A nÃ©peink bÃ©kÃ©ben Ã©llnek, Ã©s nem vagy olyan helyzetben, hogy vÃ¡daskodj. PlÃ¡ne, hogy te figyeltÃ©l minket. - Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta a kezÃ©t, Ã©s tÃ¡madÃ³ helyzetet vett fel.

Vissza vÃ¡ltozott Ã¡llati formÃ¡ba, Ã©s felÃ©nk kezedett rohanni, Fogatlan kilÅ‘tt rÃ¡ pÃ¡r plazma bombÃ¡t, de nem talÃ¡ltak cÃ©lbe. KÃ¶zÃ©nk vetette magÃ¡t, Ã©s a becsapÃ³dÃ¡sa ereje szÃ©t lÃ¶kÃ¶tt minket. Fogatlan utÃ¡n vetett magÃ¡t, Ã©s egy jÃ³l irÃ¡nyzott mancs csapÃ¡ssal a melkasÃ¡ra, feltaszÃ-totta az egyik magas fa tetejÃ©re.

VisszaszÃ¡guldott hozzÃ¡m, valahogy felemelt a macsÃ¡val Ã©s egy szikla falba kÃ¼ldÃ¶tt Ã©s Ã¼lve Ã©rtem fÃ¶ldet. LetÃ¶rÃ¶ltem a vÃ©rt a szÃ¡mrÃ³l.

- JÃ³l van... TÃ•NCOLJUNK!

Bele akart paszÃ-rozni a falba, de elugrottam elÅ‘le. Egy mÃ¡sik szikla fal felÃ© kezdtem futni, tÃ¶bbszÃ¶r meg prÃ³bÃ¡lt a mancsÃ¡val kigÃ¡ncsolni, de oldalra ugrÃ¡sokkla kimerÃ¼ltem. Oda Ã©rtem, az utolsÃ³ prÃ³bÃ¡lkozÃ¡sÃ¡ra magasra ugrottam, fejjel lefelÃ© vissza ugrottam az edjik magasan fekvÅ‘ kiszÃ¶gellÃ©srÅ‘l az Å‘ irÃ¡nyÃ¡ba. Magam elÃ© tartott kezekkel Ã©s a nagy becsapÃ³dÃ¡s erejÃ©vel pedig a fÃ¶ldre lÃ¶ktem, ugyanazzal a lendÃ¼lettel egy elnyÃºjtott hÃ¡tra szaltÃ³t csinÃ¡latam,

FÃ¶ldet Ã©rÃ©s utÃ¡n, felÃ© futottam. A jobb oklÃ¶mmel a fejÃ©be hasÃ-tottam, a levegÅ‘be emelkedett Ã©s utÃ¡na ugrottam, majd dupla talpal a levegÃ¶ben a melkasÃ¡ra rÃºgtam, amitÃ¶l hÃ¡tra csapÃ³dott Ã©n meg ismÃ©t fÃ¶ldet Ã©rtem.

ElÅ‘vettem a villÃ¡t Ã©s azt kinyitva felÃ© ugrottam, de kitÃ©rt elÃ¶le Ã©s...

* * *

><p>Futottam Partridge Ã©s a fenevad felÃ©. Partridge megprÃ³bÃ¡lta felszÃºrni, de kitÃ©rt elÅ‘le, Ã©s egy hatalmas csapÃ¡st mÃ©rt a hÃ¡tÃ¡ra, amitÅ‘l a szikla falba csapÃ³dott telsej testÃ©vel.<p>

Elernyedt a keze, amitÅ‘l a villa kiesett belÅ‘le. Elvesztette az

eszmÃ©letÃ©t Ã©s a fÃ¶ldre zuhant. HÃ¡ro csapÃ¡st mÃ©rtrÃ¡ kÃ¶zvetlenÃ¼l, a negyedik elÅ‘tt sikerÃ¼lt nekifutÃ¡sbÃ³l oldalba talÃ¡lnom egy plazma csapÃ¡ssal Ã©s hÃ¡tra tÃ¡ntorodott.

FelÃ© ugrottam a kÃ¶vetkezÅ‘hÃ¶z, de sikerÃ¼lt elÃ¶tte oldalba taszÃ-tanom. Felkapaszkodott egy fa magas pontjÃ¡ra Ã©s kieresztett karmokkal prÃ³bÃ¡lt leterÃ-teni, de egy erÅ‘s farok csapÃ¡ssal eltalÃ¡ltam a feje oldasÃ³ rÃ©szÃ©t Ã©s elszÃ¡llt az ellenkezÅ‘ irÃ¡nyba. A kÃ¶vetkezÅ‘ csapÃ¡som elÅ‘tt azonban, mikÃ¶zben hÃ¡ttal Ã¡llt, gyorsan vissza vÃ¡ltozott, a kÃ¶nyÃ¶kÃ©vel Ã¡llba talÃ¡lt, mire megingottam...

* * *

><p>Magamhoz tÃ©rve hallottam Fogatlan fÃ¡jdalmas Ã¼vÃ¶ltÃ©sÃ©t, mikor oda nÃ©ztem csak annyit lÃ¡ttam, hogy a Naracusa emberi alakban lefogja Fogatlant Ã©s egy hatalmasat rÃ¡nt a jobb mancsa csuklÃ³jan. FelÃ¼lrÃ¶l Ã¡tkarolja Fogatlan nyakÃ¡t Ã©s sajÃ¡t maga felett Ã¡temeli Ã©s a hÃ¡tÃ¡ra ejti Å‘t, de mielÅ‘tt a vÃ©gsÅ‘ csapÃ¡st mÃ©rhetett volna rÃ¡, sikerÃ¼lt a villÃ¡val a mÃ¶gÃ¶tte lÃ©vÃ¶ fÃ¡hoz szegeznem a jobb vÃ¡lla felett Ã©s bal vÃ¡lla hajlata kÃ¶zÃ¶tt.<p>

PrÃ³bÃ¡lta lefeszteni magÃ¡rÃ³l, a szabadon lÃ©vÅ‘ kezÃ©vel, de nem sikerÃ¼lt neki. HÃ¡tra nÃ©ztem Fogatlanra, aki eszmÃ©letlenÃ¼l fekÃ¼dt a hÃ¡tÃ¡n, de formÃ¡lt csuklÃ³val.

Bele rÃºgott a gyomromba, hÃ¡tra lÃ©ptem egy lÃ©pÃ©st Ã©s elvesztettem a tartÃ¡somat a villÃ¡n, de mielÅ‘tt kiszabadulhatott volna a szorÃ-tÃ¡sombÃ³l, a semmibÅ‘l a villa villÃ¡mot engedett a testÃ©be, mire megrÃ¡zkÃ³dott.

Elengedtem a szorÃ-tÃ¡sombÃ³l Ã©s tÃ©dre rogyott. Egy kis ideig lihegve bÃ¡multam, majd Ã¶ssze csuktam villÃ¡t Ã©s oda mentem Fogatlanhoz. MagÃ¡hoz tÃ©rt, felakart kelni, de mikor rÃ¡ akart Ã¡llni a rossz lÃ¡bÃ¡ra, felnyÃ¶gÃ¶tt, vissza rÃ¡ntotta Ã©s kÃ©tsÃ©gbe esve rÃ¡m nÃ©zett. Nagyot sÃ³hajtva letÃ©rdeltem hozzÃ¡.

~ Nem bÃ-rok rÃ¡ Ã¡llni! ~ mondta sajnÃ¡latra mÃ©ltÃ³ hangon.

- Igen, azt lÃ¡tam. - feletem Ã¡l kÃ¶zÃ¶nbÃ¶sen. MikÃ¶zben Ã³vatosan vizsgÃ¡ltam a lÃ¡bÃ¡t a NarcusÃ¡t nÃ©zte.

~ Mit csinÃ¡ltÃ¡l vele?

- Lesokkoltam a villÃ¡va.

~ De mÃ©gis, hogya...Ã•Ã¡Ã¡! Ez nagyon fÃ¡j! ~ sziszegte.

- PrÃ³bÃ¡ld mozgatni az ujjaid.

~ Nem... nem megy. EltÃ¶rt a lÃ¡bam?!

- Nem, de valahogy sikerÃ¼lt kiugrasztania a helyÃ©rÃ¶l - felnÃ©ztem a szemÃ©be.

- Vissza kell raknom, nem lesz kellemes Ã©rzÃ©s.

~ Mennyire fog fÃ¡jni?

- Nagyon?

~ KÃ¶ssz a nyugtatÃ¡st.

- Semmit nem Ã©rek el vele, ha kÃ¶ntÃ¶r falazok, kÃ©szÃ¼lj fel, hÃ¡romra rÃ¡ntok rajta egyet.

~... Rendben... de Ã©n szÃ¡molok.

- OkÃ©...HÃ•ROM!

~ Ã•Ã¡Ã¡!... Istenem, hogy te milyen egy... Ã“Ã³Ã³... hogy, te mekkora egy...!

- Jobb ha vigyÃ¡zol. - kÃ©t erÅ‘sebb faÃ¡gÃ©rt nyÃºlt, a mancsa kÃ©t oldalÃ¡ra raktam, Ã©s vÃ©kony indÃ¡val kÃ¶rbe csavartam.

~... KÃ¶szÃ¶nÃ¶m.

- Nincs mit, de mÃ©g nincs vÃ©ge, neked Ã©s nekem is vannak sebeink, komoly hÃ¡trÃ¡ny kell behoznunk. TÃ¼njÃ¼nk el mielÃ¶tt magÃ¡hoztÃ©r.

- Nem...mentek...ti..sehova! - tÃ©rt magÃ¡hoz.

- Te mÃ©g mindig Ã©letben vagy.

- Ti, kik Mata-furyn Ã©ltek, nem lÃ¡ttok tovÃ¡bb az orrotoknÃ¡l. Undorodm tÃ¶letek!

* * *

><p>Partridge lassan felÃ© fordult. MÃ©g Ã©nis megrÃ©mÃ¼ltem a felidegesÃ-tett tekintetÃ©tÅ‘l. Oda sÃ©tÃ¡lt tÃ©rdelÅ‘ Ã©s gyenge Narcusa-hoz, Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta a kezÃ©t, Ã©s akkorÃ¡t bele Ã¼tÃ¶tt az arcÃ¡ba, hogy az 45 fokban elfeodult Ã©s bele remegett. A kÃ¶vetkezÅ‘tÅ‘l a mellette lÃ©vÅ‘, sziklÃ¡ba csapÃ³dott a feje, Ã©s az darabokra tÃ¶rt. A fÃ¶ldre rogyott, Partridge hÃ¡romszor bele taposott fejÃ©be, egyre ersÅ‘bben Ãºgy, hogy a fatÃ¶nk, ami mellette kifordult a fÃ¶ldbÅ‘l.<p>

~ Ez durva volt,... mÃ©g tÃ¶led is. ~ vissza sÃ©tÃ¡lt hozzÃ¡m.

- Nekem a sÃ¡rkÃ¡nyok az Ã©letem, Fogatlan. Ã‰s nem tudom te, hogy vagy vele, de Ã©n nem szeretem ha az Ã©letemet szidjÃ¡k.

~ Most akkor imdulunk?

- Igen, nem vagyunk messze a partÃ³l szÃ©pen lassan ki sÃ©tÃ¡lunk.

~ Most dÃ¼hÃ¶s vagy.

- Mmm nem, inkÃ¡bb csak, feszÃ¼lt.

~ Ha ez segÃ-t, akkor Ã©n azt mondom, hogy ne vedd kolyan amiket mondott.~ el mosolyodott.

- Kedves, hogy vÃ-gasztalni prÃ³bÃ¡lsz, de nem vettem magamra. Nem tudom mi baja volt ennek a tagnak, de nem is Ã©rdekel. JÃ³l helyben

hagytuk Ã©s csak ez szÃ¡mÃ-t.

~ ElÃ©g morbid elkÃ©pzelÃ©sid vannak.~ hirtelen eszembe jutott az Ã¼zlete Dagurral.

~ Ahhoz kÃ©pest, egÃ©szen jÃ³l harcolt, Ãºgy Ã©rtem, nÃ©hÃ¡nyszor jÃ³l meg szorongatott minket.~ csak felhorkant.

- GyÃ¡va volt. SzÃ©t vÃ¡lasztott minket, tÃ©ged meg prÃ³bÃ¡lt lebÃ©nÃ-tani, engem pedig felakart bosszantani, hogy elveszÃ-tsem a fejem Ã©s dÃ¼hbÃ¶l harcoljak, Ã-gy pedig vÃ©szÃ-tsek. Nem tudom mi volt a cÃ©lja ezzel Ã©z miÃ©rt utÃ¡laj Mata-fury-t, de nem is Ã©rdekel, nem Å‘ a kÃ¼ldetÃ©sÃ¼nk cÃ©lja Ã©s mÃ©g hosszÃº Ãºt vÃ¡r rÃ¡nk.

Lassan kiÃ©rtÃ¼nk az erdÃ¶bÃ¶l Ã©s ott volt a drÃ¡ga partvonal.

LepihentÃ¼nk. Mind kettÃ¶nknek hosszÃº napja volt. Egyszer csak Partridge felÃ¡lt.

~ Hova mÃ©sz ? ~ kÃ©rdeztem fÃ¡radtan.

- HalÃ¡szni, ilyen mancsal nem tudnÃ¡l rendesen halat fogni.

~ KÃ©pes vagy emberi alakban elÃ©g gyorsan Ãºszni?

- Nem emberi alakban fogok halat.

~ Vissza tÃ©rt az erÃ¶d, de nem azt montad, hogy Ã©rzelemid irÃ¡nyÃ-tjÃ¡k?!

- De igen. De most, hogy mÃ¡r tudom, bÃ-zhatok benned, Ã©rdekes mÃ³d vissza is tÃ©rt.

* * *

><p>~ Akkor menj el, holnap reggel halÃ¡szni, ma mÃ¡r inkÃ¡bb pihenj.<p>

- Hmm... Rendben van. - lefekÃ¼dtem a fÃ¶ldre, neki tÃ¡masztottam a fejem egy mohÃ¡s kÅ‘nel.

Ã‰reztem, hogy valami a bal vÃ¡llamat bÃ¶kÃ¶dit. Fogatlan volt az Ã©s barÃ¡tsÃ¡gosan rÃ¡m mosolyogott. Meg vakartam az Ã¡lla alatt.

-JÃ³ Ã©jt, pajti.

~ JÃ³ Ã©jt. ~ lefekÃ¼dt mellÃ©m, Ãºgy, hogy szinte Ã©reztem az oldalÃ¡t. RÃ¡markoltam a nyaklÃ¡comra Ã©s hamarosan Ã¨n is elaludtam.

6. CsÃ¶bÅ‘rbÅ‘l vÃ¶dÃ¶rbe

... szÃ©pen lassan felkeltem az Ã¡lmombÃ³l. Fogatlan egÃ©sz Ã©jjel beszÃ©lt Ã¡lmÃ¡ban Ã©s rugdalÃ³zott, Ãºgy hogy mont egy kicsit bosszÃºs vagyok rÃ¡. FelÃ© fordultam, de nem lÃ¡ttam csak a lassan fel-le mozgÃ³d hÃ¡tÃ¡t.

Az jobb kezemre tÃ¡maszkodva akartam fel Ã¼lni, de hirtelen egy Ã©lse fÃ¡jdolm nyilalat bele. Fel sziszentettem, Ã©s gyorsan oda kapva ellenÅ‘riztem, hogy mitÅ‘l fÃ¡jhat, hiszen nem voltunk az erdÅ‘ben.

Viszont ebbÅ‘l mÃ©g komoly bajom is lehet. Ha nem tudom rendesen hasznÃ¡lni a karom, nen tudok harcolni sem, Ã©s nem bÃ-zhatom a vÃ©delmem pusztÃ¡n Fogatlanra. A karomra kÃ¶nyÃ¶kÃ¶lve lassan felkÃ¡szÃ¡lÃ³dtam, oda mentem a vÃ-zhez, Ã©s bele mÃ¡rtottam jelenlegi bajom okozÃ³jÃ¡t. Nem nagyon hasznÃ¡lt.

Hallottam, ahogy lassan Fogatlan is felkel, fel emelte a fejÃ©t Ã©s hÃ¡tra nÃ©zett rÃ¡m. Lassan ki tisztult a lÃ¡tÃ¡sa, Ã©s kÃ©rdÅ‘n rÃ¡m pislogott.

~ JÃ³ reggelt, mÃ¡ris mÃ©sz halÃ¡szni, vagy... ~ szemet szÃºrt neki, hogy a karom fogom.

~ FÃ¡j a karod? ~ oda sietett hozzÃ¡m Ã©s elkezdte szaglÃ¡szni a mÃ¡r foszladozÃ³ indÃ¡kkal kÃ¶tÃ¶zÃ¶tt karom, majd Ã³vatosan meg nyalta, erre el mosolyodtam.

- Ez rendes tÅ‘led, viszont ez mÃ¡r nem hasznÃ¡l. - rÃ¡mnÃ©zett tehetetlenÃ¼l.

~ Akkor mi hasznÃ¡lna?

- Nem tudom. Lehet, hogy a fÃ¡jdalom hamarosan elmÃºlik, de lehet... hogy mÃ¡r sosem szÅ±nik meg teljesen.

~ Mi okozta ezt a sebhelyet?

- MÃ©g egy rÃ©gebbi harcom egy SÃ¶tÃ©t TestvÃ©r harcossal? - Ãºgy nÃ©zett rÃ¡m, mint aki most hallja elÅ‘szÃ¶r ezt a nevet.

- Tudod azok akikrÅ‘l akkor mesÃ©ltem, mikor RunÃ¡rol beszÃ©ltem .

~ Jaa! Most mÃ¡r emlÃ©kszem, de nem mesÃ©ltÃ©l rÃ³luk, csak emlÃ-tetted Å‘ket.

- Mindegy, a lÃ©nyeg az, hogy az egyikÃ¼k bele harapott a karomba sÃ¡rkÃ¡ny alakban, Ã©s az mÃ©g mÃ©g mindig nem gyÃ³gyult be teljesen. - egyszer csak megszÃ³lalt Fogatlan gyomra.

~ Azt hiszem Ã©hes vagyok.

- Megyek Ã©s halÃ¡szok.

~ FÃ¡jÃ³s karral?!

- Annyira azÃ©rt nem fÃ¡j, Ã©s legalÃ¡bb meg mozgatom a vÃ©gtagjaim vÃ-z alatt.

~ Akkor most Ã¡tvÃ¡ltozol?

- Igen, figyelj Ã©s tanulj.

Partridge hÃ¡tra lÃ©pett a partÃ³l nagyjÃ¡bÃ³l tÃ-z mÃ©tert. Neki futott Ã©s egy elnyÃºjtott elÅ‘re szaltÃ³ kÃ¶zben elkezdett Ã¡talakulni. Olyan gyorsan tÃ¶rtÃ©nt, hogy alig halottam belÅ‘le

valamit, csak a vÃ-z csobbanÃ¡sÃ¡t hallottam.

MÃ¡r el is felejtetem, hogy ez milyen jÃ³ Ã©rzÃ©s. Ã‰reztem a vÃ-z simogatÃ¡sÃ¡t a pikkelyein. Lassan kinyitottam a szemem, majd a szÃ¡rnyaim, mind a nÃ©gyet. A vÃ-zben Ã¡tszÅ±rÅ‘dÅ‘ nap fÃ©ny megvilÃ¡gÃ-tott a testemen helyet foglalÃ³ kÃ©k motÃ-vumaimat, ami olyanok voltak minta Ã¡t tetszÅ‘k lennÃ©nek.

Egy nagy lendÃ¼letet nagy sebessÃ©gre gyorsulva elÅ‘re szÃ¡guldottam Ã©s a levegÅ‘ben megvalÃ³sÃ-thatÃ³ valamennyi trÃ¼kkÃ¶t tÃ¶bbszÃ¶r egymÃ¡s utÃ¡n, szinte kifogyhatatlan lendÃ¼lettel Ã©s energiÃ¡val, Ã¶nfeledten elveztem...

A vÃ-z felszÃ-n kÃ¶zelÃ©ben cikÃ¡zva egy Ã©rdekes dolgon akadt meg a tekintetem.

MÃ¡r fÃ©l Ã³rÃ¡ja lent van a vÃ-z alatt. Mi tart ennyid ideig? Lehet, hogy vÃ-zbe fulladt? Ki nÃ©zem belÅ‘le, de majd csak nem. A vÃ-z felszÃ-n elkezdett fodrozÃ³dni, mint ha egy nagy Ã©lÅ‘lÃ©ny kiakart volna mÃ¡szni. VÃ©gÃ¼l elÅ‘bukkant Partridge... emberi feje... kigondolta volna. Egy kÃ¶telet volt rÃ¡kÃ¶tve a kÃ©t vÃ¡llÃ¡n szÃ©t osztva. Lassan kihÃºzott egy kissÃ© megzÃ¶ldÃ¼lt, jÃ³kora fÃ©m tÃ¡rgyat. Az a fÃ©m szekrÃ©ny volt az ami a kabinjÃ¡ba is tornyosult.

~ Ezt mÃ©gis, hogy tudtad kivonszolni?!

- A vÃ-z alatt minden dolog sÃºlya sokkal kÃ¶nnyebb, Ã-gy a szekrÃ©nyÃ© is. - tette a tÃ©rdÃ©re a kezÃ©t Ã©s lihegett, de nem sokÃ¡ig. A kissÃ© megrongÃ¡lÃ³dott szekrÃ©ny ajtÃ³hoz ment. FelfeszÃ-tette Ã©s egy nagy zÃ¡r volt benne.

~ Ez mi, valamilyen zÃ¡r?

- Pontosan, mÃ¶gÃ¶tte tartom a fegyvereim. A zÃ¡r egy naponta vÃ¡ltÃ³zÃ³, szÃ¡m zÃ¡r, ami mindig az adott nap dÃ¡tumÃ¡ra van beÃ¡llÃ-tva, Ã©s mivel nekem csalhatatlan az idÅ‘ Ã©rzÃ©kem... - _bla, bla, bla, ez mind szÃ©p Ã©s jÃ³, de mi lesz az a halammal?!_

Kinyitotta a zÃ¡rat, Ã©s olyan horrorisztikus fegyverek bukkantak elÅ‘, ami pont illett hozzÃ¡. FelfÅ±zÃ¶tt egy Ã¶vet a derekÃ¡ra, aminek a hÃ¡tuljÃ¡ba kÃ©t kisebb hajlÃ-tott pengÃ©s kÃ©s volt elhelyezve. A vÃ¡llara akasztott a Villa mellÃ© kÃ©t Ã¶ssze csukhatÃ³ acÃ©l lÃ¡ndzsÃ¡t Ã©s egy acÃ©l szemcsÃ©s ostort a jobb oldalÃ¡ra.

A jobb oldalÃ¡ra egy nem tÃºl hosszÃº, hajlÃ-tott pengÃ©jÅ± kardot, valamint kettÅ‘ olyan lapos, henger alakÃº dolgot, amit mÃºltkor lelÃ¶ktem.

- Ez furcsa, ebbÅ‘l hiÃ¡nyzik egy darab.

~ Ã‰n tudom, hogy hol van, Partridge, mindjÃ¡rt ide hozom. ~ fÃ©l szemmel rÃ¡m sandÃ-tott.

- Fogatlan nee! Ne Ã©rj hozzÃ¡! - kiÃ¡ltotta aggÃ³dva.

- Nem szabad felelÅ‘tlenÃ¼l hozzÃ¡ Ã©rni, ebbÃ¶l pengÃ©k csapÃ³dnak ki, olyan Ã©lesek, hogy ha hozzÃ¡d Ã©rnek, felhasÃ-thatja a bÅ‘rÃ¶det.

Fogatlan lassan elhÃ¡trÃ¡lt tÅ‘lem, Ã©s bizalmatlanul rÃ¡m nÃ©zett. Lehet, hogy nem kellett volna felemelni a hangom.

- Fogatlan, semmi baj, csak lÃ©gy Ã³vatosabb lÃ©gyszÃ-ves. Nem akarom, hogy bajod essen.

~ OkÃ©... csak, meg ijesztettÃ©l. Nem tudtam, hogy ez ilyen veszÃ©lyes fegyver.~"Ne agÃ³dj, nem Ã¡rthat neked amÃ-g Ã©n hasznÃ¡lom. - megforgatta a szemeit.

Felcsatoltam az alkaromra egy-egy karom penge tartÃ³ tegeszt majd becsuktam, a szekrÃ©ny ajtÃ³t.

- Ez kÃ©sz. Ã‰s most tÅ±njÃ¼nk el errÅ‘l a szigetrÅ‘l!...

MiutÃ¡n vÃ©gzett a fegyverekkel valÃ³ kotorÃ¡szÃ¡ssal, kihÃºzott egy kisebb fÃ©m fiÃ³kot Ã©s fÃ¶ldre Ã¼rÃ-tette a tartalmÃ¡t . Egy nem tÃºl nagy, de egÃ©szen vastag kÃ¶nyv esett ki belÅ‘le, ami pont elÅ‘ttem landolt. Ugyan azok a betÅ± formÃ¡k voltak rajta, mint a tÃ©rkÃ©pen a jelÃ¶lÃ©sek. A szaga nem volt olyan rÃ©gi, tudom, mert Hablaty kÃ¶nyveinek sem volt kÃ¼lÃ¶nb szaga. MeglÃ¡ttam a kezÃ©t, ahogy lassan fel emeli Ã©s el emeli az orrom elÃ¶l.

~ MiÃ©rt volt ez oda el rejtve?

- Mert jobb rejtek hely nem jutott az eszembe. - Felelte kÃ¶zÃ¶mbÃ¶sen, mikÃ¶zben elrakta a mÃ¡lhÃ¡jÃ¡ba.

- MiÃ©rt rejtetted el? MirÅ‘l szÃ³l? TÃ©nyleg ezt akarod olvasni mikÃ¶zben repÃ¼lÃ¼nk? - gondolkodtam a vÃ©gÃ©n. Erre csak felhorkant.

- Ez nem egy kÃ¶nyv, ebben egy FÃºria fajok vannak feljegyezve.

~ MiÃ©rt?

- A lÃ©nyeg, hogy leÃ-rjuk, mik a fontosabb dolgok rÃ³lad, amennyiben akarod Ã©s ha a mi szigetÃ¼nkÃ¶n Ã©lsz vagy valamilyen kapcsolatban Ã¡lltÃ¡l velÃ¼nk.

~ SzÃ³val ebben van az Ã¶sszes eddig fel fedezett FÃºriÃ¡k kÃ¶zÃ¼l jÃ³ nÃ©hÃ¡ny? ~ kezdett el pÃ¶rÃ¶gni az agyam.

- FejÃ©n talÃ¡ltad a szÃ¶get.

~ Nem nÃ©zhetnÃ©m meg? - kÃ©rdeztem, mikÃ¶zben vissza rakta a fiÃ³kot a helyÃ©re, becsukta a szekrÃ©ny ajtÃ³t, majd neki feszÃ¼lve felborÃ-totta azt Ãºgy, hogy ajtÃ³ pont lefelÃ© essen.

- Nem. Ez nem azÃ©rt van, hogy mÃ¡sok nÃ©zegethessÃ©k, Ã©s kÃ¼lÃ¶nben is, nem tudsz olvasni, plÃ¡ne nem az Ã©n nyelvemen.

~ Akkor tanÃ-ts meg, hogy elbÃ-rjam.

- Persze, hogyne. Pont most mondtam, hogy nem adom oda.

~ De mÃ©rt nem? Hiszen Ã©n is FÃºria vagyok, kis kÃ¶zÃ¶m nekem is van hozzÃ¡.

- Majd ha Mata-fury-ra Ã©rtÃ¼nk, lÃ¡thatsz eleget belÅ‘letek, Ã©s nem is ismered a benne szereplÅ‘ket. Ha meg mutatom azzal csak megszegem a benne lÃ©vÅ‘knek tett eskÃ¼nket a titok tartÃ¡srÃ³l, Ã©s van erre egy tÃ¶rvÃ©nyÃ¼nk is, miszerint idegen nem tekintheti meg.

~ Akkor ezek szerint Ã©n nem vagyok benne?

- Nem. - ez egy kicsit rosszul esett.

~ De hÃ¡t mÃ©rt nem? Berk szÃ¶vetsÃ©ges veletek. Benne kÃ©ne, hogy legyek. ~ hadartam.

- Benne akarsz lenni?

~ MÃ©g szÃ©p.

- JÃ³, vedd Ãºgy, hogy benne vagy. - felelte mÃ¡r idegesen.

Elindultunk az erdÅ‘ felÃ©. Eszembe jutott egy olyan Ã©rv, amire nem tud majd mit mondani.

~ Benne van Luna is?! ~ nem felelt azonnal. - Nem tudom, lehet

~ Azt igazÃ¡n meg nÃ©zhetnÃ©d. ~ felsÃ³hajtott, elÅ‘vette a kÃ¶nyvet Ã©s nagyokat lapozott benne.

- Itt van. Å• az? - megÃ¡lltunk a fÃ¡ktÃ³l pÃ¡r mÃ©terre Ã©s elÃ©m mutatott egy kÃ©pet egy fehÃ©r Ã‰jfÃºriÃ¡rÃ³l, akinek kis, vÃ©kony, piros csÃ-kok borÃ-tottÃ¡k az arcÃ¡t. _Ez Å‘, pont ilyennek emlÃ©keztem rÃ¡ fiÃ³ka korombÃ³l!_

~ Ez Å‘! Ã‰s mi van vele?! Hol van?!

- Nem tudom, a rÃ³la szÃ³lÃ³ adatok ezt nem Ã-rjÃ¡k.

~ Ã‰s Silver, Å• is benne van?! ~ egy darabig csak lapozgatott.

- SajnÃ¡lom Fogatlan, csak a neve szerepel benne, de azt nem tudom, hogy Ã©letben van, vagy sem.

Lehajtotta a fejÃ©t Ã©s alig hallhatÃ³an sÃ³hajtott.

- Ne bÃ¡nkÃ³dj, nem nagy rÃ¡ az esÃ©ly, hogy baja esett, vagy ilyesmi. Biztos vagyok benne, hogy Ã©letben van.

- Ã‰s mi van azzal az Ã‰jfÃºriÃ¡val, aki segÃ-thet Hablatyon?!~ kÃ©rdezte hirtelen. Becsuktam a kÃ¶nyvet Ã©s megint elraktam.

- Å• nem szerepel benne. De, mit szeretnÃ©l tudni rÃ³la?

~ Hogy ki Å‘, hol Ã©l Ã©s mibe kerÃ¼lne nekÃ¼nk, hogy segÃ-tsen. - felÃ¼ltem a hÃ¡tÃ¡ra Ã©s az erdÅ‘ felÃ© emelkedve, a mÃ¡sik tisztÃ¡s felÃ© vettÃ¼k az irÃ¡nyt.

~ EgyÃ¡ltalÃ¡n ismered Å‘t?

- Ismerem, a neve Kard VirÃ¡g, amit mÃ¡r mondtam. Nem egÃ©szen az Ã©n szigetemen Ã©l, hanem attÃ³l nem messze szokott utazgatni. - Nem felelt erre.

Egy jÃ³ ideig, talÃ¡n egy Ã³rÃ¡t repÃ¼ltÃ¼nk, mire kezdett a tisztÃ¡s kirajzolÃ³dni. A kÃ¶zepÃ©n volt egy barlang bejÃ¡rata. LeszÃ¡lltunk elÃ©.

~ Nagyon nem tetszik ez nekem. Mi van ha csapda?

- Ne lÃ©gy kis hitÅ±, mÃ©g ha volna is benne csapda, biztos nem nekÃ¼nk Ã¡llÃ-tottÃ¡k.

Nyugtatgatott Partridge, de nem Ã©rt vele semmit. AmiÃ³ta csak ide jÃ¶ttÃ¼nk nyugtalanÃ-tott valami, Ã©s szerintem annak Sar...Narrs..uka, nem tudom minek Ã©s a KÃ©tÃ¡gÃº VillÃ¡nak is kÃ¶ze volt hozzÃ¡.

Elvoltam mÃ©lyedve gondolataimban Ã©s csak bÃ¡multam ki a fejembÅ'l, mikor hirtelen egy furcsa pÃ¶rÃ¶ly csapÃ¡s szerÅ± hangot hallottam. Felkaptam a fejem Ã©s lÃ¡ttam, hogy Partridge-ot Ã¡llba vÃ¡gtÃ¡k, hÃ¡tra hÅ'kÃ¶lt, a kÃ¶vetkezÅ' pedig homlokon talÃ¡lta, majd hasra rogyott.

A sÃ¶tÃ©tben egy hÃ¡rom Ã¡gÃº, furcsÃ¡n izzÃ³ pofÃ¡s pÃ¶rÃ¶lyt lÃ¡ttam kirajzolÃ³dni, majd elÅ' jÃ¶tt a gazdÃ¡ja is. Egy hosszÃºnak nevezhetÅ', fekete hajÃº nagy darab, furcsa pÃ¡ncÃ©los, izmos fÃ©rfi jÃ¶tt elÅ'.

A pÃ¶rÃ¶lyÃ¶n kÃ-vÃ¼l mÃ©g egy hajlÃ-tott pengÃ©jÅ± kard volt nÃ¡la, de ez nem volt hasonlÃ³ Partidge-hoz, ez pont lefelÃ© volt hajlÃ-tva, mÃ-g az Ã¶vÃ© felfelÃ© hajolt.

Oda futottam Partridge-hoz Ã©s vÃ©delmezÅ'n elÃ© Ã¡lltam.

~ Te meg ki vagy?! ~ fÃ¶rmedtem rÃ¡.

-A legrosszabb rÃ©mÃ¡lmod. - felelte irritÃ¡lÃ³an.

~ Mit akarsz tÅ'lÃ¼nk, mi a neved egyÃ¡ltalÃ¡n?! ~ nem felelt azonnal, csak egoistÃ¡n vigyorgott.

- ...Lehet, hogy mÃ¡r hallottÃ¡l rÃ³lam tÅ'le. A nevem egyet jelent a halÃ¡llal... Bradwell vagyok! AzÃ©rt jÃ¶ttem, hogy befejezzem amit elkezdtem, ha most magÃ¡ra hagyod Å't, nem foglak kÃ¶vetni. - vettem egy nagy levegÅ't Ã©s megfeszÃ¼ltem. EbbÅ'l semmi jÃ³ nem sÃ¼lhet ki

...lassan elÅ're nyomult. _Most mihez kezdjek? Most Ã¼tÃ¶tte ki Partridge-ot, mit tehetnÃ©k vele Ã©n?! Azok alapjÃ¡n, amiket hallottam rÃ³la, nem lenne esÃ©lyem ellene! De akkor is... Partridge a barÃ¡tom, nem hagyhatom itt!_ Ã–sszeszedtem magam, Ã©s beÃ¡lltam elÃ©, szorosan vÃ©dve Partridge-ot Ã©s rÃ¡morogtam Bradwell-re.

- LÃ¡tom te is a nehezebbik utat vÃ¡lasztod. - sÃ³hajtva Ã¡llt meg. FelÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt Ã©s emelte a pÃ¶rÃ¶lyt, hogy lesÃºjtson. Egy pÃ¶rdÃ¼lÃ©ssel viszont az egyik lÃ¡bÃ¡t sikerÃ¼lt eltalÃ¡lnom a farkammal. FÃ©l tÃ©rdre zuhant, megtÃ¡masztotta magÃ¡t bal kezÃ©vel, Ã©s egy gyors csapÃ¡ssal az arcomba akart talÃ¡lni, de egy hajszÃ¡lnyira az arcomtÃ³l suhant el.

RÃ¡ugrottam Ã©s letepertem, a pÃ¶rÃ¶ly kiesett a kezÃ©bÅ'l Ã©n pedig gyÃºjtottam volna a gÃ¡zt a gyomromba, hogy fejbe lÅ'jem, de hamar

megÃ©reztem, hogy a gyomorba tÃ©rdelt, kÃ¶hÃ¶gve Ã©s felnyÃ¼szÃ-tve hÃ¡tra lÃ©ptem, Å‘ hÃ¡tra pÃ¶rdÃ¼lt kÃ©t lÃ¡bra Ã©s gyorsan felkapta a fegyverÃ©t.

FelÃ©m tornyosulva leakart csapni rÃ¡m, de hirtelen valami jobb orcÃ¡n talÃ¡lta Ã©s oldalra lÃ©pdelve megszÃ©dÃ¼lt. _Na ne_! A Naracusa volt az Ã©s a Villa volt kezÃ©ben. Egy gyors mozdulattal, mellkas magassÃ¡gban fel akarta szÃºrni, de az csak a bal alkarjÃ¡n talÃ¡lt cÃ©lba. Bradwell a pÃ¶rÃ¶ly szÃ¡rÃ¡val kiÃ¼tÃ¶tte a Villa fogait a karja kÃ¶rÃ¼l, vissza kÃ©zbÅ‘l pedig fejen akarta talÃ¡lni, de a a kimÃ©ra lehajolt Ã©s kitÃ©rt elÅ‘le, ugyan azzal a lendÃ¼lettel a szabadon Ã¡llÃ³ kezÃ©vel az Ã¡gyÃ©kÃ¡n Ã¡tkulcsolta Ã©s elÅ‘re, a barlang szÃ¡ja felÃ© taszÃ-totta. Fel Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt, majd egy vakÃ-tÃ³ villanÃ¡ssal eltÅ±ntek. _Mi akart ez lenni?! MiÃ©rt segÃ-tett nekÃ¼nk? Ã‰s hovÃ¡ lettek?_

Egy erÅ‘ltetett Ã©s fÃ¡jdalmas nyÃ¶gÃ©st hallottam magam mÃ¶gÃ¼l. Eszembe jutott, hogy Partridge is itt van.

SikerÃ¼lt feleszmÃ©lnem, pokolian fÃ¡jt a fejem, de nem tudom mitÅ‘l.

~ Partridge! JÃ³l vagy?! ~ lÃ©pett oda hozzÃ¡m Fogatlan Ã©s kezdte el szaglÃ¡szni a fejemet.

- Igen, persze, csak kicsit kisebb hang erÅ‘vel aggÃ³dj Ã©rtem lÃ©gyszÃ-ves. - toltam el gyengÃ©den a fejÃ©t.

- Mi tÃ¶rtÃ©nt? - nÃ©ztem vÃ©gÃ¼l a szemÃ©be.

~ Egy kisebb csata jelenetrÅ‘l maradtÃ¡l le, itt volt az a Bradwell meg a Nar...

- Micsoda?! Itt volt Bradwell?! Ã‰s jÃ³l vagy, meg sÃ©rÃ¼ltÃ©l?! - kaptam Ã©szbe Ã©s nÃ©ztem vÃ©gig rajta.

~ Semmi bajom alig Ã©rt hozzÃ¡m, Ã©n inkÃ¡bb miattad...

- Fogatlan, nem veheted Å‘t fÃ©l vÃ¡rrÃ³l! Bradwell-nek sok mÃ©rgezett fegyvere van, szÃ³val hallani akarom mit csinÃ¡lt veled! - keltem fel vÃ©gÃ¼l.

~ JÃ³l van. Egyszer sikerÃ¼lt gyomorszÃ¡jba tÃ©rdelnie, de semmi mÃ¡s, mondom alig Ã©rt hozzÃ¡m.

- Bradwell-nek ember feletti az ereje, Ã¶rÃ¼lhetsz, hogy nem lett belsÅ‘ vÃ©rzÃ©sed, vagy szakadt le a tÃ¼dÅ‘d. Ã‰s mi volt mÃ©g?

~ Megjelent a Naracusa kimÃ©ra Ã©s szembe szÃ¡llt vele, bÃ¡r nem tudom miÃ©rt. Megszerezte a VillÃ¡t Ã©s be sikerÃ¼lt lÃ¶knie Å‘t a Barlangba, ahol aztÃ¡n el tÅ±ntek. ~ mi utÃ¡n vÃ©geztem Fogatlan lehetsÃ©ges sebeinek a keresÃ©sÃ©vel, kÃ¶rÃ¼lnÃ©ztem a barlang szÃ¡ja elÅ‘tt.

LÃ¡ttam a heves harcol Ã¡rulkodÃ³ Ã‰jfÃºria Ã©s ember szerÅ± lÃ¡bnyomokat, majd be sandÃ-tottam a barlangba.

- SzÃ³val igaz, valÃ³ban van egy jÃ¡rat a barlangon belÅ±l.

~ Mi is Ã¡t megyÃ¼nk rajta keresztÃ¼l?

-Nem, repÃ¼lni fogunk a kÃ¶vetkezÅ‘ szigetik, vagy legalÃ¡bbis egy hajÃ³ig.

~Sok hÅ±hÃ³ a semmiÃ©rt! ~ nyafogta el magÃ¡t.

- Nem semmiÃ©rt, legalÃ¡bb tudjuk, hogy Bradwell a nyomunkban van Ã©s vele van a labilis bizalmÃº Asayega is.

~ Hogy ki? ~ bÃ¡mult rÃ¡m Ã©rtetlenÃ¼l.

- FeltÃ©telezem, hogy ez a neve, legalÃ¡bbis ez volt a VillÃ¡ra karcolva.

~ Gondolod, hogy az Ã¶vÃ©?

- LehetsÃ©ges .- Ãœltem fel a hÃ¡tÃ¡ra.

~ Ã‰s most merre? ElÃ©g sok idÅ‘t veszÃ-tettÃ¼nk, mÃ©rt nem haladunk Ã¡t a barlangon?

- Szembe akarod magad talÃ¡lni megint Bradwell-el?

~Nnem? ~ bizonytalankodott.

- Akkor gyerÃ¼nk. De elÅ‘tte mÃ©g be tudod omlasztani a barlang szÃ¡jÃ¡t?

~ Persze! ~ hangos robajjal beomlott az egÃ©sz Fogatlan Plazma csapÃ¡sÃ¡tÃ³l.

~Merre tartsunk?

-TovÃ¡bb dÃ©lnek, felÃ©nk.- FelszÃ¡llt Ã©s nagy sebessÃ©ggel a felhÅ‘k fÃ¶lÃ© emelkedtÃ¼nk.

- Mit mondott neked Bradwell?

~Azt mondta, hogy befejezi azt amit elkezdett, Ã©s ha ott hagylak akkor szabadon elmehetek.

-...KÃ¶szÃ¶nÃ¶m... hogy, megvÃ©dtÃ©l.

~Nincs mit, mondjuk azt hogy kivittek vagyunk Ã©s ennyit errÅ‘l.

-Rendben.

~Azt is mondta, hogy a neve egyet jelent a halÃ¡llal, ez igaz? Meg tett egy utalÃ¡st arra, hogy Ã©n is a nehezebbik utat vÃ¡lasztom. Ezzel a bÃ¡tyÃ¡id sÃ¡rkÃ¡nyira cÃ©lzott?

-De hogy jelent egyet, csak szereti fÃ©nyezni magÃ¡t. A nÃ©pemben minden hÃ-resebb vagy hÃ-rhedtebb tagnak van valamilyen neve. RÃ³luk beszÃ©lhetett, de Csata VillÃ¡m Ã©s VÃ¡ll VÃ©d azt tettÃ©k amit tenniÃ¼k kellett, ahogy az apÃ¡m Ã©s a a tÃ¶bbi tÃ¡rsam is, vÃ©dtÃ©k az Ã¶vÃ©iket. Ã‰n is bÃ¡rmikor az Ã©letemet Ã¡ldoznÃ¡m valamelyik rokonomÃ©rt vagy barÃ¡tomÃ©rt. AkÃ¡r Hablaty Ã©rt is.

~AkÃ¡r mÃ©g RunÃ¡Ã©rt is?

-... Sajnos ebben az esetben, Å‘ adta az Ã©letÃ©t Ã©rtem, nem pedig fordÃ-tva.- Ezzel a Ã¶nsiratÃ¡sÃ¡val csak fel bosszantott.

~ Ezt meg ne halljam mÃ©g egyszer vagy ledoblak a hÃ¡tamrÃ³l Ã©s rÃ¶ptÃ¶dben vÃ©letlen el talÃ¡llak egy Plazma bombÃ¡val! Tegnap mÃ©g pont te mondtad, hogy legyen egy cÃ©l a szemem elÅ‘tt Ã©s az hajtson elÅ‘re. RÃ¡adÃ¡sul Ã©rzed, hogy mÃ©g Ã©letben van! ~ osztottam ki.

-Nem tudom, hogy tÃ©nyleg Ã©ltben van-e, talÃ¡n csak nagyon akarom, hogy Ã-gy legyen.

~ Biztos vagyok benne, hogy Ã-gy van! Ãšgy hogy, fejezd be az Ã¶n siratÃ¡st Ã©s inkÃ¡bb az elÅ‘ttÃ¼nk lÃ©vÅ‘ fekete hajÃ³ra koncentrÃ¡lj! ~ rrre fel kapta fejÃ©t. Nem is vettem Ã©szre menyi idÅ‘ elment a beszÃ©lgetÃ©ssel.

- Jaj ne, mÃ¡r csak ez hiÃ¡nyzott! Fogatlan rejtÅ‘zz vissza a felhÅ‘kbe!

~MiÃ©rt, kik ezek?!

-Csak csinÃ¡ld! - hirtelen egy nyÃ-l vesszÅ‘ suhant el a fÃ¼lem mellett.

- KÃ©sÅ‘, mÃ¡r Ã©szre vettek! Hivatalosan is a SÃ¶tÃ©t TestvÃ©rek cÃ©lpontjai vagyunk! - jelentettem ki szarkasztikusan, mikÃ¶zben az eltrafÃ¡lt Ã©s kissÃ© vÃ©rzÅ‘ fÃ¼lÃ©hez kapott. _CsÃ¶bÃ¶rbÅ‘l vÃ¶dÃ¶r be kerÃ¼ltÃ¼nk_

... _Az a nyÃ-l mondhatom remekÃ¼l eltalÃ¡lta a fÃ¼lemet..., de most kisebb gondom is nagyobb annÃ¡l. A SÃ¶tÃ©t TestvÃ©rek kiszÃºrtak minket Ã©s mÃ¡r csak Fogatlan miatt sem fognak minket bÃ©kÃ©n hagyni._

IgyekeztÃ¼nk vissza Ã©rni a felhÅ‘k fÃ¶lÃ©, de hirtelen egy sÃ¶tÃ©t Ã¡rny suhant el a felettÃ¼nk... _ne mÃ¡r, csak ez hiÃ¡nyzott._

- Van velÃ¼k egy kimÃ©ra! - sikerÃ¼lt vÃ©gÃ¼l eltÅ±nnÃ¼nk, de nem sokÃ¡ig. MÃ¶gÃ¶ttÃ¼nk szÃ¡z mÃ©terre mÃ¡r fodrozÃ³dtak a felhÅ‘k.

~ Mi a terv?! - nÃ©zett fel rÃ¡m Fogatlan. Egy fekete plazma bomba suhant el kÃ¶zvetlenÃ¼l mellettÃ¼nk.

- A legjobb lesz, ha kettÃ© vÃ¡lunk. RepÃ¼ljÃ¼nk a hajÃ³ fÃ¶lÃ©, Ã©n leugrom Ã©s foglalkozok a katonÃ¡kkal. Te addig csald el SÃ¶tÃ©t TestvÃ©r kimÃ©rÃ¡t.

~ Egy jÃ³ kis lÃ©gi csatÃ¡ra nem lehetne szÃ³?! ~ kezdett el ereszkedni.

- Nem. Ha rÃ¡jÃ¶n, hogy mi tart tÃ©ged a levegÅ‘ben, le fogja harapni Ã©s a vÃ-zbe zuhansz, ahol mÃ¡r kÃ¶nnyÅ± cÃ©lpont leszel. Viddel innen minÃ©l messzebb, ha vÃ©geztem, egy botlÃ³val majd leszerelem. - bÃ³lintott, majd mikor mÃ¡r majdnem a hajÃ³ fÃ¶lÃ© Ã©rtÃ¼nk kicsit megdÅ‘lt, balra Ã©n pedig lecsÃºsztam a nyakÃ¡bÃ³l, mÃ©g felnÃ©ztem rÃ¡, hogy biztos a levegÅ‘ben bÃ-rt maradni.

FÃ©l tÃ©rdre Ã©rkezve, komÃ³tosan kiegyenesedtem Ã©s kÃ¶rbe

nÃ©ztem:

2 ember a kormÃ¡nynÃ¡l, az egyik kormÃ¡nyoz a mÃ¡sik navigÃ¡l,

8 kezeli a hajÃ³ kÃ©t oldalÃ¡rÃ³l messze hordÃ³ botlÃ³ Ã©s hÃ¡lÃ³ lÃ¶vegeket,

5 pedig mÃ©g az alsÃ³ fedÃ©lzeten mÃ©reget engem.

Ez majdnem mÃ¡sfÃ©l tucat ember, a legjobb lesz elÅ‘szÃ¶r a kis gÃ©p kezelÅ‘ket le szednem, nem akarom Fogatlant a vÃ-zben tudni.

~ ENGEM AKARSZ?! GYERE Ã‰S KAPJ EL! ~ hallottam a provokÃ¡lÃ³ kiÃ¡ltozÃ¡sÃ¡t. _HÃ¡t igen, Fogatlan bÃ¡rkit az Å‘rÃ¼ltbe tudsz kergetni, csak nehogy aztÃ¡n megbÃ¡nd._

Hirtelen az Ã¡rbochoz legkÃ¶zelebb Ã¡llÃ³ TestvÃ©r kiÃ¡ltott valamit a lÃ¶vÃ©szeknek, mire azok cÃ©lra akartak Ã¡llni. A nÃ©gy kÃ¶zÃ¼l a hajÃ³ bal oldalÃ¡n kettÅ‘ egÃ©sz hamar reagÃ¡lt, felÃ©jÃ¼k nyÃºjtottam a jobb a kezem Ã©s kÃ©t gyors lÃ¶vÃ©ssel hÃ¡tba lÅ‘ttem Å‘ket.

Az alkaromra szerelt tegez, amibÅ‘l a karmok is elÅ‘ nyÃºlnak kisebb darabokbÃ³l Ã¡llnak Ã¶ssze, amiket kilehet lÅ‘ni.

Mind ketten azonnal kidÅ‘ltek a szÃ©kbÅ‘l, a vezÃ©r rÃ¡juk nÃ©zett, majd a mÃ¶gÃ¶tte Ã¡llÃ³ nÃ©gy TestvÃ©rre Ã©s egy horkantÃ¡ssal felÃ©m bÃ¶kÃ¶tt a fejÃ©vel. A kapitÃ¡ny Ã©s mÃ©g kÃ©t katona elÅ‘vett egy tipikus kalÃ³z szabjÃ¡t, a maradÃ©k kettÅ‘ pedig egy-egy kÃ©t Ã¡gÃº lÃ¡ndzsÃ¡t Ã©s elkezdtek felÃ©m lÃ©pdelni.

Ki hÃºztam a karmokat mind kÃ©t alkaromnak a tegezÃ©bÅ‘l, a kÃ©t lÃ¡ndzsÃ¡s keresztÃ¼l akartak szÃºrni, de felugrottam az Ã¡rbocra, bele mÃ©lyesztve a karmokat el rugaszkodtam Ã©s mÃ¶gÃ¶ttÃ¼k Ã©rtem fÃ¶det, az egyiket hason keresztÃ¼l Ã¡t szÃºrtam, egy gyors rÃ¡ntÃ¡ssal pedig a bal vÃ¡llÃ¡n Ã©rtek ki a pengÃ©k, a mÃ¡sik felÃ©m fordult, a mÃ¡sik kezemmel felÃ© akartam csapni, de kivÃ©dte a lÃ¡ndzsÃ¡jÃ¡val, az viszont kettÃ© hasadt, a csapÃ¡som viszont tÃºl kÃ¶zel volt hozzÃ¡, bele Ã©rt a mellkasa egy rÃ©szÃ©be Ã©s az arcÃ¡ba, ettÅ‘l oda kapott Ã©s hÃ¡tra lÃ©pdelve elvesztette az egyensÃºlyÃ¡t Ã©s Ã¡tesve a korlÃ¡ton kizuhant a hajÃ³bÃ³l a vÃ-zbe.

A kapitÃ¡ny Ã©s a mÃ¡ik kÃ©t katona felÃ©m kÃ¶zeledett. A kÃ©t alacsonyabb szintÅ± TestvÃ©r felÃ©m csapot a kardjÃ¡val, keresztbe tettem a kezem, kivÃ©dve a csapÃ¡sokat, elÅ‘re nyomultam Ã©s egy alternÃ¡lÃ³ nyakhoz kÃ¶zeli csapÃ¡ssal, mind ketten a fejÃ¼ket vesztettÃ©k.

Lecsaptam a vÃ©rt a karmokrÃ³l Ã©s vezÃ©r TestvÃ©rre nÃ©ztem, elhÃ¡trÃ¡lt egy darabon. KÃ¶rÃ© gyÅ±ltek a tÃ¶bbiek, elÅ‘vettem kÃ©t csillagot, kinyitottam Ã©s dobÃ¡sra kÃ©szÃ¼lve lendÃ-tettem a kezem, de egy ismerÅ‘s, sÃ¼vÃ¶ltÅ‘ hang csapta meg a fÃ¼lem, a felhÅ‘k kÃ¶zÃ¼l egy plazma robbanÃ¡s talÃ¡lt a kisebb tÃ¶meg kÃ¶zepÃ©be.

Azok, akiknÃ©l volt pajzs megÃºszta, de vagy hÃ¡rom ember szÃ¶rnyet halt vagy vÃ-zbe zuhant. Fogatlan kibukott a felhÅ‘k kÃ¶zÃ¼l, a kÃ¶vetkezÅ‘ csapÃ¡sa pedig a kormÃ¡nyosmestert talÃ¡lt oldalba, aki a kormÃ¡nynak akart tÃ¡maszkodni de az kibillent a kezÃ©bÅ‘l Ã©s Å‘

fÃ¶ldre zuhant, majd gondom a leszakadt tÃ¼deje Ã©s belsÅ‘ vÃ©rzÃ©se miatt, hangos hÃ¶rgÃ©sekkel a sajÃ¡t vÃ©rÃ©be fÃºlt.

A navigÃ¡tor mÃ©g idÅ‘ben eltÅ±nt a szemek elÅ‘l. Fogatlan mÃ¶gÃ¼l elÅ‘bukkant a KimÃ©ra FÃºria aki egy lÃ¶vÃ©st intÃ©zet felÃ©, de gyors manÅ‘verrel Fogatlan felÃ©m vette az irÃ¡nyt Ã©s a robbanÃ¡s az Ã¡rboc tÃ¶vÃ©t talÃ¡lta el, ami lÃ¡ngolva a katonÃ¡k felÃ© dÅ‘lt kettÅ‘t pont agyon nyomva.

Eldobtam a kÃ©t csillagot, az egyik bele Ã¡llt az egyik lÃ¶veges hÃ¡tÃ¡ba, a mÃ¡sik pedig a navigÃ¡tor nyakÃ¡t csaknem fÃ©lbe metszette.

Fogatlan leszÃ¡llt mellÃ©m, egy gyors "jÃ³l vagyok" nÃ©zÃ©st vetettÃ¼nk egymÃ¡sra. A zÅ±rzavarban a kapitÃ¡ny felmÃ¡szott a sÃ¡rkÃ¡nyra, a kÃ©t maradÃ©k katona utÃ¡na akart mÃ¡szni, de lerÃºgta Å‘ket onnan. FÃ¶lszÃ¡lltak, majd egy gyors "mÃ©g lÃ¡tjuk egymÃ¡st" fancsali nÃ©zÃ©ssel tÃ¡vozott.

A kÃ©t katona zavartan nÃ©zett rÃ¡m, majd a tengerbe ugrottak.

~ A sÃ¡rkÃ¡ny elmenekÃ¼lt a kapitÃ¡nnyal, erÅ‘sÃ-tÃ©st fognak hozni! ~ kÃ©szÃ¼lt volna utÃ¡nuk, de elÃ©tettem a kezem, majd zavartan nÃ©zett rÃ¡m.

~ Mi... mit csinÃ¡lsz?! UtÃ¡nuk kell mennÃ¼nk! ~ kerÃ¼lt ki jobbrÃ³l, de Ã©n gyengÃ©n, de hatÃ¡rozottan a farkÃ¡ra lÃ©pve megÃ¡llÃ-tottam. Ezt persze nem hagyhatta ki egy erÅ‘s beszÃ³lÃ¡s...

~ MI?!...SzÃ¡llj le te gizda penge halmaz, Ã©n is harcolni akarok vÃ©gre! ~ levettem rÃ³la lÃ¡bam, de beÃ¡lltam elÃ©.

- Higgadj le Fogatlan, nem ezÃ©rt vagyunk itt, plusz van egy jÃ³ kis feladatom szÃ¡modra...

~ Ugyan mi?!

- Fel kell robbantanod a hajÃ³t. LÃ¡ttad a LÃ¡ng FÃºria jelet az Ã¡rbocon? A hajÃ³ raktere tele van LÃ¡ng FÃºria nyÃ¡lkÃ¡val teli hordÃ³val, azt kell belobbantanod.- erre fel kapta a fejÃ©t.

~ LÃ¡ng FÃºri..?! LÃ¡tni akarom! ~ Ã©s mÃ¡r indult is volna a raktÃ©r alsÃ³ fedÃ©lzeti csapÃ³ ajtÃ³ bejÃ¡rata felÃ©.

- Mit akarsz lÃ¡tni rajta, egy csomÃ³ hordÃ³ teli Ã¡tlÃ¡tszÃ³, bÃ¼dÃ¶s nyÃ¡lkÃ¡val, alig van kÃ¼lÃ¶nbsÃ©g a SzÃ¶rnyen nagy RÃ©msÃ©g nyÃ¡lkÃ¡jÃ¡hoz kÃ©pest. Ã‰rtem be Ã©s tettem a kezem a kallantyÃºra, de Fogatlan kissÃ© erÅ‘sebben meg lÃ¶kÃ¶tt, persze nem nagyon csakhogy vÃ©gre arrÃ©bb mennyek, majd elszÃ¡ntan rÃ¡m nÃ©zett.

~ Partridge, nem Ã©rdekel, tudni... tudni akarom mire szÃ¡mÃ-thatok, ha mÃ¡s FÃºriÃ¡kkal talÃ¡lkozom... ~ kezdtem gyanÃ-tani mi folyik itt.

- A KimÃ©ra... mondott neked valamit ugye? - tettem fel komolyan kÃ©rdÃ©st. Fogatlan lesÃ¼tÃ¶tte fejÃ©t, Ã©n pedig kÃ¶zelebb lÃ©pve a szintjÃ©re guggoltam Ã©s a homlokÃ¡ra tettem a kezem Ã©s Å‘ szomorÃºan a szemembe nÃ©zett.

- Mit mondott neked? - vett egy nagy levegÅ‘t Ã©s a leÃ¼lt a hÃ¡tsÃ³

lÃ¡bÃ¡ra.

7. Mi lenne, ha

IgyekeztÃ¼nk vissza Ã©rni a felhÅ‘k fÃ¶lÃ©, de hirtelen egy sÃ¶tÃ©t Ã¡rny suhant el a felettÃ¼nk.

- Van velÃ¼k egy kimÃ©ra! - sikerÃ¼lt vÃ©gÃ¼l eltÅ±nnÃ¼nk, de nem sokÃ¡ig. MÃ¶gÃ¶ttÃ¼nk szÃ¡z mÃ©terre mÃ¡r fodrozÃ³dtak a felhÅ‘k.

~ Mi a terv?! - nÃ©ztem fel rÃ¡. Egy fekete plazma bomba suhant el kÃ¶zvetlenÃ¼l mellettÃ¼nk.

- A legjobb lesz, ha szÃ©t vÃ¡lunk. RepÃ¼ljÃ¼nk a hajÃ³ fÃ¶lÃ©, Ã©n leugrom Ã©s foglalkozok a katonÃ¡kkal. Te addig csald el SÃ¶tÃ©t TestvÃ©r kimÃ©rÃ¡t.

~ Egy jÃ³ kis lÃ©gi csatÃ¡ra nem lehetne szÃ³?! ~ kezdetem ereszkedni.

- Nem. Ha rÃ¡jÃ¶n, hogy mi tart tÃ©ged a levegÅ‘ben, lefogja harapni Ã©s a vÃ-zbe zuhansz, ahol mÃ¡r kÃ¶nnyÅ± cÃ©lpont leszel. Viddel innen minÃ©l messzebb, ha vÃ©geztem, egy botlÃ³val majd leszerelem. - bÃ³lintottam, majd mikor mÃ¡r majdnem a hajÃ³ fÃ¶lÃ© Ã©rtÃ¼nk kicsit megdÅ‘ltem balra, Å‘ pedig lecsÃºszott a nyakambÃ³l. Vissza nÃ©zett rÃ¡m, majd fÃ¶ldet Ã©rt a hajÃ³n.

Hirtelen egy hangos szÃ¡rny csapÃ¡ssal kirobbant a felhÅ‘k kÃ¶zÃ¼l mÃ¶gÃ¼lem egy SÃ¡rkÃ¡ny. Szembe fordultam vele Ã©s egymÃ¡s elÅ‘tt repÃ¼ltÃ¼nk egy helyben.

Folyamatosan rajtam cikÃ¡zott a tekintete. A szÃ¡rnyamon, a mellkasomon, a farkamon Ã©s vÃ©gÃ¼l a szememen Ã¡llt meg. Biztos prÃ³bÃ¡lta felmÃ©rni az erÅ‘ viszonyokat.

Ã‰n is szemÃ¼gyre vettem. Az arcÃ¡n lÃ¡tszott, hogy nem olyan fiatal mÃ¡r Ã©s megÃ©lt egy pÃ¡r sÃ¡rkÃ¡ny harcot. Biztos megvan meg van annyi idÅ‘s, mint mondjuk TornÃ¡dÃ³.

A sebhelyei pedig igen csak vissza taszÃ-tÃ³ak voltak. A teste sÃ¶tÃ©t kÃ©k volt. A bal szeme ki volt kaparva Ã©s egy nagy karmolÃ¡s nyom marad utÃ¡na, a legrosszabb az volt benne, hogy folyamatosan nyitva tartotta azt. A jobb szeme vÃ¶rÃ¶s volt dÃ¼lledt. A fogai nagyok voltak, nÃ©hol tÃ¶redezettek Ã©s tompÃ¡k, mÃ¡shol hiÃ¡nyos, vagy mÃ¡r fekete Ã©s rothadt.

A homlokÃ¡n egy szÃ¼rke, tÃ¼skÃ©s, nyÃ-l hegy alakÃº pÃ¡ncÃ©l szerÅ±sÃ©g haladt az orra tÃ¶vÃ©ig. A mancsain furcsa, karom alakÃº, fÃ©m sarkantyÃºk voltak. A farok szÃ¡rny utolsÃ³ pÃ¡r gerinc bordÃ¡jÃ¡ra ilyenek voltak erÅ‘sÃ-tve, a szÃ¡rnyain ugyanezek ugyan Ã-gy.

RÃ¡m Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt Ã©s egy szÃ¡rny csapÃ¡ssal lendÃ¼letet gyÅ±jtve felÃ©m vette az irÃ¡nyt. ElszÃ¡n tekintettel azonos irÃ¡nyba kezdtem repÃ¼lni.

~ ENGEM AKARSZ?! GYERE Ã‰S KAPJ EL! ~ kiÃ¡ltotta oda Ã©s nagyobb sebessÃ©gbe kapcsoltam.

A felhÅ‘k kÃ¶zÃ© suhantam Ã©s minÃ©l gyorsabban el akartam tÅ±nni.

_MÃ©g sosem talÃ¡lkoztam ez elÅ‘tt mÃ¡sik Ã‰jfÃºriÃ¡val, nem tudhatom mire lehet kÃ©pes. Mivel idÅ‘sebb biztos van rutinja Ã©s tapasztalata. _

Folyamatosan fel alÃ¡ bucskÃ¡ztam a felhÅ‘ csomÃ³kban Ã©s prÃ³bÃ¡ltam eltÅ±nni. A KimÃ©ra FÃºria Ã¡llandÃ³an a szolÃ¡ris hangot hallatott amivel nyomon bÃ-rt kÃ¶vetni. HÃ¡tra nÃ©ztem felÃ©, mire a sÃ¼vÃ¶ltÅ‘ hangot hallva a fekete Plazma bombÃ¡ja igyekezett beÃ©rni. Egy gyors reflex szÃ¡rny csapÃ¡ssal sikerÃ¼lt felfelÃ© kikerÃ¼lnÃ¶m Ã©s elsuhant elÅ‘ttem.

Az alkalmon kapva az ellensÃ©ges FÃºria gyorsÃ-tott magÃ¡n Ã©s mielÅ‘tt teljesen alÃ¡m Ã©rhetett volna a friss lendÃ¼letemet kihasznÃ¡lva teljesen felfelÃ© vettem az irÃ¡nyt.

KiÃ©rve felhÅ‘kbÅ‘l felettÃ¼k kezdtem szÃ¡rnyalni. Nem sok pillanattal kÃ©sÅ‘bb Å‘ is kiÃ©rt. csak most vettem Ã©szre, mennyire nehÃ©z is elÅ‘tte jÃ¡rnom. lehet, hogy egy kicsit alÃ¡ becsÃ¼ltem.

Ki lÅ‘tt felÃ©m kettÅ‘ Ãºj Plazma BombÃ¡t, amiket folyamatos cikÃ¡zÃ¡ssal sikerÃ¼lt kivÃ©denem, de a mÃ¡sodik Ã¡rnyÃ©kÃ¡ban Ã©rkezett egy meglepetÃ©s harmadik is, amit mÃ¡r nem sikerÃ¼lt be vennem. Ã‰n kilÅ‘ttem egyet, amik Ã¶ssze csapÃ³dva, nagy zajjal lÃ¶kÃ©s hullÃ¡mot Ã©s fÃ©ny jÃ¡tÃ©kot szabadÃ-tottak el.

Mivel a robbanÃ¡s hozzÃ¡m kÃ¶zelebb volt, ezÃ©rt engem Ã©rt jobban a sokkolÃ³ hatÃ¡sa. Be hunytam a szemem Ã©s a zajtÃ³l mÃ©g pÃ¡r szÃ¡rny csapÃ¡som is elmaradt. Mire feleszmÃ©lve kÃ¶rbe tekintettem, az Ã³ceÃ¡n kÃ©pjÃ©t lÃ¡ttam egyre csak kÃ¶zeledni a felhÅ‘k fodrozÃ³dÃ¡sa mÃ¶gÃ¼l.

Egy pillanatra mÃ©g a kelletlen partneremet is kiment a fejembÅ‘l. KiÃ©rve a felhÅ‘kbÅ‘l ki tÃ¡rtam szÃ¡rnyaim Ã©s prÃ³bÃ¡ltam lassÃ-tva Ãºjra vÃ-z szintes Ã¡llÃ¡sba kerÃ¼lni, mikor hirtelen valami nagy erÅ‘vel a hÃ¡tamba csapÃ³dott.

A megrÃ¡zkÃ³dtatÃ¡stÃ³l mÃ©g a levegÅ‘ is belÃ©m szorult. Ha eddig nem pÃ¶rÃ¶gtem magam kÃ¶rÃ¼l, akkor most mÃ¡r igen. Ami belÃ©m csapÃ³dott nem lehetett egy Plazma bomba, mert nem Ã©reztem hÅ‘t a becsapÃ³dÃ¡skor, biztosra vettem, hogy a KimÃ©ra Ã‰jfÃºria jÃ¶tt nekem szÃ¡ndÃ©kosan.

ZuhanÃ¡s kÃ¶zben ellen irÃ¡nyÃº pÃ¶rgÃ©ssel prÃ³bÃ¡ltam egyensÃºlyba hozni magam, mikor valami bele harapott a farkamba a farok szÃ¡rnyam mÃ¶gÃ¶tt Ã©s ezzel csÃ¶kkentve a sebessÃ©gemet mert nem csak hozzÃ¡m Ã©rt, de szabÃ¡lyosan meg is tartott.

Mikor teljesen tisztÃ¡zÃ³dott a magassÃ¡gom fel nÃ©ztem, Ã©s lÃ¡ttam, hogy az ellenfelem tart szorosan, vissza hÃºzott fogas Ã¡llkapcsÃ¡ban.

Nem repÃ¼ltÃ¼nk sokat Ã©s mÃ©g egy vÃ¡ratlan pillanatban elengedve kezdtem Ãºjfent zuhanni. Felfogni sem volt idÅ‘m Ã©s mÃ¡r fÃ¶ldet is Ã©rtem a hÃ¡tamon egy Ã©rdes felszÃ-nÅ± helyen.

Lassan felkelve hallottam, hogy elÅ‘ttem nagyjÃ¡bÃ³l 5 mÃ©terre

fÃ¶ldet Ã©r Å‘ is. KimerÃ¼lt tekintettel felnÃ©ztem rÃ¡, Å‘ pedig egy semmit mondÃ³, Ã¶ssze szÅ±kÃ¼lt tekintetÅ± szempÃ¡rral vÃ¡laszolt.

FelkÃ¡szÃ¡lÃ³dva felÃ© baktattam, mikÃ¶zben Å‘ hideg vÃ©rrel Ã¼lt egy helyben. KÃ¶rÃ¶zve kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte igyekeztem felmÃ©rni, hol is vagyok.

Ez egy hatalmas szikla volt a Ã³ceÃ¡n kÃ¶zepÃ©n. Meredek oldalÃ¡n nagy erÅ‘vel csapta a szÃ©l neki a vizet, Ã©s kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte minden hol zÃ¡tony szegÃ©lyezte. Vissza fordulva felÃ© kÃ©szÃ¼ltem a kÃ¶vetkezÅ‘ lÃ©pÃ©sere, de mivel csak higgadtan Ã¼lt egy helyben ezÃ©rt megszÃ³lÃ-tottam.

~ Hova hoztÃ¡l engem?! Ki vagy te?! KimÃ©ra FÃºria. ~ erre csak fel horkant Ã©s dÃ¶rmÃ¶gve nevetni kezdett. Erre undorodva felhÃºztam az orrom.

~ VÃ¡laszolj!

~ KimÃ©ra FÃºria... Ã-gy sem hÃ-vtak mÃ©g engem. Nyugodj, fiatal egyed. Nem akarok harcolni veled, egyenlÅ‘re. Ha Ã©n nem lennÃ©k, te mÃ¡r bele zuhantÃ¡l volna a tengerbe, a cÃ¡pÃ¡k kÃ¶zÃ©. ~ Å‘rizte meg a hideg vÃ©rÃ©t.

Nem Ã©rtettem mi folyik, az elÅ‘bb mÃ©g vadÃ¡llat mÃ³djÃ¡ra kergetett, most meg mint aki csak beszÃ©lgetni akar Ã¼lt elÅ‘ttem.

~ Ha nem vetted volna Ã©szre Ã©szre, ez mÃ¡r a Fogak Tengere, azon belÃ¼l a cÃ¡pÃ¡ktÃ³l hemzsegÅ‘ vizek. Nem lenne volna tanÃ¡csos eszmÃ©letlenÃ¼l bele zuhannod. ~ ironizÃ¡lt, mikÃ¶zben farkÃ¡val csapott pÃ¡rat.

~ Ki vagy te? MifÃ©le FÃºria vagy te egyÃ¡ltalÃ¡n?! ~ ismÃ©teltem meg a kÃ©rdÃ©sem most mÃ¡r tÃ¼relmetlenÃ¼l.

~ A nevem MÃ©szÃ¡rszÃ©k. Ã‰s, hogy milyen FÃºria vagyok? Nos... ennyi Ã©v elteltÃ©vel, miÃ³ta csak SÃ¶tÃ©t TestvÃ©r tag vagyok, meg sem tudnÃ¡m mondani. TalÃ¡n olyasmi, mint te. AzÃ©rt hoztalak ide, mert Ãºgy vÃ©ltem, minden FÃºria meg Ã©rdemel egy kÃ¶zel harci esÃ©lyt. ~ vigyorodott el undorÃ-tÃ³an.

~ TÃ©vedsz, ha azt hiszed, hogy a kedvtelÃ©sedre leÃ¡llok veled harcolni. Ã‰s ahogy kinÃ©zel, nehezen hiszem el, hogy te is az Ã‰jfÃºriÃ¡kat kÃ©pviselnÃ©d. ~ erre csak sÃ³hajtva rÃ¡zta meg a fejÃ©t, majd fel Ã¡llt Ã©s lassan sÃ©tÃ¡lva felÃ©m kÃ¶zeledett, de mÃ©g csak nem is nÃ©zett a szemembe vagy csak rÃ¡m, mint aki Ãºgy gondolta, minden veszÃ©ly nÃ©lkÃ¼l megkÃ¶zelÃ-thet.

~ Ne kÃ¶zelÃ-ts, vagy nem Ã¡llok jÃ³t magamÃ©rt! ~ erre mÃ©r a szemembe nÃ©zett, de nem ingerÃ¼lten, hanem sokkal inkÃ¡bb kiokÃ-tÃ³an.

~ Nem kell megjÃ¡tszanod magad. EsÃ©lyed sem lenne ellenem. ~ Ã¡llt meg vÃ©gÃ¼l.

~Mire alapozod ezt?

~ A tÃ©ny, hogy rajtam pÃ¡ncÃ©l Ã©s kÃ¶zel harci fegyverek vannak, mÃ¡r pusztÃ¡n elÃ©g ehhez. TovÃ¡bbÃ¡ idÅ‘sebb, nehezebb Ã©s

tapasztaltabb is vagyok nÃ¡lad. Plusz nekem legalÃ¡bb megvan mindenem. ~ nÃ©zett mÃ¶gÃ©m.

ElÅ‘szÃ¶r nem Ã©rtettem mire cÃ©loz, de mikor Ã©n hÃ¡tra vetettem egy pillantÃ¡st, rÃ¶gtÃ¶n fel ment bennem a pumpa.

~ Fogalmad sincs, hogy mirÅ‘l beszÃ©lsz! Lehetsz idÅ‘sebb Ã©s erÅ‘sebb, sÅ‘t mÃ©g tapasztaltabb is, de ez nem vÃ¡ltoztat a tÃ©nyen, hogy Ã©n Ã©s lovasom gyÅ‘ztÃ¼k le a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡lt!

~ VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡lt? Ãšgy Ã©rted azt a nagy, elhÃ-zott Gigantusz Maximuszt? Az az izÃ© olyan csiga lassÃº, hogy nem csodÃ¡lom, ha fÃ©l farok szÃ¡rnyal is kÃ©pes voltÃ¡l legyÅ‘zni. Ãšgy lÃ¡tom te is csak egy elkÃ©nyeztetett hÃ¡tas kis kedvenc vagy. Szinte mÃ¡r sajnÃ¡lnÃ¡lak elfogni, Ã©s kÃ¼lÃ¶nben is, a sÃ©rÃ¼lÃ©sed miatt csÃ¶kkenne az eladÃ¡si Ã©rtÃ©ked Ã©s...

~ ELÃ‰G! Nem Ã©rdekel a szÃ³csÃ©plÃ©sed. Mit akartok tÅ‘lÃ¼nk?!

~ Te aztÃ¡n tÃ¼relmetlen vagy. Mi sem egyszerÅ±bb, mint elkapni tÃ©ged, azt a rohadÃ©k Partridge-ot meg eltenni lÃ¡b alÃ³l.

~ Ã‰s szerinted ez olyan kÃ¶nnyen fog menni?! ~ incselkedtem, mire egy furcsa nyÃ¶gÃ©st hallatott, ki nyitva egyetlen darab szemÃ©t az mÃ©g VÃ¶rÃ¶sebben izzott.

~ A katonÃ¡im elintÃ©zik Partridge-ot, Ã©n pedig TÃ©ged! ~ mint egy varÃ¡zs Ã¼tÃ©sre teljesen megvÃ¡ltozott a hangja Ã©s felÃ©m ugrott, hogy leteperjen, Ã©n azonban egy kÃ¶nnyed mozdulattal kitÃ©rtem, Å‘ pedig lezuhant a szirtrÅ‘l a sziklÃ¡k Ã©s jÃ©g hideg vÃ-z felÃ©.

A szirt szÃ©lÃ©he sÃ©tÃ¡lva lenÃ©ztem, hÃ¡tha az Ã¶ssze zÃºzott teste mÃ©g ott van. De csak fel habzott vÃ-z, tiszta vizet lÃ¡ttam. Egy gyors suhanÃ¡s hangjÃ¡t hallottam kÃ¶zeledni felÃ©m balrÃ³l. Lehajolva kÃ©nyelmesen kitudtam kerÃ¼lni egy mancs csapÃ¡st. Å• pedig mancsait hasznÃ¡lva le fÃ©kezett Ã©s felÃ©m fordult morogva.

~ Mi van MÃ©szÃ¡rszÃ©k? Mi lett az elÅ‘bbi higgadtsÃ¡goddal?

~ Ã‰n nem az a puhÃ¡ny MÃ©szÃ¡rszÃ©k vagyok, Ã©n MÃ©regzsÃ¡k vagyok! ~ _most mÃ¡r teljesen Ã¶ssze vagyok zavarodva, ez egy tudat hasadÃ¡sos SÃ¡rkÃ¡ny? _

LendÃ¼letet szerezve le ugrottam a szirtrÅ‘l Ã©s a SÃ¶tÃ©t TestvÃ©r hajÃ³ felÃ© vettem az irÃ¡nyt. remÃ©ltem, hogy Partridge mostanra mÃ¡r vÃ©gzett.

~ Ne menekÃ¼lj! Harcolj tisztessÃ©ges Ã‰jfÃºriÃ¡hoz mÃ©ltÃ³n!

~ Mond csak, mi tÃ¶rtÃ©nt a szemeddel? ~ kiÃ¡ltottam vissza neki.

~ Az a rohadt Partridge egy csatÃ¡ban kikaparta, itt az ideje a tÃ¶rlesztÃ©snek! Ostoba vagy, ha bÃ-zol benne! Partridge sosem FÃ©l fel Ã¡ldozni a hozzÃ¡ kÃ¶zel Ã¡llÃ³kat! ~ nem Ã©rtettem mire akar ezzel cÃ©lozni, de most csak az irÃ¡nyra Ã©s sebessÃ©gre koncentrÃ¡ltam.

Mire hajÃ³hoz sikerÃ¼lt csalnom, mÃ¡r kezdett fÃ¡radni. EkÃ¶zben Partridge pont egy kisebb tÃ¶meg kÃ¶zelÃ©ben Ã¡llt. Hallottam, hogy MÃ©szÃ¡rszÃ©k vagy MÃ©regzsÃ¡k vagy ki, egy Ãºjabb lÃ¶vÃ©st akar

felÃ©m intÃ©zni...

(vissza jÃ¡tszÃ¡s VÃ©ge.)

* * *

><p>~ TÃ©nyleg te voltÃ¡l az, aki kikaparta szemÃ©t? ~ szarkasztikuskodott egy kicsit mÃ¡r jobb hangulattal.<p>

- Igen. De e sem most mÃ¡r. Ã‰s ne hidd el amit rÃ³lam mondott. Az VÃ©gzet ErdejÃ©ben is mondtam, mi hajt elÅ‘re.

~ Ez a sebhely tÅ‘le van, igaz?

- Igen. RunÃ¡hoz mentem, mikor rÃ¡m tÃ¡madtak Ã©s... ez lett a vÃ©ge. Azt nem tudom mikÃ©nt lett hasadt a szemÃ©lyisÃ©ge, de nem is lÃ©nyeges. Nos felrobbantod a hajÃ³t?

~ Persze! Nem akarom, bÃ¡rmi is a kezÃ¼kben maradjon, amivel Ã¡rthatnak mÃ¡s sÃ¡rkÃ¡nyoknak vagy embereknek. ~ bÃ³lintottam, majd felÃ¼ltem a hÃ¡tÃ¡ra Ã©s fel repÃ¼ltÃ¼nk. Mikor mÃ¡r tisztes tÃ¡volsÃ¡gban voltunk, el eresztett egy Plazma BombÃ¡t Ã©s a hajÃº Ã©rdekes, lila lÃ¡ngokkal a vÃ-z alÃ¡ sÃ¼llyedt szÃ©pen lassan.

~ Ã‰s most merre?

- Egyenesen elÅ‘re, a nap vÃ©gÃ©re szeretnÃ©k egy kikÃ¶tÅ‘be Ã©rni...

VÃ©gÃ¼l elindultunk, egy gyÅ‘zelmet hagyva magunk utÃ¡n.

* * *

><p>Egy elÃ©g nagy, mocsaras, erdÅ‘s sziget mellett haladtam el. Egy napja voltam mÃ©g csak Ãºton, de mÃ¡r most megtudtam mondani, hogy Partridge nem egyszer harcolt.<p>

Hirtelen egy nagy villanÃ¡s fÃ©nye volt lÃ¡thatÃ³ a sziget kÃ¶zepe fÃ¶lÃ¶tt, majd egy fehÃ©r FÃºria repÃ¼lt el a tÃ¡volba.

Ez meg mi kereshetett itt?! Annyit tudtam errÅ‘l a helyrÅ‘l, hogy egy alagÃºt van itt, ami valahova messzire, egy mÃ¡sik szigetre vezet.

KÃ¶zelebb kormÃ¡nyoztam a kis vitorlÃ¡somat, Ã©s olyan 100 mÃ©terre a partÃ³l dobtam ki a horgonyt.

Begyalogoltam a derÃ©kig Ã©rÅ‘ vÃ-zben az iszapos partra. Majd bevetetem magam a sÅ±rÅ± Mangroveba.

* * *

><p><em>Csak tudnÃ¡m miÃ©rt is vagyok itt. <em>Morogtam magamban, mikÃ¶zben egy mÃ©retesebb gyÃ¶keret mÃ¡sztam Ã¡t. Nagyon meleg volt a ebben a GyÃ¶kÃ©r erdÅ‘ben, nem beszÃ©lve a bÅ±zrÅ‘l. Minden mozdulat egy kÃ-n szenvedÃ©s volt, a gyÃ¶kerek nyirkosak voltak, Ã©rdesek Ã©s vÃ©konyak. Ã‰ppen ezÃ©rt egyszerre tÃ¶bbet kellet Ã¶ssze fognom, hogy elbÃ-rja a sÃºlyomat.

Odalent a bÅ±zÃ¶s, iszapos vÃ-zben keselyÅ± teknÅ‘sÃ¶k Ã©s kisebb

nagyobb krokodilok voltak, rÃ¡adÃ¡sul mÃ©ly is volt, nameg zavaros az iszap miatt, ami azÃ©rt kavarodott fel, mert mÃ¡r vagy Ã¶tszÃ¶r bele estem, Ãšgy hogy a ruhÃ¡m szÃ©pen Ã¡tÃ¡zott Ã©s Ã©n is bÅ±zlÃ¶ttem.

Csak azÃ©rt jÃ¶ttem be ide, mert Ãºgy gondoltam, Bradwell ide hozta az egyik eltÃ¼ntet. RemÃ©lni mertem, hogy nem Runa vagy VÃ©sz MadÃ¡r van itt, mert ha ne adj Thor nincs Ã©letben, Partridge szÃ©t rÃºgta a seggemet. Ã‰s mÃ©g Ã©n is adÃ³sa voltam Bradwell-nek

Nagy nehezen Ã¡tkÃ¡szÃ¡lÃ³dtam az utolsÃ³ GyÃ¶kÃ©r csomÃ³kon is. Az indÃ¡k hamarabb megadtÃ¡k magukat alattam, mint hittem Ã©s a mÃ¡r normÃ¡lis talajra estem... arccal pont lefelÃ©. FelkÃ¡szÃ¡lÃ³dtam Ã©s leporoltam a rÃ¡m szÃ¡radt iszapot nagyjÃ¡t, de mÃ©g ez sem vÃ¡ltoztatott a szagomon Ã©s az Ã¡tÃ¡zott ruhÃ¡mon.

KÃ¶rÃ¼l nÃ©zve egy tisztÃ¡st lÃ¡ttam magam elÅ‘tt, kÃ¶zepÃ©n egy barlang szÃ¡jÃ¡val. KÃ¶zelebb sÃ©tÃ¡lva egy furcsa, nagy Ã¡llat teste volt ott, Ã©s kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte minden tiszta vÃ©r volt.

a teste tele volt karmolÃ¡ssal, zÃºzÃ³dÃ¡ssal Ã©s szÃºrÃ¡ssal. A nyakÃ¡n pedig egy nagy FÃºria harapÃ¡s tÃ¡tongott. SÃ³hajtottam egyet Ã©s kÃ¶zelebb mentem hozzÃ¡. A mellkasa mÃ©g fel-le mozgott Ã©s szuszogott, szÃ³val mÃ©g Ã©letben volt.

Majd hirtelen rÃ¡ngatÃ³zni. A teste vÃ¡ltozni kezdett Ã©s elkezdett Ã¶ssze menni. _Egy KimÃ©ra! MiÃ©rt hagyta vajon Bradwell Ã©letben? biztos nem Ãzlett neki a vÃ©re. _Szarkasztikuskodtam magamban. Mire egÃ©sz kÃ¶zel Ã©rtem hozza Ã©szre vetem, hogy egy kis jogar szerÅ±sÃ©g esett ki a kezÃ©bÅ‘l Ã©s elÃ©m gurul.

Lassan felvettem, Ã©s szinte rÃ¶gtÃ¶n megcsapott az Ã©rzÃ©s. A benne lakozÃ³ hatalom majdnem levett a lÃ¡bamrÃ³l, ezen felÃ¼l Partridge enyhe kisugÃ¡rzÃ¡st is Ã©reztem rajta. _Ez mÃ¡r volt Partridge kezÃ©ben, Ã©s nem is rÃ©gen. Nem lehet olyan messze innen, talÃ¡n pont az alagÃºt mÃ¡sik kijÃ¡ratÃ¡nÃ¡l!_ Indultam is volna, mire egy fÃ¡jdalmas nyÃ¶gÃ©s megÃ¡llÃtott.

A mÃ¶gÃ¶ttem fekvÅ‘ illetÅ‘ ezek szerint mÃ©g tÃ©nyleg Ã©letben volt. Vissza fordultam hozzÃ¡ Ã©s leguggoltam szintjÃ©re, hogy jobban szemÃ¼gyre vegyem. A vonÃ¡sai nem alapjÃ¡n nem az Ã©n szigetemrÅ‘l szÃ¡rmazott, Ã©s nÃ¡lunk senki nem vÃ¡ltok Ã¡t ilyen Ã©lÅ‘lÃ©nyÃ©. A kora nem lehetett tÃ¶bb, mint az enyÃ©m, de magasabb volt egy kicsit. A ruhÃ¡zata egy meg volt tÃ©pve.

Lassan kinyÃlt a szeme Ã©s rajtam kÃ¶zpontosult. Majd szavakat akart formÃ¡lni.

- Ki... mÃ©ra... kÃ¶lyÃ¶k? - szÃ³val lÃ¡tta ez elÅ‘tt Partridge-ot. JellemzÅ‘, hogy olyan is Ã¶ssze kever vele, aki nem ismer minket...

- Nem, de hol lÃ¡ttad Å‘t? - a bal kezÃ©vel remegve a barlang felÃ© mutatott. VÃ©gÃ¼l Ãºjfent el vesztette az eszmÃ©letÃ©t.

* * *

><p>EllÃ¡ttam a sebeit Ã©s leheverve vÃ¡rtam, hogy vÃ©gre magÃ¡hoz tÃ©rjen. Hirtelen felszisszent Ã©s a fejÃ©hez kapva felÃ¼lt, majd a bordÃ¡ihoz kapva oldalra esve vissza zuhant fekvÅ‘ pÃ³zba.<p>

- Nem fÃ¡jna, ha nem rÃ¡ngatÃ³znÃ¡l Ã¶ssze-vissza. - Ã¼ltem fel Ã©n is.

- Nem kÃ©rtem a vÃ©lemÃ©nyed, KimÃ©ra kÃ¶lyÃ¶...

- Ne tÃ©vessz Ã¶ssze az Ã¶csÃ©mmel, akivel mÃ¡r talÃ¡lkoztÃ¡l, Ã©s aki jÃ³l helybe is hagyott. Igazam van? - abba hagyta a feszengÃ©st Ã©s felÃ©m nÃ©zett.

- A bÃ¡tyja vagy?

- Ã•lltÃ¡lÃ¡ba ezt jelenti az, hogy az Ã¶csÃ©m, de igen, az. Ki vagy te? Hogy kerÃ¼ltÃ©l ide Bradwell-el Ã©s ami mÃ©g fontosabb, miÃ©rt harcoltÃ¡l vele? - nem felelt azonnal.

- A nevem Asayega, valamikor Karda-ury-n Ã©ltem. ValÃ³ban, harcoltam az Ã¶csÃ©ddel, Ã©s tÃ©nyleg legyÅ‘zÃ¶tt. A VÃ©gzet ErdejÃ©ben Ã©ltem ez idÃ¡ig, ahova szÃ¡mÅ±ztek. MiutÃ¡n legyÅ‘zÃ¶tt az okos tojÃ¡s Ã¶csÃ©d, rÃ¡ jÃ¶ttem, mi lenne, ha velÃ¼k tartanÃ©k. Tudom, hogy ez meredeken hangzik, de Ã-gy vÃ©gre Ã-gy kijuthattam volna onna...

- VelÃ¼k? Ki volt vele?

- Egy fiatal, fÃ©l farok szÃ¡rnyÃº Ã‰jfÃºria. Azt mondtÃ¡k, hogy hajÃ³ tÃ¶rÃ©st szenvedtek Ã©s a segÃ-tsÃ©gem kellene nekik, hogy kijussanak. Ezek utÃ¡n, hÃ¡la nekem... szÃ³vÃ¡ltÃ¡sba kerÃ¼ltÃ¼nk. Mire a fÃ¶ldbe tiport, szÃ³ szerint...

- Ne mondta mit akarnak Mata-Fury-n?

- Nem kÃ¶tÃ¶ttÃ©k az orromra. - _ Ez furcsa. Mit akarhat Partridge Fogatlannal otthon. Lehet, tÃ©nyleg nem vÃ¡lt semmi Ã©s el kellett hoznia?..._

_- _Ã‰s te amÃºgy ki vagy?- szakÃ-totta meg a gondolat menetem.

- Jah... uhh bocsi, Ã©n Secar (ejtsd: SzÃ-zÃ¶r, vagy SzezÃ¡r) vagyok. Å•t jÃ¶ttem megkeresni, mikor meglÃ¡ttam Bradwell-t. Honnan ismered egyÃ©bkÃ©nt?!

-... MÃ¡r mint a fehÃ©r Mega Ã‰jfÃºria KimÃ©rÃ¡t? Sehonnan. Mikor eszembe jutott, hogy az Ã©n fegyverem van az Ã¶csÃ©dnÃ©l, a nyomÃ¡ba szegÅ‘dtem, mire rÃ¡talÃ¡ltam mÃ¡r az Ã‰jfÃºriÃ¡val harcolt. Viaskodni kezdtÃ¼nk Ã©s belÃ¶ktem a barlangba.

- A te fegyvered? Ez lenne az? - vettem elÅ‘ a jogart, amire mÃ©g mindig nem jÃ¶ttem rÃ¡, mi akar leni egÃ©sz pontosan.Å• mÃ¡r nyÃºlt volna Ã©rte, mire Ã©n vissza rÃ¡ntottam.

- Ne olyan hevesen. TalÃ¡n segÃ-tettÃ©l Partrdige-nak, de akkor is rÃ¡juk tÃ¡madtÃ¡l. Honnan tudhatom, hogy bÃ-zhatok-e benned?

- ElÅ‘szÃ¶r is sebzett vagyok, mÃ¡sodszor pedig, mivel nem nyÃ-lt a kezedben, ezÃ©rt szerintem hasznÃ¡lni sem tudod rendesen, pont mint az Ã¶csÃ©d.

- Partridge, a neve Partridge, nem ''az Ã¶csÃ©m'' vagy ''KimÃ©ra kÃ¶lyÃ¶k''. Ha mÃ¡r itt tartunk,mifÃ©le KimÃ©ra vagy te... Aseyaga?!

- Nem vagyok valami fajta! Naracusa vagyok! - hÃºzta ki magÃ¡t Ã¼lÅ‘ helyzetÃ©ben.

- Az pedig egy misztikus mÅ± tÃ¡rgy. Egy KÃ©t Csata Villa. - NyÃºjtotta a kezÃ©t, hogy oda adjam neki. Habozva ugyan, de Ã¡t adtam neki.

- Mire kÃ©pes?

- A villÃ¡m elemi manipulÃ¡ciÃ³jÃ¡ra.

- Te IdomÃ¡r is vagy?!

- Az voltam, amÃ-g egy VÃ©r Naracusa meg nem harapott Ã©s KimÃ©ra nem lettem. EzÃ©rt kell ez. - vette Ã¡t, majd meglÃ³dÃ-totta levegÅ‘ben Ã©s az rÃ¶gtÃ¶n kinyÃ-lt.

Ahogy mondta, az adott tÃ¡rgy olyan volt, mint egy hosszÃº, kÃ©t Ã¡gÃº villa, aminek kÃ©t foga kÃ¶zÃ¶tt kis villÃ¡mok cikÃ¡ztak ide-oda rÃ¶vid ideig. Majd megpÃ¶rgette Ã©s a fÃ¶ldbe szÃºrva igyekezett felÃ¡llni. De ez sutba dÅ‘lt, mikor Ã©rzÃ©kelte, hogy a jobb keze meg van sÃ©rÃ¼lve.

- Milyen sÃ©rÃ¼lÃ©seim vannak?

- A jobb karod Ã©s a bal lÃ¡bad kis hijjÃ¡n eltÃ¶rt. 3 bordÃ¡d megrepedt Ã©s a nyakadon lÃ©vÅ‘ harapÃ¡s nyom majdnem Ã¡tvitte a torkod is. Ha Bradwellen mÃºlna, mÃ¡r nem Ã©lnÃ©l.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, mivel segÃ-tettÃ©l Ã©s az Ã¶csÃ©d legyÅ‘zÃ¶tt, segÃ-teni akarok megtalÃ¡lni Å‘t Ã©s az Ã‰jfÃºriÃ¡t.

- Elfogadom a segÃ-tsÃ©gedet... - Ã©s kezet rÃ¡sztunk.

- AmÃºgy, hogy akarunk inne kijutni? - frusztrÃ¡ltan a fÃ¶ldet nÃ©ztem. _ Ezt nem gondoltam Ã¡t teljesen. _

VÃ©gÃ¼l a barlang felÃ© fordultam...

8. EgymÃ¡s nyomÃ¡ban

(Kora hajnal, valahol a Fogak tengere fÃ¶lÃ¶tt, messze a VÃ©gzet erdejÃ©tÅ‘l)

RÃ©gen messze hagytuk a SÃ¶tÃ©t TestvÃ©rek roncsÃ¡ robbantott hajÃ³jÃ¡t. A nap is mÃ¡r rÃ©gen mÃ¡r rÃ©gen lement. A kora hajnali telihold adott nÃ©mi fÃ©nyt. Alattunk a tenger csillogva verte vissza Fogatlan tÃ¼kÃ¶rkÃ©pÃ©t. A levegÅ‘ hideg volt, a szembe szÃ©l pedig mind kettÅ‘nk szemÃ©t mÃ¡r nagyon zavarta.

Folyamatosan a tÃ©rkÃ©pet prÃ³bÃ¡ltam nÃ©zni. Nem rÃ©g kitÅ±ztÃ¼nk rajta egy lehetsÃ©ges cÃ©lt, egy nem tÃºl nagy kikÃ¶tÅ‘ vÃ¡rost. A szembe szÃ©l folyton ki akarta tÃ©pni Ã©s Ã-gy nehÃ©z volt tartani az irÃ¡nyt.

Ã‰reztem Fogatlanon, hogy mÃ¡r nagyon erÅ‘lkÃ¶dik, hogy el ne aludjon. Sokat repÃ¼lt Ã©s harcolt a tegnapi nap folyamÃ¡n, szÃ¼ksÃ©ge lenne a pihenÃ©sre. Ha tehetnÃ©m, mondanÃ¡m neki, hogy

szÃ¡lljunk le valahol, de csak vÃ-z volt mindenhol, a megÃ¡llÃ³nk pedig mÃ©g tÃ¡vol volt.

A feszÃ¼ltsÃ©g Ã©s fÃ¡radtsÃ¡g lassan mindkettÅ‘nkÃ¶n kiteljesedik, ha nem szÃ¡llunk le minÃ©l elÅ‘bb, akkor kÃ¶nnyen elaludhat a levegÅ‘ben, a vÃ-zbe zuhanva pedig bÃ¡rmi kÃ¶nnyen elragadhatja.

~ Ott vagyunk mÃ¡r? ~ kÃ©rdezte unottan.

- MÃ©g nem. - Ãºjra rÃ¡nÃ©ztem a tÃ©rkÃ©pre, majd a holdra. Tudtam, hogy ezzel a tempÃ³val mennyi idÅ‘ alatt Ã©rÃ¼nk a cÃ©lhoz. A hold Ã¡llÃ¡sÃ¡st pedig az idÅ‘hÃ¶z majdnem pontosan lehetett igazÃ-tani.

A tÃ©rkÃ©p jobb felsÅ‘ sarkÃ¡ban van egy irÃ¡nytÅ± motÃ-vum, amibÅ‘l tizenkettÅ‘ nyÃ-l Ã¡gazik el minden irÃ¡nyba. Ha az irÃ¡nytÅ± kÃ¶zepÃ©t pÃ¡rhuzamosan a horizonthoz igazÃ-tjuk, akkor a nyilak tÃ¶kÃ©letesen mutatjÃ¡k az Ã³rÃ¡k irÃ¡nyÃ¡t, amik pont a Hold ÃºtjÃ¡t kÃ¶rvonalazzÃ¡k ki. Amelyik nyÃ-l pont a Holdra mutat, annyi az idÅ‘.

~ Ott vagyunk mÃ¡r? ~ kÃ©rdezett rÃ¡ Ãºjra.

- Nem. - mondtam a tÃ©rkÃ©p mÃ¶gÃ¼l, elmerÃ¼lve a pontos idÅ‘ Ã©s irÃ¡ny meghatÃ¡rozÃ¡sa kÃ¶zben. KÃ¶zben azon gondolkodtam, ha a kikÃ¶tÅ‘hÃ¶z Ã©rÃ¼nk, szerezni kÃ©ne egy Ãºj hajÃ³t, legÃ©nysÃ©ggel egyÃ¼tt. Ha hajÃ³val egyÃ¼tt megyÃ¼nk, egy megbÃ-zhatÃ³ tÃ¡rsasÃ¡ggal, az biztonsÃ¡gosabb Ã©s az idÅ‘ is gyorsabban telik.

_SzerencsÃ©re a kikÃ¶tÅ‘ben ismerek pÃ¡r megbÃ-zhatÃ³ embert. A hajÃ³ szerzÃ©s mÃ¡r problÃ©mÃ¡s lesz. Ha otthon lennÃ©nk, Ã©s ha Ãºgy jÃ¶n egy kÃ¼ldetÃ©sre bÃ¡rmikor kaphatnÃ©k egy hajÃ³t. De itt, mivel ez alapbÃ³l egy kikÃ¶tÅ‘, a hajÃ³k is jÃ³val drÃ¡gÃ¡bbak, legÃ©nysÃ©ggel mÃ©g annÃ¡l is inkÃ¡bb. _

~ Ott vagyunk mÃ¡r? ~ idegesen ki kaptam a tÃ©rkÃ©pet az arcombÃ³l.

- Igen!

~ TÃ©nyleg? ~ kÃ©rdezte izgatottan.

- Nem. - nÃ©ztem vissza a trÃ©kÃ©pre.

~ De... mikor leszÃ¼nk mÃ¡r ott? Partridge, nagyon fÃ¡radt vagyok, nem hiszem, hogy sokÃ¡ig fogok mÃ©g tudni repÃ¼lni... ~ kezdett kicsit nyafogni.

- Elhiszem, hogy fÃ¡radt vagy. Ã‰n is az lennÃ©k. De prÃ³bÃ¡lj ki tartani. Nem kell mÃ¡r sok Ã©s ott leszÃ¼nk. - felnÃ©ztem Holdra Ã©s tudtam, hogy igazam van.

~ De mÃ©gis mikor? EgÃ©sz nap csak repÃ¼ltem... ~ elmosolyodtam, mikor meg lÃ¡ttam a cÃ©lt.

- Hamarabb, mint hinnÃ©d. - tudtam, hogy engem nÃ©z Ã©s nem elÅ‘re figyel.

~ Nem tudnÃ¡l mondani valami Ã©rtelmes vÃ¡laszt? CsodÃ¡lkozol, hogy

folyton kÃ©rdezÅ‘skÃ¶dÃ¶k, mikor nem vagy kÃ©pes...

- MegjÃ¶ttÃ¼nk! - kiÃ¡ltottam fel Ã©s elÅ‘re mutattam. Fogatlan is elÅ‘re nÃ©zett Ã©s elakadt a lÃ©legzete.

A magas fÃ¡kkal beterÃ-tett dombok mÃ¶gÃ¼l elÅ‘bukkant a fÃ©nyekkel tarkÃ-tott, hatalmas Ã¶bÃ¶lben elhelyezkedÅ‘ kikÃ¶tÅ‘ vÃ¡ros.

PÃ¡r perc repÃ¼lÃ©s utÃ¡n, elhagytuk a domb erdÅ‘t, Ã©s a hatalmas, tÃ-z mÃ©ter magas Keleti fÅ‘kapu elÅ‘tt. A kapu erdÅ‘ zÃ¶lden volt be festve, semmilyen kilincs, vagy zÃ¡r nem volt rajta, csak a jobb oldalÃ¡n egy alig lÃ¡thatÃ³ rekesz. Oda mentem Ã©s pÃ¡r erÅ‘sebb dÃ¼bÃ¶rgÃ©ssel jeleztem a mÃ¡sik oldalon Ã¡llÃ³knak, hogy itt vagyunk. Fogatlan ezt mÃ¶gÃ¶ttem szemlÃ©lte.

A retesz gyorsan kinyÃ-lt Ã©s egy fÃ©lig vak szempÃ¡r nÃ©zett ki rÃ¡m hitetlenÃ¼l.

/ Ki kopogtat a Barlangi FÃºria ajtajÃ¡n?! / kÃ©rdezte az idegen egy kÃ¶zÃ¶s nyelven alig hallhatÃ³an Ã©s sejtelmesen.

/ Az, aki lopott a LazacÃ¡bÃ³l Ã©s nem Ã©bresztette fel tÃ©li Ã¡lmÃ¡bÃ³l. / a retesz hirtelen vissza csapÃ³dott. Oda fordultam a kÃ©t ajtÃ³ talÃ¡lkozÃ¡si pontjÃ¡hoz. Fogatlan mellÃ©m sÃ©tÃ¡lt Ã©s feszengve leÃ¼lt. Nem nÃ©ztem oda, de tudtam, hogy folyton vagy rÃ¡m vagy a kapura nÃ©z.

~ Most mire vÃ¡runk? ~ kÃ©rdezte feszÃ¼lten.

- A bebocsÃ¡tÃ¡sra.

~ Milyen nyelven szÃ³lÃ-tott meg?

- Egy kÃ¶zÃ¶s nyelven. - mire Ãºjra kÃ©rdezhetett volna valamit a kapu zsanÃ©rjai nagyokat nyikorogva, lassan megereszkedtek Ã©s kinyÃ-lt felÃ©nk a hatalmas bejÃ¡rat. Az ajtÃ³ mÃ¶gÃ¶tt egy kÃ¶zÃ¶mbÃ¶s nÃ©zÃ©sÅ± fÃ©rfi Ã¡llt. A kora kicsit fiatalabb volt, mint az enyÃ©m. A jobb szeme szÃ-ntelen volt Ã©s dupla vÃ¡gÃ¡s nyomos. A bal szeme pedig kÃ©k volt. A magassÃ¡ga pedig alig volt alacsonyabb. A ruhÃ¡zat leginkÃ¡bb egy kalÃ³z tisztjÃ©hez volt hasonlÃ-thatÃ³.

A fejÃ©n egy kalÃ³z kapitÃ¡ny kalap volt, alatta a kÃ©k fejkendÅ‘. Egy piros fehÃ©r, vÃ-zszintes csÃ-kos pÃ³lÃ³t, Ã©s egy vastag bÅ‘r mellÃ©ny viselt. A nadrÃ¡gja szintÃ©n vastag Ã©s bÅ‘ bÅ‘rbÅ‘l kÃ©szÃ¼lt, amit egy bÅ‘r Ã¶v tartott fent rajta, de mÃ©g Ã-gy balra lehÃºzta a kalÃ³z szablyÃ¡ja. A nadrÃ¡g szÃ¡ra pedig a bokÃ¡jÃ¡n oda volt kÃ¶tÃ¶zve. A cipÅ‘je egy hosszÃº orrÃº csizma volt.

Mikor Å‘ is vÃ©gig mÃ©rt, nagyot vigyorgott Ã©s kÃ¶zelebb lÃ©pve egymÃ¡shoz kezet fogtunk. _(MÃ-g az emberek egymÃ¡s markÃ¡ba csapnak, a Humagonok egymÃ¡s csuklÃ³jÃ¡t vagy felkarjuk kÃ¶zÃ©p tÃ¡jÃ©kÃ¡t szorÃ-tjÃ¡k meg)_

_/_ RÃ©g lÃ¡ttalak, Partridge! Mond, milyen sÃ¡rkÃ¡ny szÃ¡rnya hozott ide ilyen korÃ¡n, csak nem a sajÃ¡tod? / a mondata vÃ©ge mÃ¡r kissÃ© gÃºnyosan hangzott, mire Ã©n csak felhorkantam.

/ Milyen korÃ¡n? Holott te voltÃ¡l mindig a kÃ©sÅ‘ hajnalig dorbÃ©zolÃ³ ViharSzelÅ‘. De... nem, ezÃºttal nem sajÃ¡t szÃ¡rnyam

szele hozott el a testvÃ©r szigetre, hanem Å‘. / majd elengedtÃ¼k egymÃ¡s csuklÃ³jÃ¡t Ã©s kis mosollyal az arcomon intetem Fogatlannak, hogy elÅ‘bÃºjhat a kinyÃlt kapu ajtÃ³ mÃ¶gÃ¼l.

Å• mÃ©g egyszer kidugta a fejÃ©t Ã©s elÅ‘ merÃ©szkedett. A rÃ©gi barÃ¡tom pedig, mÃ¡r komoly arccal vÃ©gig mÃ©rte Å‘t, mire Fogatlan kissÃ© leszegve fejÃ©t oda sÃ©tÃ¡lt mellÃ©m Ã©s leÃ¼lt. A kalÃ³z barÃ¡tom arca vÃ©gÃ¼l rÃ¡m vÃ¡ndorolt, Ã©s nem tÅ±nt boldognak.

/ Egy Ã‰jfÃºriÃ¡t hoztÃ¡l ide?! / mire vÃ©dekezÅ‘en nyithattam volna a szÃ¡m folytatta.

/ Rossz Ã¶tlet ilyen fajta FÃºriÃ¡t ide hoznod, tudod miÃ©rt... / Fogatlan vÃ©gÃ¼l felnÃ©zett rÃ¡m, de Ã©n most az elÅ‘ttem Ã¡llÃ³ fÃ©rfival tÃ¶rÅ‘dtem

/ Tudom,... de meg kellene pihennÃ¼nk, Ã©s kell a te Ã©s a tÃ¶bbiek segÃtsÃ©ge... szÃ³val, beengedsz minket? / rÃ¡ nÃ©zett az Ã‰jfÃºria barÃ¡tomra, majd Ãºjra rÃ¡m. Gondolkodott pÃ¡r percig, majd ismÃ©t a sokat emlÃtett sÃ¡rkÃ¡nyhoz fordult Ã©s leguggolt a szintjÃ©re.

- Mi a neved? Ã‰jfÃºria. - Fogatlan arc kifejezÃ©se kicsit fÃ©lÃ©nk volt, de erÅ‘t vett magÃ¡n, Ã©s magÃ¡ra Ã¶ltÃ¶tt egy kicsit bÃ¡trabb vonÃ¡sokat.

~ Fogatlan ~ felelte kissÃ© bÃ¡tortalanabbul, mint ahogy akarta. A kalÃ³z cimbim felnÃ©zett rÃ¡m kissÃ© szÃ³rakozottan.

/ Fogatlan? MifÃ©le nÃ©v ez egy Ã‰jfÃºriÃ¡nak? / Ã©n egy sokat mondÃ³ vigyorral Ã©s vÃ¡ll rÃ¡ntÃ¡ssal vÃ¡laszoltam.

/ Nem tudom, nem Ã©n adtam neki.

/ HÃ¡t akkor ki? EgyÃ©bkÃ©nt minek egy KimÃ©rÃ¡nak sÃ¡rkÃ¡ny? PlÃ¡ne egy azonos fajtÃ¡jÃº? / kÃ©rdezte Humagon barÃ¡tom Ã©rtetlenÃ¼l.

/ Nem az Ã©n sÃ¡rkÃ¡nyom, de ha be engedsz, mindent elmondok.

~ Partridge mirÅ‘l beszÃ©ltek? ~ kÃ©rdezte Fogatlan kissÃ© durcÃ¡san. Erre a sokat tudni akarÃ³ kalÃ³z hirtelen vissza fordult Fogatlan felÃ©, akinek az ismeretlen eredetÅ± merÃ©szsÃ©ge azonnal elillant.

- Hova valÃ³si vagy? - kÃ©rdezte mÃ¡r kevÃ©sbÃ© szigorÃºan, de mÃ©g komolyabban.

~ Hi... Hibbantra. ~ ere a kÃ©rdezÅ‘ fÃºjtatott egy nem tÃºl nagyot Ã©s szemei flegma szintÅ±re csukÃ³dtak.

- Olyan messzire? Mi dolgotok itt? ElmondhatnÃ¡d, ha mÃ¡r a szÅ±kszavÃº gazdÃ¡d nem mondta el. ~ Ã©reztem, hogy Fogatlanban kezd fel menni a pumpa a merÃ©szebbnÃ©l merÃ©szebb kijelentÃ©stÅ‘l. De mielÅ‘tt neki ugorhatott volna kÃ¶zbe lÃ©ptem.

- ElÃ©g kÃn vallatÃ¡sbÃ³l, Denis. - szÃ³ltam kÃ¶zbe, a mÃ¡r mindenkinek Ã©rthetÅ‘ nyelven. Erre Denis csak felkÃ¡szÃ¡lÃ³dott Ã©s felÃ©m fordult.

- Mi az? Csak szÃ³rakoztam egy kicsit, cimbi. Vagy mÃ¡r ezt is elfelejtetted, miÃ³ta Ã¶ssze jÃ¶ttÃ©l azzal a naÃv kis Ã‰jfÃºria

lÃ¡nykÃ¡val? - csak most esett le, hogy olyan rÃ©g voltam DenisÃ©knÃ©l, hogy Å‘ nem is tud, vagy nem tudhat a rajtaÃ¼tÃ©srÅ‘l. De ez nem mentett a helyzetÃ©n. SzokÃ¡sÃ¡hoz hÃ-ven, most is tÃºlfeszÃ-tette a hÃºrt.

- RunÃ¡t elraboltÃ¡k egy rajta Ã¼tÃ©s folyamÃ¡n a falumban, VÃ©szMadÃ¡rral egyÃ¼tt, szÃ³val inkÃ¡bb vÃ¡laszolj a kÃ©rdÃ©semre Ã©s ne rabold a drÃ¡ga idÅ‘nket. - vertem bele a kapu ajtajÃ¡ba, mire Å‘ kissÃ© Ã¶ssze rezzent, Fogatlan meg mosolygott rajta egy kicsit. A kapun belÃ¼l tartÃ³zkodÃ³ jÃ¡rÃ³kelÅ‘k rÃ¡nk nÃ©ztek egy pillanatra, de mikor meg lÃ¡ttÃ¡l Denis feszÃ¼lt tekintetÃ©t tovÃ¡bb csinÃ¡ltÃ¡k dolgukat. Denis leporolta a kissÃ© poros mellÃ©nyÃ©t, majd lehunyt szemmel Ã©s vissza fogott tekintettel felÃ©nk fordult.

- Gyertek velem. - fordÃ-tott nekÃ¼nk hÃ¡tat Ã©s indult a kapu belsÅ‘ oldalÃ¡t rejtÅ‘ hely felÃ©. Ã‰n Ã©s Fogatlan egy gyors egymÃ¡sra vette mosollyal kÃ¶vettÃ¼k.

- EgyÃ©bkÃ©nt, Ã¼dvÃ¶zÃ¶llek titeket Karda-furyban. - Fogatlan erre megtorpant, Ã©s most, hogy leesett neki, hogy hol is vagyunk valÃ³jÃ¡ban, egy ideges grimaszt vettem rÃ¡m, Ã©n pedig halk, mit sem tudÃ³ fÃ¼tyÃ¶rÃ©szÃ©ssel kÃ¶vettem Denist.

* * *

><p>Egy ideje figyeltem, hogy mit is mÅ±vel a Naracusa kimÃ©ra. EgÃ©sz Ã©jjel nem aludt, Ã©s mikor a teli Hold az Ã‰jfÃ©li pontjÃ¡ra Ã©rt az sÃ¶tÃ©t Ã©gbolton, nagy nehezen felÃ¡llt Ã©s a mezÅ‘ legmagasabb pontjÃ¡hoz sÃ©tÃ¡lt. KitÃ¡rta karjait, amit aztÃ¡n a Hold felÃ© a magasba nyÃºjtott, majd halk Karda-fury-i mormolÃ¡sba kezdett.<p>

ElÅ‘vette a VillÃ¡t, kinyitva pedig hangos dÃ¶rrenÃ©ssel a fÃ¶ldbe szÃºrta. Lehajtotta a fejÃ©t, hÃ¡tralÃ©pett lÃ¡baival, felsÅ‘ testÃ©vel kissÃ© elÅ‘re a hajolt mikÃ¶zbe kÃ©t kezÃ©vel gyengÃ©n kapaszkodott a fegyvere hosszÃº rÃºdjÃ¡ba Ã©s folytatta a mormolÃ¡st.

A Villa kis idÅ‘ utÃ¡n aprÃ³ szikrÃ¡kat kezdet eregetni kÃ©t foga kÃ¶zÃ¼l, Ã©s rÃºdjÃ¡n aprÃ³ villÃ¡mok haladtak vÃ©gig, amik AsayegÃ¡t is Ã¡tjÃ¡rtÃ¡k, de azt lÃ¡thatÃ³an nem is zavartÃ¡k.

Felemelte tekintetÃ©t, kiegyenesedett Ã©s kihÃºzta a VillÃ¡t, amit Ã¶ssze csukott Ã©s a hÃ¡tÃ¡ra illesztette., majd mint akinek semmi baja felÃ©m lÃ©pdelt.

- Mi volt ez? - kÃ©rdeztem Ã©rtetlenÃ¼l. Å• nem vÃ¡laszolt azonnal, hanem tÃ¶rÃ¶k Ã¼lÃ©ssel elhelyezkedett elÅ‘ttem.

- Te a nappal kelsz, Ã©n a Holddal. - felelte halkan dÃ¶rmÃ¶gve, majd lehunyta szemÃ©t Ã©s nem felelt mÃ¡r semmilyen kÃ©rdÃ©sre. Ã‰n is elterÃ¼ltem, majd azon gondolkodva, hogy mi i s volt ez, el aludtam, ha csak egy kis idÅ‘re is.

Kora reggel a szememet vakarva nÃ©ztem magam mÃ¶gÃ©. TermÃ©szetesen Asayega mÃ¡r nem volt ott. Csak talÃ¡lgatni tudom, hogy hol is lehet. De a talÃ¡lgatÃ¡som vÃ©gÃ©r pont elÅ‘ tÃ¶rt a Mangrove fÃ¡k gyÃ¶kerei mÃ¶gÃ¼l. Ã•t volt vÃ¡ltozva Ã©s Ã-gy tÃ-z centis, fekete karmaival kÃ¶nnyedÃ©n tudott utat vÃ¡gni magÃ¡nak.

A lÃ¡ba teljes marmagassÃ¡gÃ¡ig tiszta iszapos vÃ-zvolt, de nem volt megmondani miÃ©rt. A szÃ¡j tele volt halakkal, amik mÃ©g Ã©lÃ©nken prÃ³bÃ¡ltak ficÃ¡nkolÃ¡ssal szabadulni.

Oda sÃ©tÃ¡lt mellÃ©m, mikÃ¶zben Ã©n csodÃ¡lkozva nÃ©ztem, mit is szÃ¡ndÃ©kozik ezzel elÃ©rni.

- Merre jÃ¡rtÃ¡l? - kÃ©rdeztem Ã©rdeklÅ‘dve.

- HalÃ¡szni, ja Ã©s megnÃ©ztem a hajÃ³dat. SzerencsÃ©re Bradwell nem fedezte fel. RemÃ©lem szereted a halat. - felelte teli szÃ¡jjal, de mire lerakta a szÃ¡jÃ¡bÃ³l a nyers Ã©telt.

- Te mikor vÃ¡ltoztÃ¡l Ã¡t? - Ã©rtetlenÃ¼l rÃ¡m nÃ©zett.

- MÃ©g kora hajnalban, nem sokkal azutÃ¡n, hogy te elaludtÃ¡l. Mondtam nem? Te a nappal kelsz, Ã©n a holddal. - zavartan vakartam a tarkÃ³m.

- Te mindig Ã¡t vagy vÃ¡ltozva. - Ã©reztem, hogy ebbÅ‘l a tÃ©mÃ¡bÃ³l nem jÃ¶hetek ki jÃ³l.

- Nem, csak szeretek Ã¡tvÃ¡ltozva lenni. - felelte tÃ¶mÃ¶ren. Majd nagyjÃ¡bÃ³l igazsÃ¡gosan elosztotta a fogott halakat. AmÃ-g egy sÃ¡rkÃ©ny fogna halat, az tÃ¶bb mint valÃ³szÃ-nÅ±, hogy csorogna a nyÃ¡ltÃ³l, addig ezzel szembe az Å‘ zsÃ¡kmÃ¡nya szinte csak az iszapos vÃ-ztÅ‘l Ã¡tÃ¡zva.

FelkÃ¡szÃ¡lÃ³dtam Ã©s oda sÃ©tÃ¡ltam hozzÃ¡. A nekem elkÃ¼lÃ¶nÃ-tett hal kupacbÃ³l kivettem egy Ã©rdekes kÃ¼lsejÅ± halat. Nem tudtam melyik hal ehetÅ‘, vagy melyik nem ebben a mocsÃ¡rba, plÃ¡ne azÃ©rt sem, mert amiket ezek a halak esznek, azok sem tÃºl bizalom gerjesztÅ‘ek.

LerÃ¡ztam a halamrÃ³l folyÃ©kony sarat Ã©s elÅ‘hÃºzva a karmaimat elkezdtem megpucolni. Sosem Ã©rtettem, hogy bÃ¡r Partridge szÃ¼letÃ©se Ã³ta KimÃ©ra volt, nem volt vele tisztÃ¡ban mindig is, de addig mindig normÃ¡lis Ã©teleket evett, de amint bele kÃ³stolt a sÃ¡rkÃ¡nylÃ©t Ã¶rÃ¶meibe, szerintem a nyers halat is szem rebbenÃ©s nÃ©lkÃ¼l megennÃ© ember alakban is. Biztos vagyok benne, hogy Asayega-val is ugyan ez a helyzet.

Mire az utolsÃ³ pikkelyt is lehÃ¡moztam az Ã©rdekes reggelimrÅ‘l, mÃ¡ris a kÃ¶vetkezÅ‘ akadÃ¡lyon gondolkodtam... _tÃ¼zet kellene gyÃºjtanom. _Arra jutottam, hogy ez mÃ©g rÃ¡Ã©rt. Egy gyors mozdulattal lehasÃ-tottam a hal fejÃ©t Ã©s farkÃ¡t, majd a megmaradt uszonyait.

FÃ©lre tÃ©ve kerestem pÃ¡r nagyobb szÃ¡raz gallyat pÃ¡r kisebbel egyÃ¼tt Ã©s egymÃ¡sra rakva a kardomÃ©rt nyÃºltam. A kardjaim leginkÃ¡bb egy szarvas agancsaira tudnÃ¡m hasonlÃ-tani. Egy hosszÃº pengÃ©bÅ‘l kettÅ‘ kisebb penge Ã¡gazik el kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ irÃ¡nyokban. Abban hasonlÃ-tottam AsayegÃ¡ra, hogy az Ã©n fegyvereim is kÃ©pesek a villÃ¡m tovÃ¡bbÃ-tÃ¡sra, ezen felÃ¼l Ã¶ssze csapva Å‘ket remekÃ¼l szikrÃ¡ztak, Ã-gy tÃ¶kÃ©lete kis tÃ¼zet tudtak nekem biztosÃ-tani.

Az egyik pengÃ©t magam mellÃ© raktam a mÃ¡sik kezemben lÃ©vÅ‘re pedig felszÃºrtam a halat. LeÃ¼ltem a tÅ±z elÃ© Ã©s bele tartottam a kiszemelt reggeli alanyomat. Vissza nÃ©zve AsayegÃ¡ra, aki az Ã©n

reggeli kupacommal szemezett. SÃ³hajtottam egyet, mire rÃ¡m nÃ©zve vÃ¡rta a kegyelmemet.

- Adj mÃ©g egy halat Ã©s a tÃ¶bbit megeheted te. - elmosolyodott Ã©s egy nagyobb darabot oda passzolva nekem lÃ¡tott neki a tÃ¶bbinek. Csak nÃ©ztem, hogy hogy fÃ©r bele ennyi hal.

- Te Asayega, hogy ennyi halat meg enni. A VÃ©gzet erdejÃ©ben nem volt elÃ©g Ã©lelem? - poÃ©nkodtam el a mondatom vÃ©gÃ©t. Lenyeltre falatjÃ¡t Ã©s rÃ¡m nÃ©zett a szÅ‘rÃ¶s, macska szerÅ± fejÃ©n lÃ©vÅ‘, nem tÃºl nagy, szÃ-nes szemeivel.

- Nem igazÃ¡n, ott minden Ã¡llat elvan torzulva Ã©s nem tudhatod, melyik mire kÃ©pes, vagy mennyire mÃ©rgezÅ‘. De ez a mocsÃ¡r Ã©s a sÅ±rÅ± Mangrove bakfitty ahhoz az erdÅ‘hÃ¶z kÃ©pest. - elgondolkodva haraptam a pengÃ©mrÅ‘l lehÃºzott halamba.

- Mond, te mivel foglalkoztÃ¡l, mielÅ‘tt szÃ¡mÅ±ztek, vagy mielÅ‘tt kimÃ©ra lettÃ©l? - erre fÃ©lre nyelte egy falatot Ã©s zavartan ismÃ©t felÃ©m fordult.

- Nem mondtam tegnap? Azt hittem Ã©rthetÅ‘ voltam, vagy pedig, hogy mÃ¡r rÃ¡jÃ¶ttÃ©l.

- Nem, nem mondtÃ¡l semmit a mÃºltadrÃ³l...

- Nem csak a mÃºltamrÃ³l van szÃ³. Ã‰n nem voltam mindig Humagon, Ã©n mÃ©r Naracusa-kÃ©nt szÃ¼lettem. - most mÃ¡r semmit sem Ã©rtettem.

- De azt mondtad, hogy VillÃ¡m IdomÃ¡r voltÃ¡l. Ã‰s, hogy egy VÃ©r Naracusa harapott meg Ã©s ott van a VillÃ¡d is.

- Ez Ã-gy van. Az a Naracusa, aki megharapott egy vÃ©gleg Ã¡tvÃ¡ltozott VÃ©r Naracusa KimÃ©ra volt. EzÃ©rt lettem Humagon, ezek utÃ¡n elkezdtem Ã©rdeklÅ‘dni az ember dolgok irÃ¡nt Ã©rdeklÅ‘dni. Fegyver kÃ©szÃ-tÅ‘ lettem, de egy nap egy nemes csalÃ¡dot megÃ¶ltek. Mivel nem volt kÃ¶zvetlen gyanÃºsÃ-tott s mindenki tudta, hogy KimÃ©ra voltam, ezÃ©rt Ãºgy gondoltÃ¡k, hogy egy kovÃ¡cs bÃ¡rmilyen fegyvert eltud kÃ©szÃ-teni, ezÃ©rt hÃ¡t szÃ¡mÅ±ztek a VÃ©gzet erdejÃ©be, amÃ-g nem derÃ¼l fÃ©ny az igazi gyilkosra. - magyarÃ¡zta rezzenÃ©stele arccal.

- Ezt sajnÃ¡lom...

- Ã‰n nem annyira, a VÃ©gzet erdejÃ©be vÃ©gre Ãºjra a rÃ©gi Ã©nem tudtam lenni.

- De ha ennyire ebben az alakban akarsz maradni, miÃ©rt nem vÃ¡ltozol Ã¡t vÃ©gleg? - erre egy kis mosollyal felhorkant.

- LÃ¡tszik, hogy nem vagy KimÃ©ra, csak az Ã¶csÃ©d. Ahhoz, hogy vÃ©gleg Ã¡t tudj alakulni, kell valaki akiÃ©rt ezt megteheted, a te puszta kedvtelÃ©sedbÅ‘l nem tudsz. - egy kis ideig csak csend volt. _Azt hiszem fÃ©lre ismertem. De ami most fontosabb volt, hogy hogyan fogunk innen kijutni. MinÃ©l hamarabb Partridge nyomÃ¡ban kell erednÃ¼nk._

- Nem akarunk egyÃ©bkÃ©nt elindulni? - tette fel a sokat kerÃ¼lt problÃ©mÃ¡t.

FÃ©lre dobtam a halszÃ¡lkÃ¡kat. Felvettem a pengÃ©im Ã©s mikor felkeltem a hÃ¡tamra raktam mind kettÅ‘t keresztben. Majd a barlanghoz felÃ© fordultam.

- Tudom, hogy most mit fogsz mondani,hogy nem akarsz oda vissza menni, de...

- Nos nem csak errÅ‘l van szÃ³, az Ã¶cs... vagyis Partridge Ã©s az Ã‰jfÃºia beomlasztotta a mÃ¡sik kijÃ¡ratot. Ã‰s ha csak nem vagy fÃ¶ld idomÃ¡r, vagy nem tudsz ide hÃ-vni egy Barlangi FÃºiÃ¡t, akkor csak a hajÃ³d felÃ© mehetÃ¼nk. - sÃ³hajtottam egyet. _Gondolhattam volna, hogy Partridge mÃ©g most is kÃ©pes lesz keresztbe tenni nekem._

- Akkor gyerÃ¼nk a hajÃ³mhoz. - _most mÃ¡r csak azt kell kitalÃ¡lnom, hogy hogyan._

* * *

><p>PÃ¡r percet sÃ©tÃ¡lva, azon mÃ³rfondÃ-roztam, hogy Karda-fury semmit sem vÃ¡ltozott. Ez a sziget a legmocskosabb a testvÃ©r stigetek kÃ¶zÃ¶tt, de ennek van legjobb kÃ¶rnyezete is, mÃ¡rha vÃ©rszomjas haramiÃ¡krÃ³l, fejvadÃ¡szokrÃ³l, zsoldosokrÃ³l Ã©s kalÃ³zokrÃ³l van szÃ³. Fogatlan egÃ©sz vÃ©gig ideges mÃ©regette a kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼nk lÃ©vÅ‘ arusokat Ã©s jÃ¡rÃ³kelÃ³ Humagonokat.<p>

~ Partridge, a hideg futkos a hÃ¡tamon ettÅ‘l a helytÅ‘l, nem tÅ±nhetnÃ©nk elinnen? - erre halkan mormogram egy "ki gondolta volna"-Ã¡t, amire rÃ¶ktÃ¶n felÃ©m pillantott.

- MingyÃ¡rt megÃ©rkezgÃ¼nk a talÃ¡lka pontra, felmarkoljuk a tÃ¶bbieket, szerzÃ¼nk egy hajÃ³t Ã©s mÃ¡r itt sem vagyunk. - gyorsan Denisre nÃ©zett, hogy rÃ¡nk figyel-e, de Å‘ pont elmeregeve kÃ¶rÃ¶zgetett a szabjÃ¡jÃ¡ markolatÃ¡n pihentett kezÃ©vel Ã©s mit sem hallva fÃ¼tyÃ¶rÃ©szni kezdett egy szÃ¡momra mÃ¡r jÃ³l ismert nÃ³tÃ¡t.

~ De ugye Å‘ nem fog velÃ¼nk jÃ¶nni? Â· suttogta el a kÃ©rdÃ©sÃ©t1, amit mÃ©g Ã©n csak kÃ¶zelebb hajolva Ã©rtettem tisztÃ¡n.

- Jahhh... mÃ©g nem tudom, az attÃ³l fÃ¼gg, hogy hÃ¡ny embert sikerÃ¼l Ã¶ssze szednÃ¼nk. De Ã©n sem szivesen vinnÃ©m magammal. De az Ãºt tovÃ¡bbi rÃ©szÃ©t mÃ¡r tÃ©nyleg tÃºl veszÃ©lyes repÃºlve megtennÃ¼nk. - Fogatlan felhorkat Ã©s vissza nÃ©zett az Ã¡rusok nÃ©zegetÃ©sÃ©hez, Ã©n pedig a tÃ¶bbieken agyaltam.

Hamarosan megÃ©rkeztÃ¼nk a rÃ©gi banda tÃ¶rzs helyÃ©re, a BudÃ¶s Juk vendÃ©glÅ‘be. Mikor belÃ©ptÃ¼nk a vendÃ©glÅ‘be, rÃ¶gtÃ¶n mindenki rÃ¡nk nÃ©zett. Fogatlan mÃ¶gÃ©m lÃ©pett pÃ¡rat. Ã‰n vÃ©gig mÃ©rtem annyi embert amennyit csak lehet. De hirtele Denis elÃ©m lÃ©pettÃ©s a derekÃ¡ra tette a kezÃ©t.

- Mit bÃ¡multok, alja csÅ±rhe?! Nem lÃ¡tjÃ¡tok ki van itt?! A nagy Ã•rnyÃ©kos vÃ©gre visszatÃ©rt. - az emberek mitsem tÃ¶rÅ‘dve velem Ã©s vele vissza tÃ©rtek a dÅ‘zsÃ¶lÃ©shez. Denis forrongva rdult felÃ©m, majd intett a fejÃ©vel a, hogy Ãºjfent kÃ¶vessÃ¼k. Nem tudom mi volt a cÃ©lja ezzel a kis szÃ-njÃ¡tÃ©kkal, de csak magÃ¡t alÃ¡zta meg vele. Viszont ha tudtam valamit rÃ³la, az az, hogy nem tÅ±rte meg, ha nem figyelnek rÃ¡...

~ Partridge? MiÃ©rt hÃ-vott tÃ©ged Denis Ã•rnyÃ©kosnak?

- A nÃ©pemben minden hÃ-resebb vagy hÃ-rhetebb tagjÃ¡nak van valamilyen neve. Nekem, mivel rÃ©gen hÃ-rszerzÅ‘ voltam, ezÃ©rt az Ã•rnyÃ©kos nevet adtÃ¡k. - Denis egy kisebb, fÃ¼gÃ¶nnyel elfedett szoba ajtajÃ¡hoz. OdabentrÅ‘l ismerÅ‘s hangok szÃ¼rÅ‘dtek ki, a tÃ¶bbiek, a rÃ©gi banda kora reggeli adok kapok mulatozÃ¡sÃ¡nak a zajai.

- SrÃ¡cok! NÃ©zzÃ©tek ki van itt! - hirtelen mindeki Denisre nÃ©zett, majd rÃ¡m Ã©s abba hagytÃ¡k egymÃ¡s gyerekes pÃ¼fÃ¶lÃ©sÃ©t. Oda jÃ¶ttek hozzÃ¡m Ã¼dvÃ¶lÃ©s kÃ©ppen, de hirtelen Fogatlan fÃºrta be magÃ¡t mÃ¶gÃ¶ttem, mire kis hilljÃ¡n felestem.

- Ã“Ã³Ã³, de cuki Ã‰jfÃºria. - hajolt le a szintjÃ©re Csillagjel. A lÃ¡ny egy Ã©vvel volt idÅ‘sebb, mint Ã©n. A halya husszÃº volt Ã©s barna, amit hÃ¡tul egy lÃ³gÃ³ cofban, ruhÃ¡ja mÃ¶gÃ© rejtett. A ruhÃ¡zata egy Ã¶sz bordÃ³ szÃ-nÅ± ijjÃ¡sz szerkÅ‘ volt. ArcÃ¡n pedig, a bal szeme alatt 3, a jobb orcÃ¡jÃ¡n pedig kettÅ‘, csillag alakÃº folt volt. A szeme ugyanolyan szÃ-nÅ± volt, mint rihÃ¡zat. A magassÃ¡ga az ennyÃ©mmel megegyezÅ‘, kissÃ© cingÃ¡r, de nagyon Ã¡ramvonalasnak mondhatÃ³.

A fÃ©lre rakott tegezÃ©ben pedig 3 tucat kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ hegyÅ± nyilak foglaltak helyet. Az ijja pedig csaknem megegyezett a sajÃ¡t, vÃ¡llig Ã©rÅ‘ magassÃ¡gÃ¡val, a rÃ¡ felfeszÃ-tett hÃºr pedig olyan vÃ©kony, hogy csak akkor lÃ¡thatÃ³, ha nap fÃ©nye mektÃ¶rik rajta. Ã‰jfÃºria KimÃ©ra Ã©s vitorlÃ¡s.

Oda sÃ©tÃ¡lat mellÃ© ujdonsÃ¼lt pÃ¡rja, aki egyben Ã©n Ã©s Runa kerÃ-tÅ‘je is egyben, Elzar. A fÃ©rfi magassabb volt, mint Ã©n. Kalmah-val egy idÅ‘s. RuhÃ¡zat felÃ¼l szegÃ©nyes volt, csak egy Ã¶v volt felfÃ¼zve rajta keresztÃ¼l. A fÃ©lre tett tÃ¶bbszÃ¶rÃ¶s kard tartÃ³ tegezÃ©ben pedig 2, shaska tÃ-pusÃº szabja volt elhelyezve. A szem barna volt, jobb karjÃ¡n felkarjÃ¡n pedig egy Ã‰jfÃºria motÃ-vum tetovÃ¡lÃ¡s van. NadrÃ¡gja pedig kissÃ© retkes fold, ami maldnem olyan volt, mint DenisÃ©, csak az Ã¶vÃ© valamilyen selyemfÃ©lÃ©bÅ‘l Ã©s barna szÃ-nÅ±. CipÅ‘t pedig egyÃ¡ltalÃ¡n nem viselt. Ã‰jfÃºria KimÃ©ra, fÃ¶ld idomÃ¡r Ã©s tÃ©rkÃ©pÃ©sz.

- SzegÃ©nyre mÃ©g rÃ¡hozod a frÃ¡szt. - pÃ©nkodott Elzar, mire Csillagjel egy erÅ‘ teljeset bele kÃ¶nyÃ¶kÃ¶lt a gyomrÃ¡ba Å‘ pedig nagyot hÅ‘kÃ¶lve oda kapott. MÃ¶gÃ¶ttÃ¼k, a banda helyben lÃ©vÅ‘ utolsÃ³ tagja, Wiglaf mormogott valamit a csukjÃ¡ja Ã¡rnyÃ¡kÃ¡bÃ³l

Karba tett kÃ©zzel Ã©s Ã¶lbe tett lÃ¡bbal szemlÃ©lte az esemÃ©nyt. Neki egy teljes testÃ©t elfedÅ‘, Ã©jjeli Ã©gbolt mintÃ¡s kÃ¶penye volt. Mellette pedig egy kÃ©t Ã©s fÃ©l mÃ©teres botja volt tÃ¡matszva a falnak. Az egyik vÃ©gÃ©n egy gÃ¶csÃ¶rt be Ã¡gyazott drÃ¡ga kÅ‘, mÃ¡sik vÃ©gÃ©n pedig egy fÃ©l mÃ©teres penge volt. Magic Ã©jfÃºria kimÃ©ra, levegÃ³ idomÃ¡r Ã©s gyÃ³gyÃ-tÃ³.

- Szerintem meg mindketten a frÃ¡szt hozzÃ¡tok rÃ¡! - Ã¡llt fel Ã©s lÃ©pett oda hozzÃ¡m. KezÃ©t nyÃºjtotta mÃ©ltÃ³sÃ¡gteljesen Ã©n pedig ekÃ©ppen viszonoztam azt.

- RÃ©g lÃ¡ttalak titeket, srÃ¡cok. - kezdemÃ©nyeztem a beszÃ©lgetÃ©st.

- Mi is tÃ©ged, Partridge. Milyen sÃ¡rkÃ¡ny hozott ide? Ã‰s hol vannak a bÃ¡tyÃ¡id? Ja, Ã©s ki az Ãºj barÃ¡tod? - tette fel a kÃ©rdÃ©seit Elzar.

- Most Ã©ppen szÃ³lÃ³ban nyomom... - erre Fogatlan fejbe vÃ¡gott a farkÃ¡val, mire Csillagjel Ã©s Elzar fel kacagtak.

- Å• pedig Fogatlan, Ã©s a segÃ-tsÃ©getek kellene. - fejeztem be, Ã©s feszÃ¼lten tekintet mÃ©rtem az emlÃ-tett sÃ¡rkÃ¡nyra.

- MirÅ'l lenne szÃ³? - kÃ©rdezte tÃ¶mÃ¶ren Ã©s lÃ©nyegre tÃ¶rÅ'en Wiglaf.

~ A barÃ¡tom sÃºlyos beteg, a segÃ-tsÃ©geteket szeretnÃ©m kÃ©rni, hogy megmentsÃ¼k az Ã©letÃ©t. - lÃ©pett elÅ're Fogatlan magabiztosan. A tÃ¶bbiek mind rÃ¡ szegeztÃ©k a tekintetÃ¼k.

- MerÃ©sz kijelentÃ©s a mi segÃ-tsÃ©gÃ¼nket kÃ©rned, fiatal Ã‰fÃºria. - mondta karba tett kÃ©zzel Ã©s mÃ¡r komolyan Elzar.

- SrÃ¡cok, HablatyrÃ³l, az unoka fivÃ©remrÅ'l van szÃ³. - a tÃ¶bbeik egymÃ¡sra nÃ©ztek, makd vissza nÃ©tek rÃ¡m.

- A rÃ©gi idÅ'k kedvÃ©Ã©rt, rendben, de sokkal jÃ¶ssz ezÃ©rt nekÃ¼nk, Partridge. - felelte Csillagjel. Tudtam, hogy mit jelentett nekik a Nyugat Ãºtja velem szemben, egy kis hÃ-jÃ¡n mind ott hagytuk a fogunkat miattam. Mikor Ancaria elveszett vÃ¡rosÃ¡t kerestÃ¼k, oriÃ¡si mÃ¡kunk volt.

- Nektek mÃ¡r bÃ¡rmit, srÃ¡cok. - mondtam sÃ³hajtva. BÃ³lintottak, majd kimentÃ¼nk a vendÃ©glÅ'bÅ'l.

A kalandunk egyik rÃ©szÃ©t mÃ¡r kÃ©sz, most mÃ¡r csak a Hitelen HalÃ¡lt kell tÃºl Ã©lnÃ¼nk. Gondoltam magamban, a kikÃ¶tÅ' fele menet.

A tÃ¶bbiekkel vÃ©gig jÃ¡rtuk piacot tÃ¶bb napnyi Ã©lelemet felvÃ¡sÃ¡rolva. Elzar Ã©s Ã©n felhordtuk az alsÃ³ raktÃ©rbe az Ã©lelmet, mikÃ¶zben oda fordultam hozzÃ¡.

- Te hallod, mi lett Ion-nal?

- Nem kÃ¶vette a Banda szabÃ¡jait Ã©s Ãºgy mond, kiraktuk... nem mintha nekÃ¼nk hiÃ¡nyozna... - erre megÃ©rtÅ'en bÃ³lintattam. Ion mindig is hajlott a rossz oldal felÃ©. Ion egy gladiÃ¡tor harcos volt, kopaszra borotvÃ¡lt fejÃ©n csak egy hosszÃº, fekete, fonott lÃ³farok volt. TÃ¶mzsi test alkata Ã©s autentikus, rÃ³mai pÃ¡ncÃ©lt viselt. Fegyvere pedig egy buzogÃ¡y volt. FÃ¶ld idomÃ¡rbÃ³l lett fÃ©m idomÃ¡r, valamint evezÅ's.

Fogatlan is lassan elÅ' bujt az Ã¼res hordÃ³k mÃ¶gÃ¼l, majd lassan felsÃ©tÃ¡lt a pallÃ³n.

- ÃœdvÃ¶zÃ¶llek, a KimÃ©ra fedÃ©lzetÃ©n! - mondta Denis, mire Csilagjel kivonta a az derÃ©kszÃ¶gÅ± hÃ¡romszÃ¶g alakÃº, vÃ¶rÃ¶s vitorlÃ¡t, Woglaf pedig egy kÃ¶nnyed mozdulattal a botjÃ¡val egy kisebb szÃ©l tÃ¶rcsÃ©lt hajlÃ-tott a vitorla felÃ©, hogy mozgÃ¡sra bÃ-rja a mÃ©retes lopakodÃ³t. Denis pedig a irÃ¡nyba Ã¡llÃ-totta a hajÃ³ testet.

- KÃ¶vetkezÅ‘ cÃ©lunk, a Nagy Ismeretlen! - kiÃ¡ltottam el magam, mire Fogatlan csak nyelt egy nagyot. Ã‰n pedig arra gondoltam, hogy egy lÃ©pÃ©ssel mÃ¡ris kÃ¶zelebb jutottunk a cÃ©lunkhoz... Kard VirÃ¡ghoz.

9. RÃ©gi Ã©rzelmek, Ãºj megkÃ¶zelÃ-tÃ©sek

A KimÃ©ra kellemesen ringatÃ³zott a tengeren. Olykor olykor egy-egy nagyobb hullÃ¡mnak a frÃ¶ccsenÃ©sÃ©t lehetett hallani, ahogy a hajÃ³ testÃ©nek csapÃ³dik.

Bent, Partridge kabinjÃ¡ban mindent tÃ¶k ugyan olyan volt, mint a vihart szenvedett a hajÃ³jÃ¡n. "Ãšgy vÃ©lem, Partridge szereti magÃ¡val vinni a megszokott kÃ¶rnyezetÃ©t. Nem csodÃ¡lkoznÃ©k, ha Mata-furyn is ugyan ilyen lenne a szobÃ¡ja. "

Ã‰n Ã©ppen az Ã¡gya mellett hevertem, nem kÃ¼lÃ¶nÃ¶sebben foglalkoztam bÃ¡rmivel is. TalÃ¡ltam egy rÃ©gi szÃ©nceruzÃ¡t, azt gurgulÃ¡ztam fel alÃ¡, amikor Ã©pp egy hullÃ¡mot vissza juttatta hozzÃ¡m.

Partridge az Ã¡gyÃ¡n forgolÃ³dott, Ã©s a SÃ¡rkÃ¡nyos kÃ¶nyvÃ©be rajzolgatott vagy Ã-rt. A fegyveri szanaszÃ©jjel hagyva hevert a fÃ¶ldÃ¶n Amikor belÃ©ptÃ¼nk a kabinba rÃ¶gtÃ¶n levette Å‘ket be fekÃ¼dt az Ã¡gyÃ¡ba, azÃ³ta fel sem kelt.

Meguntam a semmit tevÃ©st Ã©s felkÃ¡szÃ¡lÃ³dtam. RÃ¡nÃ©ztem a lusta harcosra, aki meg mindig bele volt bÃºjva a kÃ¶nyvÃ©be. KÃ¶zel tartva az arcÃ¡hoz, unottan Ã©s hunyorogva prÃ³bÃ¡lta Ã©rtelmezni a rÃ©gi papÃ-rra vetett, furcsa, rÃºna szerÅ± jeleket.

Mellette hevert a mÃ¡sik hajÃ³jÃ¡rÃ³l szÃ¡rmazÃ³ tÃ©rkÃ©p. "AmiÃ³ta csak leszÃ¡lltunk Ã©s elindultunk Karda-furyrÃ³l, rÃ¡ sem nÃ©zett. ez fejtbÅ‘l tudja az Ãºtvonalat vagy mi van?"

FÃ¶lÃ© hajoltam Ã©s szemÃ¼gyre vettem, mit is csinÃ¡l pontosan. Az egyik oldalon, egy rajz volt egy nagyon szÃ-nes Ã©s rÃ©szlet gazdag rajz egy FÃºriÃ¡rÃ³l, a mÃ¡sik oldal pedig tele volt Ã-rva tÃ¶bb sor mondattal.

RÃ¡fÃºjtam egy kis levegÅ‘t, amitÅ‘l a kÃ¶nnyÅ± lapok fellebbentek, mire abba hagyta az olvasÃ¡st.

- Mit buzgÃ¡lkodsz mÃ¡r megint? - kÃ©rdezte frusztrÃ¡ltan.

~ Mit csinÃ¡lsz? ~ feleltem egy halk szavÃº, Ã©rdeklÅ‘dÅ‘ kÃ©rdÃ©ssel. Nem vÃ¡laszolt, csak csinÃ¡lta tovÃ¡bb a dolgÃ¡t. megint rÃ¡leheltem, most egy kicsit jobban, hogy mÃ¡r a haja is fel lebbent. FelnÃ©zett rÃ¡m, majd gyorsan fel lendÃ-tette a kÃ¶nyvet az orrom elÅ‘tt Ã¶ssze csapta, ami pont sÃºrolta Ã©s kicsit be is csÃ-pte.

hÃ¡tra hÅ‘kÃ¶ltem egy pÃ¡r lÃ©pÃ©st, Ã©s az orromhoz kaptam a mancsommal. Majd egy kis nem tetszÃ©s szerÅ± morgÃ¡st hallattam.

- Mi a baj, csak nem rÃ¡csaptak a kis fiÃ³ka orrÃ¡ra? - nyitottam volna szÃ¡m, mikor meglÃ¡ttam valami furcsÃ¡t Partridge-on.

~ Ã–Ã¶Ã¶ Partrdige, hol van a nyaklÃ¡ncod. ~ erre rÃ¶gtÃ¶n abba

hagyta a vigyorgÃ¡st Ã©s a nyakÃ¡nÃ¡l kezdett matarÃ¡szni. Mikor nem talÃ¡lta, kiejtette a kÃ¶nyvet a kezÃ©bÅ‘l Ã©s az Ã¡gyon lÃ©vÅ‘ szÃ©t dÃºrt takarÃ³ Ã©s pÃ¡rnÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt kotorÃ¡szott.

~ Nyugi. Lehet, hogy csak be esett az Ã¡gy alÃ¡. ~ tudtam, hogy nem lehet ott, de azÃ©rt kÃ¶zelebb hajoltam a fÃ¶ldhÃ¶z Ã©s kÃ¶rbe vizslattam az Ã¡gy alatt lÃ©vÅ‘, szegÃ©nyes mennyisÃ©gÅ± porcicÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt. TermÃ©szetesen semmi nem volt ott, ami csak hasonlÃtott volna egy nyaklÃ¡ncra. MÃ¡r csak azÃ©rt sem, mert Partridge korÃ¡bban emlÃtette, hogy az a fog egy sÃ¡rkÃ¡ny foga, Ã©s Ã©reztem volna a leghalvÃ¡nyabb szagÃ¡t is.

Partrdidge idegesen dobta le a mÃ¡r Ã¡tnÃ©zett Ã¡gynemÅ± darabjait. A vÃ©kony takarÃ³ volt az utolsÃ³, amit a sokadik eredmÃ©nytelen rÃ¡zÃ¡sa utÃ¡n fÃ©lre dobott rÃ¡m, egyenes beterÃtve vele a fejem. Ã“vatosan lerÃ¡ztam magamrÃ³l, Ã©s vÃ¡rakozva nÃ©ztem rÃ¡. KÃvÃ¡ncsian megszaglÃ¡sztam a takarÃ³t, hÃ¡tha csak neki nem akar megmutatkozni a keresett Ã©kszer. Viszont az Å‘ furcsa, halvÃ¡ny, Ã‰jfÃºria szaga volt Ã©rezhetÅ‘.

- Ez nem lehet igaz! - fakadt ki vÃ©gÃ¼l. Ã©s egy hatalmasa Ã¼tÃ¶tt a kabin falÃ¡ba, amitÅ‘l annak mÃ¡sik vÃ©gÃ©ben le is esett egy fel akasztott kÃ©p.

~ Nyugodj meg, biztos elÅ‘ kerÃ¼l majd valahonnan. ~ be kellett valahonnan magamnak, hogy ez nem volt a legjobb vigasztalÃ¡s, de mÃ¡r lÃ¡ttam, milyen az, ha Partridge dÃ¼hÃ¶ng, Ã©s nem akartam, hogy ezt az egÃ©sz hajÃ³n kiÃ©lje.

- Hova a az elcseszett farokszÃ¡rnyba lett? - meredt dÃ¼hÃ¶sen a semmibe. Tudtam, hogy mit jelent neki az a nyaklÃ¡nc. Ã‰n is kÃ¶rÃ¼l nÃ©ztem a fÃ¶ldÃ¶n, hÃ¡tha valamelyik fÃ©lre dobott fegyver alÃ¡ kerÃ¼lt, de ekkor Partridge a kabin ajtÃ³ felÃ© mindenbe bele rÃºgott amibe csak lehetett.

KirÃºgta az ajtÃ³t, mire mindenki rÃ¡nÃ©zett. Az ajtÃ³ a lendÃ¼lettÅ‘l azonnal vissza csapÃ³dott, de gyorsan kitÃ¡rtam Ã©s kÃ¶vettem a toporzÃ©kolÃ³ barÃ¡tom.

Mire kiÃ©rtem, Partridge mÃ¡r rÃ©g messzire toporzÃ©kolt. Odakint mindenki a helyÃ©n volt. Denis komoran tartotta a kormÃ¡nyt, mikÃ¶zben Elzarral nÃ©ztek egy nagyobb tÃ©rkÃ©pet Ã©s felnÃ©ztek a dÃ¼hÃ¶ngÅ‘ kimÃ©rÃ¡ra. Wiglaf csak egy futÃ³ pillantÃ¡st mÃ©rt rÃ¡,majd vissza Ã©rt a tenger nÃ©zegetÃ©sbe, a korlÃ¡tnak tÃ¡maszkodva.

Csillagjel egy kÃ¶tÃ©lrÅ‘l lÃ³gva hintÃ¡zott be mellÃ©m. FurcsÃ¡llÃ³an nÃ©zte az elviharzottat.

- MI Ã¼tÃ¶tt belÃ©? - kezdemÃ©nyezett.

~ Elvesztette a nyaklÃ¡ncÃ¡t... azt a RunatÃ³l vissza maradt csont lÃ¡ncot. ~ erre kicsit Ã¶sszeszÅ±kÃ¼lt a szeme Ã©s felÃ© pillantott.

- Az nem jÃ³, ha Partridge nem talÃ¡lja meg a nyaklÃ¡ncot, akkor kÃ¶nnyen magÃ¡ba zuhanhat. Az a csont lÃ¡nc nagyon sokat jelent neki. Mindenhol megnÃ©ztÃ©tek mÃ¡r?

~ Most, hogy vissza gondolok, nem. Azon sem gondolkodtunk, hogy hol

hagyhatta el.

- Merre jÃ¡rtatok az utÃ³bbi napokban?

~ EgÃ©sz addig emlÃ©kszem, hogy megvolt, mÃ-g el nem indultunk Karda-fury-rÃ³l.

- Nem harcoltatok valakivel elÅ‘tte, hÃ¡tha ott kiszaggattÃ¡k a nyakÃ¡bÃ³l.

~ Nem hinnÃ©m. Ha harc kÃ¶zbe szakadt volna le, azt Ã©szre vette volna, Ã©s nem lennÃ©nk itt, mert addig keresnÃ©, amÃ-g meg nem talÃ¡lnÃ¡. - kicsit elhÃºzta a szÃ¡jÃ¡t, majd Elzar lÃ©pett oda hozzÃ¡nk.

- Mi baja van az Ã¶rÃ¶k morgÃ³nak, Ã¶ssze vesztetek? - kÃ©rdezte poÃ©nkodva. Nyitottam volna a szÃ¡mat, de Csillagjel megelÅ‘zÃ¶tt.

- De hogy is. Partridge elvesztette Runa nyaklÃ¡ncÃ¡t... - Elzar erre a fogÃ¡t szÃ-vta rosszallÃ³an.

- Az nagy baj. Partridge-nak az a nyaklÃ¡nc volta mindene, amiÃ³ta csak Runa eltÅ±nt. - nÃ©zett le rÃ¡m.

- Honnan szerezted neki egyÃ©bkÃ©nt? - fordult Csilagjel a pÃ¡rjÃ¡hoz. Ezt nem Ã©rtettem teljesen.

~ Egy pillanat, most mondtad, hogy Partridge adta RunÃ¡nak nem? ~ kÃ©rdeztem Elzart, mire mind ketten rÃ¡m nÃ©ztek.
>- Ez teljesen igaz. Ã‰n Ã©s Partridge egy kÃ¼ldetÃ©s sorÃ¡n, ami egy FÃºria mÃ©szÃ¡rlÃ³, hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny likvidÃ¡lÃ¡srÃ³l a szÃ³lt, szereztÃ¼k azt a fogat. Partridge sÃ¡rkÃ¡ny alakban egy plazma robbanÃ¡ssal Ã¼tÃ¶tte ki neki. Ez volt az elsÅ' igazi harca sÃ¡rkÃ¡ny alakban, hatalmas dicsÅ'sÃ©g Ã©rzete miatt Ãºgy gondoltam, elmondtam neki, hogy mit is Ã©rez irÃ¡nta Runa. Ott Ã©s akkor Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt, hogy abbÃ³l a fogbÃ³l fog neki csinÃ¡lni egy nyaklÃ¡ncot. De ez mÃ©g nem a teljes igazsÃ¡g. Gondolom tudod, hogy Runa nem hagyhatta el a barlangjÃ¡t teljesen, ezÃ©rt a mi kis hÅ's szerelmesÃ¼nk arra gondolt, hogy kifaragja a fog belsejÃ©t, ezÃ©rt egy kis darab mindig lehet RunÃ¡val. EzÃ©rt is aggÃ³dik annyira Ã©rte, mert nem tudhatja, hogy a fizikai Ã©psÃ©gÃ©n kÃ-vÃ¼l, mennyire van legyengÃ¼lve a kristÃ¡lyai nÃ©lkÃ¼l... nehÃ©z ezt bevallani, Ã©s ezt elÅ‘tte nem is mondanÃ¡nk soha, de... ha Runa nem jut hozzÃ¡ azokhoz a kristÃ¡lyokhoz, amik a barlangjÃ¡ban vannak, az esÃ©ly, hogy Ã©letbe marad 1 hÃ©tnÃ©l tovÃ¡bb... semennyi. - erre tÃ¡tva maradt a szÃ¡m. "Partridge... itt van, Ã©s nekem segÃ-t... megmenteni Hablatyot, ahelyett,... hogy RunÃ¡t keresnÃ©. El sem tudnÃ¡m kÃ©pzelni, hogy Ã©n mÃ¡svalakivel foglalkozzak, ha Hablaty eltÅ±nne... Ã©n soha nem tudnÃ©k ekkora Ã¡ldozatot hozni, valakiÃ©rt, akit alig ismerek."<p>

- Ne hogy azt hidd, hogy Partridge miattad van most itt. Ezt az egÃ©szet Hablaty miatt teszi. - szÃ³lt kÃ¶zbe Wiglaf Ã©s szakÃ-totta meg a gondolat menetem. - elkomorodott a tekintetem Ã©s felÃ© fordultam.

~ Te olvastÃ¡l a gondolataimban, igaz? Nem adta...

- Nem kell a rizsa! - szakÃ-tott fÃ©lbe Ãºjra. Ez viszont nem sima csitÃ-tÃ¡s volt. Ãšgy Ã©reztem, tÃ©nyleg felhÃ¡borodott azon, amit

gondoltam.

- Partridge-nak esze Ã¡gÃ¡ba sem lenne itt lennie, ha HablatyrÃ³l lenne szÃ³. Elhiheted, ha azt mondom, hogy legszÃ-vesebben minden erejÃ©vel Å‘t keresnÃ©. Csak hÃ¡t az a baj, hogy fogalma sincs, hogy hol keresse. Amikor Bradwell elvitte RunÃ¡t, az Ã¶sszes lehetsÃ©ges helyen kereste. Meg mozgatta az eget, a fÃ¶ldet Ã©s a tengert. Mindent megtett, hogy rÃ¡talÃ¡ljon Bradwell titkos rejtek helyÃ©re, mÃ¡r ha van ilyen. De Å‘ karmostul pikkelyestÃ¼l eltÃ¼nt. Ã‰s mikor Partridge teste, elmÃ©je elmÃ©je is azt mondta neki, hogy most mÃ¡r elÃ©g lesz, Å‘ mÃ©g akkor is keresni akarta. VÃ©gÃ¼l nem bÃ-rta tovÃ¡bb Ã©s... majdnem, de csak majdnem a depressziÃ³ig sÃ¼llyedt. Akkor kapta meg Hablaty levÃ©t rÃ³lad.

~ Egyszer sem gondoltam, azt, hogy miattam lenne itt, ez az egÃ©sz HablatyrÃ³l szÃ³l. Ha tehetnÃ©m, akkor egyedÃ¼l mennÃ©k, de... ez a luxus Ã©n most nem Ã©lhetek. EzÃ©rt kÃ©rem az Å‘ Ã©s a ti segÃ-tsÃ©getek. - feleltem kissÃ© ingerÃ¼lten.

- Ha lenne annyi sÃ¼tni valÃ³d, akkor most a lovasod sem haldok...

- ELÃ‰Ã‰Ã‰G! - kiÃ¡ltott oda nekÃ¼nk Partridge, fÃ©lbe szakÃ-tva Denis tÃ¡voli, de jÃ³l hallhatÃ³ gÃºnyolÃ³dÃ¡sÃ¡t.

- Nincs jobb dolgotok csak rÃ³la tÃ©mÃ¡zni?! MI?! Nincs jobb dolgotok?! - vÃ¡gott utuk magÃ¡nak kÃ¶ztÃ¼nk, majd be viharzott a kabinjÃ¡ba. RÃ¡nÃ©ztem a tÃ¶bbiekre, mire Wiglaf intett a fejÃ©vel, hogy menjek utÃ¡na Ã©s gondolom beszÃ©ljek vele. BÃ³lintottam, majd Partridge utÃ¡n mentem. Oda fele haladva felnÃ©ztem a Denisre, aki pont engem nÃ©zett. JÃ³l hallhatÃ³an rÃ¡ morogtam Ã©s belÃ©ptem a kabinba. A sÃ©rtÅ‘dÃ¶tt arccal lefele fekÃ¼dt az Ã¡gyÃ¡ban.

~ GyerÃ¼nk, felkelni. Nem csinÃ¡lhatod ezt egÃ©sz Ãºton.

- Hagyj! - nyafogott, most mÃ¡r sokkal higgadtabb hangon.

~ Kelj fel, vagy Ã©n rÃ¡ngatlak ki az Ã¡gybÃ³l! - fenyegettem. Nem felet semmit, csak a fejÃ©re hÃºzta a pÃ¡rnÃ¡jÃ¡t, mint aki hallani sem akar a kÃ¼lvilÃ¡grÃ³l, legfÅ‘kÃ©ppen rÃ³lam nem. Felvettem egy elszÃ¡nt tekintet.

~ Te kÃ©nyszerÃ-tettÃ©l! ~ erre kicsit kidugta fejÃ©t, de mire fel eszmÃ©lhetett volna, egy gyors, de nem tÃºl nagy farok csapÃ¡ssal, ki kÃ©nyszerÃ-tettem az Ã¡gyÃ¡bÃ³l, mire mellette lÃ©vÅ‘ falhoz vÃ¡gÃ³dott. MielÅ‘tt felkelhetett volna a fÃ¶ldhÃ¶z szegeztem Ã©s 3 hatalmasat nyaltam az arcÃ¡ba.
>- JÃ“L VAN... JÃ“L VAN! Befejeztem! - lÃ¶kÃ¶tt el magÃ¡tÃ³l, mire, csak vigyorogva lelÃ©ptem rÃ³la. Gyorsan felÃ¡llt Ã¡s a feltÅ±rt pÃ³lÃ³jÃ¡ba tÃ¶rÃ¶lte a nyÃ¡lamat. Majd kelletlen arc kifejezÃ©st vetett rÃ¡m.<p>

- EmlÃ©kszel mit is mondtam, hogy mit csinÃ¡lok, ha mÃ©g egyszer eljÃ¡tszod ezt velem? - egy komolyan gondol nÃ©zÃ©ssel vÃ¡laszoltam, mire Å‘ felkapta a kardjÃ¡t Ã©s vigyorogva Ã¼ldÃ¶zni kezdett, mire Ã©n is csak nevetve ki rohantam a kabinbÃ³l Ã©s az Ã¡rbocok kÃ¶zÃ¶tt kergetÅ‘ztÃ¼nk, a tÃ¶bbiek meg vagy hangos nevetÃ©ssel, vagy vissza fogott mosollyal nÃ©ztek minket.

* * *

><p>- Ã‰s ez biztos? - kÃ©rdeztem bizonytalanul a Naracusa hÃ¡tÃ¡rÃ³l, mikÃ¶zben a fÃ¡k felett siklottunk. Å• csak hitetlenÃ¼l pillantott le rÃ¡m.<p>

- Egy sÃ¡rkÃ¡ny lovas, aki fÃ©l a repÃ¼lÃ©stÅ‘l?

- Nem a repÃ¼lÃ©stÅ‘l fÃ©lek, hanem mÃ©g sosem Ã¼ltem olyan Ã©lÅ‘lÃ©ny hÃ¡tÃ¡n, mint te. - erre felhorkant Ã©s vissza fordult a cÃ©l felÃ©. MiutÃ¡n megÃ¡llapodtunk abban, hogy nem lenne Ã©rtelme vissza mennÃ¼nk a VÃ©gzet ErdejÃ©be, Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttÃ¼nk, hogy a hajÃ³m felÃ© haladunk, utÃ¡na pedig haladunk a Nyugat ÃštjÃ¡nak rÃ©szein. Ha Partridge tÃ©nyleg Mata-fury felÃ© halad Fogatlannal, akkor bele fogunk futni.

Cirka fÃ©l Ã³rÃ¡nyi siklÃ¡s utÃ¡n, egy kisebb mezÅ‘re lettÃ¼nk figyelmesek. LeszÃ¡llÃ¡s utÃ¡n Asayega vissza vÃ¡ltozott, mert az bizonyos dolga tÃ¡madt a bokorban. Ã‰n hÃ¡tat fordÃ-tva neki magÃ¡ra hagytam Ã©s egy Ã¶svÃ©nyen elindulva csak hamar egy mÃ©g nagyobb tisztÃ¡ra Ã©rtem ki. Az terÃ¼letet kÃ¶rbe vette az illattal cserjÃ©k virÃ¡ga. Bentebb lÃ©pve a bÃ¡rsonyos fÅ± rÃ¶gtÃ¶n kÃ©nyeztetni a kimÃ©rt, horzsolÃ¡sos talpamat. MÃ©g le is guggoltam, hogy a tenyeremmel is vÃ©gig simÃ-thassam a puha nÃ¶vÃ©nyek tengerÃ©t. "Ki hitte volna, hogy egy ilyen kis Ã©den van elrejtve a Mangrove mocsÃ¡r belsejÃ©ben.

A tÃ¡volba tekintve egy nagyon nagy tÃ³ csillogÃ³ tÃ³nak a kÃ¶rvonalait lehetett lÃ¡tni. A partjÃ¡t kis fÅ±zfÃ¡k szegÃ©lyeztÃ©k egymÃ¡stÃ³l jÃ³kora tÃ¡volsÃ¡gra. Nem voltam kertÃ©sz, de azt abban biztos voltam, hogy ezekÃ©t Ãºgy Ã¼ltettÃ©k ide, mÃ¡r csak azÃ©rt is, mert egy ismÃ©tlÅ‘dÅ‘, hat szÃ¶gletÅ± sorban kÃ¶vettÃ©k egymÃ¡st.

A fÃ¡k mÃ©g Ã©ppen hogy csak csemetÃ©k voltak, szÃ³val aki ideÃ¼ltette Å‘ket, az jÃ¡rhatott itt, vagy Ã©lhet itt tÃºl rÃ©gÃ³ta. A tÃ³hoz kÃ¶zeledve lÃ¡ttam meg, hogy egy nagy kiszÃ¶gelÃ©sÅ±, magas sziklaorm van a tÃºl part mellett.

LeÃ¼ltem a tÃ³ partjÃ¡ra Ã©s kipakolva a mÃ¡lhÃ¡bÃ³l egy kis dÃ-szes fa tÃ¡l kerÃ¼lt elÅ‘. Valamint egy hajlÃ-tott pengÃ©s kis kÃ©s Ã©s egy ezÃ¼st kanÃ¡l. A tÃ³ vize tÃ¶kÃ©letesen tiszta volt, a partjÃ¡n pedig nem voltak Ã¡lltok nyomai, ami arra engednÃ©nek kÃ¶vetkeztetni, hogy ide jÃ¡rnÃ¡nak inni vagy a dolgukat csinÃ¡lni. Egy alig pÃ¡r kortynyi vizet merÃ-tettem belÅ‘le a tÃ¡lba. A kÃ¶zeli kis cserjÃ©ken ehetÅ‘ bogyÃ³k nÅ‘ttek, amikbÅ‘l tÃ¶bb kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ fajtÃ¡t szedtem a tÃ¡lba Ã©s passzÃ-roztam szÃ©t, amitÅ‘l vÃ-z olyan lett, mint sokszÃ-nÅ±, ehetÅ‘ iszap. Vissza Ã¼lve a partra elÅ‘vettem a reggeli sÃ¼lt hal mÃ¡sik darabjÃ¡t, majd bele mÃ¡rtva a finom bogyÃ³ nedÅ±be hozzÃ¡ fogtam meginni.

Kis vÃ¡ratva meg is ettem a szegÃ©nyes mennyisÃ©gÅ±, de amÃºgy egÃ©szen jÃ³ra sikerÃ¼lt erdÃ©lyi elesÃ©gem. FeltÃ¡pÃ¡szkodva a tÃ³ban pÃ¡r kÃ¶nnyed mozdulattal el is Ã¶blÃ-tettem, mielÅ‘tt vissza raktam volna a mÃ¡lhÃ¡ba. A vÃ-z tÃ¼kÃ¶rt bÃ¡mulva egy nagyobb harcsa jÃ¶tt a felszÃ-nre Ã©s velem kezdett szemezni. MeglÃ¡tva rÃ¶gtÃ¶n abba hagytam a hirtelen mozdulatokat, mire lassan kÃ¶zelebb akartam hajolni hozzÃ¡, a hasmenÃ©snÃ©l is gyorsabban szemen kÃ¶zt kÃ¶pÃ¶tt valamilyen tinta fekete anyaggal. Oda kapva meglÃ¡ttam, ahogy elÃºszik az ezÃ¼st kÃ©semmel Ã©s eltÅ±nik.

Szemet vakarva rÃ¡jÃ¶ttem, hogy akÃ¡r kis is moshatnÃ¡m vÃ-zzel. Mikor ez megtÃ¶rtÃ©nt a tÃ¡volba meredve prÃ³bÃ¡ltam vissza nyerni a

lÃ¡tÃ¡som, ami a meszei szirten kÃ¶zpontosult. ElÅ‘szÃ¶r nem is akartam hinni, de egy a szÃ-rtÅ‘l kecsesen leugrÃ³ szemÃ©lyen akadt meg a tekintetem. Majd le esett gyÃ¶nyÃ¶rÅ± valÃ³sÃ¡g... az itt Ã©lÅ‘ szemÃ©ly nem mÃ¡s... mint egy korombeli fiatal ember lÃ¡ny. Aki pont egy szabad elvÅ± ruhÃ¡zatban folyatott fÃ¼rdÃ©st akar vÃ©bezni.

Erre egy kalytÃ¡r, perverz, olyan fÃ¼ltÅ‘l fÃ¼lig fajta vigyor Ã¼lt a kÃ©pemre. "VÃ©gÃ¼l is Kalm'nak igaza lehet, Partridge tud vigyÃ¡zni magÃ¡ra, biztos nem bÃ¡nja, ha pÃ¡r Ã³rÃ¡val kÃ©sÅ‘bb hÃºzom ki abbÃ³l a bizonyosbÃ³l"

Elraktam a megmaradt holmimat. Oda lopÃ³ztam a bokrokhoz, elrejtette a mÃ¡lhÃ¡m, majd kÃ¶zelebb lopÃ³zva a szirthez egy jÃ³nak mondhatÃ³ leshelyet kerestem. "Otthon kÃ©tszer sÃ©rÃ¼ltem meg komolyabban, amikor egyszer felmentem a GrÃ¡nitkapu tetejÃ©re VÃ¡llvÃ©ddel, leugrottunk rÃ³la, de az azt kÃ¶rÃ¼lvevÅ‘ kÃ¶d miatt nem tudtuk mikor kell lassÃ-tani Ã©s a tengerbe zuhantunk. A mÃ¡sik eset amikor otthon szintÃ©n lÃ¡nyok utÃ¡n leskelÅ‘dtem, ezt AurÃ³ra meglÃ¡tta, Ã©s Ãºgy megvert, hogy 3 bordÃ¡m eltÃ¶rt, szegÃ©ny most biztos forog a sÃ-rjÃ¡ban." Ezt ugyan poÃ©nnak szÃ¡ntam Ã¶nmagamnak, de ettÅ‘l csak bÅ±ntudat alakult ki bennem. A tekintetem elkomorodott Ã©s elfordultam a tÃ³tÃ³l. "Ideje felnÅ‘ni." SÃ³hajtottam, mire egy hangos csobbanÃ¡st hallottam meg. RemÃ©ltem, hogy nem az a lÃ¡ny szÃºrt ki. De mire lassan vissza fordultam a halat pillantottam meg.

>- MÃ¡r megint te?! Hol van a kÃ©sem?! - suttogtam oda neki bosszÃºsan. KÃ¶zelebb lÃ©ptem, de hirtelen Ãºjra szemen kÃ¶pÃ¶tt. "Ne, mÃ¡r megint?!" MegdÃ¶rzsÃ¶ltem a szeme, de csak az egyensÃºlyom sikerÃ¼lt elveszÃ-teni, Ã©s hangos csobbanÃ¡ssal a vÃ-zben kÃ¶tÃ¶ttem ki.<p>

Gyorsan a felszÃ-nre jÃ¶ttem. Nehogy egy bizonyos szemÃ©ly meglÃ¡sson. Hirtelen egy Ã©les hang csapta meg a fÃ¼lemet a tÃ¡volbÃ³l. Olyan volt, mint egy Ã¡llat nyÃ¼szÃ-tÃ©se, mÃ¡s valakit nem is tudtam elkÃ©pzelni csak a Naracusa KimÃ©rÃ¡t.

Kiugorva a vÃ-zbÅ‘l be futottam az erdÅ‘be Ã©s Asayege kÃ¶rvonalait kerestem. JÃ³ pÃ¡r percnyi futÃ¡s utÃ¡n vissza jutottam az elsÅ‘ kis tisztÃ¡sra. MegÃ©reztem a vÃ©r szagot, de nem olyan, mint egy emlÅ‘s vÃ©re, hanem sokkal, inkÃ¡bb egy sÃ¡rkÃ¡nyÃ©, de enyhe madÃ¡r toll szagot is Ã©reztem, amit nem tudtam hova tenni.

Ã•tvÃ¡gva magam a bokrokon, majdnem ugyanabban a mÃ¡sodpercben Asayega is elÅ‘ugrott Ã¡tvÃ¡ltozva.
>- JÃ³l vagy?! - Ã¡lltam mellÃ©.<p>

- Persze. Nem Ã©n voltam az... talÃ¡n Å‘ tudja vÃ¡laszt. - bÃ¶kÃ¶tt mÃ¶gÃ©m. HÃ¡tra fordulva kitÃ¡gult a szemem Ã©s a lÃ©legeztem is el Ã¡llt, egy tollas sÃ¡rkÃ¡ny fekÃ¼dt elÅ‘ttem 5 mÃ©terre, ez meg magyarÃ¡zta a toll Ã©s sÃ¡rkÃ¡ny vÃ©r szagot.

- Egy... Vihar FÃºria... - kÃ¶zelebb sÃ©tÃ¡ltam, de csak Ã³vatosan. Nem tudhattam, mi is tÃ¶rtÃ©nt vele pontosan Ã©s mit reagÃ¡lna a kÃ¶zelsÃ©gÃ¼nkre.

- Micsoda? - Ã©rtetlenkedett Asayega, mikÃ¶zben kevÃ©sbÃ© Ã³vatosan kÃ¶vetett.

- Å• egy fiatal, nÅ‘ nemÅ± Vihar FÃºria, majdnem olyan ritka, mint az Ã‰jfÃºriÃ¡k. A FÃºriÃ¡k kÃ¶nyvÃ©ben is alig csak alig fÃ©l ezer pÃ¡rt

tartunk szÃ¡mon. Ã‰s lehetetlen meglepni Å‘ket. - nem nagyon hatotta meg a mondandÃ³m.

- MegsÃ©rÃ¼lt? - erre megforgattam a szemem.

- Nem, biztos csak kedvtelÃ©sbÅ‘l fekszik itt, a vÃ©r tÃ³csa meg a tegnap esti ebÃ©djÃ©Ã©. - szarkasztikuskodtam. Megforgatta a szemeit Ã©s kÃ¶zelebb lÃ©pett.

- Ã“vatosan! Lehet, hogy teljesen Ã©b..

- LazÃ-ts mÃ¡r! Ãšgy ki van Ãºtve mint egy Ã¡Ã¡Ã¡...! - hirtelen fel pattant Ã©s AsayegÃ¡ra vetette magÃ¡t, aki ezzel alulra kerÃ¼lt Ã©s megszeppent tekintettel nÃ©zet a morgÃ³ sÃ¡rkÃ¡nyra. HÃ¡trÃ©bb lÃ©ptem a kÃ©t lÃ©pÃ©st bokrok felÃ©. Enyhe susmorgÃ¡st hallottam Ã©s egy kisebb penge elÅ‘ hozÃ¡sÃ¡nak fÃ©mes hangjÃ¡t.

Egy nem tÃºl magas lÃ¡ny rontott elÅ‘ Ã©s akart hÃ¡tba szÃºrni, de lekaptam a kardom a hÃ¡tamrÃ³l Ã©s sikeresen hÃ¡rÃ-tottam a tÃ¡madÃ¡sÃ¡t. Ã•ramot idÃ©ztem belÃ©jÃ¼k Ã©s vÃ©dekezÅ‘ Ã¡llÃ¡sban kÃ¶rÃ¶zni kezdtem vele.

- Te... te vagy a lÃ¡ny a tÃ³rÃ³l! - habogtam Ã©s engedtem le a kardjaim. Mire Å‘ letepert Ã©s talpÃ¡val az arcomon taposva a fÃ¶ldre szegezett a pengÃ©imet pedig messzire rÃºgta.

- Te pedig az az aljas, perverz Ã¡llat, aki nem csak meg akart lesni, de mÃ©g a gyÃ³gyÃ-tÃ³ kristÃ¡lyomat is ellopta. Sziszegte, mikÃ¶zben mÃ©g jobban rÃ¡m taposott.

- Ne.. lpota... el... aaaa... Ã©pszerd...! - prÃ³bÃ¡ltam formÃ¡lni a szavakat a vÃ©dekezÃ©shez, mire lelÃ©pett rÃ³lam Ã©s ezÃºttal a mellkasomra taposott.

- BizonyÃ-tsd! - szegezte felÃ©m a hosszÃº tÅ‘rÃ©t, mire nyeltem egyet.

- Az... Ã©n ezÃ¼st kÃ©semet egy hal lopta el talÃ¡n a te holmid... is. - feleltem mÃ¡r Ã¶sszeszedettebben. MÃ©lyen a szembe nÃ©zett szÃºrÃ³s tekintetÃ©vel. Majd lelÃ©pett rÃ³lam, elrakta tÅ‘rjÃ©t Ã©s felÃ©m nyÃºjtotta a kezÃ©t. Ã‰n kis habozÃ¡s utÃ¡n elfogtam a gesztusÃ¡t Ã©s hagytam, hogy felsegÃ-tsen.

- Ne haragudj, azt hiszem kicsit elragadott a hÃ©v. - vakarta meg a tarkÃ³jÃ¡t. Amire Ã©n csak legyintettem.

- Semmi gond, ennyi kijÃ¡rt nekem amiÃ©rt megprÃ³bÃ¡ltalak le... - hirtelen Ãºjra komor lett.

- Ã•Ã¡Ã¡, semmi... - erre Ãºjra kuncogni kezdett. Csak most vettem Ã©szre, mennyire alacsony volt ez a lÃ¡ny. HosszÃº, barnÃ¡s vÃ¶rÃ¶ses haja volt. Fekete, ujjatlan pÃ³lÃ³t Ã©s egy nagy egy tÃ©rdÃ©ig Ã©rÅ‘ bakancsot viselt, amiben egy barna nadrÃ¡g volt. DerekÃ¡n pedig egy Ã¶vnek hasznÃ¡lt fÃ©m pÃ¡nt csÃ¼csÃ¼lt. BÅ‘re enyhÃ©n sÃ¶tÃ©t barna volt, arca pedig kissÃ© kÃ¶zel keleti beÃ¼tÃ©sÅ±. A kora pedig sÃºrolta az enyÃ©met, talÃ¡n egy kicsit idÅ‘sebb.

- Mit nÃ©zel annyira? - kÃ©rdezte kissÃ© flegmÃ¡n, de vigyorogva.

- Ja... semmit, csak azon tÃ¶prengtem, hogyan kerÃ¼lhettÃ©l ide. Te

egy sÃ¡rkÃ¡ny lovas igaz? - erre kissÃ© Ã¶ssze hÃºzta a szemÃ©t karba tette a kezÃ©t.

- Ki akarja tudni?

- Jaj... mÃ©g be sem mutatkoztam! Sacer vagyok, fiatal Humagon, sÃ¡rkÃ¡ny lovas szÃ©les kÃ¶rÅ± szakÃ©rtÅ‘je, Mata-fury mÃ¡sodik korona hercege, valamint virtuÃ³za villÃ¡m alapÃº peng...

- Nem szÃ-vesen szakÃ-tom fÃ©lbe az Ã¶mlengÃ©sed, de szÃ³lnÃ¡l neki, hogy parancsolja le rÃ³lam ezt az izÃ©t? - szakÃ-tott fÃ©lbe Asayega. Ã‰n az ismeretlen lÃ¡nyra nÃ©ztem.

- LennÃ©l szÃ-ves lÃ©tszi... ja... bocsi, hiszen mÃ©g a nevedet sem tudom. - jÃ¶ttem zavarba. Å• a homlokÃ¡ra csapott.

- Bocsi, kicsit ki szokott hagyni az agyam... a nevem Mirabell, az Ã•rulÃ³. Å• pedig a nÅ‘ vÃ©rem, DÃ©mon. DÃ©mon, le rÃ³la. - sÃ¡rkÃ¡ny lÃ¡ny mÃ©g egy utolsÃ³t morgott a Naracusa-ra majd meg enyhÃ¼lt tekintettel a gazdÃ¡jÃ¡hoz sÃ©tÃ¡lt Ã©s leÃ¼lt mellÃ©, Asayega kÃ¶vette a pÃ©ldÃ¡jÃ¡t.

- Å• Asayega, egy...

-Nem kell bemutatni! Asayega vagyok, Naracusa KimÃ©ra, VillÃ¡m idomÃ¡r Ã©s fegyver kÃ©szÃ-tÅ‘. - kÃ©t lÃ¡ny egymÃ¡sra nÃ©zett, majd vissza rÃ¡nk.

- KimÃ©ra, Mata-fury, IdomÃ¡r? Kik vagytok ti? - AsayegÃ¡val egymÃ¡sra nÃ©ztÃ¼nk, majd egyet bÃ³lintva intettÃ¼nk a lÃ¡nyoknak, hogy Ã¼ljÃ¼nk le a mese dÃ©lutÃ¡nhoz.

Ã•gy is tettÃ¼nk. Ã‰n Ã©s Mirabell le Ã¼ltÃ¼nk egymÃ¡ssal szemben Ã©s bele mÃ©jedtÃ¼nk a kÃ©rdez felelekbe. A kÃ©t tÃ¡rs pedig tisztes tÃ¡volsÃ¡gbÃ³l, alig hallahtÃ³an morogtak Ã©s mÃ©regettÃ©k egymÃ¡st.

* * *

><p>MÃ-g Ã©n Ã©s Fogatlan a tengert bÃ¡multuk, a tÃ¶bbiek mÃ¡r nyugovÃ³ra tÃ©rtek Denis kivÃ©telÃ©vel, aki egyenesben tartotta a hajÃ³t. De Ã¡llÃ-tÃ¡sa szerint, Å‘ mÃ©g allava is kÃ©pes kormÃ¡nyozni.<p>

- SanjnÃ¡lom, hogy nem lett meg a nyaklÃ¡ncod. - mondtam neki mÃ¡r kissÃ© Ã¡lmosan, de azÃ©rt sajnÃ¡lkozva.

- Nem szÃ¡mÃ-t. Nem ez a legszebb emlÃ©kem tÅ‘le, hanem... vÃ©gÃ¼l is ez. - emelte fel az alkarjÃ¡t, aminek sÃ¶tÃ©t lila elszÃ-nezÅ‘dÃ©se enyhÃ©n fÃ©nylett a lemenÅ‘ napban, de ugyan azzal lendÃ¼lettel le is hajtotta maga mellÃ©. Nem tudtam eldÃ¶nteni, mi is jÃ¡rhat egÃ©sz pontos a fejÃ©ben, de volt egy selytÃ©sem Ã©s ebben biztos voltam... Runa.

- De..ettÅ‘l fÃ¼ggetlenÃ¼l... nagyon... hiÃ¡nyzik. - sÃ¼tÃ¶tte le a fejÃ©t Ã©s a semmibe meredt. Nem akartam elhinni, amit lÃ¡ttam. Partridge... elmorzsolt egy kÃ¶nnycseppet, ami lassan folyt le az arcÃ¡n, megtÃ¶rve az arÃ¡nylÃ³ nap utolsÃ³ fÃ©nyeit. Az arca kÃ¶zepÃ©re Ã©rve a kÃ¶nnycsepp felgyorsult Ã©s le zuhant a Fogak TengerÃ©be. De a szeme tovÃ¡bbra is csillogott a szomorÃºsÃ¡gtÃ³l.

- Ne izgulj, megtalÃ¡ljuk, Partridge. Ahogy te is megÃ-gÃ©rted, hogy meg mentjÃ¼k Hablatyot Ã©n is Ã-gÃ©rem, hogy megtalÃ¡ljuk a szerelmed. - erre felhorkant Ã©s nem felelt, de nem is kellett, tudtam, hogy elfogadta az eskÃ¼m.

-... KÃ¶szÃ¶nÃ¶m... Fogatlan. - rÃ¡ mosolyogtam, mire Å‘ egy bele boxolt a bal vÃ¡llamba.

- Ã•Ã¡Ã¡h, ez most mire volt jÃ³? - most sem felelt, csak nÃ©mÃ¡n, vÃ¡gyakozva bÃ¡multa a mÃ¡r majdnem teljesen lement napot. JÃ³ volt vÃ©gre a rÃ©gi Partridge-ot lÃ¡tni...

Csaknem 200 km-rel odÃ©bb, erÅ‘s vulkanikus szigeten, ami a sajÃ¡t magÃ¡bÃ³l kibocsÃ¡totott kormos felhÅ‘jÃ©be volt burkolÃ³zva, egy vÃ¶rÃ¶sen izzÃ³ szÃ¡rnyÃº Ã©s szemÅ±, fehÃ©r FÃºria vÃ¡gott Ã¡t fekete kÃ¶dÃ¶n. Ez volt a SziklÃ¡s MagÃ¡ny szigete.

Ahogy lassan belÃ©pett a erÅ‘dje fÃ¶ldalatti cellÃ¡iba, lÃ©peseirÅ‘l meg lehetett mondani, hogy sÃºlyosan sÃ©rÃ¼lt, de ez kicsit sem zavarta. Csak Ã©rdekelte, hogy mÃ©rhetetlenÃ¼l nagy haragjÃ¡t levezethesse valakin.

A vastag acÃ©l ajtÃ³, ami mÃ©g egy gyakorlott fÃ©m idomÃ¡rnak is kihÃ-vÃ¡st jelentett v9olna, hangosan kinyÃ-lt. Az ajtÃ³ tÃºloldalÃ¡n egy haldoklÃ³ fÃ©nyÅ±, kristÃ¡ly kÃ©k szemÅ±, lelÃ¡ncolt Ã‰jfÃºria nÃ©zett fel nehÃ©zkesen undorral a fogva tartÃ³jÃ¡hoz.

Bradwell mÃ©g sÃ¡rkÃ¡ny alakban elÃ© sÃ©tÃ¡lt tÃ¼relmetlen pillantÃ¡st vetett rÃ¡.

~ NÃ©zd, mit csinÃ¡lt velem az a rohadt kis szerelmed! - mutatott vÃ©gig magÃ¡n. A fogvatartott csak fennhÃ©jÃ¡zva felhorkant.

~ Ez nem lehetett Partridge, ha Å‘ lett volna, most nem lennÃ©l itt, hogy nekem nyafogj. ~ majd egy szemen kÃ¶zt kÃ¶pte. Bradwell hÃ¡tra hÅ‘kÃ¶lt, majd egy hatalmasat csapott a lÃ¡ny arcÃ¡ra a karmos mancsÃ¡val, mire a sebbÅ‘l lassan ki fakadt a vÃ©r, de a lÃ¡ny rezzenÃ©stelen arccal tÅ±rte a jogtalan bÃ¼ntetÃ©st.

Bradwell felhorkanva megfordult, hogy tÃ¡vozhasson.
>- TalÃ¡n megered a nyelved, ha elmondom, hogy ez honnan van. - dobta elÃ© egy ismerÅ‘s Csont fog nyaklÃ¡ncot. A lÃ¡nynak elkerekedett a szeme, majd hatalmasat morogva rÃ¡lÅ‘tt a mÃ¡r bezÃ¡rult acÃ©l ajtÃ³ra.
A dÃ¼hÃ¶t vÃ©gÃ¼l felvÃ¡ltotta az elkeseredettsÃ©g, amit egy jÃ³l hallhatÃ³, szÃ¡raz zokogÃ¡s kÃ¶vetett.
>"Partridge, hol lehetsz..." vÃ©gÃ¼l Runa sajÃ¡t bÃ¡natÃ¡ba burkolÃ³zva, kÃ¶nnyek kÃ¶zÃ¶tt merÃ¼lt el tÃ¡rsa nÃ©lkÃ¼li Ã¡lmÃ¡ba...<p>

* * *

><p><strong>Thank you my new charakter for my little sister!: Amor Fidem :D<strong>

10. Ha visszajÃ¡r a mÃºlt

Az Ã©g hatalmasakat dÃ¶rrent. A villÃ¡mok cikÃ¡zva suhantak el a hajÃ³ felett, csoda volt, hogy nem csapott bele az Ã¡rbocba. MÃ©g

csak most Ã©rtÃ¼nk be a kÃ¼lsÅ‘ peremekbe, de ennÃ©l mÃ©g csak sokkal rosszabb lesz, ez a Fogak tengerÃ©nek legrosszabb Ã¡llomÃ¡sa... az Ã–rvÃ©nyek MÃ©lye...

"Nem is olyan rÃ©gen, csak nem fÃ©l Ã©vvel ezelÅ‘tt, amikor mÃ©g nem tudtam, arrÃ³l hogy KimÃ©ra vagyok, az egÃ©sz banda, amiben benne van mÃ©g a kÃ©t bÃ¡tyÃ¡m, AurÃ³ra Ã©s Runa is, megprÃ³bÃ¡ltuk meg tenni ugyanezt az Ãºtvonalat... Nem sokon mÃºlt, hogy min ott hagyjuk a fogunk. Denis azon a napon vesztette el a lÃ¡tÃ¡sÃ¡t a fÃ©l szemÃ©re, szÃ³val neki kÃ¼lÃ¶nÃ¶sen van oka ma kÃ©telkedni a megbÃ-zhatÃ³sÃ¡gomban... de a tÃ¶bbiek ugyan ennyire jogosultak rÃ¡..."
>ElmÃ©lkedtem magamban, mikÃ¶zben Elzarral prÃ³bÃ¡ltuk a fÅ‘ vitorlÃ¡t helyzetben tartani.<p>

A szÃ©l a szemÃ¼nkbe fÃºjta a fagyos vizet, a hullÃ¡mok, amik felcsaptak a fedÃ©lzetre csÃºszÃ³ssÃ¡ Ã©s kissÃ© jegessÃ© tettÃ© a padlÃ³t. A vÃ-z felÃ¡ztatta a kÃ¶telet, ami ettÅ‘l foszlÃ©kony Ã©s nehÃ©zzÃ© vÃ¡lt, mintha csak lÃ¡nc lenne. MindenÃ¼nk vÃ©gtagunk sajgott, a karunk majd le szakadt, a lÃ¡bunk el volt gÃ©mberedve, a tenyerÃ¼nket kidÃ¶rzsÃ¶lte a folyamatos Ã¡rboc kÃ¶tÃ©l tartÃ¡stÃ³l.

De nem csak az alsÃ³ fedÃ©lzeten volt nehÃ©z a dolgunk. Denis Ã¡llandÃ³ koncentrÃ¡lÃ³ja kezdett alÃ¡bb hagyni. A tegnap este teljesen vÃ©gig virrasztottÃ¡. A viharba pedig a semmibÅ‘l kerÃ¼ltÃ¼nk. Folyamatosan nagy tekerÃ©sekkel prÃ³bÃ¡lta legyÅ‘zni a hullÃ¡mokat Ã©s kÃ¶zben tartani az irÃ¡nyt.

Csillagjel a fenti kikÃ¶tÃ©seket erÅ‘sÃ-tette meg, mikÃ¶zben a szÃ©l jÃ¡rÃ¡st Ã©s az Ã¡ramokat figyelte, amikbÅ‘l meghatÃ¡rozta a jÃ³ fordulÃ¡st Ã©s jelzÃ©st adva Wiglaf-nak, aki annyi szelet idomÃ-tott amennyit csak lehet, hogy ezzel is segÃ-tse Denist.

De vÃ©gÃ¼l bekÃ¶vetkezett amitÅ‘l fÃ©ltem... egy villÃ¡m telibe talÃ¡lt az egyik kereszt Ã¡rbocot tartÃ³ kÃ¶telet, ami feszÃ¼lve a elpattant Ã©s a kereszt Ã¡rboc megdÅ‘lt balra. A hirtelen sÃºly mindkettÅ‘nket Elzarral fel emelt, Ã©s elrepÃ-tett az ellenkezÅ‘ irÃ¡nyba. Elzar bezuhant a hal tartÃ³ kosarak kÃ¶zÃ©, Ã©n viszont nem Ã¡lltam, hanem Ã¡testem a korlÃ¡ton, de az utolsÃ³ pillanatban Fogatlan elkapta a pÃ³lÃ³m nyakÃ¡t Ã©s egy gyors rÃ¡ntÃ¡ssal Ãºjra a hajÃ³ba tudott.

Lihegve tÃ¡masztottam magam a tenyeremmel, majd felnÃ©ztem rÃ¡.

>-... KÃ¶sz! - nyÃ¶gtem ki kÃ©t lihegÃ©s kÃ¶zÃ¶tt. Å• mosolyogva bÃ³lintott, majd komoran vissza nÃ©zett a sÃ¶tÃ©t tÃ¡volba.<p>

~ Mi legyen? ~ nem is vÃ¡laszoltam, csak feltÃ¡pÃ¡szkodtam, majd egy kÃ¶tÃ©l vÃ©gÃ©t tartva emeltem fel a kezem, Csillagjel pedig egy szempillantÃ¡s alatt kikapta kezembÅ‘l, Ã©s mÃ¡r vissza is tÃ©rt ugyan ahhoz a szakadt kÃ¶tÃ©lhez, kirÃ¡ntotta azt a vitorlÃ¡n Ã¡t haladÃ³ lyukjÃ¡bÃ³l Ã©s Ã©s a helyÃ©re fÅ±zte az Ãºj kÃ¶telet, aminek a mÃ¡sik vÃ©gÃ©t kikÃ¶tÃ¶tte annak megfelelÅ‘ helyÃ©n, egy szabadon Ã¡llÃ³ bakon Ã©s intett a Elzarnak Ã©s Wiglafnak, hogy folytathatjuk a feladatunk.

Mikor indultam volna Ã©n is, egy fÃ¼tty szÃ³ megtorpantott, hÃ¡tra nÃ©zve Denis intett a fejÃ©vel, hogy menjek oda hozza. Nem egÃ©szem Ã©rtettem mit akarhat, viharban bÃ¡rmi kitelik tÅ‘ke. Fogatlan rÃ¡m

nÃ©zett Ã©rtetlenÃ¼l, de Ã©n nyugtatÃ³an mosolyogtam.

- Maradj itt, Ã©s segÃ-ts Csillagjelnek, ha kell majd valamit. - bÃ³lintott Ã©s a fÅ'Ã¡rbochoz sietett, nekem pedig abban a pillanatban elkomorodott a tekintetem. Ha Fogatlanról lesz majd szÃ³, akkor csak fÃ¶lÃ¶slegesen fogja csinÃ¡lni a feszÃ¼ltsÃ©get csinÃ¡lni. KettejÃ¼krÅ'l mÃ¡r Karda-fury keleti kapujÃ¡ban meg lehetett mondani, hogy utÃ¡lni fogjÃ¡k egymÃ¡st, Ã©s az, hogy Denis nem csÃ-pi a FÃºriÃ¡kat, sajnos csak nekem tudhatÃ³ be.

ÃštkÃ¶zben a felsÅ' fedÃ©lzetre dezsavÅ±m tÃ¡madt, Ã©s felidÃ©ztem magamban azt, amikor legutÃ³bb egy ilyen kalandban keveredtÃ¼nk. A kormÃ¡ny mellÃ© Ã©rve, Denis mÃ©g csak rÃ¡m se nÃ©zett, nem kellet olvasni a gondolataiban, hogy tudjuk mi forgott a fejÃ©ben... a mÃºlt, Ã©s egy kis hÃ-jÃ¡n vÃ©gzetes baklÃ¶vÃ©sem.

- EmlÃ©kszel mÃ©g.. ugye? - tette fel a kÃ©rdÃ©st komoran. A vihar miatt elnyomott hangja, semmit nem vÃ¡ltoztatott a reakciÃ³mon.

- Hogy is felejthetnÃ©m el... - vÃ¡laszoltam belÃ¡tÃ³an. FelÃ©m emelte egyetlen jÃ³, bal szemÃ©vel a tekintetÃ©t, de nem fordÃ-totta el a fejÃ©t.

- SzÃ³val,... hogyan dÃ¶ntesz ezÃºttal...? A tÃ©t ugyan az, de lÃ©tszÃ¡m nem. - lehunytam a szemem, Ã©s vissza gondoltam, hogy mi is volt a hiba rÃ©gen.

(MÃ¡sfÃ©l Ã©vvel ezelÅ'tt, az Ã–rvÃ©nyek MÃ©lyÃ©nek kÃ¶zel azonos pontjÃ¡n. Ãštban haza Mata-furira a teljes bandÃ¡val.)

- HÃºzd meg azt a kÃ¶telet! - kiÃ¡ltotta Kalmah felÃ©m, Ã©n pedig extra erÅ't bele adva, kÃ©tszer annyira erÅ'sen rÃ¡ntottam meg, amitÅ'l a fÅ' vitorla rÃ¶gtÃ¶n alakzatba Ã¡llt. - oda lÃ©pett hozzÃ¡m Ã©s megveregette a vÃ¡llam, mire bÃ¼szkesÃ©g tÃ¶ltÃ¶tt el. Akkoriban, titenÃ¶t Ã©vesen. nagyon sokat jelentett az, ha a legidÅ'sebb testvÃ©rem bÃ¼szke rÃ¡m.

- ErrÅ'l van szÃ³. - dicsÃ©rt meg, majd Denis felÃ© fordult.

- Ã‰lesen balra! - kiÃ¡ltotta neki, aki vigyorogva intett Ã©s teljesÃ-tette a parancsot. Nagyot pÃ¶rgetve a kormÃ¡nyon, mÃ¡ris a mÃ¡sik irÃ¡nyba haladtunk, kikerÃ¼lve egy zÃ¡tonyt, majd megÃ¡llÃ-tva pÃ¶rgÃ©st,m ismÃ©t egyenesbe kerÃ¼ltÃ¼nk. Kalmah bÃ³lintott Ã©s kÃ¶vette az ÃºtjÃ¡t.

- HÃºzzunk bele emberek. Nap kelte elÅ'tt haza akarok Ã©rni, mielÅ'tt Szarufan nagyÃºr Ã©szre veszi, hogy a leggyorsabb hajÃ³ja eltÅ±nt. Erre mindenki felnevetett, pedig tudtuk, hogy ennÃ©l sokkal fontosabba tÃ©t. haza kellett juttatnunk Secart, mielÅ'tt a mÃ©reg teljesen szÃ©t Ã¡ramlana testÃ©ben.

MikÃ¶zben Ancaria elveszett Humagon vÃ¡rosÃ¡t kerestÃ¼k a SziklÃ¡s MagÃ¡ny szigete kÃ¶rnyÃ©kÃ©n, bele futottunk egy pÃ¡r SÃ¶tÃ©t TestvÃ©rebe. A harc sorÃ¡n sebezte meg Secart egy SÃ¶tÃ©t TestvÃ©r kimÃ©ra, a hÃ-rhedt SzilÃ¡nk, akit ma mÃ¡r csak a Dupla FÃºriÃ¡nak is ismernek, nÃ©v szerint MÃ©regzsÃ¡k Ã©s MÃ©szÃ¡rszÃ©k. A gond csak az volt, hogy eltÃ©vesztette a cÃ©lpontot, mert Å' nem Secart akarta kiiktatni, hanem engem.

Ezek elÅ'tt ugyanis, megjÃ¡rtuk a Karda-furyt a barÃ¡taimÃ©rt, csak

hogy csinÃ¡ltunk, vagyis csinÃ¡ltam Ã©n Ã©s Secar egy nagy baklÃ¶vÃ©st... ElvittÃ¼nk onnan valakit akit nem lett volna szabad... egy lÃ¡nyt... SÃ¶tÃ©t Ã‰dent. A lÃ¡nnyal elÅ‘szÃ¶r Secar talÃ¡lkozott, mikor Å‘ Ã¡lruhÃ¡ban belÃ© futott, nem kellett tÃ¶bb, a konvergencia azonnal megtÃ¶rtÃ©nt. A konvergencia egy olyan Ã©rzelmi szint, ami Ã¶rÃ¶k kÃ¶telÃ©kre kÃ©szteti azokat, aki a hatalma alÃ¡ kerÃ¼lnek. ez az Ã©rzelem tÃ¶bb, mint a szerelem, mint a barÃ¡tsÃ¡g, ez az abszolÃºt egyhangÃºsÃ¡g, az Ã©rzelmek egyÃ¼tt Ã¡llÃ¡sa, ezt nevezzÃ¼k konvergenciÃ¡nak. A legegyszerÅ±bb magyarÃ¡zat erre talÃ¡n a nagynÃ©nÃ©m, Valka szavai lehetnÃ©nek. Ahogy Å‘ mondanÃ¡, a "lÃ©lek tÃ¼kre". Ez ugyan csak egy ember Ã©s egy sÃ¡rkÃ¡ny esetÃ©ben hasznÃ¡latos, de ez nÃ¡luk azÃ©rt alakulhatott ki, mert SÃ¶tÃ©t Ã‰den is egy sÃ¡rkÃ¡ny volt, egy egy VÃ-z FÃºria, ha egÃ©szen pontosak akarunk lenni.

Mikor a lÃ¡ny Ã¼ldÃ¶zÅ‘i is beÃ©rtek az ellenÃ¡llÃ¡s nÃ©lkÃ¼l kÃ¶vette Å‘ket, de tekintette Secaron maradt, aki szintÃºgy nem tudta elfeledni azt az Ã©rzÃ©st. IndulÃ¡skor Secar nem akart velÃ¼nk jÃ¶nni, furcsÃ¡lltuk is, hiszen Å‘ volt az, aki elÅ‘Ã¡llt az elveszett vÃ¡ros hollÃ©tÃ©nek elmÃ©letÃ©vel. Azt akarta, hogy vÃ¡rjunk mÃ©g egy napot, de nyÃ-lt vagy vilÃ¡gos vÃ¡laszt nem tudott adni. VÃ©gÃ¼l nekem megtÃ¶rt.

-...megtÃ¶rtÃ©nt, Partridge...

- MÃ¡rmint mi?

- A konvergencia, ma dÃ©lutÃ¡n, a piacon. - le voltam dÃ¶bbenve.

- Pont itt? De hÃ¡t... kivel?

- Egy Ã¼ldÃ¶zÃ¶tt, fiatal VÃ-z FÃºria lÃ¡nnyal... nem tudom a nevÃ©t, mielÅ‘tt meg kÃ©rdezhettem volna, elvezettÃ©k. - csendesÃ¼lt el a vÃ©gÃ©n. TisztÃ¡ban voltam a konvergencia fogalmÃ¡val, de akkoriban mÃ©g tÃºl fiatal voltam, hogy fel is fogjam a teljes valÃ³jÃ¡t. Nem Ã©reztem soha senki irÃ¡nt ilyen erÅ‘s dolgot, maximum VÃ©sz MadÃ¡r irÃ¡nt, de most mÃ¡r jobban Ã¡t lÃ¡tom az akkori helyzetet. KivÃ¡ltkÃ©pp Runa miatt.

Ezek utÃ¡n Secar Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt, hogy inkÃ¡bb induljunk Ãºtnak, a helyett, hogy a semmire vÃ¡rjunk. Ezt azonban nem hagytam annyiban, kelletlenÃ¼l is utÃ¡na nÃ©ztem, hogy kirÅ‘l lehet szÃ³. Mint kiderÃ¼lt, az egyetlen VÃ-z FÃºria a kÃ¶rnyÃ©ken pont a helyi helytartÃ³ lÃ¡ny volt. Aki shintÃ©n egy KimÃ©ra, de sem az Å‘ sem a lÃ¡nya mÃºltjÃ¡rÃ³l nem sikerÃ¼lt megtudnom sokat.

Mint kiderÃ¼lt, a helytartÃ³ fogsÃ¡gban tartja a lÃ¡nyÃ¡t, minÃ©l inkÃ¡bb tÃ¡vol tartva ezzel Å‘t a nyilvÃ¡nossÃ¡gtÃ³l. MÃ©g aznap este sikerÃ¼lt rÃ¡talÃ¡lnom a kastÃ©lyukban. ElmagyarÃ¡ztam neki, mi is tÃ¶rtÃ©nt kÃ¶zte Ã©s Secar kÃ¶zÃ¶tt, Ã©s bÃ¡r nem tudta mit higyjen, de Ãºgy volt vele, hogy mindehol jobb neki, ami nem ez a hely.

SikerÃ¼lt fel csempÃ©sznem Å‘t hajÃ³ra,, valamint az alsÃ³ raktÃ©rben bÃºjtatnom egÃ©sz hÃ¡rom napig, mÃ-g vÃ©gÃ¼l nem kerÃ¼ltÃ¼nk egy ellensÃ©ges vizekre. A SÃ¶tÃ©t TetvÃ©rek szigetvilÃ¡gÃ¡ba, az BaljÃ³s Ismeretlenbe. Ez hely nem nyÃºlikmbe annyira a Fogak tengerÃ©be, de jelentÅ‘s Ã¡llomÃ¡sa, hiszen ha ki kerÃ¼ljÃ¼k az Ã–rvÃ©nyek MÃ©lyÃ©n keresztÃ¼l, akkor azzal jelentÅ‘s napokat veszÃ-thetÃ¼nk. Ã‰s mivel egy sÃºlyosan mÃ©rgezett Ã©s egy potya utas is van velÃ¼nk, az idÅ‘

nagyon sÃ¼rgetett, ezÃ©r mentÃ¼nk az Ã©n javaslatomra azon a tiltott Ãºtvonalon. BÃ¡r csÃ¶ndben tudtam volna maradni akkor...

(MÃ¡sfÃ©l Ã©vvel kÃ©sÅ‘bb a jelenben, ugyan azon fordulÃ³ban)

Kinyitottam a szemem Ã©s Ãºjra Densire nÃ©ztem, aki mÃ©g mindig tÃ¼relmesen vÃ¡rta a vÃ¡lszom. MegadÃ³an sÃ³hajtottam egyet.

- Fordulunk... a BaljÃ³s Ismeretlen felÃ©! - a tÃ¶bbiek egy pillantra dÃ¶bbenten nÃ©ztek, majd mikor lÃ¡ttÃ¡k, hogy nem viccelek tettÃ©k a dolgukat. Denis jobbra rÃ¡ntotta a kormÃ¡nyt, a hÃ¡rom lenti pedig a vitorlÃ¡t Ã©s egy kis mÃ©rtÃ©kben a szÃ©ljÃ¡rÃ¡st is az adott irÃ¡nyba terelte. A hajÃ³ test hatalmasat engedve vette fel tempÃ³t, Ã©s fordult meg. " A multkor sok sÃ©relemmel tÃ¡voztunk onnan, de ezÃºttal Ãºj remÃ©nnyel Ã©s elbizakodottsÃ¡ggal indulunk neki" gondoltam magamban, majd oda sÃ©tÃ¡ltam Fogatlanhoz...

* * *

><p>Nagy nehezen elmagyarÃ¡ztam Mirabellenek, hogy kik is vagyunk mi, de minden magyarÃ¡zatom, csak egy mÃ¡sik kÃ©rdÃ©st vetett fel nÃ¡la. Mikor Ãºgy voltam vele, hogy Ã©n eleget magyarÃ¡ztam, megkÃ©rdeztem Å‘t, hogy mit is csinÃ¡l itt.<p>

Å• elmondott mindent az elejÃ©tÅ‘l. Hogy hol Ã©lt, hogy a nÃ©pe sÃ¡rkÃ¡ny sÃ¡rkÃ¡ny csapdÃ¡szok, de Å‘ mindig ki szabadÃ-totta annyit, amennyit csak lehetett, ekkor volt 7 Ã©ves. Egy nap egy Vihar FÃºriÃ¡t szabadÃ-tott ki, aki mÃ¡snap eljÃ¶tt Ã©rte, Ã©s a sajÃ¡tjakÃ©nt nevelte. Hogy addig sÃ¡rkÃ¡ny lelkÅ±nek hÃ-vtak a szabad elvÅ±sÃ©ge miatt, de mikor eltÅ±nt akkor rÃ¡ aggadtÃ¡k az Ã•rulÃ³ nevet azzal az Ã¼rÃ¼ggyel, miszerint elszÃ¶kÃ¶tt a sÃ¡rkÃ¡nyokkal Ã©s szÃ¡mÅ±ztÃ©k a falujÃ¡bÃ³l. Tizenhat Ã©vesem elhagyta a fÃ©szeket. Ã– Ã©s nÅ‘vÃ©re DÃ©mon jÃ¡rjÃ¡k a vilÃ¡got, csapdÃ¡szok utÃ¡n kutatva. EgÃ©szen mostanÃ¡ig.

- MilyÃ¡ratban vagytok egyÃ©bkÃ©nt? - kÃ©rdezett rÃ¡ a jelenlre Mirabell.

- Az Ã¶csÃ©met Ã©s pÃ¡r eltÅ±ntet keresÃ¼nk. Nem rÃ©g rÃ¡tÃ¡madtak a falunkra Ã©s nem egy ember eltÅ±nt. - Å‘ tÃ¶prengve vakarta az Ã¡llÃ¡t, majd mint aki eredmÃ©nyre jutott egy felnem tett kÃ©rdÃ©sre fel mutott az Ã©gbe.

- Mi lenne, ha veletek tartanÃ¡nk?! - jelentette ki egyÃ©rtelmÅ±en, mintha nem is adna mÃ¡s vÃ¡lasztÃ¡st. Asayega fÃ©lre nyelt vette a levegÅ‘t is egy pillanatra Ã©s kÃ©tsÃ©gbe esve nÃ©zett rÃ¡m, de csak Ã©n komoly arcal vÃ¡laszoltam.

- MiÃ©rt akarnÃ¡tok velÃ¼nk jÃ¶nni? Mi nem csapdÃ¡szokat keresÃ¼nk. - megvonta a vÃ¡llÃ¡t. Erre nem tudtam mit felelni.

- Tudod, a Vihar FÃºriÃ¡knak kivÃ©teles a szaglÃ¡sa, ha van valamid az egyik eltÅ±nt szemÃ©lytÅ‘l azt DÃ©mon elvileg simÃ¡n felkutatja. TÃ¶npregtem egy darabig, nem igazÃ¡n volt nÃ¡lam ilyesmi. A legjobb lenne RunÃ¡t felkeresni, hamÃ¡r eltÃ¼ntek utÃ¡n nyomozunk, de Partridge mineden holmijÃ¡t elzÃ¡rva tartotta. A nyaklÃ¡ncotÃ³l pedig semmi pÃ©nzÃ©rt nem vÃ¡lt volna el. De talÃ¡n egyszerÅ±bb lenne, ha magÃ¡t az Ã¶csemÃ©t keresnÃ©m meg. De hirtelen rÃ¡jÃ¶ttem, mi is ezzel a lÃ¡nynak a cÃ©lja, mikor meglÃ¡ttam a kaphsin csillogÃ³

szemeit.

- Na jÃ³... mkt akarsz cserÃ©be? - tettem fel kelletlenÃ¼l a kÃ©rdÃ©st, mire Å‘ a tenyerÃ©t dÃ¶rzsÃ¶lte.

- Hogy ha valami lejÃ¶tt nekem az elÅ‘bbi beszÃ©lgetÃ©sÃ¼nkbÅ‘l akkor az az, hogy mivel te vagy a mÃ¡sodik korona herceg... biztos jÃ³l ki vagy tÃ¶mve pÃ©nzel! - vigyorodott el. Erre fejemet fogtam. De mivel igaza volt, Ã©s DÃ©monnak kivÃ©teles szimatolÃ¡si kÃ©pessÃ©gei lehetnek, bele kellett mennem a kis jÃ¡tÃ©kÃ¡ba. Å• pedig ezt lÃ¡tva a kezÃ©t nyÃºjtotta.

- Itt a kezem, nem SikoltÃ³ HalÃ¡l lÃ¡b... - mondta kissÃ© komolyabban. RÃ¶vid habozÃ¡s utÃ¡n kezet rÃ¡ztam vele, ahogy azt egy hÃ¶lgyel illik. AsayegÃ¡nak pedig kihagyott pÃ¡r Ã¼temet a szÃ-vverÃ©se.

- Ezt most nem mondahtjÃ¡tok komolyan... Kitudja mennyi ideig Ã¶ssze akartak zÃ¡rni... azzal? - meredt rÃ¡m, makd Mirabellre. Mikor DÃ©mon rÃ¡jÃ¶tt, hogy a megjegyzÃ©s rÃ³la szÃ³lt, Ãºjabb morgÃ¡st intÃ©zett AsayegÃ¡nak, aki egy pillanatra Ã¶ssze rezzent. Ã‰n a szemet forgattam, Ã©s Mirabellre nÃ©ztem.

- Akkor indulhatunk. - Å‘ egyetÃ©rtÅ‘en bÃ³lintott, Ã©n pedig mutattam az utat. "MielÅ‘tt Partridge nyomÃ¡ba eredÃ¼nk, elÅ‘bb a hajÃ³hoz jussunk el."

- Jaaa igen...! LehetÅ‘leg mindig nyugatra esÅ‘ kabint kapjunk, sem Ã©n sem DÃ©mon nem szeretÃ¼nk korÃ¡n kellni... - magyarÃ¡zta tovÃ¡bb a kÃ¶vetelmÃ©nyeit. "Ã‰s mÃ©g ez is." SÃ³hajtoztam magamban.

* * *

><p>Mikor a nap fÃ©nye lassan Ã¡tszivÃ¡rgott a rÃ¡csos ablakon Ã©s elÃ©rte az arcom, Ã©n is kezdtem magamhoz tÃ©rni. Nem voltam egy korÃ¡n kelÅ‘ falyta, de elÃ©g kÃ¶nnyen felÃ©bredtem, utÃ¡na meg mÃ¡r nem bÃ-rtam vissza aludni, emlÃ©kszem, hogy Partridge is sokszor bosszantottam ezzel, mikor a szÃ¡rnya alÃ³l valÃ³ kikÃ¡szÃ¡lÃ³dÃ¡sa miatt Å‘t is fel Ã©brsztettem vÃ©letlenÃ¼l. Ezen egy kicsit elmosolyodtam ugyan, de amint Ãºjra megÃ©reztem a sÃºlyos bilincseket a csuklÃ³mon, a pillanat Ã¶rÃ¶mme rÃ¶gtÃ¶n elszÃ¡llt.<p>

Bradwell mÃ¡r kÃ¶zel 3 hete tartott itt fogva. Eleinte dÃ¼hÃ¶ngtem, majd elkesredtem, arra szÃ¡mÃ-tott, mint egy elkÃ©nyeztetett kislÃ¡ny, hogy Partridge majd eljÃ¶n megmenteni... ostoba voltam. Å• mÃ¡r annyiszor kihÃºzott a slamasztikÃ¡bÃ³l, annyi mindent tett Ã©rtem, Ã©n pedig... Ã³rÃ¼lhetek, hog mÃ©g megtÅ±r nem csak hogy Mata-furyn, de egyÃ¡talÃ¡n maga mellet... Å• volt az aki, aki segÃ-tett kijutni a a barlangbÃ³l, Å‘ volt az, aki adott egy mÃ¡sodik esÃ©lyt, Ã©n pedig itt heverek Ã©s arra vÃ¡rok, hogy megmentsen... elÃ©g az esetlen kolonc szerepÃ©bÅ‘l, ideje a sajÃ¡t lÃ¡bamar Ã¡llni."

A pillanat hevÃ©tÅ‘l fÅ±tve neki lendÃ¼ltem, de a bilincs Ã©s lÃ¡ncok rÃ¶gtÃ¶n vissza rÃ¡ntottak... Ã¶szintÃ©n szÃ³lva, nem volt tÃºl nehÃ©z dolguk velem. Ezek a lÃ¡ncok eredetileg is SzÃ¶rnyennagy RÃ©msÃ©gek ellen kÃ©szÃ¼ltek, nem hogy ellenem... az erÅ‘m az azonnal elszÃ¡llt, ne csak az alultÃ¡plÃ¡ltsÃ¡g volt itt a problÃ©ma, a kristÃ¡lyok nÃ©lkÃ¼l, erÅ‘m is alig van volt...

Ã‰s akkor belÃ©m nyilalt az Ã¶tlet! "Bradwell tegnapi kis akciÃ³ja mÃ©g a hasznomra is lehet!" Ez volt at a helyzet, mikor meguntam a nyavajgÃ¡st, Ã©s a sajÃ¡t kezemben akartam venni az irÃ¡nyÃ-tÃ¡st.

A farkammal valahogy magamhoz Ã¼gyeskedtem a nyaklÃ¡ncot... ahogy a kÃ©t mancsom kÃ¶zÃ© kerÃ¼lt, egy pillanatra mÃ©g a lelkesedÃ©s kiszÃ¡llt belÅ‘lem. Lassan kÃ¶zelebb hajoltam hozzÃ¡ Ã©s igyekeztem felfedezni rajta Partridge illatÃ¡t... legnagyobb Ã¶rÃ¶mÃ¶mre sikerÃ¼lt, rÃ¡adÃ¡sul mÃ©g friss is volt. Ezen felÃ¼l viszont, kÃ©t mÃ¡sik szagot is talÃ¡ltam rajta, nyilvÃ¡n mivel ez egy nem tÃºl nagy fog volt, nem kerÃ¼lt rÃ¡ annyi szagminta, de... "Az egyik szinte biztosan BradwellÃ© annyi szent." Ezen el is grimaszoltam magam, de a mÃ¡sikat nem tudtam hova tenni, az is egy Ã‰jfÃºriÃ¡Ã© volt. Biztosan Partridge-nek valamilyen tÃ¡rsÃ¡Ã© lehetett.

Ã“vatosan a szÃ¡mba emeltem Ã©s a jobb mancsomat lezÃ¡rÃ³ bilincs kulcsjukÃ¡hoz emltem, a fog hegye bele hatolt, Ã©n pedig Ã³vatosan elfordÃ-tva a fejemet igyekeztem meg szabadulni tÅ‘le. CsodÃ¡val hatÃ¡ros mÃ³don sikerÃ¼lt is, egy kis kattanÃ¡st hallottam, mire kitÃ¡gult a szemem Ã©s lassan ki hÃºztam a fogat a bilincs belsejÃ©bÅ‘l, Ã©s lerÃ¡ztam magamrÃ³l a solat emlÃ©tett mozgÃ¡s gÃ¡tlÃ³t.

A bilincs helyÃ©n teljesen be volt nyomÃ³dva a pikkelyes bÅ‘rÃ¶m. PÃ¡rszor megnyaltam a helyÃ©t, ha esetleg megvÃ¡gta volna Ã©s ezzel le fertÅ‘tlenÃ-tsem. A bal mancsommal eljÃ¡tszottam ugyanezt. A hÃ¡tsÃ³lÃ¡baimmal mÃ¡r nehezebb dolgom volt, mert alog jutott mozgÃ¡si lehetÅ‘seg, de vÃ©gÃ¼l azokat is ki szabadÃ-tottam.

A nehez mÃ©g csak most jÃ¶tt, uzyanis hiÃ¡ba szabad mind a nÃ©gy lÃ¡bam, ha nyakam kÃ¶rÃ¼l mÃ©g mindig van egy acÃ©l gyÅ±rÅ±. Annak a zÃ¡rja volt a legmasszÃ-vabb Ã©s a legnagyobb is, a fog szerepelni simÃ¡n meg forgott volna benne.

HÃ¡tra nÃ©zve lÃ¡ttam, hogy a gyÅ±rÅ± vastag szemÅ± lÃ¡nca mÃ©lyen bele volt Ã©pÃ-tve a falba. "Ehez nincs elÃ©g erÅ‘m, hogy kitÃ©pjem, de talÃ¡n nem is kell...!" Egyetlen megoldÃ¡s jÃ¶hetett szÃ¡mba, a plazma robbanÃ¡s. ElÅ‘szÃ¶r arra gondoltam, hogy mivel ez egy SzÃ¶rnyennagy RÃ©msÃ©gnek kÃ©szÃ¼lt, a plazma robbanÃ¡som lenne elÃ©g forrÃ³, hogy megolvassza. De olyasmi jÃ¶tt elÅ‘ belÅ‘lem, amit sosem hottem volna... az Ã‰jfÃºria bÃºszkesÃ©g!

"MifÃ©le Ã‰jfÃºria vagyok Ã©n, ha hagyom, hogy a SzÃ¶rnyennagy RÃ©msÃ©gek test vÃ¡ladÃ©ka akadÃ¡jozzon meg?!" Tele tÃ¶ltÃ¶ttem a gyomrom gÃ¡zzal Ã©s hÃ¡rm gyors lÃ¶vÃ©st kÃ¼ldtem egyenesen a lÃ¡ncokra.

A lÃ¶vÃ©seknek alig volt fÃ©nye, a sÃ¼vÃ¶ltÅ‘ torok tÅ±z hangom is csÃ¼tÃ¶rtÃ¶kÃ¶t mondott, az eltalÃ¡llt lÃ¡nc szemnek is csak az egyik olalda tÃ¶rÃ¶tt el. Azt is sokkal inkÃ¡bb a lÃ¶vÃ©s ereje, mint a hÅ‘ csinÃ¡lta. Ez elÃ©g lesÃºjtÃ³ volt, d tudtam mit jelent, a kevÃ©s energiÃ¡m kihatott a tÃ¡madÃ¡somra is. Mihamarabb el kellett tÅ±nnÃ¶m onnan...

MegfeszÃ-tve a lÃ¡ncot, nagy kÃ¼szkÃ¶dÃ©sekkel sikerÃ¼lt eltÃ©pni azt a fÃ©lig sÃ©rÃ¼lt lÃ¡nc szemet. BalszerencsÃ©mre habarabb adta meg magÃ¡t, mint hittem Ã©s a lendÃ¼ttÅ‘l az acÃ©l ajtÃ³nak csapÃ³dtam. FelkÃ¡szÃ¡lÃ³dva megdÃ¶rzsÃ¶ltem a nyakam, majd az ajtÃ³ zÃ¡rjÃ¡val is eljÃ¡tszottam ugyan ugyan azt, mint a bilincsekkel. Ez mÃ¡r kicsit nagyobb oda figyelÃ©s igÃ©nyelt, mert ez mÃ¡r bonyolultabb is

volt.

A zÃ¡r nagy nehezen megadta magÃ¡t, Ã©n pedig Ã³vatosan kitÃ¡rtam. A folyosÃ³n egy Ã¡rva lÃ©lek sem volt. Bradwell nem igÃ©nyelte az Ã¶rsÃ©g elÅ‘nyeit, de hÃ¡t ki is akrna egy ilyen elme bajos kimÃ©rÃ¡nak dolgozni...

A folyosÃ³n vÃ©gig osonva egy nagy, kÃ©t szÃ¡rnyas plafon ajtora lettem figyelmes, ahonnan kis fÃ©ny szivÃ¡rgott be. "VÃ©gre! A szabadsÃ¡g" UgrÃ¡ltam Ã¶rÃ¶mÃ¶mben. Nagy levegÅ‘t vettem, Ã©s az eddigieknÃ©l is nagyobb Plazma robbanÃ¡st mÃ©rtem az ajtÃ³ra, ami rÃ¶gtÃ¶n kivÃ¡gÃ³dott. Nem is haboztam sokat. KiszÃ¶kkentem, de nem pont az vÃ¡rt rÃ¡m, amire szÃ¡mÃ-tottam. Egy vulkanikus talajon landoltam, kÃ¶rbe nÃ©zve mindehol csak fekete, kormos felhÅ‘ volt. "Ezek szerint, Bradwell egy mÃ¡sik szigetre hozott!" Esett le a komor valÃ³sÃ¡g... de ez nem szegte a kedvem Ã©s rÃ¶gtÃ¶n felfelÃ© kezdtem nÃ©zni.

Meg mozgattam szÃ¡rnyaimat, csapkodtam velÃ¼k pÃ¡rat, Ã©s elÅ‘re szaladva felugrottam Ã©s mÃ¡r levegÅ‘ben is voltam. Szinte mÃ¡r el is felejtettem, milyen a szÃ¡rnyalÃ¡s Ã¶rÃ¶me, de nek volt idÅ‘m szÃ³rakozni. "Mihamarabb ki kell kerÃ¼lnÃ¶m a ssziget fekete korom felhÅ‘jÃ©bÅ‘l, kiderÃ-teni, hogy hol is vagyok Ã©s eljutnom a barlangomhoz..." SzerencsÃ©re Partridge nem csak egy pÃ³tfÃ¼let csinÃ¡lt, nekem, valahonnan tudta, hogy vagyok olyan szerencsÃ©ntlen, hoy elvesztem mÃ©g a fejemrÅ‘l is.

"Ha ez megtÃ¶rtÃ©nt, megkersem Partridge-ot Ã©s... a tÃ¶bbi majd elvÃ¡lik." Mosolyogtam magamban, pedig legbelÃ¼l, ha tehetnÃ©m, rÃ¶gtÃ¶n Å‘t mennÃ©k meg keresni. Mert mÃ¡r nagyon hiÃ¡nyzott...

11. A GrÃ¡nit Kapu

****Thank you my New ID picture for my best friend on here: SunBirth =)****

* * *

><p><strong>(Toothless)<strong>

Az Ã©j leple alatt a sÃ¶tÃ©tben, szinte teljesen hangtalanul kÃ¶zelÃ-tettÃ¼k meg az ellensÃ©ges sziget vilÃ¡g hatÃ¡rÃ¡t. Csak a KimÃ©ra vakos gerendÃ¡inak nyikorgÃ¡sÃ¡t lehetett hallani, ahogy a baljÃ³s, sÃ¶tÃ©t vÃ-zben tartjÃ¡k Ã¶ssze egymÃ¡st Ã©s a hajÃ³ testet.

A szÃ©l alig fÃºjt, pihentette a vitorlÃ¡t az esedÃ©kes menekÃ¼lÃ©shez, vagy ha Wiglaf-nak be kell vetnie levegÅ‘idomÃ¡r fortÃ©lyait. Csillagjel magasan az Ã¡rbocon figyelte a kÃ¶zelgÅ‘ szigetek belsejÃ©ben pislÃ¡kolÃ³ tÃ¡bor tÃ¼zek alig lÃ¡thatÃ³ fÃ©nyÃ©t. Denis a vizet KÃ©mlelte, esetleges vÃ-zbe rejtetett LÃ¡ng FÃºria nyÃ¡lkÃ¡val tÃ¶ltÃ¶tt hordÃ³k, vagy zÃ¡tonyok utÃ¡n kutatva.

Az elsÅ‘ sziget, ami mellett el haladtunk alig volt nagyobb, mint a hajÃ³ maga, utÃ¡na mÃ¡r a jÃ¶ttek a nagyobbak is. Azokat hatalmas fenyves erdÅ‘ borÃ-totta, kÃ¶zepÃ¼kÃ¶n egy nagy hegy Ã©s annak tetejÃ©n egy kilÃ¡tÃ³ torony, azok kÃ¶rÃ¼l pedig a sÃ¡tras

szÃ¡llÃ¡sok. Maga hely Ã¶nmagÃ¡ban szÃ©p is lett volna, ha nem az Ã©n fajtÃ¡rsaimat tartanÃ¡k fogva itt. Erre hirtelen egy frusztrÃ¡lÃ³ kÃ©rdÃ©s kezdett megfogalmazÃ³dni bennem.

Elzar mellett Ã¡lltam a hajÃ³ jobb oldalÃ¡n, majd Partridge-ra nÃ©ztem, akivel talÃ¡lkozott is a tekintetÃ¼nk egy pillanatra, de Å‘ rÃ¶gtÃ¶n vissza nÃ©zett az adott irÃ¡nyba, keletre. Oda sÃ©tÃ¡ltam mellÃ©, mire rÃ¶gtÃ¶n rÃ¡m nÃ©zett.

- Fogatlan...! Mit csinÃ¡lsz? Nem hagyhatod el a helyed! - suttogta leteremtÅ‘en.

~ Partridge, szerinted itt vannak Ã‰jfÃºriÃ¡k? ~ kÃ©rdeztem elhalkulva, erre kicsit gondolkodott Ã©s habozott a vÃ¡lasszal, valÃ³szÃ-nÅ±leg Ã¡tÃ©rezte miÃ©rt kÃ©rdem.

- Nem tudom... nem tartom valÃ³szÃ-nÅ±leg. Nem szoktak ide sÃ¡rkÃ¡nyokat, mert ha pont itt lenne lÃ¡zadÃ¡s, akkor a nagy csapÃ¡s lenne nekik. - felelte magyarÃ¡zva.

~ De ha lÃ¡tunk sÃ¡rkÃ©nyt is, akkor segÃ-tÃ¼nk rajta? ~ kÃ©redztem kicsit bÃ¡rgyÃºn.

SÃ³hajtott egyet, valÃ³szÃ-nÅ±leg Ã©rvelni akart, miÃ©rt nem lehet.

- Igen... szÃ©trÃºgjuk a seggÃ¼ket, ha csak egy sÃ¡rkÃ¡nyt is talÃ¡lunk. - vigyorgott kicsit nevetsÃ©gesen. - De most menj vissza a helyedre, minden szemre szÅ±ksÃ©gÃ¼nk van. - intett Elzarhoz. BÃ³lintottam egyet Ã©s vissza siettem oda.

KissÃ© elgondolkodva nÃ©ztem Ã¡t a hajÃ³ korlÃ¡ton felett. nem tÃ¶rtÃ©nt semmi, a tÃ¡volbÃ³l csak a hangos kacagÃ¡s Ã©s a poharak koccanÃ¡sa. Elzar azt mondta, hogy ilyen estÃ©nkÃ©nt szoktÃ¡k megÃ¼nnepelni az aznapi fogÃ¡sokat Ã©s gyÅ‘zelmeket.

Hirtelen egy mÃ©ly hangÃº sikoltÃ¡s zavart meg Ã©s kis vÃ¡rtatava a hang irÃ¡nyÃ¡bÃ³l fÃ©l tucat szigony repÃ¼lt felÃ©nk amikre vastag lÃ¡nc volt kÃ¶tve. Wiglaf szerencsÃ©re gyorsan kapcsolt Ã©s valamennyit sikerÃ¼lt eltÃ©rÃ-teni egy levegÅ‘ lÃ¶kettel, amit a botja suhintÃ¡sÃ¡val keltett, de mÃ-g Ã-gy is betalÃ¡lt Ãºgy hÃ¡rom, amik Ã¡tÃ¼tÃ¶ttÃ©k a hajÃ³ oldalÃ¡t Ã©s fenn akadtak benne, majd a lÃ¡ncok megfeszÃ¼lve kezdtek hÃºzni minket a part felÃ©.

IdÅ‘kÃ¶zben fÃ©nyt gyÃºjtottak a kilÃ¡tÃ³ toronyban, amit felÃ©nk irÃ¡nyÃ-tottak. Kicsit hunyorogva vettem Ã©szre, hogy Csillgajel a lÃ¡ncokra ugorva egyensÃºlyozik Ã©s vizet kÃ¶rÃ© vonva fagyasztja meg azokat, vÃ¡laszul Elzar oda dobta neki egyik kardjÃ¡t Ã©s azzal igyekezett elvÃ¡gni a rideg lÃ¡ncokat.

- Baj van... - jegyezte meg Denis magÃ¡nak Ã©s az ellenkezÅ‘ irÃ¡nyba rÃ¡ntotta meg a kormÃ¡nyt, hogy ezzel is hÃºzza a lÃ¡ncokat, ami sikerrel is jÃ¡rt. A hÃ¡rombÃ³l kettÅ‘ el is pattant. Az utolsÃ³ kÃ¶zÃ©psÅ‘t Csillagjel vÃ¡gta el Ãºgy, hogy a szigonyra araszolt Ã©s kÃ©t lÃ¡ncszem kÃ¶zÃ© rakva a kardot nagyot rÃ¡ntott azon Ã©s nagyot reccsenve engedett meg, Ã©s engedte el hajÃ³nkat, amit rÃ¶gtÃ¶n az adott irÃ¡nyba lehetett parancsolni.

A szigonyok Ã©rkezÃ©sÃ©nek irÃ¡nyÃ¡bÃ³l hÃ¡rom Ã‰jfÃºriÃ¡hoz hasonlÃ³ sÃ¡rkÃ¡ny repÃ¼lt felÃ©nk. Az egyik kisit ismerÅ‘s is volt...

"SzilÃ¡nk!"... hasÃ-tott belÃ©m a felismerÃ©s.

~ Partridge! ~nÃ©ztem rÃ¶gtÃ¶n felÃ© szinte reflex szerÅ±en.

- Tudom! Ã•lljatok kÃ©szen, minÃ©l hamarabb el kell tÅ±nÃ¼nk innen! - szÃ³lt a tÃ¶bbiekhez, mire mideki aki csak tudott fegyvert rÃ¡ntott. Csillagjel felÃ©jÃ¼k lÅ‘tt egy lÃ¶vÃ©ssel kÃ©t lÃ¡ngolÃ³ nyilat, miknek fÃ©nyÃ©ben felvillant SzilÃ¡nk egyetlen jÃ³ szeme, de kÃ©t tÃ¡rsÃ¡nak is ugyan olyan vÃ©szjÃ³slÃ³ tekintete volt.

LeszÃ¡lltak az alsÃ³ fedÃ©lzetre, mire mind kÃ¶rÃ¼l Ã¡lltuk Å‘ket. SzilÃ¡nk vigyorogva nÃ©zett vÃ©gig rajtunk, valÃ³szÃ-nÅ±leg akkor pont MÃ©szÃ¡rszÃ©k volt az aktÃ-v. mert Å‘ volt ennyire veszÃ©lyesen higgadt.

~ RÃ©g lÃ¡ttalak titeket, srÃ¡cok. Sokat vÃ¡ltoztatok. ~ kezdte kiÃ©rten. ~ FÅ‘leg te, Partridge... Mond csak, hogy van a kedvenc bÃ¡tyÃ¡d? Ã‰s a kis SÃ¶tÃ©t Ã‰den? kÃ©rdezte undorÃ-tÃ³ mÃ³don. Partridge csak felhÃ¶rdÃ¼lt, de nem lett ideges csak jobban vÃ©dekezÅ‘ Ã¡llÃ¡sba helyezte magÃ¡t.

- Te is sokat vÃ¡ltoztÃ¡l Kik a barÃ¡taid? - bÃ¶kÃ¶tt a kÃ©t sÃ¡rkÃ¡nyra.

~ Ã“Ã³Ã³, hogy Å‘k? Had mutassam be neked a fiaimat! ~ felelte bÃ¼szkÃ©n. ~ A nevÃ¼k VÃ©rrontÃ³ Ã©s VadÃ¡llat. ~ biccentett vÃ©gig rajtuk.

- VÃ©rrontÃ³, VadÃ¡llat...? - kÃ©rdeztÃ©k egyszerre iszonygva Denis Ã©s egymÃ¡sra nÃ©zve.

- ELÃ‰G! - kiÃ¡ltotta Wiglaf, de lÃ¡tazott Csillagjelen is, hogy nagyon tÃ¼relmetlen. - Mit akartok, hogy Ã¡tmehessÃ¼nk?! - kÃ©rdzte bosszÃºsan.

SzilnÃ¡nk csak felhorkant.

~ Szerintetek...?! NyilvÃ¡n Å‘t! ~ mutatott Partridge-ra, aki csak gyanakodva Ã©s bosszÃºsan Ã¶ssze hÃºzta szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t. ~ Ã•gnikÃ¡jt akarok! ~ jelentette ki azonnal, bÃ¡r nem tudtam mit jelenthet a szÃ³, az Å‘ szÃ¡jÃ¡bÃ³l semmi jÃ³ nem sÃ¼lhet ki belÅ‘le. ~ Nos?! - sÃ¼rgette a vÃ¡laszt hÃ¡rom mÃ¡sodpercel kÃ©sÅ‘bb.

-... VÃ¡llalom. - felelte magabiztosan, de komoran a beszelgetÃ©s mÃ¡sik rÃ©sztvevÅ‘je, mire mindenki dÃ¶bbenten nÃ©zett rÃ¡.

- Micsoda?! - kÃ©rdezte szintÃ©n kÃ³rusban, de most mÃ¡r Wiglaf Ã©s Csillagjel. - Nincs idÅ‘nk ilyesmire! - korholtÃ¡k. Makd Denis, oda lÃ©pett mellÃ©.

- MÃ©g KalmÃ¡hnak is beismerted, hogy segÃ-tsÃ©g kell MÃ©regzsÃ¡k, vagy MÃ©szÃ¡rszÃ©k vagy... amelyik most eppen itt van ellen? - sÃºgta fÃ¼lÃ©be, de valamennyire Ã©n is hallottam.

- Tudom, de gyengÃ¼l... nem tudom megmagyarÃ¡zni miÃ©rt, de gyengÃ¼l... Ã©s ha Ã-gy van, akkor egyedÃ¼l is el tudom intÃ©zni. - mormogta vissza anÃ©lkÃ¼l, hogy rÃ¡ nÃ©zett volna.

~ Akkor, indulhatunk? Ma mÃ©g mÃ¡s dolgom is van rajtad kÃ-vÃ¼l. - gesztikulÃ¡lt a sziget belseje felÃ©, mire Denis rÃ¡ morgott. Nem

bÃ-rtam, valamint tennem kellett.

~ VÃ¡rjatok, csak Ã©n nem tudom, hogy miaz az AgnikÃ¡j? - tettem fel a kÃ©rdÃ©st, hogy hÃºzzam az idÅ‘t. SzilÃ¡nk valamelyik nÃ¡lam Ãºgy kÃ©t Ã©vvel fiatalabb fia rÃ¡m nÃ©zett.

~ Az AgnikÃ¡j kÃ©t FÃºria, egyik fÃ©l halÃ¡lÃ¡ig tartÃ³ pÃ¡rbaj. Csak kivÃ©teles alkalomak kor lehet hasznÃ¡lni. - felelte ilyesztÅ‘n higgadtan.

- Adjatok Ã¶t percet, utana megyÃ¼nk utanad. - vetett vÃ©get vÃ©gÃ¼l vÃ©get a beszÃ©lgetÃ©snek Partridge. SzilnÃ¡nk bolintott Ã©s kÃ©t fiÃ¡val elhagytÃ¡k a hajÃ³t.

Mikor mÃ¡r hallÃ³ tÃ¡volsÃ¡gon kÃ-vÃ¼lre Ã©rtek, Csillagjel szembe fordulr a kihÃ-vottal.

- Te teljesen megÅ‘rÃ¼ltÃ©l? Nem harcolhatsz egyedÃ¼l ellene, sokkal idÅ‘sebb Ã©s tapasztabb nÃ¡ladd. De ha mÃ©g gyÅ‘zhetnÃ©l is, biztos rÃ¡d uszÃ-tja a kÃ©t fiÃ¡t, hÃ¡rom egy ellen pedig mÃ¡r esÃ©lyed sem lenne, biztosan megÃ¶lnÃ©nek...! JÃ³l emlÃ©kszel, hogy mi tÃ¶rtÃ©nt azzal a szegÃ©ny Ã‰jfÃºriÃ¡val, aki ki Ã¡llt kÃ©t HÃ³fÃºriÃ¡val...! - oktatta ki kissÃ© tÃºl hangosan.

- Igen, jÃ³l tudom, mivel jÃ¡nrna, ha egyedÃ¼l mennÃ©k oda. EzÃ©rt vinnÃ©m csak Fogatlant. - erre dÃ¶bbenten nÃ©ztem rÃ¡.

- Felejtsd el! Csak besÃ©ltÃ¡lnÃ¡l az oroszlÃ¡n barlangjÃ¡ba, tÅ±njÃ¼k el, amÃ-g tudunk! - kezdte mÃ¡r Elzar is pÃ¡rja mellÃ© Ã¡llva.

- VigyÃ©tek ki a KimÃ©rÃ¡t innen, Ã©s ezt most mint megnevezett kapitÃ¡nyotok mondom... rendben?! - hangsÃºlyozta szigorÃºan. A tÃ¶bbiek komoran nÃ©ztek a pont a legfiatalabb jelenlÃ©vÅ‘re.

- Rendben, de a legkisebb jelre ia ami azt mutatnÃ¡, hogy nem tÃ©rnÃ©tek vissza, kiverjÃ¼k a balhÃ©t! - mondta Denis. Partridge bÃ³lintott Ã©s mÃ¡r Ã¡t is alakult. Kapkodtam a fejem Ã©s igyekeztem utÃ¡na repÃ¼lni.

~ RemÃ©lem azÃ©rt van valamilyen terved... ~ sutyorogtam.

- Persze, kihÃºhom a SÃ¶tÃ©t TestvÃ©rek magasabb vezetÅ‘i kÃ¶zÃ¼l SzilÃ¡nkor. - felelte maga elÃ©.

Erre felsÃ³hajtottam. "Csak ezt Ã©ljÃ¼k tÃºl!" RimÃ¡nkodtam magamban.

* * *

><p><strong> (Asayega)<strong>

HÃ¡tul haladtam, valamennyire le maradva a tÃ¶bbiektÅ‘l. Secar Ã©s Mirabell* kÃ¶zÃ©pen sÃ©tÃ¡ltak Ã¡llandÃ³ ritmust diktÃ¡lva Ã©s kÃ¶zben jÃ³l elbeszÃ©lgettek. Demon* pedig vezetett minket, mivel kÃ¶zben kiderÃ¼lt, hogy van kitaposott homok Ãºt, ami a partÃ³l a kÃ©t lÃ¡ny tavÃ¡hoz vezettek, egyedÃ¼l csak Secar nem volt kÃ©pes ezt megtalÃ¡lni.

- Ã‰s te, hova valÃ³si vagy? - kÃ©rdezett rÃ¡ vÃ©gÃ¼l Ãºjdonsült

tÃ¡rsam.

- Nos... - kezdett bele kicsit meg rÃ¶kÃ¶nyÃ¶dve. - EgÃ©szen kicsit volta, azt hiszem hÃ©t Ã©ves, mikor elkerÃ¼ltem a a falumbÃ³l. Mi egyfajta sÃ¡rkÃ¡ny csapdÃ¡sz tÃ¶rzs vagyunk, Ã©s egy magÃ¡t sosem mutatÃ³ fickÃ³nak szÃ¡llÃ-tottuk a fenevadakt. MÃ¡r akkor forrt a vÃ©remben, hogy minden Ã¡ron, de kiszabadÃ-tsam Å‘ket, kÃ¼lÃ¶nÃ¶sen azon az Ã©jjelen. - erre Demon is felkapta a fejÃ©t Ã©s lovasa mellÃ© sÃ©tÃ¡lt, aki egyÃ¼tt Ã©rzÅ‘en megsimogatta a tollas homlokÃ¡t. - Akkor kaptÃ¡k el Demon anyjÃ¡t, Miriemmet*, aki egy Ã‰jfÃºria. MiutÃ¡n sorban kiszabadÃ-totta az Ã¶sszes sÃ¡rkÃ¡nyt, Å‘ volt a soron kÃ¶vetkezÅ‘ utolsÃ³, de nem mozdult, akÃ¡rhogy noszogattam vagy beszÃ©ltem hozzÃ¡, nem volt hajlandÃ³ elhagyni ketrecÃ©t, legalÃ¡bbis nÃ©lkÃ¼lem nem. Ã‰s abban a pillanatban Ã©rkeztek meg a szÃ¼leim is. - Demon kissit morogni kezdett. - abban pillanatban Miriam felkapott a kÃ©t kezemnÃ©l fogva Ã©s elrÃ¶pÃ-tett onnan. A tÃ¶rzs fÅ‘nÃ¶k utolsÃ³ kiÃ¡ltÃ¡sa felÃ©m az volt, hogy nevem mostantÃ³l kezdve... az Ã•rulÃ³... - alig lÃ¡thatÃ³an csillogni kezdett bÃ¡natÃ¡ban a szeme.

~ Pedig te csak vÃ©dted a tiedet. ~ szÃ³lalt meg vÃ©gÃ¼l vigasztalÃ³an Demon Ã©s vÃ©gig nyalta gazdÃ¡ja arcÃ¡t, aki csak felkuncogva fÃ©lre tolta fejÃ©t gyengÃ©den. Ã‰n Ã©s Secar dÃ¶bbenten nÃ©ztÃ¼nk egymÃ¡sra. Demon hangja nem olyan volt, mint amilyennek elkÃ©pzeltem. Az Ã¡llatias morgÃ¡stÃ³l eltekintve sokkal lÃ¡gyabb Ã©s... Ã©s... szinte simogatÃ³ volt hallani.

~ Te tudsz beszÃ©lni?! ~ kÃ©rdeztem rÃ¡ vÃ©gÃ¼l kissÃ© pofÃ¡tlanul, fÃ©lbe szakÃ-tva a pillanatukat, erre pedig morogva fordul felÃ©m.

~ Persze, hogy tudok! Nem vagyok Ã©n kuka! ~ fordult el tÅ‘lem komoran Ã©s durcÃ¡san.

~ Akkor eddig mÃ©rt nem szÃ³laltÃ¡l meg?~ faggatÃ³ztam.

~ Mert nem volt semmi mondani valÃ³m egy magad fajtÃ¡nak, Ã©s mÃ©g most sincsen! ~ ment megint az Ã©lre. Felhorkantottam Ã©s Secar nÃ©ztem lesÃºjtÃ³an. Å• erre csak fejÃ©t dÃ¶ntÃ¶gette, hogy "ne foglalkozzak vele".

- Ezek utÃ¡n mi tÃ¶rtÃ©nt? - kÃ©rdezte folyatÃ¡sra Ã¶sztÃ¶kÃ©lve.

~ Ja... igen! MiutÃ¡n Miriam magÃ¡val vitt, vÃ©gig repÃ¼ltÃ¼nk a tengeren, egyenesen az Agyar-szurdokhoz*. Ott magÃ¡val vitt a fÃ©szkÃ©be, Ã©s be mutatott a pÃ¡rjÃ¡nak, Vektornak*, Aki mÃ¡r Vihar fÃºria*. Å•t ismerkedtem az akkor mÃ©g fiÃ³ka Demonnal. 10 Ã‰vvel kÃ©sÅ‘bb elhagytuk a fÃ©szket Ã©s Agyar-szurdokot, hogy kalandozni indulhassunk. - fejezte be, mire Secar nagy gondolkodÃ¡st sugallÃ³ arccal vÃ¡laszolt.

- Nem ismered a vÃ©letlenÃ¼l, a KÃ¡osz* Ã©s a HamrÃ³nia FÃºria* legendÃ¡jÃ¡t? A hÃ¡rom...

- A hÃ¡rom kÅ‘* Ã©s hÃ¡rom tÃ¶rzs* Ã©s a nagy hÃ¡borÃº tÃ¶rtÃ©netÃ©t a prÃ³fÃ©ciÃ¡val*...?! De hogy is nem, a rÃ©gi otthonomban, Csillag szigeten* nagy ismeretsÃ©gnek Ã¶rvendhet. MiÃ©rt te, csak nem te is? VÃ¡rj... szÃ³val te akkor egy Humanoid vagy?! -

- Humagon...! Ã‰s igen, ismerem, plÃ¡ne, hogy az azÃ³ta sokfelÃ© szakadt tÃ¶rzsek kÃ¶zÃ¼l nÃ¡lunk van az Ã•tvÃ¡ltozÃ¡s kÃ¶ve*. SÅ‘t,

az Ã¶csÃ©m, Partridge emiatt kÃ©pes Ã¡tvÃ¡ltozni. - felelte kissÃ© nagykÃ©pÅ±en. A lÃ¡ny csak meglepve nÃ©zte.

- NÃ¡latok van?! Ã‰s hol van a tÃ¶bbi kÅ‘?!

- Nem tudom... de, nem is lÃ©nyeges. Senki sem tudja hasznÃ¡lni, csak a Scorpionok*. De Å‘ket mÃ¡r rÃ©g nem lÃ¡ttuk. - erre Mirabell csak hatalmasat csapott a tenyerÃ©be.

- Akkor a sors fintora volt, hogy mi Ã-gy nÃ©gyen Ã¶ssze futottunk! Ã‰n Ã©s Mirabell kÃ¼ldetÃ©se nem mÃ¡s, hogy ezt a hÃ¡rom kÃ¶vet, egyesÃ-tsÃ¼k! Veletek megyÃ¼nk Mata-Fury-ra! - jelentette ki ellentmondÃ¡st nem hallani akarÃ³ hangon.

~ Az bajos lesz, mert Ã©n egy ideig, mielÅ‘tt KimÃ©ra nem lettem, a Scorpion tÃ¶rzshÃ¶z tatoztam, mint SecarÃ©khoz a FÃºriÃ¡k. Ã‰s Å‘k rÃ©g megutÃ¡ltÃ©k a Humagonokat Ã©s a Vikingeket. Nem adjÃ¡k oda a MÃ¡gia kÃ¶vÃ©t* a egyik nÃ©pnek sem. ~ szÃ³ltam kÃ¶zbe gyorsan.

- Akkor tisztÃ¡zzuk a helyzetet. NÃ¡lunk, dÃ©lieknÃ©l van az Ã•tvÃ¡tozÃ¡s kÃ¶ve, nÃ¡latok a ScorpionoknÃ¡l a nyugatiaknÃ¡l van a MÃ¡gia kÃ¶ve, az Ã‰szak keletieknÃ©l, vagyis a HibbantiaknÃ¡l van ErÅ‘ kÅ‘... nem? - Mirabell mÃ¡r nyitotta volna a szÃ¡jÃ¡t.

~ Ez nem egÃ©szen pontos. ~ szÃ³lt megint mellettÃ¼nk Demon. ~ Nincs a birtokukbam az ErÅ‘ kÅ‘, rÃ©ges-rÃ©gen elveszett.

~ Ã•gy bÃ-zz valamit az emberekre. ~ mormogtam magamban, Demon pedig bÅ‘sz morgÃ¡sba kezdett.

- Asayega elÃ©g...! Vissza tÃ©rve, ez egy nagyon komoly Ã¼gy, Ã©s csatlakozni szeretnÃ©nk hozzÃ¡, a Humagonok oldalÃ¡tÃ³l az emberek oldalÃ¡ra. Ha benne vagytok. - kÃ©t lÃ¡ny Ã¶ssze nÃ©zett, majd egyet Ã©rtÅ‘en bÃ³lintott.

- De elÅ‘tte talÃ¡ljuk meg Ã¶csÃ©d. UtÃ¡na mehetÃ¼nk Mata-Fury-ra. - fejezte be vÃ©gÃ¼l.

- Rendben, meg ezzel mÃ©g egyeseztetnem kell a bÃ¡tyÃ¡mmal, KalmÃ¡hval, mert ez egy olyan komoly Ã¼gy, hogy nem lehet fÃ©lvÃ¡llrÃ³l venni. - Ã©s pont akkor Ã©rtÃ¼nk a partra. secar elnÃ©zett jobbra, ahol a hajÃ³ Ãºgy 500 mÃ©terre Ã¡llt Ã©rintetlenÃ¼l.

- De mi lesz a kÃ¶vemmel? - nyafogta Mirabell. Demon felkapta a fejÃ©t, majd rÃ¶gtÃ¶n a sekÃ©ly kis tengerbe Ã¡ramlÃ³ folyÃ³hoz rohant valami csillogÃ³ dolgot meglÃ¡tva. Oda sÃ©tÃ¡lva mell egy nem rÃ©g felbontott halat kezdett szaglÃ¡szni.

~ Å•Å‘Ã¶... az valakinek az ebÃ©dje volt... ugye tudsz rÃ³la...? ~ jegyeztem meg kicsit undorodva, mert nem lenne az az isten, hogy Ã©n egy ismeretlen Ã¡llat utÃ¡n egyek egy halbÃ³l. Å• csak a szemÃ©t fogatta a kelletlen megjegyzÃ©sre, majd fÃ©lre tolva a hal maradÃ©kait, elÅ‘ bukkant belÅ‘le egy aprÃ³, maddzagra erÅ‘sÃ-tett zÃ¶ld gyÃ¶ngy.

- ArrÃ³l lenne szÃ³? Valaki kifogta elÅ‘ttetek ezt a tolvaj harcsÃ¡t. - vigyorodott el Secar. Mirabell gyorsan oda lÃ©pett s magÃ¡hoz vette aprÃ³ Ã©kszerÃ©t Ã©s lemosva a folyÃ³ban a koszt rÃ³la megtÃ¶rÃ¶lte, Ã©s vissza rakta a homlokÃ¡ra. - AmÃºgy mire vagy kÃ©pes ezzel? -

kÃ©rdezett rÃ¡ Ã©rdeklÅ‘dve.

~ KÃ©pes meggyÃ³gyÃ-tani vele a fizikai sÃ©rÃ¼lÃ©seket, de az ereje sajnos korlÃ¡tozva van, ezÃ©rt mondjuk egy nagyobb Ã¡llat levÃ¡gott fejÃ©t mÃ¡r nem lenne kÃ©pes vissza rakni. ~ kacsintott rÃ¡m, Ã©n feszengve nÃ©ztem rÃ¡, nem Ã©rtettem mit is akarhat.

- Igen, de betegsÃ©get mÃ¡r nem tudnÃ©k kezelni, viszont szerencse, hogy meg van, mert rossz kÃ©zbe kerÃ¼lve nem kis pusztÃ-tÃ¡sra kÃ©pes.

- Rendben, induljunk a hajÃ³hoz. - Ã©s akkor le esett, mire cÃ©lzott Demon, halkan morogni kezdtem rÃ¡, de Å‘ csak szemÃ©t forgatva indult el, de szÃ¡ja szÃ©lÃ©n egy Ã¡lszent mosoly volt Ã©s tollas farkÃ¡val arcon vÃ¡gott. Megint morogtam, de mÃ¡r messze jÃ¡rt. FelnÃ©ztem Secarral, akit sokat mondÃ³an vigyorgott rÃ¡m, majd Demonra. Mirabell-re nÃ©zve Å‘ ugyan ezt csinÃ¡lta.

- FiÃºk... mindent fÃ©lre Ã©rtenek. - sutyorogta alig hallahatÃ³an, majd nÅ‘vere utÃ¡n szaladt.

_"VÃ¡rjunk csak...! Demon most... flÃ¶rtÃ¶lni prÃ³bÃ¡lt?" _NyÃ-lt tÃ¡gra a szemem Ã©s kapkodtam utÃ¡nuk a lÃ¡baim.

* * *

><p><strong>(Toothless)<strong>

Bentebb Ã©rve a sziget felett, meglÃ¡ttunk pÃ¡r fekete pÃ¡ncÃ©lba Ã¶ltÃ¶zÃ¶tt Humagon-t, akik a lÃ¡nddzÃ¡jikkal felÃ©nk hadonÃ¡szva parancsoltak le minket a fÃ¶ldre. Nagyon nem tetszett nekem ez az egÃ©sz. TÃºlsÃ¡gosan is kezdtÃ¼nk eltÃ©rni a az eredeti tervtÅ‘l. Hablaty otthon mÃ¡r biztos nagyon ki lehetett, Ã©s ezt meg is akartam jegyezni Patrtidge-nak.

Hamarosan megÃ©rkeztÃ¼nk egy arÃ©na szerÅ±, hatalmas Ã©pÃ¼lethez. magasan kÃ¶rbe volt szegÃ©lyezve sÃ¡rkÃ¡ny koponyÃ¡kkal, amitÅ‘l az kis hijjÃ¡n a rosszul lÃ©t kapott el.

- BÃ-rd ki Fogatlan... nem kel sok, hogy itt vÃ©gezzÃ¼nk, utÃ¡na meg sem Ã¡llunk Mata-fury-ig. - prÃ³bÃ¡lt biztatni.

~ Pont ezt akartam tÅ‘led kÃ©rdezni! mennyi idÅ‘ mÃ©g mire oda Ã©rÃ¼nk?! Nagyon aggÃ³dom mÃ¡r HablatyÃ©rt. ~ sutyorogtam.

- Tudom... Ã©n is hidd el. Ã‰s mÃ¡r nem kel sok. A tÃ¶biek mÃ¡r minden bizonnyal kiÃ©rtek ebbÅ‘l a kis sziget csoportbÃ³l, nem sokÃ¡ra utuk repÃ¼lÃ¼nk. Ã‰s utÃ¡na mÃ¡r csak GrÃ¡nit kapu mellett kell elhajÃ³znunk, ami mÃ©g egy nap. UtÃ¡na Ã©rkezÃ¼nk meg. Ã•gÃ©rem. - nyugtatgatott. erre frusztrÃ¡ltan fel sÃ³halytottam.

~ MÃ©rt nem tudsz kÃ¶zelebb lakni? ~ jegyeztem meg kissÃ© idegesen

- Nos... az tÃ©nyleg nem lenne rossz... - vigyorgott rÃ¡m. Abban a pillanatban egy, az Ã©pÃ¼let belsejÃ©be vezetÅ‘ sÃ¶tÃ©t Ã©s tÃ¡gas alagÃºtba akartunk belÃ©pni. Partridge-ot elÅ‘re engedtÃ©k, de nekem az utamat Ã¡lltÃ¡k, mire baljÃ³san morogni kezdtem.

- Te itt maradsz, csak SzilÃ¡nk nagyÃºr Ã©s az Ã•rnyÃ©kos lÃ©phet be! - intett Ã³va az egyik Å‘r Ã©s Partridge-ra nÃ©ztem.

- Menj velÃ¼k, nem fognak bÃ¡ntani. A pÃ¡rbajt kell majd vÃ©gig nÃ©zned. - magyarÃ¡zta Ã©s egy mÃ¡sik folyosÃ³ felÃ© bÃ¶kÃ¶tt a fejÃ©vel. - Arra van a nÃ©zÅ‘ tÃ©r. ~ majd belÃ©pett az Ã©pÃ¼letbe.

~ Partridge! - szÃ³ltam utÃ¡na. ~ Ne merj meghalni... ~ erre szÃ³rakozva felhorkant.

- VÃ¡rd a jelem. - felelte Ã©s eltÅ±nt a sÃ¶tÃ©tsÃ©gben.

Engem egy rÃ¡ccsal a ringtÅ‘l elvÃ¡lasztott nÃ©zÅ‘ tÃ©r felsÅ‘bb soraiba vezettek. Oda bent rengeteg fekete pÃ¡ncÃ©los Humagon Ã¼lt Ã©s ujjongott a mÃ¡r felsorakozott ellenfeleknek. Partridge is Ã©s SzilÃ¡nk is egymÃ¡ssal hÃ¡ttal voltak meghajolva. Majd valamit elmormolva felegyenesedtek Ã©s szembe fordultak a kezdÃ©shez.

MegszÃ³laltak a dobok, Ã©s egy idÅ‘s Humagon kiÃ¡ltÃ¡sÃ¡ra elkezdtek kÃ¶rÃ¶zni. SzilÃ¡nk sokat modndÃ³an vigyorgot, lÃ¡tszott rajta, hogy rÃ©g vÃ¡rhat erre a pÃ¡rbajra. Partridge pedig komoran vÃ¡rta a nyitÃ¡sÃ¡t, ami nem is maradt el sokÃ¡.

SzilÃ¡nk elÃ© lÅ‘tt egy fekete Plazma BombÃ¡t, amit Partridge hÃ¡tra ugorva ki is kerÃ¼lt. A kÃ¶vetkezÅ‘ lÃ¶vÃ©sÃ©re mÃ¡r Å‘ is kilÅ‘tt egy sÃ¶tÃ©t kÃ©k Plazma BombÃ¡t, amik Ã¶ssze Ã¼tkÃ¶zve hatalmasat robbantak Ã©s nagy fÃ©nyjÃ¡tÃ©kot eresztettek szabadjÃ¡ra. megdÃ¶rzsÃ¶ltem a szemem, de mielÅ‘tt teljesen ki tisztulhatott volna a lÃ¡tÃ¡som, a kÃ¶vetkezÅ‘ pÃ¡t megint elvakÃ-tott ezÃ©rt inkÃ¡bb el takartam at arcomat az egyik szÃ¡rnyammal, Ã©s inkÃ¡bb a fÃ¼lemet hegyeztem. Ha meghallom Partrtidge Ã¼vÃ¶ltÃ©sÃ©t Ãºgy is kÃ¶zbe fogok majd avatkozni.

* * *

><p>KÃ¶zel hÃºsz percnyi ilyen robbantgatÃ¡s sorozat utÃ¡n, mÃ¡ra a fÃ¼leim Ã©s a fejem is fÃ¡jni kezdett. De szÃ¡moltam a lÃ¶vÃ©seket, kÃ¶zel jÃ¡rtak mÃ¡r az egy tucathoz, hamarosan vÃ©ge kellet, hogy legyen. KÃ©t acÃ©l ajtÃ³ csapÃ³dÃ¡sÃ¡ra lettem figyelmes. Nem tÃ¶tdve a kÃ¼lsÅ‘ hatÃ¡sokkal oda nÃ©ztem.<p>

SzilÃ¡nk csurom vÃ©resen Ã¡llt alig a lÃ¡bÃ¡n, Partridge-on lÃ¡tszott mÃ¡r, hogy fÃ¡radt, mikor hirtelen SzilÃ¡nk kÃ©t fia lÃ©pett be a ringbe, meg kÃ¶rnyÃ©kezve Partrdige-ot. Indulni akartam mikor Å‘s kitÃ¡rta mind a nÃ©gy szÃ¡rnyt. _VÃ¡rd a jelem. _Mi lehetett volna a jel, ha nem ez. Elfordultam, mire kisvÃ¡rtatva egy hosszan elnyÃºjtott torok tÅ±z hangjÃ¡t kÃ¶vetÅ‘en, egy hatalmas robbanÃ¡st Ã©s Ã¼vÃ¶ltÃ©sr is hallottam. Majd a magas hangtÃ³l elvesztetem az egyensÃºkyom Ã©s elvesztettem az eszmÃ©letem, MÃ©g Ã©reztem, hogy valaki rÃ¡ harap a farkamra Ã©s egy FÃºria alakjÃ¡t kÃ¶rÃ¼l rajzolÃ³ kÃ©k fÃ©nyÅ± alak elvonszol.

* * *

><p>Mire kezdtem magamhoz tÃ©rni, a tenger Ã©s a hajÃ³ szagÃ¡t Ã©reztem meg elÅ‘szÃ¶r. Partridge fÃ¶lÃ©m magasodott mÃ¡r vissza vÃ¡ltozva, Ã©s legugolt mellÃ©m.<p>

- JÃ³l vagy? - kÃ©rdezte halk szavÃºan. Fel tÃ¡pÃ¡szkodtam Ã©s megrÃ¡ztam a fejemet.

~... Mi... mi tÃ¶rtÃ©nt? ~ kezdtem Ã¶ssze szedni magam.

- ElÃ¡julÃ¡t, mikor elsÃ¼lt a Plazma BombÃ¡m. SikerÃ¼lt legyÅ‘znÃ¶m SzilÃ¡nkot Ã©s fiait... plusz van egy megepetÃ©sem is. - erre felkaptam a fejem.

~ GyÅ‘ztÃ©l?! Ã‰s... megÃ¶lted? ~ kÃ©rdeztem lelkesen, de erre csak elkomorodott a tekintete Ã©s fel egyensedett. ~ Mi az..? Mi baj?

- Å•... darabokra robbant... EgyszerÅ±en csak..., nem szoktam ahhoz, hogy sÃ¡rkÃ¡nyt Ã¶ljek... - felelte.

~ Ezzel nincs semmi baj, Partridge. Ha nem Ã©reznÃ©d most rosszul magad emiatt, az lenne a furcsa. ~ prÃ³bÃ¡ltam vidÃ-tani. ~ De... mi az a meglepetÃ©s? ~ erre rÃ¶gtÃ¶n fel lelkeseÃ¼lt.

- Gyere utÃ¡nam! - kiÃ¡ltotta Ã©s kiszaladt a kabinunkbÃ³l. Szaladtam utÃ¡na, Ã©s amint kÃ¶rbe nÃ©ztem a lÃ©legzetem is elÃ¡llt a lÃ¡tvÃ¡nytÃ³l.

- A GrÃ¡nit Kapu. Nem hitted, hogy eljutok idÃ¡ig, igaz? - lÃ©pett mellÃ©m, de Ã©n rÃ¡ se hederÃ-tettem. Az egÃ©sz tÃ¡jat hatalmas grÃ¡nit tÃ¶mbÃ¶k csÃºcsosÃ-tottak. Egy hatalmas poramis alak bontakozott ki mellettÃ¼nk, aminek egyetlen tÃ¶mbje is akkora volt, ha nem nagyobb, mint a hajÃ³, maga. A levegÅ‘ csipÅ‘s volt. A fekete grÃ¡nitot pedig fehÃ©r dÃ©r borÃ-totta.

~ Ã‰n nem hittem, de Hablaty igen..., Å‘ hisz benned. - feleltem elismerÅ‘en, majd dideregni kezdtem. ~ MiÃ©rt van itt ilyen hideg?

- Az itt Ã©lÅ‘ Ã¡llattÃ³l, a neve Hirtelen HalÃ¡l. Egy hatalmas, fehÃ©t sÃ³lyom, ami kÃ©pes havat gerjeszteni, a piramis tetjÃ©n fÃ©szkel. A terÃ¼letÃ©t vÃ©di a betolakodÃ³ hajÃ³ktÃ³l. Ja... Ã©s mÃ©g valami, imÃ¡dja a sÃ¡rkany hÃºst...!

~ MÃ©gis milyen nagy?

- Nagyobb, mint a hajÃ³, nagyjÃ¡bÃ³l, mint a SikoltÃ³ HalÃ¡l, sokkal veszÃ©lyesebb Ã©s gyorsabb. - elmosolyodott. - Holnap ilyenkor mÃ¡r, Mata-fury Ã©lvezhetjÃ¼k a nap sÃ¼tÃ©sÃ©t. - nyÃºjtÃ³zkodott az emlÃ©kre, mire a tÃ¶bbiek is ujjongtak. VÃ©gÃ¼l vissza indult a kabin felÃ©. Elgondolkodva kÃ¶vettem.

~ De jÃ³ lenne, ha nem egy ilyen cÃ©lbÃ³l mennÃ©nk most hozzÃ¡d. - sutyorogtam.

- Egyszer az az alkalom is eljÃ¶n, hiszen valamikor meg kell ÃºjÃ-tani a kÃ©t sziget kÃ¶zti bÃ©ke szerzÅ‘dÃ©st. - vigyorodott el. - Ja..., amÃ-g el nem felejtem. KÃ©szÃ¼lj, hamarosan FÃºria fajok egÃ©sz armadÃ¡jÃ¡val talÃ¡lod szembe maga. - veregette meg a vÃ¡llam. Erre egÃ©sz addig, nem is gondoltam bele, Ã©s pÃ¡r pillanatra fÃ¶ldbe is gyÃ¶kereztem.

* * *

><p><strong>(Runa)<strong>

Magasan a tenger felett szÃ¡lltam, amikor meglÃ¡ttam a barlangom kÃ¶rvonalait lelkesen nagyobb sebessÃ©gre kapcsoltam. Ã‰szre sem

vettem milyen gyorsan oda Ã©rtem. LeszÃ¡lltam az alacsony hegy lÃ¡bÃ¡nÃ¡l elterÃ¼lÅ‘ nÃ¡das domb elÅ‘tt Ã©s lassan inni kezdtem.

FelfelÃ© sÃ©tÃ¡lva a hegyoldalon, mÃ¡r tÃ-z mÃ©terrÅ‘l is Ã©reztem a kristÃ¡lyok kisugÃ¡rzÃ¡sÃ¡t, amitÅ‘l gyorsabbra vettem a tempÃ³t. BelÃ©pve a nem tÃºl szÅ±k bejÃ¡raton egy elterÃ¼lÅ‘, sima falÃº tÃ¡rna fogadott, ami vÃ©gÃ¼lis egy elÅ‘szobÃ¡nak felelt meg. A padlÃ³n mÃ¡r alig lehetett ki venni a lÃ¡bnyomokat, amik arrÃ³l Ã¡rulkodtak, hogy valaki(k), hasznÃ¡lta ezt a barlangot.

Bele szippantva a levegÅ‘be nem Ã©reztem, hogy bÃ¡rki is jÃ¡rt volna itt, az elmÃºlt nagyjÃ¡bÃ³l egy hÃ³napban, mÃ©g az Ã©n szagom is nagyon halvÃ¡ny volt. Beljebb sÃ©tÃ¡lva az alagÃºtban, egy kissebb rÃ©shez Ã©rtem, az bepaszÃ-rozva magam jutottam be a barlang lÃ©nyegÃ©be, a kristÃ¡ly csarnokba. Maga hely hatalmasnak lehett nevezni, csak nem kÃ©tszer akkor lehetett, mint a hibbanti SÃ¡rkÃ¡ny iskola arÃ©na rÃ©sze.

Kissebb Ã©s nagyobb kristÃ¡lyok tarkÃ-tottÃ¡k a fÃ¶ldet, a falat Ã©s a plafont. Egy kristÃ¡ly nagyjÃ¡bÃ³l Ãºgy nÃ©zhetett ki, mint egy Nagy GnÃºvad jÃ©g kristÃ¡lya, csak ez halovÃ¡nyan vilÃ¡gÃ-tott Ã©s kemÃ©nyebb volt.

Alig bÃ-rtam a lelkesedÃ©semmel, kis hilljÃ¡n Partridge nevÃ©t is elkilÃ¡tottam. Gyorsan oda futottama csarnok mÃ¡sik vÃ©gÃ©n lÃ©vÅ‘ sziklÃ¡hoz. KÃ¶nnyedÃ©n arrb toltam, ami alÃ³l kÃ©t pÃ³t fÃ¼l kerÃ¼lt elÅ‘. Az egyiket felkapva, igyekeztem fel csatolni magamra. Mikor sikerÃ¼lt, kicsit fÃ¡jdalmasan felszisszentettem, majd megrÃ¡ztama fejem Ã©s prÃ³bÃ¡ltam mozgatni. "SikerÃ¼lt! " Gondoltam magamban, Ã©s vissza tÃ³ltam a sziklÃ¡t.

Hagytam, hogy a fÃ¼lbe rejtett kis kristÃ¡ly ereje Ã¡tjÃ¡rjon, mikÃ¶zben ki mentem a barlangbÃ³l. A gyomrom mÃ¡r tucadjÃ¡ra kordult meg elÃ©gedetlenÃ¼l, de Ã©rdekelt, minÃ©l elÅ‘bb elakartam jutni Mata-fury-ra. "Ha Partridge rÃ¡m nem, de Ã©n rÃ¡talÃ¡lok!" Majd felrÃ¶ppenve vettem az irÃ¡nyt kelet felÃ©.

* * *

><p><strong>**All comes from my little sister's (Amor Fidem) story: Legend of Gems. Thank you for her to the contribution. Your story is awesome! :D<strong>

12. A cÃ©l elÅ‘tt

(Partridge)

A HajÃ³ Lassan haladt a jÃ©g tÃ¡blÃ¡s vÃ-zben. Sajnos a GrÃ¡nit KapurÃ³l tudni kellett, hogy szinte sarkkÃ¶ri a hÅ‘mÃ©rsÃ©kletek Ã©s terep viszonyok uralkodnak. Nem beszÃ©lve Hirtelen HalÃ¡lrÃ³l. Ez a hajÃ³ mÃ©retÅ± sÃ³lyom mÃ¡r a nÃ©pem ide telepÃ¼lÃ©se elÅ‘tt itt tanyÃ¡zott, vagyis hÃ¡t mondhatni Ã©lt. SikerÃ¼lt megÃ¡llapodni vele, hogyha nem hÃ¡borgatjuk a fÃ©szkÃ©t, akkor Å‘ sem jar a Mata-fury-ra zsÃ¡kmÃ¡nyt ejteni. Ez nagyon Sok ideig Ã•gy is ment, egÃ©szen a szÃ¼leim tÃ¶rzs fÅ‘vÃ© valÃ³ vÃ¡lÃ¡suknak, utolsÃ³ prÃ³bÃ¡jÃ¡ig. A prÃ³bÃ¡juk lÃ©nyege, hogy meg kellett mÃ¡szniuk a GrÃ¡nit Kapu Piramis tornyÃ¡t.

Ã‰rdekes mÃ³don pont apÃ¡m volt az, aki vissza akart volna lÃ©pni, mert a prÃ³ba nem Ã©rte volna meg, hogy magunkra bÅ‘szÃ-tsÃ¼k a Hirtelen HalÃ¡lt, de Anya mÃ¡s volt ilyen szempontbÃ³l, mert egy viking nÅ‘ volt, egy Hibbanti viking Å‘, Ã©s egy Hibbanti sosem lÃ©p vissza. Forrt a vÃ©r az ereiben, amit mÃ©g a Hirtelen HalÃ¡l fagya sem tudott csillapÃ-tani... hehe... nem ... nem ez volt ami... nos... vÃ©gzett vele, hanem... valami valami, majdnem a csÃºcs elÅ‘tt.

Mindannyian kÃ¶rbe Ã¡lltuk a kormÃ¡nyt egy szÃ©les kÃ¶rben. A tÃ¶bbiek engem nÃ©ztek. SÃ³hajtotta egyet, azt szerettÃ©k volna, hogy mesÃ©ljek a Hirtelen HalÃ¡l Ã©s a szÃ¼leim dolgÃ¡rÃ³l.

- Nos ...? - kÃ©rdezte gyengÃ©d szelÃ-den, de kissÃ© sÃ¼rgetve Csillagjel.

- Agyj neki egy pÃ¡r percet. Nem kÃ¶nnyÅ± Ã¶sszeszedni magad egy ilyen tÃ©ma elÅ‘tt. - bÃ¶kte oldalba Ã©s sÃºgta neki Elzar.

- Nem, semmi gond..., elmesÃ©lem. - adtam be a derekam, de amÃºgy sem lett volna jobb megoldÃ¡som, a GrÃ¡nit Kapu miatt Ãºgyis rÃ¡m tÃ¶rtek volna az emlÃ©kek, a tÃ¶bbiek pedig rÃ¡gtÃ¡k volna a fÃ¼lem miatta. MÃ©g egyet sÃ³hajtottam.

"Reminiscences."

(No POV)

- Igyekezz mÃ¡r Szarufan! VÃ©gre eljÃ¶tt a napja! - nÃ³gatta a kelÃ©sÃ©t apÃ¡mnak anyumizgatottsÃ¡gÃ¡ban, Å‘ Ãºgy vÃ¡rta a prÃ³ba nÃ¡pjÃ¡t, mint mÃ¡s a Snoggletugot.

Ã‰desanyÃ¡mnak hosszÃº, vilÃ¡gos barna haja volt, amiben megfigyelhetÅ‘ volt pÃ¡r hÃ³fehÃ©r Å‘sz tincs, fÅ‘leg hidegben Ã©s hÃ³ esÃ©sben, szinte csillogtak, ahogy megtÃ¶rtek rajta a nap sugarai. HajÃ¡t mindig gondosan fÃ©sÃ¼lve hordta, Ã©s puhÃ¡bb volt, mint egy Vihar Furia fiÃ³ka pihÃ©s tollai. Nagyon is magas volt, apÃ¡mnÃ¡l fÃ©l fejjel volt alacsonyabb csak. BÅ‘re is hÃ³fehÃ©r volt, innen a neve is... DÃ©r Doroti. Szemei jÃ©g kristÃ¡ly kÃ©kek voltak, mint a frissen fagyott harmat. Testalkat vÃ©kony, telt, ugyanakkor elsÅ‘re tÃ¶rÃ©kenynek mondhatÃ³.

MÃ¡r rajta volt a hosszÃº ujjÃº, szarvas bÅ‘r dzsekije, afelett pedig a testhez szabott, Jeges Medve bunda kabÃ¡tja. NadrÃ¡gja egy szintÃ©n testhez szabott gyapjÃº nadrÃ¡g. A hosszÃº szÃ¡rÃº, bunda bÃ©lÃ©sÅ±, fekete csizmÃ¡jÃ¡t vette fel bal lÃ¡bÃ¡ra. ApÃ¡m a fejÃ©re hÃºzta a takarÃ³jÃ¡t Ã©s nyÅ±gÃ¶sen morgott.

- Doroti... pirkadat sincs... Hova keljek ilyenkor, mikor mÃ©g a Hajnal FÃºria is alszik ...? - dÃ¶rmÃ¶gte a pÃ¡rnÃ¡jÃ¡ba. Anya fÃ©l lÃ¡bon oda ugrÃ¡lt, majd az Ã¡gyuk fÃ¶lÃ¶tti ablakot kinyitva hagyta, hogy a reggeli szÅ±rÃ¶s levegÅ‘t be hozza egy fuvallat, majd egy gyors rÃ¡ntÃ¡ssal lehÃºzta a takarÃ³t lusta pÃ¡rjÃ¡rÃ³l, a hideg levegÅ‘ telibe kapta az arcÃ¡t, apÃ¡nak tÃ¶bb se kellett, rÃ¶gtÃ¶n kiugrott Ã©s vÃ©kony, kislÃ¡ny sikÃ-tÃ¡st hallatva odÃ©bb ugrott pÃ¡r mÃ©tert az Ã¡gytÃ³l.

- Hogy is mondtad? - mosolygott rÃ¡ anyum vissza fogottan kirÃ-vÃ¡ssal. ApÃ¡m mÃ¡r kevÃ©sbÃ© fogta vissza magÃ¡t, oda ugrott anyum szekrÃ©nyÃ©hez kredencÃ©hez, Ã©s elvette onnan a mÃ¡sik

csizmÃ¡t, amit diadalmasan meglengetett elÅ‘tte. - Na, azt tedd le, most...! - mutatott fÃ©le hatÃ¡rozottan, de apunak ez csak olaj volt a tÅ±zre. Az ablak mÃ¡sik szÃ¡rnyÃ¡hoz ugrott, anya mÃ©g egy utolsÃ³ Ã³vaintÅ‘ a pillantÃ¡st intÃ©zett fÃ©le, de ezt apum fel se vette.

Kinyitva a mÃ¡sik ablak szÃ¡rnyat is, vacogÃ³ lÃ¡bakkal ugyan, de ijesztgetve lÃ³gatta ki a pÃ¡rkÃ¡nyon a lÃ¡bbelit.

- Ne SzÃ³rakozz Szarun...! - Ã¡tugorva az Ã¡gyat prÃ³bÃ¡lta ledÃ¶nteni lÃ¡bairÃ³l, de apÃ¡m simÃ¡n hÃ¡rÃ-tott. - Szarufan! Add mÃ¡r ide a csizmÃ¡mat! - kiÃ¡ltott rÃ¡, de az emlÃ-tett csÃ¡k vigyorogva menekÃ¼lt, mig anyum fÃ©llÃ¡bon, esetlenÃ¼l Ã¼ldÃ¶zte kÃ¶rbe kÃ¶rbe a szobÃ¡jukban. Ez Ã-gy ment csak nem kÃ©t percen Ã¡t, mikor apa elesett, anya pedig a mellkasÃ¡n landolt. ElÃ©gedett nÃ©zett le rÃ¡, vÃ©gÃ¼l a mÃ¡sik is elmosolyodott Ã©s egy puszit nyomot az arcÃ¡ra, majd lekÃ¡szÃ¡lÃ³dtak egymÃ¡srÃ³l. - Megint nem bÃ-rtÃ¡l a magaddal. - porolta le magÃ¡t.

- Mintha te annyira szÃ©pen kÃ©rted volna. - vigyorgott kacÃ©rosan, anyum csak megfogratta szemeit.

- Csak Ã¶ltÃ¶zz Ã¡t. -adta meg vÃ©gsÅ‘ ultimÃ¡tumÃ¡t, majd felvette a mÃ¡sik csizmÃ¡jÃ¡t is Ã©s kisÃ©tÃ¡lt a szobÃ¡bÃ³l.

"Impact Break"

- Akkor vÃ©gÃ¼l is, anyud Ã©s apud olyanok voltak, mint te Ã©s Runa. - szakÃ-tott fÃ©lbe Csillagjel. Erre nem is tudtam mit felelni hirtelen, csak kicsit fÃ©lre dÃ¶ntÃ¶ttem a fejem zavartsÃ¡gomban Ã©s elmosolyodtam.

- Hehe ... nos, mondhatjuk Ã-gy is... - vakartam meg a tarkÃ³m mindig mosolyogva.

- Te akkor hÃ¡ny Ã©ves voltÃ¡l? - szÃ³lalt meg Denis. Ezen kicsit tÃ¶prengtem.

- Ã–t, erre jÃ³l emlÃ©kszem, mert egy Ã©vvel rÃ¡ ismertem meg ValkÃ¡nak.

- Folytasd. - Mondta Wiglaf vissza fogott ugyan, de szokatlan jÃ³ kedvel.

"Contiuned"

MiutÃ¡n Apa is vÃ©gzett az elÅ‘kÃ©szÅ‘leteivel, kÃ¶vette anyumat, a szÃ¡llÃ¡suk bejÃ¡ratÃ¡nÃ¡l sikerÃ¼lt is beÃ©rnie. Apum nem viselt mÃ¡st, csak egy buggyos, fekete nadrÃ¡g, fÃ©m pÃ¡ncÃ©lzattal. A pÃ¡ncÃ©l rÃ©szei sem voltak tÃºlsÃ¡gosan bonyolultak, vÃ¡ll, Ã©s alkarvÃ©dÅ‘k, valamint egy fÃ©m szemcsÃ©s vÃ¡llvÃ©rt Ã¡gyÃ©k kÃ¶tÅ‘t ami melkasÃ¡t, a hasÃ¡t, a hÃ¡tÃ¡t is vÃ©dte a csapÃ¡sok ellen. CsizmÃ¡jÃ¡t bÅ‘r fedte, de belÃ¼lrÃ¶l szintÃ©n fÃ©mmel volt bÃ©lelve.

Anyum furcsÃ¡lva nÃ©zett vÃ©gig rajta, apa Ã©rtetlen pillantÃ¡ssal vÃ¡laszolt

- Mi az? - vette kicsit magÃ¡ra a furcsÃ¡llÃ³ vÃ©gig mÃ©rÃ©st.

- Komolyan fÃ©m pÃ¡ncÃ©lban akarsz jÃ¶nni? Ã‰s kissÃ© hiÃ¡nyos is, nem? - mutatott vÃ©gig apa oldalÃ¡n, ahol mÃ¡r semmi nem vÃ©dte.

- Mi... miÃ©rt? Szeretem az autentikus Ã©s hagyomÃ¡nyos pÃ¡ncÃ©lzatainkat. - prÃ³bÃ¡lt a hosszÃº szavak mÃ¶gÃ© bÃºjni, holott tudta, hogy anyÃ¡nak tÃ¶kÃ©letesen igaza van.

- Te tudod. De ne gyere hozzÃ¡m utÃ¡na sÃrva, hogy megfÃ¡sztÃ¡l. - apa csak egy nyelv kiÃ¶ltÃ©ses grimasszal
vÃ¡laszolt.

"Interruption"

- VÃ¡rj VÃ¡rj VÃ¡rj, de ekkor hol voltatok ti? - szakÃtott fÃ©lbe Elzar, erre csak sÃ³hajtottam egyet.

- A hagyomÃ¡nyaink szerint a prÃ³bÃ¡n rÃ©sztvevÅ‘knek elÅ‘zÅ‘ Ã©jjel el kell bÃºcsÃºzniuk a legkÃ¶zelebbi hozzÃ¡ tartozÃ³ktol ... vagyis tÅ‘lÃ¼nk ... tÅ‘lem, Secar-tÃ³l, KalmÃ¡htÃ³l, HugicÃ¡tÃ³l Ã©s AurÃ³rÃ¡tÃ³l... ez nem is annyira hagyomÃ¡ny, hanem, inkÃ¡bb egy kÃ¶telessÃ©g. NehÃ©z volt, mindannyiunknak, mert sajnos volt rÃ¡ ezelÅ‘tt is pÃ©lda, hogy a prÃ³ba sorÃ¡n valamelyik szÃ¼lÅ‘ nem tÃ©rt vissza Ã©s csonka csalÃ¡d lett. - erre mkndenki bÃºskomor nÃ©masÃ¡gba burkolÃ³zott. - VelÃ¼nk ugyan ez volt. AzelÅ‘tti nap este rengeteg tartÃ³zkodÃ¡s mellett lettÃ¼nk Ãºgyan Ãºgy lefektetve, Ã©s lett elmondva, hogy legyÃ¼nk erÅ‘sek. - Itt neki dÅ‘ltem az Ã¡rbÃ³cnak. - Anya meg ÃgÃ©rte, hogy vissza jÃ¶n... egyenkÃ©nt ... mindannyiunknak ... de ... az a dÃ¶g elragattta! - akkorÃ¡t Ã¼tÃ¶ttem az Ã¡rbÃ³cba, a rajta fel felfÃ¼ggesztett vitorlÃ¡rÃ³l az Ã¶sszes hÃ³ az alsÃ³ fedÃ©lzetre hullt.

Ã‰s szinte mint egy vÃ©gszÃ³ra, a mÃ¶gÃ¶ttunk magaslÃ³ piramus torony belsejÃ©bÅ‘l hangos morajlÃ¡s Ã©s rengÃ©s hallatszÃ³dott ki, majd elÅ‘ zÃºdult belÅ‘le a Hirtelen HakÃ¡l.

Messze tÅ‘lÃ¼nk kÃ¶rÃ¶zni kezdett a halyÃ³, es az egÃ©sz GrÃ¡nit Kapu kÃ¶rÃ¼l. HihetetlenÃ¼l fensÃ©ges lÃ¡tvÃ¡ny, a tollai szinte teljesen hÃ³ fehÃ©rek, kivÃ©tel a szÃ¡rny tollak legvÃ©gei, amik tenger kÃ©kek. Maga mÃ¶gÃ¶tt hullÃ¡mzÃ³ hÃ³ pehely esÅ‘t hÃºzott. A hajÃ³ mÃ©retÃº sÃ³lyom szinte hipnotizÃ¡lÃ³ lÃ¡tvÃ¡ny.

A tenger elkÃ©szÃtÅ‘ sebessÃ©gel elvkezdstt befagyni kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼nk, a hÅ‘mÃ©rsÃ©klet 15 fokkal lett hidegebb, a Hirtelen HalÃ¡l pedig amileny gyorsan jÃ¶tt olyan gyorsan el tÃ¼nt a piramis torony mÃ©lyÃ©n.

- Ezer halÃ¡l fej... mi jÃ¶het mÃ©g?! - rimÃ¡nkodott Denis.

~ MiÃ©rt ment el? ~ kÃ©rdezte Fogatlan.

- Ã“Ã³Ã³ nem ment el, csak figyel... Ã©s vÃ¡r. - selytelmeskedett Wiglaf. - Nem igaz Partridge? - fordult fÃ©lig felÃ©.

- Igen, ugyanis... egyszerÅ±en csak, nem akarja, hogy elmenjÃ¼nk. VadÃ¡szni fog rÃ¡nk. Hamarosan. - pillantottam meg a fÃ¼rkÃ©szÅ‘ kÃ©k tekintetÃ©t a torony sÃ¶tÃ©tjÃ©ben. "Ez lesz a legnehezebb csatÃ¡nk, Mata-fury elÅ‘tt."

* * *

><p><strong>(Secar)<strong>

Mikor reggel fÃ¡radtan, szememet vakarva mentem ki az alsÃ³ fedÃ©lzetre, kÃ³mÃ¡san nÃ©ztem kÃ¶rbe a lÃ¡thatÃ¡ron. RÃ¶gtÃ¶n kinyÃ-lt a csipÃ¡m, mihelyst meglÃ¡ttam a fekete, sziget mÃ©retÅ± fÃ¼st felhÅ‘t, ami szinte nem is felfelÃ© gomolygott, hanem az Ã³ceÃ¡n felszÃ-nÃ©n "Ãºszott". Nem is tudtam elÅ‘szÃ¶r hova tenni, mÃ©g egy hatalmas raj Ãœszkös FÃ¼stlehelllÅ‘k is megforultak fejemeben, de ez azonnal tovaszÃ¡lt, mikor a fÃ¼st kÃ¶peny tetejÃ©n izzÃ¡s szerÅ± villanÃ¡st lÃ¡ttam. "Egy vulkÃ¡n ontja magÃ¡bÃ³l a fÃ¼stÃ¶t." Ã•llapÃ-tottam meg, majd a befutottam a tÃ©rkÃ©pÃ©rt a szobÃ¡mba, ahol Asayga mÃ©g mindig Ã¡talakulva morolt.

Felkaptam a tÃ¡vcsÃ¶vem, egy szextÃ¡nst Ã©s egy nagyobb tÃ¡jleÃ-rÃ³ tÃ©rkÃ©pet. Ã‰s vissza rohantam mÃ¡r a kormÃ¡ny mellÃ©. Kiakasztottam a kormÃ¡ny lapÃ¡tot a az rÃ¶gzÃ-tett Ã¡llÃ¡sbÃ³l Ã©s egy szÃ©les kÃ¶rben prÃ³bÃ¡ltam megkÃ¶zelÃ-tni a szigetet.

Mire elÃ©rtÃ¼nk egy biztosÃ¡gosnak mondhatÃ³ tÃ¡volsÃ¡got, vissza raktam a kormÃ¡ny lapÃ¡tot elÅ‘zÅ‘ Ã¡llÃ¡sba.

- Te mindig ilyen korÃ¡n kelsz? - kÃ©rdezte egy kÃ-vÃ¡ncsi nÅ‘i hang magam mÃ¶gÃ¼l. HÃ¡tra fordulva Mirabell-t pillantottam meg mÃ¡r teljes ruhÃ¡zatÃ¡ban.

- Te miÃ³ta vagy fent? - vÃ¡laszoltam kÃ©rdÃ©ssel a kÃ©rdÃ©sre.

- Le se fekÃ¼dtem. - legyintett, majd Ã¡tvette a kormÃ¡nyt. - Mit gondolsz, ki kormÃ¡nyzott egÃ©sz Ã©jjel? - nÃ©zett Ã¶nelÃ©gÃ¼lten, erre a homlokomra csaptam. - Nem kell megkÃ¶szÃ¶nni. - mondta kÃ¶zÃ¶nbÃ¶sen.

Nem tÃ¶rÅ‘dve mÃ¡r vele kiterÃ-tettem a kormÃ¡ny melletti asztolon a tÃ©rkÃ©pet Ã©s kis tÅ±kkel lerÃ¶gzÃ-tettem a szÃ©lein a szÃ©ltÅ‘l. EzutÃ¡n szextÃ¡nsnak nevezett mÃ¼szerebe nÃ©zve a fÃ¼st kÃ¶penybe burkolÃ³zott, ismeretlen vulkanikus sziget felÃ© irÃ¡nyÃ-tottam a tekintetem.

- Csak tartsd az irÃ¡nyt. - adtam a tenni valÃ³t Mirabell-nek, majd arra lettem figyelmes, hogy valaki rÃ¡ tapos a farkamra. ArrÃ©bb ugorva pÃ¡rat neztem a fÃ¡jdalom okozÃ³jÃ¡ra. - Mi az? - kÃ©rdeztem Ã³vatosan.

- Nem hagytÃ¡l ki egy szÃ³t? - kÃ©rdezte szigorÃºan, de nem tudtam volna megmondani, hogy csak szÃ³rakozik, vagy komolyan pipa, vÃ©gÃ¼l csak sÃ³hajtottam.

- LÃ©gyszives...

- MindjÃ¡rt mÃ¡. - mosolygott rÃ¡m, elfeledve elÅ‘zÅ‘ indulatÃ¡t. Erre megforgattam a szemeim Ã©s vissza nÃ©ztem a mÅ±szerembe. - AmÃºgy, mi az az izÃ©, amibe annyira kukkerÃ¡lsz? - amiÃ³ta csak eljÃ¶ttÃ¼nk arrÃ³l a szigetrÅ‘l, mindig valamilyen szÃ³ fordulattal cukkol azÃ©rt, csak mert volt egy baklÃ¶vÃ©sem.

- Ãšgy hÃ-vjÃ¡k, hogy szextÃ¡ns. - nem vÃ¡laszolt semmit, rosszat sejtettem, ezÃ©rt vissza nÃ©ztem rÃ¡, de Å‘ csak az ajkÃ¡ba harapva nÃ©zett rÃ¡m.

- Bocs, nem Ã©rtettem. Meg ismÃ©telnÃ©d? - kÃ©rdezte komolysÃ¡got

erÅ‘ltetve arcÃ¡ra.

- Sok nÃ©ven ismeretes, de leginkÃ¡bb Ãºgy ismerik, hogy szextÃ¡ncs... - erre elnevette magÃ¡t, de most mÃ¡r felbukkant Damon is, aki FÃºria horkantasokkal szakadt.

- Bocs, megint lemaradtam, Ãºjra elismÃ©telnÃ©d? - kÃ©rte mÃ¡r sokkal lazÃ¡bban. FurcsÃ¡lva Ã©s tanakodva kocogtattam a karmomat a mÅ±szer vekony fÃ©m keretÃ©n. Majd mikor vÃ©gÃ¼l le esett a jÃ³ kedv tÃ¡rgya elvÃ¶rÃ¶sdtem.

- Akkor nem foktod nevetni, mikor ez a neve nincs szerkezet elÃ¡rulja nekÃ¼nk a pontos hol lÃ©tÃ¼nk. - fordultam el tÅ‘lÃ¼k.

- VÃ¡rj, szÃ³val eddig Ãºgy hajÃ³ztunk, hogy azt sem tudtuk merre haladunk? - kÃ©rdezte Damon.

- Nem, egy kÃ©pzeletbeli Ãºtvonalon haladtunk, amit a fejemben Ã¡llapÃ-tottam Ã¶ssze.

- HÃ©! Az mi a vÃ-zben? - mutott oda Mirabell. ElÅ‘szÃ¶r nem is Ã©rdekelt, majd mikor Damon el rugaszkodott Ã©s a megszerzett dolgot a kezembe nyomta mÃ¡r nem tudtam mit csimÃ¡lni.

- Na te nagy tudÃ³s, mi lehet most a kezedben? - elsÅ‘re el akartam hajÃ-tani, de a roncsolÃ³dott szerkezet furcsa alakja fel keltette az Ã©rdeklÅ‘dÃ©sem. KÃ¶zelÃ©bbrÅ‘l megnezve majdnem el ejtettem a sokktÃ³l. - Nos...? Mi vÃ¡rjuk a vÃ¡laszod.

- Ez egy Ãºgynevezett automÃ©l. - fordultam felÃ©jÃ¼k. - Olyasmi, mint egy fÃ©m mÅ±vÃ©gtag, Ã©s ennek a tulajdonosÃ¡t, sajnos jÃ³l ismerem.

- Olyan a szaga, mint egy Ã‰jfÃºrinak. - lÃ©pett kÃ¶zelebb Damon.

- Nem vÃ©letlenÃ¼l. Ezt az automÃ©l fÃ¼let ugyanis, az Ã¶csÃ©m szerelme hordhatta. Aki ezek szerint, azon a szigeten raboskodik. - Mirabell-nek nem is kellett tÃ¶bb, rÃ¶gtÃ¶n a sziget felÃ© fordultunk. ElÅ‘szÃ¶r Ã©rvelni akartam, hogy miÃ©rt ne tegye, de aztÃ¡n rÃ¡jÃ¶ttem, hogy kit akarok Ã¡tverni. KÃ©sz voltam a harcra Ã©s bosszÃºra Bradwellel, az apÃ¡m Ã©rt, a hugomÃ©rt, Ã©s VÃ¡llvÃ©dÃ©rt. Be mentem a kabinba, magamra Ã¶lteni a harci gÃºnyÃ¡m, Ã©s magamhoz venni a kÃ©t VillÃ¡m Agyar kardomat.

Asayega jelent meg elÅ‘ttem, komoly tekintettel nÃ©ztem szemeibe.

- KÃ©sz vagy harcolni Ã©s lerÃ³ni a tartÃ³zÃ¡sod?

- KÃ©sz vagyok vÃ¡llvetve harcolni melletted. - bolintottam, majd vissza mentÃ¼nk a lÃ¡nyokhoz. Mind komoran nÃ©ztÃ¼k a kÃ¶zeledÅ‘ bÃ¶rtÃ¶n szigetet.

"SziklÃ¡s MagÃ¡ny vigyÃ¡zz, jÃ¶n a felmentÅ‘ sereg. Csak kicsit egy kicsit bird ki mÃ©g... Partridge." Hangzott el magamban a vÃ©gszÃ³, a kikÃ¶tÃ©s utÃ¡n.

* * *

><p>"HÃ¡t persze... Mindenki lÃ¡tta a hajÃ³ mÃ©retÅ± madarat, csak Fogatlan nem... Fogatlan, Å‘ akkor Ã©pp mÃ¡sfele nÃ©zett." Morogtam

magamban, mikÃ¶zben a GrÃ¡nit Kapu jeges piramis tornyÃ¡t mÃ¡sztam meg a magasban. Pont a jeget tÃ¶rtÃ¼k a hajÃ³ kÃ¶rÃ¼l, mikor a Hirtelen HalÃ¡l elÅ‘ bukkant Ã©s Ã©sz veszejtÅ‘ sebessÃ©ggel elragatta Fogatlant. "Partridge." Hallottam Secar hangjÃ¡t a fejemben.<p>

- BÃ¡tyÃ¡m... - torpantam meg, majd Mata-fury felÃ© nÃ©ztem. - KÃ¶zel jÃ¡rok. - sÃ³halytottam, majd folytattam a mÃ¡szÃ¡st.

* * *

><p><strong>(Toothless)<strong>

AmÃ-g a Hirtelen HalÃ¡l bÅ‘szen kaparta a havat a torony csÃºcsÃ¡n, Ã©n addig elbÃºjtam egy kisebb bucka mÃ¶gÃ©.

Mikor elragadott elsÅ‘nek azt sem tudtam mi tÃ¶rtÃ©nt. A toronyhoz Ã©rve sikerÃ¼lt ki szabadÃ-tanom a fejem bele haraptam a lÃ¡bÃ¡ba. Nem is hittem volna, hogy a vastag kÃ¼lsÅ‘ toll rÃ©teget sikerÃ¼l majd Ã¡thatolni. Vissza kellett jutnom a hajÃ³ra, de amig ez tÃºl mÃ©retezett EgerÃ©sz Ã–jv itt vadÃ¡szik rÃ¡m, aligha fog menni segÃ-tsÃ©g nÃ©lkÃ¼l.

Ã“vatosan ki kukkantottam a rÃ¶gtÃ¶nzÃ¶tt menedÃ©k mÃ¶gÃ¼l, mikor egy kÃ©z kapta el fejem Ã©s vissza rÃ¡ntott. Tekintetem magÃ¡hoz irÃ¡nyÃ-tva prÃ³bÃ¡lt csitÃ-tgatni, vÃ©gÃ¼l le rÃ¡ztam magamrÃ³l.

- SzÃ©p kis bajba kevertÃ©l minket megint. - jegyezte meg Partridge, amire nem is tudtam hirtelen vÃ¡laszolni, mert rÃ¶gtÃ¶n egy mÃ¡sik kis fedett buckÃ¡ba kellett sietnÃ¼nk.

~ Ã‰s... hogy jutunk le innen? ~ sÃ¼rgettem.

- HÃ¡t, azt mÃ©g nem tudom. - nÃ©zett vissza a madÃ¡r felÃ©.

~ MI?! ~ fakadtam ki vissza fogva.

- MÃ©g nem tudom... - csitÃ-tott megint. - De gondolkozom rajta.

~ FelmÃ¡sztÃ¡l egy bÃ¶szme nagy jÃ©ghegy Ã©s nem tudod hogy jÃ¶ssz le? - hitetlenkedtem.

- MÃ©g egy ilyen hÃ¡lÃ¡tlan beszÃ³lÃ¡s Ã©s... - erre csitÃ-tani prÃ³bÃ¡lva kapadosztam elÅ‘tte a mancsommal. - NÃ©zd, ha inkÃ¡bb egyedÃ¼l prÃ³bÃ¡lkoznÃ¡l, meg lehet oldani.

~ Cssst! JÃ³l van mÃ¡r! ~ vettem vissza a hangerejÃ©bÅ‘l. ~ Ã‰s... mi van nÃ¡lad? ~ remÃ©nykedtem, hogy nem a puszta karmaibÃ³l jÃ¶tt fel ide, mire csak egy bÃ¡rgyÃº vigyorral hÃºzott elÅ‘ egy tÃ¶rt. - Remek, jÃ³ lesz neki fogpszikÃ¡lÃ³nak ha meg evett. - forgattam meg a szemeimet.

- Figyelj, aki egy akkora mÃ¡gus, mint Ã©n, egy jÃ³ kÃ©ssel csodÃ¡kra kÃ©pes. - kezdte forgatni az fegyvert az ujjai kÃ¶zÃ¶tt, mire az ki esett a fogÃ¡sÃ¡bÃ³l bele Ã¡llva bucka jeges tetejÃ©be az recsegve adta meg magÃ¡t.

Komoran pillÃ¡ntottam Partridge-ra, akinek nem volt ideje szabadkozni, mert a madÃ¡r rÃ¶gtÃ¶n fel figyelt rÃ¡nk. Partrodge hÃºzott magÃ¡val es futÃ¡snak eredtÃ¼nk a jÃ©ghegy csÃºcsa felÃ©.

~ Vissza kell repÃ¼lnÃ¼nk!

- Rossz Ã¶tlet, sajnos a helyzeti elÅ‘ny nÃ¡la van. - ezt kissÃ© magamra vettem.

~ Ezt mÃ©gis hogy Ã©rted? ~ nÃ©ztem rÃ¡.

- Gyorsabban repÃ¼l, mint mi. Elkellene tÃ¼nnÃ¼nk a szeme elÅ‘l. Csak...

~ Be ne merd fejezni! ~ "ha most a szÃ-nemre fog utalni Ã©n..."

- Ã‰jfÃºriÃ¡nak lenni havas kÃ¶zegben nem Ã©pp a legelÅ‘ny...

~ Csak mond mÃ¡r, hogy mit csinÃ¡ljunk! ~ igedesÃ-tett a felesleges locsogÃ¡sa a nyilvÃ¡nvalÃ³rol.

- SzÅ±k helyre kell csalnunk. - felelte rÃ¶viden.

Abban a pillanatban elÃ©rtÃ¼k a jÃ©ghegy szÃ©lÃ©t, meg akartam Ã¡llni, de Partridge hÃ¡tra fordulva nem lÃ¡tta meg a fÃ©kezÃ©sem Ã©s belÃ©m Ã¼tkÃ¶zve mid ketten zuhanni kezdtÃ¼nk. PÃ¡r mÃ¡sodperc mÃºlva kapcsolat Ã©s felÃ¼gyeskedte magÃ¡t a hÃ¡tamra, elÅ‘re tekintve nagyjÃ¡bÃ³l rÃ¡jÃ¶ttem mit akarhat.

Hason csÃºszva Ã©rtÃ¼k el lejtÅ‘ ajjÃ¡t, ahonnan pÃ¡r huppanÃ¡st kÃ¶vetÅ‘en, mint a pingvin csÃºsztam lefelÃ© a dimbes domdos lejtÅ‘ oldalÃ¡n.

- Azt hiszem lerÃ¡ztuk! - a kijelentÃ©se vÃ©gÃ©re egy hatalmas oszlopnak Ã¼tkÃ¶zve be is Ã©rt minket.

~ Nem hinnÃ©m! ~ feleltem szemre hanyÃ³n, mire veszÃ©lyesen kÃ¶zel kerÃ¼ltÃ¼nk hozzÃ¡. KÃ©szÃ¼lt felnyÃ¡rsalni minket a tÃ¶rcsÃ©vel. - Fejet le! - kiÃ¡ltottam el magam.

ElÃ©g gyorsnak bizonyulva sikerÃ¼lt Ã¡t csusszannunk a lÃ¡bai kÃ¶zt. Nagyobb sebessÃ©get elÃ©rve igyekeztÃ¼nk a hatalmas boltÃ-veket kikerÃ¼lni, amik szegÃ©lyeztÃ©k a lelytÅ‘t. Egy kisebb kiemelkedÃ©shez Ã©rve felemelkedtÃ¼nk, a Hirtelen HalÃ¡l pedig pont akkor suhant el alatunk.

Vissza Ã©rve a fÃ¶ldre a madÃ¡r elÅ‘ttÃ¼nk pÃ¡r tÃ-z mÃ©terre szÃ¡llt le.

- Itt jobbra! - oldara dÃ¶ntve magÃ¡t egy tÃ¡rna nem tÃºl szÃ©les bejÃ¡rata felÃ© manÅ‘verezett minket. Azon Ã¡t belÃ©ptÃ¼nk a hatalmas Ã©pÃ-tmÃ©ny belsejÃ©be, mÃ©g nÃ©hÃ¡ny mÃ©ter siklÃ¡s utÃ¡n sikerÃ¼lt lefÃ©keznÃ¼nk egy Ãºjabb lejtÅ‘ elÅ‘tt. MegkÃ¶nnyebÃ¼lve felsÃ³hajtottunk, mire a Hirtelen HalÃ¡l Ã¡ttÃ¶rte a jÃ©gfalat, Ã©s a remegÃ©stÅ‘l mi is leszÃ©nkÃ¡ztunk.

Ãšjabb zÃ¶kkennÅ‘s Ã©rkezÃ©s utÃ¡n felgyorsultunk Ã©s egy szakadÃ©kon Ã¡tugratva mÃ¡r a hatalmas madÃ¡r kÃ©tlÃ¡bon futva Ã¼ldÃ¶zÃ¶tt minket. Partridge meglÃ¡tott pÃ¡r szÃ¼kkebb kijÃ¡ratot, a tÃ¶rt a jeges fÃ¶ldbe szÃºrta es egy teljes kÃ¶rt letÃ©ve a helyes irÃ¡nyba fordultunk.

A szÅ±k csarnokot tartÃ³ oszlopokat a Hirtelen HalÃ¡l a szÃ¡rnyaival

kapÃ¡lÃ³zva Ã¶ssze dÃ¶ltÃ¶tte Ã©s ezzel egy belsÅ‘ remegÃ©st idÃ©zett elÅ‘. A platfonrÃ³l egyre nagyobb szikla tÃ¶rmelÃ©kek zuhantak a nyakunkra, hamarosan maga alÃ¡ temetve Ã¼ldÃ¶zÅ‘nket, mi oedig egy boltÃ-v alattmÃ¡t slusszanva kirobbantunk az Ã©pÃ¼letbÅ‘l.

Alattunk a jÃ©gbe fagyott KimÃ©ra felÃ© Zhuhantunk, de mÃ©g idÅ‘ben sikerÃ¼lt kitÃ¡rnom a szÃ¡rnyaim, Ã©s lefekszve egy hatalmas puffanÃ¡ssal Ã©rtÃ¼nk fÃ¶ldet a fedÃ©lzeten. A lezÃºdulÃ³ szikla megtÃ¶rte elÅ‘ttÃ¼nk a jeget, ezÃ¡ltal szabaddÃ¡ tÃ©ve az utat a cÃ©lunk felÃ©. A tÃ¶bbiek ujjongtak, Ã©n Ã©s Partridge, a mÃ¡r tÃ¡volrÃ³l is jÃ³l kikÃ¶rvonalazÃ³dÃ³ sziget felÃ© nÃ©ztÃ¼nk.

Az ujjongÃ¡s hamarosan alÃ¡bb hagyott, Ã©s mindenki Partridge kÃ¶rÃ© gyÅ±lt.

- Nos srÃ¡cok... megcsinÃ¡ltuk. Haza Ã©rtÃ¼nk. Mata-fury mÃ¡r csak pÃ¡r mÃ©rfÃ¶ldnyire van. - mindenki boldogan kezdett neki a csevegÃ©snek, hogy mit fog csinÃ¡lni, mikor a szigetre teszi a lÃ¡bÃ¡t. De Ã©n mÃ©gis inkÃ¡bb azon gondolkodtam, hogy hamarosan vissza tÃ©rhetek Hibbantra, kezemben a gyÃ³gyszerrel, Habaltyhoz.

* * *

><p><strong>(Asayega)<strong>

A sziget teljes bÃ¶rtÃ¶n rÃ©szlegÃ©t Ã¡t kutatva sem talÃ¡ltunk egy Ã¡rva lelket sem. Secar szerint Bradwell rajta Ã¼tÃ©sÃ©nek Ã©jszakÃ¡jÃ¡t kÃ¶vetÅ‘ napokban teljesen megszÃ¼nt a kapcsolatuk ezzel a Humagon bÃ¶rtÃ¶n szigettel.

A legalsÃ³ szekciÃ³ban volt egy cella, ahol Damon intezÃ-ven Ã©rzett egy Ã‰jfÃºria szagÃ¡t, aki nem rÃ©g volt ott, ezzel arra kÃ¶vetkeztettÃ¼nk, hogy Runa bizonyÃ¡ra megszÃ¶kÃ¶tt.

Vissza terve a hajÃ³hoz. Mirabell Ã©s Secar a kormÃ¡nynÃ¡l beszÃ©lgettek. Nem tudom miÃ©rt, de kezstem Ãºgy hinni, hogy kettejÃ¼k kÃ¶zt kezs kialakulni egy fajta, komolyabb Ã©rzelmi szÃ¡l.

Ã‰n az alsÃ³ fedÃ©lzeten pihentem a lemenÅ‘ nap fÃ©nyÃ©ben, mikor Damon Ã¼lt le mellÃ©m nem messzel.

~ SzÃ³val... ez a te Ã©leted? ~ kÃ©rdezte furcsa, lÃ¡gy hangsÃºllyal. ElÅ‘szÃ¶r nem is tudtam mit akar, de eszembe jutott a tegnapi, szÃ³val bele mentem a jÃ¡tÃ©kba.

~ Hehe... hÃ¡t, igen. Nem vagyok szÃ¡raz fÃ¶ldre valÃ³. - mosolyogtam rÃ¡. ~ Ã‰s te? InkÃ¡bb a tenger, vagy a part? - nÃ©gy lÃ¡bÃ¡ra ledÅ‘lt egyenes tartÃ¡ssal.

~ A levegÅ‘t szeretem, a repÃ¼lÃ©st. Mindig arrÃ³l Ã¡lmodoztunk Mirabell-el, hogy bejÃ¡rjuk a vilÃ¡got. ~ felelte Ã¶szinte tekintettel. ~ Csak sajnos a sors mÃ¡t utat Ã-tÃ©lt...

~ Fel kellett adnod az Ã¡lmodat?

~ Mondhatni. A kÃ¶vek keresÃ©se nagyon nagy feladat, nem szÃ³rakozÃ¡s. ~ valamiÃ©rt, teljesen egyÃ¼tt Ã©reztem vele.

* * *

><p><strong>(Secar)<strong>

Ã•t engedtem Mirabell-nek a kormÃ¡nyt.

- BejÃ¡rtam a Humagon sziget vilÃ¡got, lÃ¡ttam amit mÃ©g senki mÃ¡s, de semmi, semmi sem foghatÃ³, a nyÃ-lt tengerhez. - folytsttuk a beszÃ©lgetÃ©st az Ã¡lmainkrÃ³l.

- VilÃ¡g Ã©letben erre vÃ¡gytÃ¡l? - kÃ©rdezte Ã©rdeklÅ‘dve.

- Nem Ã©ppen. Fiatal fejjel, a kÃ©t fiÃº testvÃ©remmel azon Ã¡lmodoztunk, hogy apÃ¡nk mellett fogunk a harcolni. VÃ¡llvetve vÃ©dve Mata-furyt. - emlekeztem vissza. - De... Ahogy mÃºltak az Ã©vek, mÃ¡s lett az Ã©letÃ¼nk, fÅ‘leg mostansÃ¡g. KalmÃ¡hbÃ³l tÃ¶rzsfÅ‘ lett, mindig elfoglalt. Partridge kimÃ©ra, sÃ¡rkÃ¡ny kÃ¼ldetÃ©sekre jÃ¡r bÃ¡rmelyik tesvÃ©r szigetre Ã©s minden idejÃ©t RunÃ¡val szereti tÃ¶lteni. Ã‰n meg... nos hÃ¡t... engem meg magÃ¡ba szippantott a sÃ¡rkÃ¡ny tudomÃ¡nyok Ã©s Å‘si technolÃ³giÃ¡k vilÃ¡ga, mint maga Ancaria, vagy mint a GrÃ¡nit Kapu. De FÃºriÃ¡k az elsÅ‘ szÃ¡mÃº kedvenceim.

- Ã‰s mi,lett ez utÃ¡n?

- Amikor a barÃ¡tainkkal Karda-furyban voltunk, meg lÃ¡ttam valamit, ami onnantÃ³l kezdve elkÃ¶vetett az utamon.

- Ki vagy mi volt az?

- Egy VÃ-z FÃºria lÃ¡ny, a neve SÃ¶tÃ©t Ã‰den, aki vÃ©gÃ¼l is, a konvergenciÃ¡m lett.

- Ã‰s mi lett vele? - tette fel a kÃ©rdÃ©st Ã³vatosan.

- Nos, egy nap egy hajÃ³ futott be a kikÃ¶tÅ‘ be, rajta SÃ¶tÃ©t Ã‰den jÃ¶vÅ‘je. - itt nyeltem egyet. - Elment megkeresnimazzal a hajÃ³val az Ã©des anyjÃ¡t. Ebben a pillanatban egy sÃ¡rkÃ¡ny alakjÃ¡t lÃ¡ttam felÃ©nk kÃ¶zeledni, egy Ã‰jfÃºria alakjÃ¡t.

Mivel mÃ¡r erÅ‘s fÃ©lhomÃ¡ly uralkodott, nehezen rudtam csakmkimvenni az alsÃ³ fedÃ©lzetre Ã©rkezettet. Asayega Ã©s Damon rÃ¶gtÃ¶n vÃ©dekezÅ‘ Ã¡llÃ¡st vettek fel. Az ismeretlen Ã‰jfÃºria ki egyenesdett, de mikor meglÃ¡ttam a furcsa szÃ-nÅ±, kristÃ¡ly zÃ¶ld szemeket le esettel az Ã¡llam.

Leugrottam a kormÃ¡ny mellÅ‘l a kÃ©t barÃ¡tom elÃ©. Ã‰s az mÃ¡r szÃ¡momra nenems annyira ismertlen szemeibe nÃ©ztem. JÃ³cskÃ¡n alul volt tÃ¡plÃ¡lva, de ettÅ‘l Å‘ biztosan Ã¡llt lÃ¡bain. Szemeiben pedig hirtelen a megkÃ¶nnyebbÃ¼lÃ©s volt lÃ¡thatÃ³.

~ JÃ³ Ãºjra lÃ¡tni, Secar. ~ kezdte a beszÃ©lgetÃ©st. ~ Nem lÃ¡ttad vÃ©letlenÃ¼l, az Partridge-ot, nem talÃ¡ltam sehol. - lÃ©pett kÃ¶zelebb pÃ¡r lÃ©pÃ©st.

- Ami azt illeti, mi is Å‘t keressÃ¼k... - mosolygtam rÃ¡. -... Runa.

13. KÃ©t lÃ©pÃ©s elÅ‘re, egy hÃ¡tra

(No Pov)

Messze hagyva a SziklÃ¡s MagÃ¡nyt, az Ã¶t fÅ‘vÃ© duzzadt tÃ¡rsasÃ¡g szÃ¡mÃ¡ra lassan Ã©s vontatottan telt az idÅ‘ a kicsiny cirkÃ¡lÃ³n. Sem az emberek, sem a sÃ¡rkÃ¡nyok nem talÃ¡ltak kÃ¶zÃ¶s mÃ³dot az unalom elÅ±zÃ©sÃ©re a fedÃ©lzeten. BÃ¡r ahogy lÃ¡tszott Runa Ã©s Damon egÃ©sz jÃ³l el beszÃ©lgettek, mÃ©g Mirabell Ã©s Asayega figyelmÃ©t is lekÃ¶tÃ¶tte, ahogy a fegyver kovÃ¡csolÃ¡s Ã©s a gyÃ³gyÃ-tÃ¡s kÃ©t merÅ‘ben kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ tÃ©mÃ¡jÃ¡t tÃ¡rgyaljÃ¡k. EgyedÃ¼l Secar figyelme lankadt egyre csak, a kÃ©k tenger folyamatos pÃ¡sztÃ¡zÃ¡sÃ¡tÃ³l. "EnnÃ©l mÃ©g a fafaragÃ¡s Ã©s a hÃ-mzÃ©s is Ã©rdekesebb lenne... utÃ¡lom, ha terepen kell dolgozni..." morgoldÃ³tt magÃ¡ban Ã©s az eddig 5 Ã³rÃ¡ban tartott kezÃ©t lazÃ¡n megfeszÃ-tve pÃ¡r fokkal balra kanyarÃ-totta a hajÃ³t. KÃ©t perdÃ¼let utÃ¡n ugyan abba az Ã¡llÃ¡sba tudta kezÃ©t a kormÃ¡nyon, amin ez elÅ‘tt is volt.

Mirabell eddig fÃ©l tenyÃ©rrel tÃ¡maszkodott a hajÃ³ korlÃ¡tnak megÃ©rezte az irÃ¡ny vÃ¡ltÃ¡st. VÃ¡lla fÃ¶lÃ¶tt Ã¡tnÃ©zve Secarra pillantott, ki mÃ©g mindig monoton tekintettel nÃ©zett a tÃ¡volba. Egyetlen intÃ©ssel meg kÃ¶szÃ¶nte Asayeganak a tÃ¡rsalgÃ¡st Ã©s a kormÃ¡nyzÃ³ fele sÃ©tÃ¡lt. KÃ¶rmeit egyszer vÃ©gig kopogtatva a korlÃ¡ton kÃ¶nnyedÃ©n fel lÃ©pdelt a lÃ©pcsÅ‘n. Secar fÃ©l szemÃ©vel rÃ¡ pillantott, sÃ³hajtott egy halkat Ã©s kÃ¶zben fÃ©lre fÃºjta egy szemÃ©be lÃ³gÃ³ tincsÃ©t.

-MondtÃ¡k mÃ¡r neked, hogy milyen lÃ¡tvÃ¡nyosan tudsz unatkozni? - kÃ©rdezte Mirabell lazÃ¡n rÃ¡Ã¼lve a korlÃ¡tra. - Vagy csak nem tetszik a tÃ¡rsasÃ¡g? - hangzott a vÃ¡lasz elÅ‘re tudÃ³ vicc, mert kÃ¶zben szÃ¡jat elhÃºzva mosolygott egy arcÃ¡ba lÃ³gÃ³ bordÃ³ vÃ¶rÃ¶s tincs mÃ¶gÃ¶tt.

-SzÃ³ nincs ilyesmirÅ‘l, csak... a hajÃ³zÃ¡s sosem volt a kedvenc rÃ©sze egy kÃ¼ldetÃ©snek.- tartotta vÃ©gig rajta tekintetÃ©t.- MiÃ©rt? Ne mondd, hogy te Ã©lvezed az Ã¡llandÃ³ fel alÃ¡ ringatÃ³zÃ¡st Ã©s a sÃ³s levegÅ‘t?- fordÃ-totta kÃ¶rbe fejÃ©t, jelkÃ©pesen is bemutatva beszÃ©lgetÅ‘ partnerÃ©nek a tÃ¡jat. Mirabell csak halkan felnevetett.

-Tegnap este mÃ©g arrÃ³l mesÃ©ltÃ©l, hogy mennyire szereted, Ã©s hogy semmi sem foghatÃ³ a nyÃ-lt tenger lÃ¡tvÃ¡nyÃ¡hoz.

-JÃ³... De az tegnap volt.- kocogtatta meg zavarÃ¡ban kÃ¶rmeit pÃ¡rszor a fa kormÃ¡ny fogantyÃºjÃ¡n.

-Csak azt ne mondd, hogy egy nap alatt ilyen "gyÃ¶keresen" megvÃ¡ltozott a vÃ©lemÃ©nyed.- imitÃ¡lt idÃ©zÅ‘ jelet mind kÃ©t kezÃ©vel.

-Nem... Persze, hogy nem... Csak, ma nincs kedvem az emlÃ©kekhez.- meredt vissza maga elÃ©. Mirabell megÃ©rezte, hogy valami nem stimmel, Ã©s jobb kedvre akarta derÃ-teni barÃ¡tjÃ¡t. Ahogy arcÃ¡t vakarta meg egy kicsit, tekintete egy pillanatra tenyerÃ©re terelÅ‘dÃ¶tt Ã©s eszÃ©be jutott egy problÃ©ma megoldÃ¡sÃ¡ra talÃ¡n eddigi legkÃ©ptelenebb Ã¶tlete.

-HÃ© Sez'. - szÃ³lÃ-totta meg egy szÃ¡mÃ¡ra is furcsa beceneven. Secar elsÅ‘sre meglepÅ‘dÃ¶tt a szokatlan szÃ³lÃ-tÃ¡son, amit csak hamar tÃ©vesen cukkolÃ¡snak vett.

-Igen Mira? - csinÃ¡lt most Å‘ macska kÃ¶rmÃ¶t, persze csak fÃ©l kÃ©zzel. Mirabellnek azonban fÃ¼le botja sem rezdÃ¼lt a gÃºnyolÃ³dÃ¡snak szÃ¡nt gesztuson, csak mosolyogva fÃ©lre fÃºjta az arcÃ¡ba lÃ³gÃ³ hosszÃº tincsÃ©t Ã©s oda sÃ©tÃ¡lt Secar mellÃ©.

-Mit szÃ³lnÃ¡l, ha jÃ³solnÃ©k neked? - tette bal kezÃ©t csÃ-pÅ‘jÃ©re, amit kicsit meg is dÃ¶ntÃ¶tt. Secar-nak furcsa volt az ajÃ¡nlat, de vÃ¡lasz helyett csak vÃ¡llat vont.- Rendben, akkor kÃ©rem a bal tenyered.- kis habozÃ¡s utÃ¡n Ã¡t nyÃºjtotta, bÃ¡r Ã-gy jobb kezÃ©vel valamivel erÅ‘sebben kellett markolnia a kormÃ¡nyt.

Ahogy Mirabell szemÃ¼gyre vette, meg lepte, hogy mennyire jÃ³l kivehetÅ‘ek rajta a szokÃ¡sosnak mondhatÃ³ tenyÃ©r csÃ-kok. Nem azÃ©rt, mert azt hitte, hogy Secarnak nincs olyan, csak azt hitte, hogy nem fognak lÃ¡tszani annyira a fÃ©l sÃ¡rkÃ¡ny lÃ©t miatt. Ahogy ujjbegyÃ©vel vÃ©gig simÃ-totta, egÃ©sz puhÃ¡nak talÃ¡lta, valamint nedvesnek is, valÃ³szÃ-nÅ±leg izzadt volt, amitÅ‘l kicsit borsÃ³dzott is Mirabell hÃ¡ta.

Mata-furyn kÃ©t fÃ©le ember lÃ©tezik. Az egyik, aki a tudomÃ¡nynak Ã©s tÃ©nyeknek Ã©l, mÃ-g mÃ¡sok a varÃ¡zslatokra eskÃ¼dtek. Nem sok volt az olyan, aki az okkult tudomÃ¡nyoknak lett volna Ã©ltÃ¶rÅ‘je, kivÃ¡ltkÃ©pp Secar nem, pont ezÃ©rt is volt szokatlan Mirabell mozdulatai, ahogy tenyerÃ©t vizsgÃ¡lja.

Az ifjÃº jÃ³s tehetsÃ©g mutatÃ³ Ã©s kÃ¶zÃ©psÅ‘ ujja lassan csÃºszott vÃ©gig Secar tenyerÃ©nek miden egyes vÃ¶lgyÃ©nek vonulatÃ¡n, mÃ-g mÃ¡sik kezÃ©vel gondosan alÃ¡ tÃ¡masztotta azt, kÃ¶zben szemeit lehunyta Ã©s nÃ©ha titokzatosan hÃ¼mmÃ¶gÃ¶tt.

-Å•Å‘Ã¶... Igen.- csinÃ¡lt Ãºgy, mint aki talÃ¡lt valamit.- Ha folytatod meg kezdett utad- vÃ¡ltott sejtelmes hangsÃºlyra.- Lent talÃ¡lod magad... lent a hullÃ¡m aljÃ¡n.- a mondat vÃ©gÃ©re a hajÃ³ orra Ã©s utÃ¡na vele egyÃ¼tt a fara is huppant egy nagyot. AsayegÃ¡Ã©k meglepÅ‘dve kiÃ¡ltottak egyet. Secar is erÅ‘sebben markolta meg jobb kezÃ©vel a kormÃ¡nyt Ã©s kicsit ingerÃ¼lten igyekezett vissza Ã¡llÃ-tani azt a jÃ³ Ã¡llÃ¡sba.

Mirabell azonban lazÃ¡n megtartotta egyensÃºlyÃ¡t Ãºgy, hogy kÃ¶zben mÃ©g Secar kezÃ©t is tudta kÃ¶nnyedÃ©n szorÃ-tani. Ahogy a hajÃ³ ismÃ©t zÃ¶kkenÅ‘ mentesen haladt tovÃ¡bb. A fiÃº intett tÃ¡rsÃ¡nak, hogy hÃºzzon egyet az orrvitorla kÃ¶telein.

-Folytathatom?- kÃ©rdezte Mirabell tettetett tÃ¼relmetlensÃ©ggel.

-Nem kÃ©rtem, hogy tartsunk szÃ¼netet.- Ã©rlelÅ‘dÃ¶tt Secar mÃ¡r viszonylag higgadtan. A lÃ¡ny csak fÃºjtatott egyet Ã©s tovÃ¡bb alakÃ-totta magÃ¡t.

-LÃ¡tom... lÃ¡tom... lÃ¡tom- hangsÃºlyozta Ã©s szemei fent akadtak egy pillanatra. - a fÃ¡jdalmat,- hÃºzott ki lazÃ¡n egy pikkelyt Secar tenyerÃ©bÅ‘l, aki fel jajdulva Ã©s sziszegve vissza rÃ¡ntotta azt.- a haragot.- bal lÃ¡bÃ¡val a kormÃ¡ny egyik lentebb lÃ©vÅ‘ fogantyÃºjÃ¡ra taposott Ã©s ki billentette azt a helyzetÃ©bÅ‘l Ã©s a hajÃ³ balra fordulva egy zÃ¡tonynak sÃºrlÃ³dott.

-MegÅ‘rÃ¼ltÃ©l?! - kÃ©rdezte megilletÅ‘dve, Ã©s azonnal vissza rÃ¡ntotta a kormÃ¡nyt, majd mikor sikerÃ¼lt Ãºjra egyenesbe hoznia a hajÃ³t minden tanultat felrÃºgva ott hagyta a kormÃ¡nyt Ã©s a

korlÃ¡thoz rohanva a hajÃ³ oldalÃ¡t vizslatta.- Most nÃ©zd meg! LejÃ¶tt a dukkÃ³zÃ¡s, ez nem csak egy kis karcolÃ¡s!- mutatott vÃ©gig a sÃ©rÃ¼lt felÃ¼leten, de amint megint imbojogni kezdtek vissza rohant.

-Ã‰s a tagadÃ¡st.- tette karba kezeit Mirabell.

-Ez nem is jÃ¶vendÃ¶lÃ©s, csak azt mondod ami tÃ¶rtÃ©nik Ã©pp!- jelentette ki kissÃ© fennhangon.

-Most? A legfontosabb mindig a most. - mondta nyugodtan Ã©s vissza Ã¼lt a korlÃ¡tra.

-Å•rÃ¼lt vagy. - ingatta meg a fejÃ©t Ã©s ismÃ©t a cÃ©l irÃ¡nyba emelte tekintetÃ©t.

-Ugyan mirÅ‘l vitÃ¡zhatnak?- kÃ©rdezte Asayega oda sÃ©tÃ¡lva a szintÃ©n a kisebb szÃ³pÃ¡rbajt figyelÅ‘ lÃ¡nyokhoz.

-Sokszor mennek egymÃ¡s agyÃ¡ra?- nÃ©zett Runa elÅ‘szÃ¶r Demonra, majd a NaracusÃ¡ra.

-Soknak mÃ©g nem mondanÃ¡m, elÅ‘szÃ¶r Ã©rjÃ¼nk el a szigetetekre.- vÃ¡laszolta a fiÃº.- EgyÃ©bkÃ©nt, mÃ©g sosem jÃ¡rtam ez elÅ‘tt Mata-furyn, ha nem bÃ¡nod, majd kÃ¶rbe vezethetnÃ©l, ha Ã©rted hogy Ã©r... Ã•Ãºu hÃ©Ã©...!- kezdett nyafogni, ahogy Damon pÃ¡r farkÃ¡val tarkÃ³n csapta AsayegÃ¡t, mikor az "flÃ¶rtÃ¶lÅ‘sen" rÃ¡ kacsintott Ã©gszÃ-nkÃ©k szemÃ©vel RunÃ¡ra, aki csak szemÃ©t forgatva nÃ©zte a pÃ³rul jÃ¡rt fiÃºt.

-De mesÃ©ljetek, hogyan talÃ¡lkoztatok Secarral?- jÃ¶tt a kÃ¶vetkezÅ‘ kÃ©rdÃ©se.

* * *

><p>A helyzet cseppet sem volt hasonlÃ³ a KimÃ©ra fedÃ©lzetÃ©n, ahol mindenki eltudta foglalni magÃ¡t. Denis, mint mindig a kormÃ¡nynÃ¡l Ã¡llt Ã©s megzavarhatatlanul figyelte a kÃ¶zelgÅ‘ Ã³riÃ¡si szigetet hol tÃ¡vcsÅ‘vel hol azzal az egy jÃ³ szemÃ©vel.<p>

Csillagjel megmaradt vesszÅ‘it szortÃ-rozta, Ã©s hegyek szerint csoportosÃ-tva azokat rakta vissza a tegezÃ¼kbe. A rÃ¶vid mÅ±velet vÃ©gÃ©n az Ã¡rbocra szerelt tÃ¼kÃ¶rbe nÃ©zett Ã©s sajÃ¡t kÃ¼lcsÃ-njÃ©vel kezdett foglalatoskodni. Kibontotta vilÃ¡gos vÃ¶rÃ¶s, kicsit vÃ¡ll utÃ¡nig Ã©rÅ‘ hajÃ¡t egyszerÅ± coffjÃ¡bol Ã©s Ã-gy vonult be az Elzarral kÃ¶zÃ¶s kabinjukba.

EkÃ¶zben a maradÃ©k hÃ¡rom fiÃº Wiglaf fÃ©lhomÃ¡lyos kabinjÃ¡ban voltak, ahol egy szÃ©les, szÃ¶gletes asztal Ã¼ltek kÃ¶rbe, nos... majdnem, egy fÅ‘ hÃ-ja volt, de az Ã¡ltaluk jÃ¡tszott asztali jÃ¡tÃ©kot Ã-gy is prÃ-mÃ¡n lehetett jÃ¡tszani. A jÃ¡tÃ©k egy labirintus jÃ¡tÃ©k volt, a lapok elcsÃºsztatÃ¡sÃ¡val lehetett a falakon Ã©s Ã-gy a folyosÃ³kon is vÃ¡ltoztatni. Ez jÃ¡tÃ©k tÃ¼relmet Ã©s nÃ©mi stratÃ©giai gÃ³gyit kÃ-vÃ¡nt, amiben Elzar sosem jeleskedett igazÃ¡n, csak hamar inkÃ¡bb kÃ©t barÃ¡tja "elkeseredett" kÃ¼zdelmÃ©t nÃ©zte.

Az asztal Ã¼res helyÃ©re vÃ©gÃ¼l Fogatlan is oda Ã¼lt, aki nem igazÃ¡n Ã©rtette ugyan, hogy mit jÃ¡tszanak, de nem is ez keltette fel a figyelmÃ©t, hanem olyasmi, amire csak az unalom veheti rÃ¡ az

embert, vagy ez esetben sÃ¡rkÃ¡nyt, hogy szemet szÃºrjon. Ugyanis furcsÃ¡llta, hogy Elzar... milyen ritkÃ¡n pislog. Mikor mÃ¡r Partridge Ã©s Wiglaf egymÃ¡ssal kezdett monologizÃ¡lni elhatÃ¡rozta, hogy megszÃ¡molja, mennyi ideig bÃ-rja Å' maga pislogÃ¡s nÃ©lkÃ¼l.

Nem jutott hosszÃº eredmÃ©nyre, mivel cirka huszonÃ¶t mÃ¡sodperc utÃ¡n mÃ¡r mancsÃ¡val dÃ¶rzsÃ¶lte csukott szemeit. Mikor ismÃ©t kitÃ¡rta azokat Ã©s a vele szembe Ã¼lÅ' Elzaron kÃ¶zpontosultak fel tÅ±nt neki, hogy tÃ¡rsa mintha mÃ©g mindig nem pislogott volna. Tekintete a jÃ¡tÃ©k tÃ¡blÃ¡ra irÃ¡nyult, ami miatt Fogatlan Ãºgy gondolta, hogy Elzar kÃ©pes minden kÃ¼lvilÃ¡gi tÃ©nyezÅ't kizÃ¡rni, a teljes koncentrÃ¡ciÃ³ Ã©rdekeben, de hogy ezt a pislogÃ¡s vissza tartÃ¡sa Ã¡rÃ¡n tegye, kissÃ© nagy Ã¡ldozatnak tÅ±nt neki.

Ãšjabb prÃ³bÃ¡t tett, hogy sikeresen tovÃ¡bb bÃ-rja nyitva tartani lÃ¡tÃ³ szerveit, es ezÃºttal harminckettÅ' mÃ¡sodpercig jutott. Arra az eredmÃ©nyre jutott, hogy elÅ'szÃ¶r inkÃ¡bb megfigyeli, tanulmÃ¡nyozza Ã©s Elzar technikÃ¡jÃ¡t.

Ami mindenkÃ©ppen feltÅ±nt neki, hogy a feje enyhÃ©n meg van dÃ¶ntve, kezeit karba tette Ã©s cseppet sem volt rest a mÃ¡r sokat emlegetett fÃ³kuszÃ¡lÃ¡ssal, bÃ¡r ha az illetÅ't tÃºl sokat nÃ©zik kicsit olyan mintha...*horkol* Egy mÃ©ly mortyogÃ³ torok hang szakÃ-totta fÃ©lbe Fogatlan gondolat menetÃ©t.

-Istenek... mÃ¡r megint nyitott szemmel aludt el.- sÃ³hajtott Wiglaf a csuklyÃ¡ja alatt. Partridge megfogta legjobb barÃ¡tja bal vÃ¡llÃ¡t felrÃ¡zta.

-Ã‰bresztÅ' haver, majd Mata-furyn alszol.- Elzar horkantva tÃ©rt magÃ¡hoz Ã©s egy elfojtott mÃ©ly Ã¡sÃ-tÃ¡s utÃ¡n szemeit dÃ¶rzsÃ¶lte.

-JÃ³l van... Ã©bren vagyok...- tette megint karba kezeit Ã©s a jÃ¡tÃ©k tÃ¡blÃ¡t nÃ©zve a vÃ©g eredmÃ©nyt prÃ³bÃ¡lta leszÅ±rni.- MÃ©g egyikÅ'tÃ¶k sem gyÅ'zÃ¶tt? MiÃ©rt nem vagyok meglepve...?- kezdÅ'dÃ¶tt az Ãºjabb, most mÃ¡r hÃ¡rom fÅ's szÃ³ csata.

"Ha most ember lennÃ©k, legszÃ-vesebben arcon csapnÃ¡m magam." sÃ³hajtott egy halkat Fogatlan Ã©s inkÃ¡bb kisÃ©tÃ¡lva magÃ¡ra hagyta az Ã©rtelmisÃ©gi tÃ¡rsait Ã©s a kormÃ¡ny mellett leÃ¼lt.

* * *

><p>-LÃ¡ttÃ¡l is valamit is, vagy ez csak egy jÃ³l Ã¶ssze hozott szÃ-n jÃ¡tÃ©k volt?- kÃ©rdezte Secar csak hogy beszÃ©lgetÃ©st kezdemÃ©nyezzen. Mirabell pÃ¡r mÃ¡sodpercig csak tÃ¶prengve bÃ¡mult ki a fejÃ©bÅ'l.<p>

- Igen... mondhatjuk Ãºgy is, hogy lÃ¡ttam valamit. - Secar vÃ¡rt nÃ©hÃ¡ny pillanatig, de hamar megelÃ©gelte.

- Ã‰s el is Ã¡rulod? Vagy ki kell talÃ¡lnom...?- tÃ¼relmetlenkedett.

- Mmm... nem. InkÃ¡bb nem mondok semmit. - felelte halkan kacarÃ¡szva Ã©s elindult a lÃ©pcsÅ'n.

- Mi...? MiÃ©rt?- szÃ³lt utÃ¡na enyhe csalÃ³dottsÃ¡got mimikÃ¡lva

arcÃ¡val.

- Tudod inkÃ¡bb nem lÃ¶vÃ¶m le a poÃ©nt. - intett maga mÃ¶gÃ© Ã©s csatlakozott a hÃ¡rom kÃ¼lÃ¶n vonult tÃ¡rsÃ¡nak a beszÃ©lgetÃ©sbe.- MirÅ‘l beszÃ©lgettek lÃ¡nyok?- Ã¼lt le velÃ¼k szembe, Damonnak dÃ¶ntve hÃ¡tÃ¡t. Asayega csak fÃºjtatott egyet, a kÃ©t sÃ¡rkÃ¡ny lÃ¡ny pedig gÃºnyosan mosolyogva Ã¶ssze nÃ©zett.

-Ã‰ppen arrÃ³l mesÃ©ltÃ¼nk RunÃ¡nak, hogy hogyan is Ã¡lltunk Ã¶ssze... amÃ-g nem jÃ¶ttÃ©l. - mondta a Naracusa Ãºgy, mint aki irigy, hogy a fegyelem nem rÃ¡ irÃ¡nyul.

- Miattam aztÃ¡n abba ne hagyjÃ¡tok. - tette fel vÃ©dekezÅ‘n kezeit Mirabell.

- Ott hagytuk abba, mikor megÃ©rkeztÃ¼nk a SziklÃ¡s MagÃ¡nyba Ã©s...

- Ã‰s akkor mÃ¡r nem talÃ¡ltunk ott. - szÃ¡llt be Damon is Asayega piszkÃ¡lÃ¡sÃ¡ba azzal, hogy fÃ©lbe szakÃ-totta a mondandÃ³jÃ¡t. - A tÃ¶bbit pedig mÃ¡r tudod. - nÃ©zett vissza RunÃ¡ra. A Naracusa fiÃº trappolt pÃ¡rat idegessÃ©gÃ©ben, mikor Secar oda szÃ³lt neki, hogy tudna-e neki segÃ-teni. HÃ¡tat fordÃ-tott a lÃ¡nyoknak Ã©s oda ment. A hÃ¡rom lÃ¡ny alig hallhatÃ³an ki nevettÃ©k Ã©s hasonlÃ³ hangerÅ‘vel beszÃ©lgettek tovÃ¡bb.

- Mi akarsz?- kÃ©rdezte a kormÃ¡nyzÃ³ tÃ¡rsÃ¡t komoran.

- Na mi van Asayega? Ki tagadtak a csajok?- Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

-Mintha te nagyobb sikerrel jÃ¡rtÃ¡l volna...- hÃºzta el a szÃ¡jÃ¡t cinikusan.

-Nem tudom, mirÅ‘l beszÃ©lsz...- vonta meg a vÃ¡llÃ¡t.

-TÃ©nyleg ilyen vak vagy ember? - adta a felhÃ¡borodottat.- MesszirÅ‘l lehetett lÃ¡tni, hogy Miragell kacÃ©rkodni prÃ³bÃ¡lt veled... marha rÃ©pa. - Ã¼lt le mellette kÃ©t lÃ©pÃ©snyire.

-Mondja az, akit pont most Ã¼ldÃ¶ztek el! - emelte fel a hangjÃ¡t a sÃ©rtett vokÃ¡lra.

-Nem "elÃ¼ldÃ¶ztek" ahogy te mondod, csak volt annyi eszem, hogy tudjam ideje lesz lelÃ©pni.- Secar csak a fejÃ©t ingatta.

-AkÃ¡r hogy is, most a lÃ¡nyok vannak tÃºlerÅ‘ben. Ki kell talÃ¡lnunk valamit, vagy a elsÃ¶pÃ¶rnek minket.

-Na csak vÃ¡rd annak a vÃ©gÃ©t.- nÃ©zett Asayega a sokat emlegetettek felÃ©.- ElÃ©g ha bevetem Asayega hÃ-rhedt...

-ElÃ©g lesz ha most be fejezed.- szakÃ-totta fÃ©lbe.- Ã‰s ha csak nem akarod, hogy hÃ-res legyen, ne prÃ³bÃ¡lkozz be tÃ¶bbet szerintem RunÃ¡nÃ¡l, mert Å‘ fog tÃ©ged laposra verni, nem pedig Partridge, Å‘ mÃ¡r amÃºgy is megtette.- mondta nevetve az mondat utolsÃ³ tagjÃ¡t. Asayega morgott egyet, tarkÃ³n csapta ostoros farkÃ¡val Secart, aki vigyorogva elhallgatott.

Fogatlan Ã©ppen a farkÃ¡val lÃ³gott a kereszt Ã¡rbocrÃ³l Ã©s fÃ©l szemmel a horizontot nÃ©zte, mikor a tÃ¡volbÃ³l egy kÃ¼rt harsÃ¡ny

hangja csapta meg a fÃ¼lÃ©t. Le ereszkedett Ã¡rbocrÃ³l Ã©s a mellÃ© igyekvÅ‘ fiÃº triÃ³ Ã©s Csillagjel felÃ© fordult.

-Mit jelent a kÃ¼rt szÃ³?- kÃ©rdezte Partridge-ot.

-FigyelmeztetÃ©s.- mondta rÃ¶viden Ã©s vissza szaladt a kabinba, ahonnan egy fekete lobogÃ³t elÅ‘ kotorva Wiglaf kezÃ©be nyomta. A levegÅ‘ idomÃ¡r fiÃº megnÃ©zte mi is az, Ã©s meg pillantva rajta Mata-fury cÃ-merÃ©t pÃ¡r nagyobb lÃ©gugrÃ¡ssal kÃ¶telek segÃ-tsÃ©gÃ©vel mÃ¡r az Ã¡rboc kosÃ¡rban is volt, ahol a lobogÃ³t mihamarabb ki is tÅ±zte.

A kÃ¼rt szÃ³ irÃ¡nyÃ¡bÃ³l hamarosan egy lila szemÅ± Ã‰jfÃºria Ã©s mellette kÃ©t mÃ¡sik FÃºria lovas tÃ¡rsa Ã©rkezett.

-Ez... SokkolÃ³? - kÃ©rdezte Elzar a tÃ¶bbieken vÃ©gig pillantva.

-Igen, elÃ©g kellemetlen figura... FÅ‘leg miÃ³ta a VÃ-zi-VÃ©gvÃ¡rak kapitÃ¡nya lett.- hÃºzta el szÃ¡jÃ¡t Partridge Ã©s pÃ¡r lÃ©psÃ©nyire a tÃ¡rsai Ã©lÃ©re Ã¡llt.

-MiÃ©rt, mi a baj vele?- Ã©rtetlenkedett Fogatlan.

-Azt hiszi Å‘ minden sÃ¡rkÃ¡nnyÃ¡ alakulÃ³ legjobbika, pedig tÃ¶bbszÃ¶r gyÅ‘ztÃ¼k versenyben mint ahÃ¡ny csillag van az Ã©gen.- felelte Elzar, aki mellÃ© oda Csillagjel is.

A sokat emlegetett lila szemÅ± nagy zajt csapva Ã©rt fÃ¶ldet a hajÃ³ fedÃ©lzetÃ©n, szembe Partridge-kal. Vissza alakulva HumagonnÃ¡, a szemszÃ-ne sÃ¶tÃ©tebb lila lett. FejÃ©n a rangjÃ¡t is jelzÅ‘, kopott arany szÃ-nÅ±, hÃ¡rom tÃ¼skÃ©s sisak volt, mely nem fedte el az egÃ©sz arcÃ¡t, csak a homlok rÃ©sztÅ‘l Ã©rt le egy hegy az orrÃ¡ig. HasonlÃ³ szÃ¬nÅ± mell vÃ©rtjÃ©t Ã¡tlÃ³san egy kÃ©t fehÃ©r selyem szalag kÃ¶tÃ¶tte Ã¶ssze. KÃ¶r pajzsÃ¡t a cÃ-mer Ã©kesÃ-tette, kardja pedig fedetlnÅ±l lÃ³gott sÃ¶tÃ©t barna Ã¶vÃ©rÃ¶l bal oldalÃ¡n.

Partridge kÃ¶zelebb lÃ©pett hozzÃ¡ Ã©s Ã¼dvÃ¶zlÃ©s kÃ©ppen le kezeltek, majd mondott valami hivatalosnak tÅ±nÅ‘t Ã©s jobb kezÃ©vel barÃ¡tai felÃ© intett.

SokkolÃ³ vÃ©gig nÃ©zett rajtuk, Denis a tÃ¶bbiektÅ‘l tÃ¡vol mÃ©g egy flegma grimaszt is megengedett magÃ¡nak.

-Rendben van, fÃ¡radjatok velem, de csak ti ketten.- fordÃ-tott nekik hÃ¡tat Ã©s sÃ¡rkÃ¡nnyÃ¡ alakulva intett fejÃ©vel embereinek, hogy vissza tÃ©rnek a szigetre.

Partridge vissza sÃ©tÃ¡lt a tÃ¶bbiekhez, akii nagy rÃ©sze mÃ¡r elÅ‘re tudta mi vÃ¡rhatÃ³.

-Te ketten, mÃ¡rmint Fogatlan Ã©s te?- kÃ©rdezte Csillagjel karba tett kezekkel.

-Igen. - bÃ³lintott, mire a tÃ¶bbiek minden szÃ³ nÃ©lkÃ¼l vissza tÃ©rtek a teendÅ‘jÃ¼khÃ¶z.

-VÃ¡rjatok... Akkor ti most, itt maradtok? De hÃ¡t miÃ©rt?- nÃ©zett

kÃ¶rbe dÃ¶bbenten Fogatlan.

-Mert ezt mondja ki a protokoll.- mondta Csillagjel

-Egy Mata-fury vizeire Ã©rkezÅ‘ hajÃ³nak csak a kapitÃ¡nya, vagy a delegÃ¡lt szemÃ©lye Ã©s az ide hajÃ³zÃ¡s oka mehet elÅ‘szÃ¶r a szigetre, majd ha engedÃ©lyt kapott a kikÃ¶tÅ‘be valÃ³ belÃ©pÃ©shez, a legÃ©nysÃ©g tÃ¶bbi tagja is a szigetre teheti a lÃ¡bÃ¡t.- folytatta Wiglaf.

Fogatlan csak Ã©rtetlenÃ¼l rÃ¡zta a fejÃ©t, Ã©s mikor Partridge-ra akart nÃ©zni, Å‘ mÃ¡r Denissel beszÃ©lt. BÃ³lintottak egymÃ¡snak Ã©s vissza ment Fogatlanhoz.

-MehetÃ¼nk?- kÃ©rdezte felÃ¼lve a hÃ¡tÃ¡ra. Fogatlan vÃ¡lasz nÃ©lkÃ¼l kÃ¶vette a mÃ¡r messze jÃ¡rÃ³ jÃ¡rÅ‘r triÃ³t.

-Mit mondtÃ¡l Denisnek?- kÃ©rdezte mÃ¡r eltÃ¡volodva a hajÃ³tÃ³l.

-Azt, hogy vÃ¡rjon a jelemre, hogy jÃ¶hetnek.- ropogtatta meg az ujjait.

-Gondolom most jÃ¶ssz neki egyel, mi?- vigyorodott el, mire Partridge hÃ¼mmÃ¶gÃ¶tt.

-Igen, de ha minden jÃ³l megy, nekik is lesz nyeresÃ©gÃ¼k. -roppantotta ki a gerincÃ©t.

-Mi?- rÃ¡zta meg a fejÃ©t a kellemetlen hangra.

-Nem, csak te.- szÃ³rakoztatta magÃ¡t a faviccÃ©vel. - A hajÃ³nk, a KimÃ©ra mÃ¡r nem a legÃºjabb, rÃ¡ fÃ©r egy felÃºjÃ-tÃ¡s, Ã©s nekik is kellenek Ãºj fegyverek.

-Ennyi?- kÃ©rdezte csodÃ¡lva, mert ez elÃ©g szegÃ©nyes jutalomnak tÅ±nt fel neki.

-TermÃ©szetesen nem. Mindannyiunknak felajÃ¡nlottam segÃ-tsÃ©gemet, ha szÃ¼ksÃ©g van rÃ¡juk. EnnÃ©l tÃ¶bbet nem is lehet adni, de kevesebbet se lehet.- ez mÃ¡r korrektebben hangzott Fogatlannak is.

* * *

><p>KÃ¶zben a KimÃ©ra fedÃ©lzetÃ©n, Wiglaf Ã©s Elzar felvontÃ¡k a fÅ‘ vitorlÃ¡t, Denis pedig le dobta a horgonyt. Csillagjel a kormÃ¡ny mellÃ© sÃ©tÃ¡lva a SzextÃ¡ns utÃ¡n kotorÃ¡szott a tÃ©rkÃ©p asztalon a sok mÅ±szer kÃ¶zÃ¶tt, de annak hÃ-jÃ¡n csak sÃ³hajtott egyet Ã©s egy tÃ¡vcsÃ¶vet szÃ©t nyitva DÃ©l felÃ© kÃ©mlelt. PÃ¡r rÃ©g nem hasznÃ¡lt, Ã¼res VÃ©gvÃ¡r tornyon kÃ-vÃ¼l sokÃ¡ig nem is lÃ¡tott mÃ¡st, egÃ©szen addig, amÃ-g egy Ã³vatlan mozdulat utÃ¡n Ã©les, vakÃ-tÃ³ kÃ©k fÃ©ny csapta meg a szemÃ©t Ã©s rÃ¶gtÃ¶n elkapta onnan a tÃ¡vol lÃ¡tÃ³ eszkÃ¶zt.<p>

- Remek...- dÃ¶rzsÃ¶lte meg a be vÃ¶rÃ¶sÃ¶dÃ¶tt szemÃ©t. Elzar oda lÃ©pett hozzÃ¡, Csillagjel pedig az arcÃ¡ra nÃ©zve prÃ³bÃ¡lta vissza nyerni az elhomÃ¡lyosult lÃ¡tÃ¡sÃ¡t.

- Mi tÃ¶rtÃ©nt? Mit lÃ¡ttÃ¡l?- vette el nyegÃ©den a kezÃ©t, hogy Å‘

is lÃ¡thassa a sÃ©rÃ¼lt lÃ¡tÃ³ szervet.

- Valami gyÃ¶kÃ©r szÅ‘r a tenger kÃ¶zepÃ©n jelzÅ‘fÃ©nyezett. - hunyta le inkÃ¡bb.

- Megyek Ã©s kicsit megmosom. - tÃ¡vozott a kabinjukba. Elzar sajnÃ¡lta a pÃ³rul jÃ¡rt pÃ¡rjÃ¡t, de magÃ¡ban jÃ³t mulatott a dolgon, viszont kÃ-vÃ¡ncsi volt, hogy ki volt az az okos.

Oda Ã¡llt, ahol Csillagjel Ã©s ugyan abban az irÃ¡nyba emelve a tÃ¡vcsÃ¶vet, szemÃ©tÅ‘l elÅ‘szÃ¶r tÃ¡volrÃ³l, majd Ã³vatosan egyre jobban belenÃ©zett. TÃ©nyleg lÃ¡tni a lehetett egy jelzÅ‘fÃ©nyt, ami persze addigra mÃ¡r jÃ³cskÃ¡n vesztett fÃ©nyÃ©bÅ‘l.

-Van egy hajÃ³ tÅ‘lÃ¼nk dÃ©lre.- sÃ©tÃ¡lt Denishez, aki Ã¡tvette tÃ¡vcsÃ¶vet Ã©s maga is meggyÅ‘zÅ‘dÃ¶tt a tÃ©nyrÅ‘l.- Nos?

-Csak egy aprÃ³ kis cirkÃ¡lÃ³, fegyver talÃ¡n nincs is rajta.-magyarÃ¡zta tÃ¡rsÃ¡ra nÃ©zve.

-Ne jÃ¡rjunk utÃ¡na?- lÃ©pett oda Wiglaf is.

-Felesleges, ha jelzÅ‘ fÃ©nyezett biztos Mata-fury hajÃ³ja lehet.- ingatta meg Wiglaf.

-De mit keres a nyÃ-lt vÃ-zen csak egymagÃ¡ban? - Lehet, hogy bajban vannak.

-Vagy csak kÃ¼ldetÃ©s teljesÃ-tÃ©srÅ‘l jÃ¶n haza, Ã©s a felesleges vizsgÃ¡latok elkerÃ¼lÃ©se vÃ©gett jelzett.

-TalÃ¡n azt hihette, hogy mi is egy jÃ¡rÅ‘r hajÃ³ lennÃ©nk?- Denis csak megingatta a fejÃ©t.

-A KimÃ©ra mÃ©g csak nem is hasonlÃ-t az itteni jÃ¡rÅ‘r hajÃ³kra, szÃ-nben sem, sem semmiben.

* * *

><p>-Na? KiszÃºrtak minket?- tÃ¼relmetlenkedett Asayega.<p>

-Nem... MÃ©g csak egy lobogÃ³t sem vontak fel, hogy jelezzenek.- vette el a szemÃ©tÅ‘l a tÃ¡vcsÃ¶vet Ã©s a mellette Ã¡llÃ³ NaracusÃ¡ra nÃ©zett. - De biztos, hogy ez a KimÃ©ra.

-MitÅ‘l vagy ilyen biztos benne?- akadÃ©koskodott.

-NÃ©zd mÃ¡r meg jobban...!- mutatott a hajÃ³ irÃ¡nyÃ¡ba.- Mata-fury-i felsÃ©g jelzÃ©s van rajta, a kÃ©t fejÅ± Hidra. Mi ez, ha nem velÃ¼nk van?!- Ã©rvelt Secar.

Az eddig az alsÃ³ fedÃ©lzeten beszÃ©lgetÅ‘ lÃ¡nyoknak feltÅ±nt, hogy a hajÃ³ megÃ¡llt Ã©s szÃ³csata alakult ki a kÃ©t fiÃº kÃ¶zÃ¶tt.

-Mi tÃ¶rtÃ©nt mÃ¡r megint? - lÃ©pett mellÃ©jÃ¼k Mirabell karba tett kÃ©zzel.

-TulajdonkÃ©ppen semmi. - vÃ¡laszolt rÃ¶viden Asayega.- Csak Secar volt olyan kedves Ã©s elÅ‘tte az egyetlen jelzÅ‘ kÃ¶vÃ¼nket egy olyan hajÃ³ kedvÃ©Ã©rt, amirÅ‘l azt sem tudjuk, hogy velÃ¼nk van-e...-

mordult a humagon tÃ¡rsÃ¡ra. Mikor Secar nyitotta volna a szÃ¡jÃ¡t, hogy vissza vÃ¡gjon, Mirabell ki vette a kezÃ©bÅ‘l a tÃ¡vcsÃ¶vet Ã©s a KimÃ©ra felÃ© emelte.

-Hmm... Nem tÅ±nik vÃ©szesnek. Ã‰n Ã©s Damon oda repÃ¼lÃ¼nk.- mondta ellentmondÃ¡st nem tÅ±rÅ‘en. A kÃ©t fiÃº dÃ¶bbenten Ã¶ssze nÃ©zve siettek utÃ¡na.

-Mi mi mi...?! VÃ¡rjÃ¡l mÃ¡r!- Ã¡llta el az ÃºtjÃ¡t Asayega, de Mirabell kÃ¶nnyÅ±szerrel ki kerÃ¼lte Ã©s mÃ¡r sÃ¡rkÃ¡nya hÃ¡tÃ¡n is volt.

-Nem mehetsz csak Ãºgy oda... FelelÅ‘tlenÃ¼l...- prÃ³bÃ¡lta Secar szÃ³val vissza tartani Å‘ket.

-De hogy nem, csak figyelj.- mondta Damon Ã©s a hajÃ³ korlÃ¡thoz sÃ©tÃ¡lt, hogy ne tegyen kÃ¡rt az vitorlÃ¡ban, vagy az a szÃ¡rnyaiban.

-OkÃ©, de akkor Ã©n is veled megyek.- jelentette ki a kÃ©t fiÃº egyszerre, az egyik Mkrabellre, a mÃ¡sik Damonra nÃ©zve. A kÃ©t lÃ¡ny arcÃ¡n lÃ¡tszott a nem tetszÃ©s.

- Ã‰s maradjon Runa egyedÃ¼l a hajÃ³n?! FelejtsÃ©tek el.- kÃ¶zÃ¶ltÃ©k a kizÃ¡rÃ³ tÃ©nyÃ¼ket.

-Ã•gy van, Ã©n megyek veletek.- szÃ³lt kÃ¶zbe Runa is. Az el telt mÃ¡sfÃ©l napban, amiÃ³ta sikerÃ¼lt meg szÃ¶knie a SziklÃ¡s MagÃ¡nybÃ³l mÃ¡r mondhatni, hogy sikerÃ¼lt valamennyit vissza szendnie, de az eredeti test sÃºlyÃ¡hoz kÃ©pest mÃ©g mindig alul tÃ¡plÃ¡lt volt.

-Nem is tudom... BÃrni fogod?- kÃ©rdezte fÃ©ltÅ‘n Damon.

-Igen, ennÃ©l hosszabb tÃ¡vot kellett meg tennem a SziklÃ¡s MagÃ¡nytÃ³l az otthonomig, plusz, hogy ha ez tÃ©nyleg a KimÃ©ra, akkor ismerem a legÃ©nysÃ©get.- bÃ¡r legbelÃ¼l remÃ©nykedett benne, hogy Partridge is a fedÃ©lzeten lesz. A kÃ©t lÃ¡ny Ã¶ssze nÃ©zett Ã©s bÃ³lintottak.

-De a biztonsÃ¡g kedvÃ©Ã©rt, figyelÃ¼nk titeket a tÃ¡vcsÃ¶vÃ¶n keresztÃ¼l.- ezt a vÃ©gszÃ³t kimondva a hÃ¡rom lÃ¡ny egy kÃ¶nnyed tempÃ³ban meg kÃ¶zelÃtette a KimÃ©rÃ¡t.

* * *

><p>-HÃ©! Figyeljetek! KÃ©t a sÃ¡rkÃ¡ny Ã©s egy lovas kÃ¶zeleg felÃ©nk a cirkÃ¡lÃ³rÃ³l!- szÃ³lt Denis barÃ¡tainak, akik erre az alsÃ³ fedÃ©lzetre szaladtak.<p>

-IsmerjÃ¼k bÃ¡rmelyikÃ¼ket is?- kÃ©rdezte Wiglaf megpÃ¶rgetve botjÃ¡t. Denis vÃ¡rt pÃ¡r mÃ¡sodpercet a vÃ¡lasszal.

-Igen... SzerencsÃ©re igen.- mondta mosolyogva. El vette szeme elÅ‘l a tÃ¡vcsÃ¶vet Ã©s a barÃ¡taihoz sÃ©tÃ¡lva intett nekik, hogy tegyÃ©k el fegyveriek.- Gyerekek, akÃ¡r hiszitek, akÃ¡r nem, de az egyikÃ¼k Runa!- fordult szembe velÃ¼k. A tÃ¶bbiek egy pillanatra nem is tudtÃ¡k mit reagÃ¡ljanak, de az elsÅ‘ az volt, hogy a hajÃ³ korlÃ¡thoz szaladtak.

Mikor a hÃ¡rom mÃ¡sik lÃ¡ny is szabad szemmel is jÃ³l lÃ¡thatÃ³bb kÃ¶zelsÃ©gbe Ã©rt, Runa kitÃ¡gult szemekkel felgyorsÃ-tott, hogy Damon Ã©s Mirabell csak nÃ©ztek utÃ¡na. A fedÃ©lzetre Ã©rve felÃ©jÃ¼k fordult, Csillagjel pedig hihetetlen sebessÃ©ggel Ã¡tvÃ¡ltozott Ã©s a viszont lÃ¡tÃ¡snak Ã¶rÃ¶mÃ©ben oda szaladt hozzÃ¡ Ã©s szÃ¡rnyaiba zÃ¡rta legjobb barÃ¡tnÅ‘jÃ©t magas hangÃº sikolyban tÃ¶rtek ki, gyakorlatilag mÃ©g ugrÃ¡ltak pÃ¡rat Ã¶rÃ¶mÃ¼kben is.

-Ezt nem hiszem el!- vÃ¡lt el tÅ‘le Csillagjel Ã©s fÃ¼ltÅ‘l fÃ¼lig Ã©rÅ‘ mosolya ezer meg ezer kÃ©rdÃ©st akart RunÃ¡nak fel tenni. A hÃ¡rom fiÃº is oda szaladt, akik szintÃ©n nagyon Ã¶rÃ¼ltek a legÃºjabb jÃ¶vevÃ©nyek.

-Hogyan szabadultÃ¡l ki? ElintÃ©zted Bradwell-t?- kÃ©rdezte izgatottan Denis.

-Ne lÃ©gy fafejÅ±! Biztosan elintÃ©zte!- javÃ-totta ki Csillagjel.

-JÃ³l van gyerek, hagyjÃ¡tok levegÅ‘hÃ¶z jutni.- mondta vÃ©gÃ¼l Elzar, aki szintÃ©n rÃ¡ mosolygott rÃ©gi barÃ¡tjÃ¡ra, Runa pedig nem volt rest viszonozni azt egy Ã¶lelÃ©ssel sem. Mikor szÃ©t vÃ¡ltak Elzarnak feltÅ±nt a nyaklÃ¡nc.- Csak nem ennek hÃ¡la menekÃ¼ltÃ©l meg?- kÃ©rdezte vigyorogva.

-De de. Bradwell oda dobta elÃ©, nekem meg sikerÃ¼lt ki nyitnom vele a bilincseim.- mondta Runa le nÃ©zve az emlÃ-tett Ã©kszerre egy pillanatra.

-De ugye tudod, hogy hatalmas bravÃºrt vittÃ©l vÃ©ghez!- mondta Denis.

-Fogadok Partridge is Ã-gy el lesz kÃ©pedve, mint mi!- vÃ¡ltozott vissza Csillagjel

-Viccelsz?! MÃ©g jobban, mint mi!- fakadt ki nevetÃ©sben a tÃ¶bbiekkel egyÃ¼tt.

-TÃ©nyleg... Hol van Å‘?- nÃ©zett kÃ¶rbe a barÃ¡tain Runa, bÃ¡r a nem azonnal kapott vÃ¡lasz kicsit megrÃ©mÃ-tette.- Ugye nem... TÃ¶rtÃ©nt vele valami?

- Nem nem, dehogy is. Mata-fury felÃ© repÃ¼l Fogatlannal, hogy tÃ¡rgyaljon KalmÃ¡hval, hogy mi is mehessÃ¼nk. Fogadok le lesz hidalva tÅ‘led.- vÃ¡laszolta Elzar.

RunÃ¡nak elsÅ‘re nem mondott semmit a nÃ©v, de hamar beugrott neki a tÃ¶rtÃ©netek, amiket HablatyrÃ³l mesÃ©lt Ã©s az Ã‰jfÃºriÃ¡jÃ¡rÃ³l, hogy hogyan gyÅ‘ztÃ©k le a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡lt.

-TudjÃ¡tok mit, Ã©n amondÃ³ vagyok, hogy ne foglalkozzunk KalmÃ¡hval, hanem gyerÃ¼nk a szigetre sÃ¡rkÃ¡nykÃ©nt!- adta a merÃ©sz Ã¶tletet Denis. Mindenki Ã¶ssze nÃ©zett, de csak hamar bele is egyeztek. MÃ¡r vÃ¡ltoztak volna is Ã¡t, mikor Damon Ã©s Mirabell is be futott.

-BarÃ¡taim, Å‘k itt Mirabell Ã©s Damon. Nekik kÃ¶szÃ¶nthetem, hogy idÃ¡jig eljutottam. - mutatta be Å‘ket Runa jÃ³ kedvell.

-Ãœdv.- intett Mirabell kissÃ© zavartan. Meg lepte ennyi Humagon

KimÃ©ra jelenlÃ©te. MÃ©g FÃºriÃ¡t sem lÃ¡tott ennyit egy helyen, nem hogy mÃ©g azzÃ¡ alakulÃ³t. Damon is hasonlÃ³kÃ©ppen volt ezzel.

-Nektek is. - mondtÃ¡k egyszerre.

-Gyertek, tartsatok velÃ¼nk.- mondta Runa biztatÃ³an. A kÃ©t lÃ¡ny nem tudta mit vÃ¡laszoljon hirtelenjÃ©ben, de nem volt kÃ¼lÃ¶nÃ¶sebb ellenvetÃ©sÃ¼k.

-Rendben, miÃ©rt is ne.- feleltÃ©k jÃ³kedvÅ±en.

-Na Ã©s SecarÃ©kkal mi lesz?- kÃ©rdezte Runa a cirkÃ¡lÃ³ felÃ© fordulva.

-Secar is itt van?- csodÃ¡lkozott Denis.

-Fogadjunk Å‘ sÃ¼tÃ¶tte el azt a jelzÅ‘ kÃ¶vet.- mordult fel Csillagjel.

-Igen, Ã-gy volt.- szÃ³lalt meg Mirabell magÃ¡ban kÃ¡rÃ¶rvendÅ‘en vigyorogva. Mikor minden KimÃ©ra Ã¡t vÃ¡ltozott, V alakban Mata-fury felÃ© indultak, hogy egyesÃ-tsÃ©k a bandÃ¡t. Ã‰s hogy pontot tegyenek vÃ©gre az Ã¼gy vÃ©gÃ©re. EgyedÃ¼l Wiglaf maradt hÃ¡tra, felÃ¼gyelni a hajÃ³juk.

* * *

><p>TÃ¡vol a bandÃ¡tÃ³l, fent a Mata-fury Ã©szaki rÃ©szÃ©n egy kicsiny delta torkolat bÃ©kÃ©s vÃ-zesÃ©se mÃ¶gÃ¶tt megrejlÅ‘ csodaszÃ©p cseppkÅ‘ barlangba Ã©pp akkor lÃ©pett be a gazdÃ¡ja.<p>

-Hajh... MÃ©g egy hosszÃº napnak vÃ©ge. - sÃ³hajtott egy kÃ¶zÃ©pkori nÅ‘stÃ©ny Ã‰jfÃºria. Szemei szÃ¼rkÃ©k voltak Ã©s nÃ©mileg tÃ¡skÃ¡sak, pikkelyei halovÃ¡nyan kifakultak az egÃ©sz napos gyÃ³gyÃ-tÃ¡stÃ³l, de mÃ¡r kÃ©szÃ¼lt a jÃ³l megÃ©rdemelt pihenÃ©sre.

Ã•gynak hasznÃ¡lt mÃ©lyedÃ©se elÅ‘tt hirtelen megÃ¡llt Ã©s szaglÃ¡szni kezdett. Lassan kÃ¶rbe pillantott, Ã©s mÃ©g az utolsÃ³ pillanatban sikerÃ¼lt kiugrania barlangjÃ¡bÃ³l, egy a torkolatbÃ³l kiÃ¡llÃ³ sziklÃ¡ra Ã©rkezve, Ã-gy kikerÃ¼lve egy vÃ©gzetes Plazma bomba elÅ‘ Ã¡zta magÃ¡rÃ³l a vÃ-zesÃ©s vizÃ©t Ã©s dÃ¼hÃ¶sen pillantott, egykori beomlott otthonÃ¡ba.

-Bradwell!- kiÃ¡ltotta oda, ahonnan a tÃ¡madÃ¡s gazdÃ¡ja is elÅ‘ lÃ©pett.

-Ãšgy tÅ±nik, hogy lebuktam.- mondta nyugodtan.

-Mit akarsz itt?!- vicsorÃ-tott rÃ¡ Kard VirÃ¡g.

-A hosszabb tÃ¡vÃº terveim ÃºtjÃ¡ban Ã¡llsz. El kell tegyelek lÃ¡b alÃ³l. - ugrott le egy szembe fekvÅ‘ sziklÃ¡ra.

-Mi dolgom lehet veled?! Semmi kÃ¶zÃ¼nk egymÃ¡shoz!- vette fel tÃ¡madÃ³ Ã¡llÃ¡sÃ¡t Ã©s mint valamennyi Ã‰jfÃºriÃ¡nak a homloka Ã©s gerince mentÃ©n felizzott a teste.

-Ne fÃ¡radj. Az erÅ‘sebb kÃ©pessÃ©geid nem harcra lettek kitalÃ¡lva.

- intette le.

-Pusztulj meg szemÃ©tlÃ¡da!- lÅ‘tt ki egy szÃ¼rke Plazma bombÃ¡t Bradwell felÃ©. Az azonban fel repÃ¼lve kÃ¶nnyedÃ©n kikerÃ¼lte.

-MiÃ©rt kell mindig a nehezebb utat vÃ¡lasztanotok...- sÃ³hajtott Ã©s neki repÃ¼lve felkapta Ã©s elviselve a karmolÃ¡sokat mÃ¡r bÅ‘szÃ¼ltebben a parton a fÃ¶ldhÃ¶z vÃ¡gta. Kard VirÃ¡g hamar felpattant Ã©s prÃ³bÃ¡lta szemen karmolni ellenfelÃ©t de az folyamatosan hÃ¡rÃ-totta.

-Kezdem kicsit unni. - csapta oldalba farkÃ¡val, aki Ã-gy Ã¶ssze gÃ¶rnyedt. -Nem szeretek feleslegesen gyilkolni, szÃ³val ez nem szemÃ©lyes, csak muszÃ¡j. - kÃ©t plazma bomba hagyta el a szÃ¡jÃ¡t, egyik Kard VirÃ¡g bal elsÅ‘ mancsÃ¡t a mÃ¡sik a jobb szÃ¡rny hajlatÃ¡t talÃ¡lta el Ã©s adtak ki recsegÅ‘s-ropogÃ³s hangot. A pÃ³rul jÃ¡r lÃ¡nynak mÃ©g kiÃ¡ltani sem volt ideje, mert hegyes fogaival torkon ragadta Ã©s el harapva azt nem hagyta levegÅ‘hÃ¶z jutni. MiutÃ¡n pÃ¡rszor megcibÃ¡lta csak hagyta Ã¶ssze esni. MÃ©g egyszer arcon csapta a mancsÃ¡val Ã©s Kard VirÃ¡g mÃ¡r nem igen tudott fel kelni utÃ¡na. FÃ¶lÃ© magasodott Ã©s sajÃ¡t vÃ¶rÃ¶s szemeivel a lÃ¡ny szÃ¼rkÃ©ibe nÃ©zett. Nem sokkal kÃ©sÅ‘bb egy erÅ‘teljes Plazma bombÃ¡t gyÅ±jtÃ¶tt a torkÃ¡ba.

-Egyszer tÃ©ged is utolÃ©rnek a tetteid.- nyÃ¶gdÃ©cseltÃ© egy utolsÃ³ erejÃ©bÅ‘l telÅ‘, elkeseredett mosoly keretÃ©ben Ã©s lehunyta szemeit, amiket kÃ¶nny cseppek hagytak el. Bradwell vett egy mÃ©ly levegÅ‘t, Ã©s a tÃ¡madÃ¡s nagy becsapÃ³dÃ¡ssal elsÃ¼lt. Kard VirÃ¡g nyÃ¶gÃ¶tt egyet, az izzÃ¡sa abba maradt, le csukott szemei pedig szÃ¼rkÃ©bÅ‘l kopott fehÃ©rbe vÃ¡ltottak. Teste lassan elernyedt, szÃ¡rnyi Ã©s fÃ¼lei lekonyultak. Homloka jobb oldalÃ¡n seb tÃ¡tongott, amibÅ‘l lassan patakzani kezdett a sÃ¶tÃ©t szÃ-nÅ± vÃ©r kÃ©t folyamban, egyik a halÃ¡ntÃ©kÃ¡n, a mÃ¡sik az orra bal oldalÃ¡ra kanyarodva meg akadt a felsÅ‘ ajkÃ¡n Ã©s kis cseppekben hullott alÃ¡ a nyakÃ¡bÃ³l kiszivÃ¡rgott tÃ³csÃ¡ba. MellÃ© sÃ©tÃ¡lva pÃ¡rszor megszagolta, hogy Ã©rezhetÅ‘-e rajta a halÃ¡l szaga.

Mintha csak a termÃ©szet is megÃ©rezte volna, a torkolatba Ã¡radÃ³ folyÃ³k mÃ©g egyszer akkora erÅ‘vel zubogott. Ez feltÅ±nt Bradwell-nek, ezÃ©rt Kard VirÃ¡g Ã©lettelen testÃ©t belÃ¶kte a zÃºgÃ³ba, ami csak hamar elmosta a vÃ©res testÃ©t. VÃ©gig nÃ©zte, ahogy elnyeli a delta. Hamarosan megunta a bÃ¡mÃ©szkodÃ¡st Ã©s szÃ¡rnyra kapva ott hagyta a rÃ©mes tett szÃ-nhelyÃ©t, vissza sem nÃ©zve.

* * *

><p>-Ugye nem...<p>

-De de...

-Ezt nem mondod komolyan...!- dÃ¶rmÃ¶gte Asayega.

-De igen... itt hagytak minket.- sÃ³hajtotta Secar. Asayage mÃ©rgÃ©ben kikapta Secar kezÃ©bÅ‘l a tÃ¡vcsÃ¶vet Ã©s a lÃ¡nyok felÃ© nÃ©zve a tengerbe hajÃ-totta.

14. Ãšjra talÃ¡lkozunk

(No pov)

Fogatlan Ã©s Partridge a vÃ¡rostÃ³l egy tÃ¡voli kikÃ¶tÅ‘ben Ã©rtek fÃ¶ldet, SokkolÃ³Ã©k mÃ¶gÃ¶tt 5 mÃ©terre. Partridge leszÃ¡llt Fogatlan hÃ¡tÃ¡rÃ³l Ã©s mellette maradva a tÃ¡voli vÃ¡rost nÃ©zte.

-Furcsa Ã©rzÃ©s hosszabb idÅ‘ utÃ¡n vissza tÃ©rni az otthonodba...- Fogatlan csak hÃ¼mmÃ¶gÃ¶tt.

-KÃ-vÃ¡ncsi leszek erre az Ã©rzÃ©sre.- a vissza vÃ¡ltozott VÃ©gvÃ¡r parancsnok elÃ©jÃ¼k sÃ©tÃ¡lt.

-Rendben van, indulhatunk a vÃ¡ros kÃ¶zponti fÃ¡ja felÃ©.

Mata-fury fÅ‘ vÃ¡rosa a legnagyobb erdejÃ©be elterÃ¼lÅ‘ Le-koro, azaz LevÃ©l falu. A vÃ¡ros kÃ¶zpontjÃ¡ban Ã¡ll egy gigantikus, egy kisebb hegy mÃ©retÃ©vel vetekszÅ‘ fa. Annak tÃ¶rzsÃ©ben van kialakÃ-tva a vÃ¡r kastÃ©ly, vele egyÃ¼tt a hatalmas csarnokok, ima Ã©s Ã¼nnepi helyek, valamint a felsÅ‘bb szinteken a lakÃ³ szobÃ¡k, mind a kirÃ¡lyi csalÃ¡d tagjainak, mind a kÃ¶znÃ©pnek. A vÃ¡ros szÃ©lÃ©re Ã©rve Partidge-ot Ã©s Fogatlant leszÃ¡llÃ¡sra intettÃ©k.

-TÃ¶rtÃ©nt valami a tÃ¡vollÃ©temben?- prÃ³bÃ¡lt beszÃ©lgetÃ©st kezdemÃ©nyezni Partridge.

-Semmi sem tÃ¶rtÃ©nt... nagyon fel se tÅ±nt senkinek, hogy elmentÃ©l.- vont vÃ¡llat SokkolÃ³. Partridge vissza lÃ©pett Fogatlan mellÃ© Ã©s halkan szidta. -Amint lÃ¡thatod tÃ¶kÃ©letesen meg volt a vÃ¡ros nÃ©lkÃ¼led- mutatott vÃ©gig az amÃºgy kihalt utcÃ¡kon. -Kalmah herceg irÃ¡nyÃ-tÃ¡sa alatt.

-Csak azÃ©rt mondod ezt, mert Å‘ nevezett ki VÃ©gvÃ¡r kapitÃ¡nynak. Igazam van, vagy jÃ³l mondom? - horkantott Partridge.

-A megszÃ³lÃ-tÃ¡som SokkolÃ³ KapitÃ¡ny!- fordult hirtelen hÃ¡tra felÃ©jÃ¼k.

-Jaaj... hogy el ne sÃ¼llyedjek szÃ©gyenemben. - gÃºnyolta. - Csak azÃ©rt vagy ezen a tituluson, mert Bradwell rajtaÃ¼tÃ©se Ã³ta sajnos megÃ¼resedett a poszt. - SokkolÃ³ mordult egyet, de Fogatlan mÃ©g hangosabbat.

-A mi szemÃ¼nkben halott voltÃ¡l!- jelentette ki fennhangon.

-Ha megbocsÃ¡tasz, ezt inkÃ¡bb Kalmah szÃ¡jÃ¡bÃ³l akarom hallani.- haladt el mellette Partridge Ã©s a vÃ¡lluk Ã¶ssze Ã¼tkÃ¶zÃ¶tt.

-TÃ¶kmindegy kinek a szÃ¡jÃ¡bÃ³l hallod.- kiÃ¡ltotta utÃ¡na SokkolÃ³. - Kalma TÃ¶rzsfÅ‘ a szavÃ¡n fog mindenkit! - mÃ¡niÃ¡kuskodott.

"Kalmah... TÅ‘rzsfÅ‘?" csodÃ¡lkozott magÃ¡ban a kimÃ©ra herceg. Mata-furyn, ha a TÃ¶rzsfÅ‘ meghal a gyereki kÃ¶zÃ¼l kerÃ¼l ki az Ãºj jelÃ¶lt. Hogy tÃ©nyleg az is lehessen, vÃ¡lasztÃ¡sokon kell Ã¡tesnie a testvÃ©rei Ã©s a nÃ©p rÃ©szÃ©rÅ‘l. Ha ez sikerÃ¼lt, tÃ¶bb, egymÃ¡st kÃ¶vetÅ‘ prÃ³bÃ¡kat kell kiÃ¡llnia, mÃ-g elfoglalhatja apja helyÃ©t. Hogy a sziget addig se maradjon vezetÅ‘ nÃ©lkÃ¼l, a Mesterek, azaz a

kirÃ¡lyi csalÃ¡dot Ã©s az elit katonÃ¡kat kÃ©pzÅ‘k TanÃ¡csÃ¡nak gondnoksÃ¡ga alÃ¡ kerÃ¼l. Kalmah ezt akarhatta meg kerÃ¼lni a Bradwell rajtaÃ¼tÃ©sÃ©vel jÃ¡rÃ³ bonyodalmakkal.

A fa elÃ© Ã©rve, mÃ¡r csak ketten ugyan, de neki vÃ¡gtak a hosszÃº, szinte vÃ©ge lÃ¡thatatlan lÃ©pcsÅ‘ soroknak.

-Valami azt sÃºgja, mÃ©lyebbrÅ‘l gyÃ¶keredzik a konfliktusod ezzel a SokkolÃ³ "KapitÃ¡nnyal", nem? - nÃ©zett fel Fogatlan a tÃ¡rsÃ¡ra.

-JÃ³l sÃºgja... igen. A hajÃ³n is mondtuk, SokkolÃ³ egy magÃ¡nzÃ³ zsoldos, Ã‰S a tetejÃ©ben mÃ©g siker hajhÃ¡sz is. - ingatta meg a fejÃ©t Partridge. Ã‰jfÃºria tÃ¡rsa elvigyorodott.

-A hallottak alapjÃ¡n olyan, mint te.- gÃºnyolta.

-Pff... egyÃ¡ltalÃ¡n nem. Å• szÃ¼letÃ©se Ã³ta kimÃ©ra, Ã©n nem, Å‘ egy VÃ©gvÃ¡r kapitÃ¡ny, Ã©n nem. - tette a kissÃ© nagykÃ©pÅ± megjegyzÃ©st.

-Te is tudod, hogy nem erre gondoltam.- forgatta meg a szemÃ©t az Ã‰jfÃºria.

-... nem vagyok siker hajhÃ¡sz. Plusz Ã©n minden elismerÃ©semÃ©rt meg szenvedtem. - vakarta meg tarkÃ³jÃ¡t a kimÃ©ra fiÃº.

-Na jÃ³, ezt most mond Ãºgy, hogy a fele nem sÃºlyos nagykÃ©pÅ±sÃ©g. - buktatta fel majdnem direkt.

-Mit mondjak mÃ©g...?! Kalmah kis korunk Ã³ta kedvez neki. Minden elÃ©rhetÅ‘ rangot a szÃ¡jÃ¡ba rÃ¡gott...- vonta fel mindkÃ©t szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t. -AmÃ-g nem lett VÃ©gvÃ¡r kapitÃ¡ny tudod milyen rangon volt?

-TÃ©nyleg muszÃ¡j vissza kÃ©rdeznem?- kezdte unni a tÃ©mÃ¡t Fogatlan.

-SÃ¡rkÃ¡ny istÃ¡llÃ³ fiÃº! Eltudod ezt hinni? Egy ilyen emberbÅ‘l hogyan csinÃ¡lhatott a bÃ¡tyÃ¡m...

"Csak mosolyogj Ã©s bÃ³logass Fogatlan, akkor talÃ¡n abba hagyja a szÃ¶vegelÃ©st." sÃ³hajtotta.

-Ã©s ami a plÃ¡ne!

-Partridge!- szÃ³lt egy ismerÅ‘s nÅ‘i hang Ã©s kis hÃ-jÃ¡n le is dÃ¶ntÃ¶tt a lÃ¡bÃ¡rÃ³l, ahogy mellkasa kÃ¶rÃ© fonta kezeit.

-Szia Doroti.- Ã¶lelte viszont hÃºgÃ¡t. Mikor szÃ©tvÃ¡ltak, bÃ¡tyja jobban szem Ã¼gyre tudta venni. HÃºgÃ¡nak viszonylag hosszÃº, tarkÃ³jÃ¡ig Ã©rÅ‘, Ã©lÃ©nk fekete haja volt Ã©s vilÃ¡gos rÃ³zsaszÃ-n pozsgÃ¡s bÅ‘r szÃ-ne. Egy fÅ±zÃ¶ld blÃºzt viselt egy fekete kÃ¶tÅ‘vel, aminek szegÃ©lye arany szÃ-nezett volt. ArcÃ¡n jobb szeme alatt volt egy kis fekete pikkely, ami Ã¡rulkodott humagon szÃ¡rmazÃ¡sÃ¡rÃ³l, persze fekete farkÃ¡n kÃ-vÃ¼l. Nem sokat vÃ¡ltozott a kÃ¼lseje, talÃ¡n a haja lett hosszabb Ã©s sÃ¶tÃ©tebb.

- Doroti, Å‘ itt Fogatlan a...

-A hÃ-res Ã‰jfÃºria, aki Hablattyal a SÃ¡rkÃ¡ny nevelÅ‘vel legyÅ‘zte a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡lt?! ISTENEEK! *OO*- tÃ¶rt ki belÅ‘le az imÃ¡dat, Fogatlan pedig Ã¶nelÃ©gÃ¼lten vigyorgott Partridge-ra.

- Ã‰n is Ã¶rÃ¼lÃ¶k Doroti. -biccentett, de az arcÃ¡rÃ³l le lehetett olvasni azt a tipikus "Hehe! NÃ©pszerÅ±bb vagyok, mint te" nÃ©zÃ©st.

-Csak mert a hÃºgom...

-Dugulj el BÃ¡tyus! Fogatlan, elmesÃ©led a Snoggletug-i kalandotok?!- ugrÃ¡lt izgatottan a fiatal lÃ¡ny.

-Persze. Az egÃ©sz azzal kezdÅ‘dÃ¶tt, hogy Hablaty elvesztette a sisakjÃ¡t Ã©s...- ahogy tovÃ¡bb indultak a lÃ©pcsÅ‘n Partridge Ã©szre vette, hogy hÃºgÃ¡nak jobb a tartÃ¡sa, szilÃ¡rdabban Ã¡ll a lÃ¡bÃ¡n Ã©s tisztÃ¡ban beszÃ©l. KisugÃ¡rzÃ¡sa Ã©s aurÃ¡ja is Ã©lÃ©nkebb Ã©s vidÃ¡mabb. Ez azÃ©rt volt furcsÃ¡llandÃ³, mert ezelÅ‘tt egy hÃ³nappal, a Bradwell-el valÃ³ talÃ¡lkozÃ¡sa igencsak helyben hagyta a 12 Ã©ves lÃ¡ny lelki Ã¡llapotÃ¡t.

Az utolsÃ³ lÃ©pcsÅ‘ fokon is tÃºl lÃ©pve, a hatalmas, fÅ±zÃ¶ld, faragott, kÃ©t szÃ¡rnyÃº kastÃ©ly ajtÃ³ mÃ¡r tÃ¡rva nyitva vÃ¡rt rÃ¡juk. Ott Ã¡llt a sokat emlegetett Kalmah herceg. HÃºgukkal ellentÃ©tben, Å‘ igen is sokat vÃ¡ltozott. Haja hosszabb lett, vÃ¡llon tÃºl Ã©rÅ‘ Ã©s sÃ¶tÃ©tebb barnÃ¡s szÅ‘ke. BÅ‘re szÃ-ne is sÃ¡rgÃ¡sabb lett. Egy bÅ‘r szerkÃ³t viselt Ã©s nem volt nÃ¡la fegyver. MielÅ‘tt testvÃ©rei Ã©s Fogatlan elÃ© Ã©rtek volna, gondosan vÃ©gig mÃ©rte a kÃ©t fiÃºt.

-Ãœdv Ãºjra itthon, Ã¶csÃ©m. - biccentett tisztelet tudÃ³n.

-BÃ¡tyÃ¡m.- biccentett Partridge is. Fogatlannak Ãºgy tÅ±nt elsÅ‘ pillantÃ¡sra, hogy a kÃ©t testvÃ©r kissÃ© elidegenedett.

-A legtÃ¶bben mÃ¡r TÃ¶rzsfÅ‘nek hÃ-vnak - vette szigorÃºbbra a hangnemÃ©t. - De ti mindig kivÃ©telek lesztek.- mosolyodott el Ã©s Ã¶ccsÃ©vel le kezeltek, de Å‘ nem annyira Ã©rtÃ©kelte a poÃ©nt. - Ã‰s biztosan te vagy Fogatlan. - nÃ©zett most az Ã‰jfÃºriÃ¡ra.

-Ã–rÃ¼lÃ¶k - bÃ³lintott. Mikor Kalmah beljebb invitÃ¡lta Å‘ket kissÃ© rÃ¡ grimaszolt.- vagy nem. - motyogta.

-Mi az? Nem tetszik a bÃ¡tyÃ¡m "megnyerÅ‘" szemÃ©lyisÃ©ge?

-Nem mondanÃ¡m.- ingatta meg fejÃ©t.

-Nem baj, senkinek sem. - vont vÃ¡llat. -ElÃ©ggÃ© Ã¶nelÃ©gÃ¼lt lett Ã©s kezdi meg rÃ©szegÃ-teni a hatalom. MagÃ¡tÃ³l nem vallanÃ¡ be, de nem tud minden helyzettel egyedÃ¼l meg birkÃ³zni, ezzel nem is lenne baj, de hÃ¡rmÃ³nk kÃ¶zÃ¼l nem hallgat senkire sem, pedig ennek egy nagy csapat munkÃ¡nak kellene lennie.

-Mondja a nagy csapat jÃ¡tÃ©kos.- vonta fel fÃ©l szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t Fogatlan.

-Ã‰n legalÃ¡bb Å‘szinte vagyok.- zÃ¡rtÃ¡k "rÃ¶videre" a pusmogÃ¡st. Kalmah dolgozÃ³ szobÃ¡ja elÃ© Ã©rve Doroti kint maradt, Kalmah pedig

leÃ¼lt asztala mÃ¶gÃ©.

-MesÃ©lj Partridge, mi hÃºzÃ³dott el ennyi ideig?-
kÃ¶nyÃ¶kÃ¶lt.

-SzÃ-vesen mesÃ©lnÃ©k, de valÃ³jÃ¡ban sÃ¼rget az idÅ‘. Hablaty igen csak beteg Hibbanton, Ã©s kellene Kard VirÃ¡g segÃ-tsÃ©ge.

-Ezt sajnÃ¡lattal hallom. De az Å‘ barlangja a sziget mÃ¡sik vÃ©gÃ©n van, miÃ©rt jÃ¶ttetek ide?

-Mert SokkolÃ³ ide indÃ-tvÃ¡nyozott minket, azÃ©rt.- emelte fentebb Fogatlan a hangjÃ¡t. MÃ¡r csak azÃ©rt is, mert ez egy lÃ©nyeges informÃ¡ciÃ³ volt.

-A VÃ©gvÃ¡r kapitÃ¡ny parancsÃ¡t feloldom, menjetek Ã©s folytassÃ¡tok a kÃ¼ldetÃ©st. Partridge, te pedig szabad kezet kapsz Ã©s persze jÃ¡rjatok sikerrel.- az Ã¶ccse bÃ³lintott Ã©s Fogatlannal elhagytÃ¡k a szobÃ¡t. Kalmah felkelt Ã©s ki nÃ©zett az ablakon, egyenesen Kard VirÃ¡g barlangja felÃ©. "Lassan minden szÃ¡lat elvÃ¡gunk."

* * *

><p>- MiÃ©rt volt az az Ã©rzÃ©sem, hogy kÃ¶zben keresztbe tette az ujjÃ¡t?- kapkodta Fogatlan utÃ¡n lÃ¡bait Partridge. A kimÃ©ra fiÃº nem vÃ¡laszolt azonnal.<p>

-Elhallgat valamit. - hÃºzta Ã¶ssze szemeit.- Ã‰n lennÃ©k az utolsÃ³ akinek szabad kezet adna a szigeten belÃ¼l. - haladtak egy tÃ¡g folyosÃ³n keresztÃ¼l. A mellettÃ¼k el haladÃ³ humagonok furcsÃ¡llva nÃ©ztek Partridge-ot, bÃ¡r ez Å‘t kicsit sem Ã©rdekelte, csak egyre jobban gyorsÃ-tott a sÃ©tÃ¡ja tempÃ³jÃ¡n.

-Nem Å‘ az egyetlen!-horkantott. - LassÃ-ts mÃ¡r!- bukott fel majdnem sajÃ¡t lÃ¡bÃ¡ban.- Hova sietsz ennyire?

- Te mondtad, hogy sÃ¼rget az idÅ‘nk, Ã©s igazad van. Az elmÃºlt idÅ‘ alatt most kell a leginkÃ¡bb bele hÃºznunk. - tÃ¡rta ki a fÅ‘ kapu ajtajait. HÃºgÃ¡t mÃ¡r Kalmah szobÃ¡ja elÅ‘tt sem talÃ¡lta, de nem vÃ¡rta el tÅ‘le, hogy kÃ¶vesse Å‘ket. MÃ¡r szÃ¡lt volna fel Fogatlan hÃ¡tÃ¡ra, amikor az eltaszÃ-totta magÃ¡tÃ³l. -Mi bajod?- lepÅ‘dÃ¶tt meg.

- Az elÅ‘bb arra is cÃ©loztam, hogy te is elhallgatsz valamit. SzÃ³val, ki vele. - Ã¡llt elÃ©. Partridge vett egy mÃ©ly Ã©s feszÃ¼lt levegÅ‘t, majd nehÃ©zkesen ki is fÃºjta.

-Ugyan ez az Ã©rzÃ©s kerÃ¼lgetett a VÃ©gzet ErdÃ©lyÃ©ben is. A rajtaÃ¼tÃ©s Ã©jszakÃ¡ja Ã³ta vagyok mondhatni "kÃ©pes" rÃ¡.

-Aha, szÃ³val Ã©rzed Bradwell jelenlÃ©tÃ©t.- Partridge bÃ³lintott, majd indult volna tovÃ¡bb, amikor valaki vÃ¡llon ragadta.

- Most meg mi...? Secar?!- nÃ©zett hÃ¡tra mÃ¡sik bÃ¡tyjÃ¡ra, aki lihegve vette a levegÅ‘t.

-TÃ©ged aztÃ¡n nehÃ©z beÃ©rni, Ã¶csi.- hÃºzta ki magÃ¡t.- JÃ³ Ãºjra lÃ¡tni.- Partridge-nak csak most esett le, hogy a nagy rohanÃ¡sban teljesen kiment a fejÃ©bÅ‘l a mÃ¡sodik bÃ¡tyja.

-Å•Å‘Ã¶... szevasz.- kezeltek le. Secar mellÅ‘l elÅ‘ kerÃ¼lt Doroti is.- Bocsesz, de sietÃ¼nk... Ja, amÃºgy Å‘...

-Fogatlan?- bÃ³lintott az Ã‰jfÃºriÃ¡nak.- Igen, az elÅ‘bb voltunk mi is KalmÃ¡hnÃ¡l. Mikor nehezen ki nyÃ¶gte, hogy merre tartotok, HugicÃ¡val rÃ¶gtÃ¶n siettÃ¼nk utÃ¡natok. ErrÅ‘l jut eszembe, van valaki aki...

-Bocs testvÃ©r, de most tÃ©nyleg nagyon sietÅ‘s.- lÃ©pett le az elsÅ‘ lÃ©pcsÅ‘ fokon.

-Akkor had menjek veletek.- fogta vissza Ãºjra Secar.

-Hogyan? Nincs sÃ¡rkÃ¡nyod, mi meg a sziget tÃºl felÃ©re megyÃ¼nk.

-Hidd el, megoldom.- biccentett az ajtÃ³ felÃ©, ahonnan Asayega jÃ¶tt elÅ‘ Ã¡t alakult formÃ¡ban.

-Ez meg hogy kerÃ¼l ide?- mordult fel Fogatlan.

-Az Ã‰jfuria, akinek majdnem eltÃ¶rtem a csuklÃ³jÃ¡t, Ã©s a tÃ¡rsa, akinek annyira tetszett a VillÃ¡m.

-Minek kÃ¶szÃ¶nhetÅ‘ a viszont lÃ¡tÃ¡s?- nÃ©zett bÃ¡tyjÃ¡ra Partridge.

-MiutÃ¡n elmentÃ©l...

-JÃ³, mesÃ©ld el, de ezt lehetÅ‘leg inkÃ¡bb Ãºt kÃ¶zben tedd. - Secar bÃ³lintott, majd intett AsayegÃ¡nak Ã©s Dorotit hÃ¡tra hagyva, elindultak VÃ-z-falu felÃ©.

-MiutÃ¡n elmentÃ©l, vÃ¡rtunk kÃ©t hetet, hogy vissza tÃ©rj, de nem tetted. Kezdtem izgulni, hogy mi lehet veled, de Kalmah arra szabadkozott, hogy tudod mit csinÃ¡lsz.

-Tipikus Kalmah.- forgatta meg szemeit Partridge.- Igen, folytasd.

-A keresÃ©sedre indultam Hibbant-sziget felÃ©. Az utam csak hamar egy hozzÃ¡nk kÃ¶zelebb esÅ‘, mocsaras szigetre vezetett, ahol egy szigetek alatt vezetÅ‘ jÃ¡ratra bukkantam, AsayegÃ¡val egyÃ¼tt.

-Pontosan. MiutÃ¡n Ã¡tlÃ©ptem a kaput azzal a Bradwellel, harcoltunk egy darabig... Ã©s hÃ¡t helyben hagyott, de megÃ¶lni mÃ¡r nem Ã¶lt meg.- egÃ©szÃ-tette ki az emlegetett Naracusa

-Csak sÃ¡rkÃ¡nyokat Ã¶l, a te ki iktatÃ¡sod nem lett volna "Ã©rdeme". KÃ¶szÃ¶njÃ¼k, hogy fedeztÃ©l minket, mÃ©g ha az elsÅ‘ talÃ¡lkozÃ¡sunk nem is volt a leg... zÃ¶kkenÅ‘mentesebb.- Asayega csak bÃ³lintott.

-A magad nevÃ©ben kÃ¶szÃ¶nd azt csuklÃ³ ficamot nem felejtettem mÃ©g el.- szÃ³lalkozott fel Fogatlan.

-AkÃ¡rhogy is, most egy oldalon Ã¡llunk. A szigeten bÃ³klÃ¡szva viszont csak hamar bele futottunk kÃ©t lÃ¡nyba.- fogta a fejÃ©t Secar, mire Asayega el nevette magÃ¡t.

-A nevÃ¼k Mirabell, egy 17 Ã©ves SkorpiÃ³ szigeti viking lÃ¡ny Ã©s egy ugyan olyan korÃº Vihar-fÃºria, Damon. KissÃ© bosszantÃ³ak tudnak lenni, de tÃ©nyleg jÃ³ szÃ¶vetsÃ©gesek.

-Most hol vannak?- tette fel a kÃ-vÃ¡ncsi kÃ©rdÃ©st Partridge.

-A lÃ¡nyokkal nÃ©gyen beÃ©rtÃ¼nk titeket a VÃ©gvÃ¡rak elejÃ©n, Å‘k ketten Ã©s mÃ©g "valaki" Ã¡trepÃ¼ltek a KimÃ©rÃ¡ra, minket pedig...

-Fa kÃ©pnÃ©l hagytak.- fejezte be egyszerÅ±en Secar.- A BandÃ¡val pedig a vÃ¡ros felÃ© repÃ¼ltek, kis vÃ¡rtatva mi is kÃ¶vettÃ¼k Å‘ket.

-Ki az a "valaki", akit folyton annyira hangsÃºlyozol?- furcsÃ¡llta Partridge.

-ElÅ‘bb had fejezzem be.- tette fel ujjÃ¡t Secar.- A kÃ¶vetkezÅ‘ Ã¡llomÃ¡sunk a SziklÃ¡s MagÃ¡ny felÃ© vezetett, kerestÃ¼nk valakit de nem talÃ¡ltuk ott.

-VÃ¡rj vÃ¡rj vÃ¡rj. Ã‰n Ãºgy tudom, hogy azt Bradwell a magÃ¡Ã©nak mondja, mÃ©gis kit kerestetek, hogy ha Å‘ sosem ejt foglyokat.- halkult el a vÃ©gÃ©re az elgondolkodÃ¡stÃ³l Partridge.

-Vajon kit? TudhatnÃ¡d, hiszen mindenkinÃ©l jobban emlÃ©kszel a rajtaÃ¼tÃ©sre. - vonta fel fÃ©l szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t bÃ¡tyja.

-Te... mÃ¡rmint ti, RunÃ¡t kerestÃ©tek?!- mondta ki fÃ©lve a nevet.

-Pontosan. - vÃ¡laszolt egyszerÅ±en.

-De... ha nem talÃ¡ltÃ¡tok ott akkor most hol lehet...?

-LÃ¡tod ennyire szoktÃ¡l figyelsz rÃ¡m.- ingatta meg a fejÃ©t Secar. -Ã–cskÃ¶s, Å‘ az az valaki, aki velÃ¼nk jÃ¶tt. -Partridge pupillÃ¡ja rÃ¶gtÃ¶n a harmadÃ¡ra szÅ±kÃ¼lt.

-Hol van?! Azonnal Ã¡ruld el Secar!- ugrott szinte ki Fogatlan nyergÃ©bÅ‘l Asayega hÃ¡tÃ¡ra, hogy bÃ¡tyjÃ¡t grabancon ragadhassa.

-Partridge ne ficÃ¡nkolj mÃ¡r!- szÃ³lt rÃ¡ Fogatlan.

-Nem Ã©rdekel! - kiÃ¡ltotta.- Hol van?!- tette fel Ãºjra kÃ©rdÃ©st.

-Nyugi Ã–cskÃ¶s. Kard VirÃ¡g barlangjÃ¡nÃ¡l. RÃ¶gtÃ¶n oda indultunk a bandÃ¡val.- meg sem hallva a mondta vÃ©gÃ©t, ki ugrott Fogatlan nyergÃ©bÅ‘l Ã©s Å‘ maga is szÃ¡rnyra kapva barÃ¡tai sebessÃ©gÃ©nek a kÃ©tszeresÃ©vel repesztett azzal erÅ‘vel, amit a rÃ©g nem lÃ¡tott szerelme hollÃ©tÃ©nek a tudata adott neki.

-JellemzÅ‘, ettÅ‘l persze rÃ¶gtÃ¶n megtanul magÃ¡tÃ³l repÃ¼lni. -forgatta meg szemeit Fogatlan.

-Ne maradjunk le mellÅ‘le mi se. - tette a megjegyzÃ©st Secar Ã©s a mÃ¡r mesze jÃ¡rÃ³ Ã¶ccse utÃ¡n suhantak

* * *

><p>KÃ¶zben Kard VirÃ¡g barlangjÃ¡tÃ³l nem messze, a Banda Ã©s MirabellÃ©k a barlang elÅ‘tt elterÃ¼lÅ‘ Ã¶bÃ¶l fÃ¶lÃ¶tt repÃ¼ltek. Damonnak egy irtÃ³zatos szag csapta meg az orrÃ¡t, mire rÃ¶gtÃ¶n oda is kapott a mancsÃ¡val.<p>

-Mi baj Damon?- simÃ-totta vÃ©gig tenyerÃ©vel a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡t Mirabell.

-Fertelmes bÅ±z Ã¡rad valahonnan.- mondja undorodÃ³ hanggal. Ahogy egyre kÃ¶zelednek, a tÃ¶bbieknek is elfacsarja az orrÃ¡t a szag. Az Ã¶bÃ¶lt kÃ¶rbe szegÃ©lyezÅ‘ partra leszÃ¡llva, Csillagjel hamarosan baljÃ³s jelekre lett figyelmes. KÃ¶rbe jÃ¡rta a partvonalat, bele szagolt a levegÅ‘be, majd vÃ-z fÃ¶lÃ© hajolt Ã©s szippantott pÃ¡rat. SzÃ¡rnyÃ¡nak mozgatÃ¡sÃ¡val oda-vissza hullÃ¡moztatta egy kicsit a vizet Ã©s sokkolt tekintet Ã¼lt ki az arcÃ¡ra.

-SrÃ¡cok, komoly baj van.- fordul felÃ©jÃ¼k. Elzar mÃ¡r sejti, hogy mit akarhat mondani, ugyanis Å‘ pedig a beomlott barlangra lesz figyelmes, ahogy Denis pedig a fÃ¡k kÃ¶zÃ¶tti vÃ©r foltokra.- Itt harc volt.- senki sem felel rÃ¶gtÃ¶n, hanem a tÃ©nyeket mÃ©rlegeli.

-Kard VirÃ¡g Ã©l itt, nem?- kÃ©rdezi Damon RunÃ¡t, aki bÃ³lint egyet.

-Ãšgy tudom legalÃ¡bb is, hogy igen.- kapart pÃ¡rat a fÃ¶ldbe, mikor pÃ¡r pikkelyre lesz figyelmes a friss parti homokban. A pikkelyek koszos fehÃ©r szÃ-nÅ±ek. KÃ¶zelebb hajol, hogy megszagolja, de csak hamar elkapja onnan a fejÃ©t.- Gyertek.- hÃ-vja Å‘ket a felfedezÃ©shez. -Ezeket lehet, hogy felismeritek.- mutatta nekik a lelemÃ©nyt.

-Ez... Bradwell pikkelye.- hÃºzza Ã¶ssze a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t Elzar.- Most mÃ¡r bizonyos... megÃ¶lte Kard VirÃ¡got.- nÃ©zett Ã¶ssze a tÃ¶bbiekkel.

-De hogyan Ã©s... mikÃ©nt?- kÃ©rdezte Mirabell, mire Elzar a gyÃ³gyÃ-tÃ³ barlangja felÃ© bÃ¶kÃ¶tt orrÃ¡val.

-SzokÃ¡sÃ¡hoz hÃ-ven, rajta Ã¼tÃ¶tt. Meglepte a barlangjÃ¡ban, hiszen, ki vÃ¡rnÃ¡ a tÃ¡madÃ¡st a sajÃ¡t otthonÃ¡ban? A barlang ugyan beomlott, de mind kette ki jutottak.

-Igen, azt itt folytathattÃ¡k a harcukat.- kÃ¶zÃ¶lte Denis, ahogy a vÃ©rfoltok mellÃ© sÃ©tÃ¡lt.- KÃ¼zdÃ¶tt ugyan, de inkÃ¡bb csak ellenÃ¡llt. A mozgÃ¡sa nehÃ©zkes volt Ã©s bÃ¡r hazai pÃ¡lyÃ¡n volt, ki lehetett merÃ¼lve.- kÃ¶vette a lÃ¡b Ã©s karom nyomokat, mÃ-g nem vissza Ã©rt a fehÃ©r pikkelyek mellÃ©.- MegprÃ³bÃ¡lhatott el repÃ¼lni, de Bardwell le szedte a levegÅ‘bÅ‘l.

-MÃ-g nem ide landolt.- szÃ³lalt meg Damon Ã©s a becsapÃ³dÃ¡s mellÃ© sÃ©tÃ¡lt.- Innen aztÃ¡n nem tudod mozdulni, talÃ¡n a torkÃ¡t Ã©rt harapÃ¡s miatt mÃ¡r sok vÃ©rt vesztett. LÃ¡tjÃ¡tok?- nÃ©zett a vÃ©r tÃ³csÃ¡ba.- A krÃ¡terben lÃ©vÅ‘ vÃ©r sÃ¶tÃ©tebb Ã©s sÅ±rÅ±bb, mint a tÃ¶bbi nyomÃ©, ezÃ©rt sem tudta mÃ©g a homok beinni.

-Nem kÃ¼zdhetett elÅ‘tte mÃ©g olyan ellenfÃ©llel, mint Bradwell. -

szÃ³lalt meg Csillagjel.- Å• gyÃ³gyÃ-tÃ³ volt, a kÃ©pessÃ©gei nem harcra lettek kitalÃ¡lva. MÃ¡s szÃ³val, ez egy kivÃ©gzÃ©s volt.- bÃ¶kÃ¶tt a vonszolÃ¡s nyomokra.- MegvÃ¡rta, amÃ-g ki lehelli a lelkÃ©t Ã©s a folyÃ³ba dobta. Az egÃ©sz Ã¶bÃ¶l bÅ±zlik, mert vÃ©rrel szennyezett.- nyelt egyet.

Mindenkire rÃ¡ Ã¼lt a gyÃ¡sz hangulat. A hÃ¡rom jelen lÃ©vÅ' kimÃ©ra vissza vÃ¡ltozott. Csillagjel a folyÃ³hoz ment Ã©s Ã¶vÃ©rÅ'l le akasztva egy tasakot, tÃ©rdre ereszkedve bele szÃ³rta annak por Ã¡llagÃº tartalmÃ¡t. EkÃ¶zben Mirabell Ã©s Denis csinÃ¡ltak egy kis levÃ©l csÃ³nakot szÃ¡raz pÃ¡frÃ¡ny levelekbÅ'l. Mindannyian Csillagjelhez mentek, aki vÃ-zre bocsÃ¡jtotta a zuhogÃ³ban a kicsiny csÃ³nakot. Mikor mÃ¡r tÃ¡volabbra, Denis egy tÃºzgolyoval lÃ¡ngra kapatta, pont mikor eltÅ±nt az eltÅ±nt a vÃ-zesÃ©sben.

-A por, amit a vÃ-zben Ã¶ntÃ¶ttem, egyfajta vÃ-zben Ã©lÅ' gomba. MegtisztÃ-tja azt vÃ©rtÅ'l Ã©s... segÃ-t Kard VirÃ¡gnak a... kÃ¶rnyezetÃ©vel valÃ³ egybe olvadÃ¡shoz.- dÃ¶rzsÃ¶lte meg szemeit. EkÃ¶zben Elzar a beomlott barlanghoz ment Ã©s rÃºnÃ¡t vÃ©sett bele.

-Nem olyan jÃ³, mintha Wiglaf csinÃ¡lta volna, de Ã¡llÃ-tÃ³lag segÃ-t tovÃ¡bb lÃ©pni a halottnak a ValhallÃ¡ba.- hamarosan csend Ã¼lt a tÃ¡rsasÃ¡gra. Senkinek sem volt igazÃ¡n kedve ujjongani, vagy hangoskodni. NÃ©ztÃ©k pÃ¡r a perce leÃ-rt rÃºnÃ¡kat, vagy a zubogÃ³t, esetleg hallgattÃ¡k a vÃ-zesÃ©st, de most a tÃ¡j gyÃ¶nyÃ¶re sem adott megbÃ©kÃ©lÃ©st.

Hirtelen arra figyeltek fel, hogy valaki tÅ'lÃ¼k nem messze, pÃ¡r bokorral odÃ©bb landolt. Nem voltak benne ki is az, azÃ©rt kÃ©szen lÃ©tben Ã¡llva vÃ¡rtÃ¡k, hogy az idegen elÅ' dugja az orrÃ¡t. Egy kÃ©k szempÃ¡r villant fel a levelek mÃ¶gÃ¼l Ã©s fÃ¼rkÃ©szte kÃ-vÃ¡ncsian a tÃ¡rsasÃ¡got, majd Ã¡g recsegÃ©s Ã©s Paetridge csÃ¶rtetett elÅ', egyenesen Runa felÃ©.

Mikor a lÃ¡ny is felismerte a felÃ© sietÅ't arcÃ¡rÃ³l hamar eltÅ±nt bÃº Ã©s nagyot ugrott, mikor Partridge a, szÃ¡rnyaiba zÃ¡rva megpÃ¶rdÃ-tette pÃ¡rszor. Fel nevetett Ã©s fejÃ©t vÃ¡llÃ¡ra helyezte, Ã©s fejÃ©t, a nyakÃ¡nak dÃ¶rzsÃ¶lte. Partridge is ugyan Ã-gy tett, csak Å' halk Ã¶rÃ¶m kifejezÃ©sbe. EzutÃ¡n a mÃ¡sfÃ©l-kÃ©t hÃ³nap kÃ©nyszer tÃ¡vollÃ©t utÃ¡n mÃ¡r ereje nem volt kurjongatni.

Mikor szÃ©t vÃ¡ltak, egymÃ¡s tekintetÃ©be mÃ©lyedtek, Partridge pedig mosolyogva megnyalta Runa arcÃ¡t, aki boldogan felkuncogott Ã©s homlokÃ¡t pÃ¡rja mellkasÃ¡nak tÃ¡masztotta. EgyikÃ¼k sem szÃ³lt egy szÃ³t sem, mert nem volt rÃ¡ szÃ¼ksÃ©g. TudtÃ¡k, hogy kÃ¶lcsÃ¶nÃ¶sen hiÃ¡nyoztak a mÃ¡siknak, Ã©s most kÃ¶lcsÃ¶nÃ¶sen Ã¶rÃ¼lnek a viszont lÃ¡tÃ¡snak.

A meghitt pillanatot viszont torok kÃ¶szÃ¶rÃ¼lÃ©s szakÃ-totta fÃ©lbe. Mindketten oda nÃ©ztek Ã©s a barÃ¡taik nÃ©ztek rÃ¡juk mosolyogva.

-NahÃ¡t, ti is vagytok srÃ¡cok?- jÃ¡tszotta Partridge a meglepettet.

-De jÃ³ titeket Ãºjra egymÃ¡ssal lÃ¡tni. -sietett oda hozzÃ¡juk Csillagjel Ã©s Å't kÃ¶vetve banda tÃ¶bbi tagja.

-Igen... valamiÃ©rt nekem is ismerÅ's az Ã©rzÃ©s.- poÃ©nkodott megint

a kimÃ©ra herceg, mire a tÃ¶bbiek csak fel nevettek. Partridge vÃ©gÃ¼l le nÃ©zett RunÃ¡ra, aki csak mosolyogva forgatta a szemeit a szemeit Ã©s hirtelen oda nyomta az orrÃ¡t PartridgÃ©hoz. A fiÃºnak elsÅ‘re a lÃ©legzete is elÃ¡llt, de csak hamar viszonozta gesztust, mire a tÃ¶bbiek ujjongani kezdtek, Denis mÃ©g el is fÃ¼ttyentette magÃ¡t.

A rÃ¶vid csÃ³k szÃ©tvÃ¡lÃ¡s utÃ¡n, Partridge-nak feltÅ±nt, hogy valaki hiÃ¡nyzik.

-Gyerekek... hol van Kard VirÃ¡g?- a kÃ©rdÃ©s szinte azonnal elÃ¼ldÃ¶zte pillanatnyi jÃ³kedvet.- Mi az...? Ugye nem esett baja?- a lÃ¡nyok lesÃ¼tÃ¶ttÃ©k fejÃ¼ket, egyedÃ¼l Elzar nÃ©zett a szemÃ©be kÃ¶zvetlenÃ¼l.

-Meghalt, Partridge... Bradwell vÃ©gzett vele.- vakarta meg tarkÃ³jÃ¡t. Abban a pillanatban Partridge Ãºgy Ã©rezte, hogy megÃ¡ll benne az Ã¼tÅ‘.

-Ez ugye most csak egy rossz vicc?!- mindeki Partridge Ã©s Runa mÃ¶gÃ© nÃ©zett, ahol Fogatlan futott be. SzemÃ©bÅ‘l tÃ¼krÃ¶zÅ‘dÃ¶tt a kÃ©nisÃ©gbe esÃ©s Ã©s a dÃ¶bbenet rossz formÃ¡ja.- Nem mondjÃ¡ktok komolyan... igaz? - csuklott el a hangja. De sajnos igaz volt. Hablaty gyÃ³gyulÃ¡sÃ¡nak egyetlenegyen ismert remÃ©nye, a vÃ-z mÃ©lyÃ©n nyugodott.

-Fogatlan ne aggÃ³dj, talÃ¡lunk mÃ¡s... megoldÃ¡st. - prÃ³bÃ¡lta Partridge nyugtatni felÃ© fordulva, bÃ¡r ez nem annyira eredmÃ©nyes, mint szerette volna.

-Akkor Ã¡ruld el, hogyan gyÃ³gyÃ-tsuk meg Hablatyot, gyÃ³gyÃ-tÃ³ nÃ©lkÃ¼l?!- Partridge nem tud hirtelen mit felelni. Nem jut eszÃ©be olyan, aki segÃ-thetne rajtuk.

A hallottakat vÃ©gig gondolva, Mirabell Ãºgy dÃ¶nt, felemeli a kezÃ©t.

-Azt hiszem, hogy Ã©n segÃ-thetek.- nÃ©z a kÃ©t fiÃºra.- BÃ¡r Ã©n nem vagyok olyan profi, mint Kard VirÃ¡g lehetett, de van gyÃ³gyÃ-tÃ³ erÅ‘m... vagyis nem pont Ã©n, hanem a kÃ¶vem.- veszi le az eddig homlok dÃ-sznek szolgÃ¡lt, lilÃ¡s Ã¡rnyalatÃº kÃ¶vÃ©t. -Ez segÃ-thet a barÃ¡totokon... legalÃ¡bbis remÃ©lem. - Partridge Ã©s Fogatlan Ã¶ssze nÃ©ztek. TÃºl gyorsan jÃ¶tt nekik ez az ajÃ¡nlat. Secar Ã©s Asayega is be estek vÃ©gÃ¼l. Secar fÃ¼l tanÃºja volt az elÅ‘zÅ‘ pÃ¡rbeszÃ©dnek, Ã©s lÃ¡tva Ã¶ccse pillanatnyi tehetetlensÃ©gÃ©t igyekezett kisegÃ-teni.

-Ã–mm Fogatlan, miben is szenved Hablaty pontosan?- az emlÃ-tett rÃ¡ nÃ©zett Ã©s gondolatait rendezve prÃ³bÃ¡lt vÃ¡laszolni.

-VÃ©rhas, igen.- igyekezett higgadt maradni. Secar Mirabellre nÃ©zett.

-A kÃ¶ved kÃ©pes betegsÃ©get gyÃ³gyÃ-tani?- lÃ©pett elÃ©.

-Azt hiszem... igen, bÃ¡r nem tudom biztosan. Sosem prÃ³bÃ¡ltam mÃ©g olyasmit, csak tÃ¶rÃ©seket Ã©s felszÃ-ni sebeket lÃ¡ttam el eddig. -hÃºzta el szÃ¡jÃ¡t. - Secar vÃ©gÃ¼l vissza nÃ©zett Ã¶ccsÃ©re.

-Egy prÃ³bÃ¡t megÃ©r, nem? - Partridge megvakarta az

arcÃ¡t.

-MindenkÃ©ppen.

-De hogy jutunk vissza Hibbantra idÅ‘ben? Hiszen mÃ¡r Ã-gy is nem sokÃ¡ra kifutunk a becsÃ¼lt kÃ©t hÃ©tbÅ‘l.- mondta Fogatlan. Partridge a bandÃ¡ra nÃ©zett, de Elzar a fejÃ©t ingatta.

-Nincs az hajÃ³, amelyik idÅ‘ben megtennÃ© ezt a tÃ¡vot. - kÃ©t tÃ¡rsa igenelve bÃ³logatott.

-Wiglaf nem tudna valami utazÃ³ igÃ©vel haza vinni minket?- kÃ©rdezte Partridge.

-Nem tartok rÃ¡ nagy valÃ³szÃ-nÅ±sÃ©get... ha tudna is, nem egyszerre hÃ¡rom embert Ã©s kÃ©t sÃ¡rkÃ¡nyt.- vetette el az Ã¶tleter Csillagjel.- PlÃ¡ne ekkora tÃ¡vra .

-EgyenlÅ‘re menjÃ¼nk vissza Le-korÃ³ba. Mindenkinek sok volt ez egyszerre, ott majd kitalÃ¡lunk valamit.- hozta a vÃ©gsÅ‘ dÃ¶ntÃ©st Secar. Aki tudott, az sÃ¡rkÃ¡nnyÃ¡ alakult, a tÃ¶bbiek sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tra Ã¼ltek.

15. Mindenen Ã¡t

(No pov)

Vontatott menetben haladtak. Ãšgy beszÃ©ltÃ©k meg, hogy a Fa nagy kÃ¶nyvtÃ¡rÃ¡ban utÃ¡na nÃ©znek esetleges mÃ¡s gyÃ³gymÃ³doknak, de mivel sÃ¶tÃ©tedÃ©sre Ã©rtek vissza, az Å‘rsÃ©g az egÃ©sz FÃ¡ban Ã©s a vÃ¡rosban is felÃ¡llt, Ã-gy mÃ¡r senki nem ment se ki, se be. A Banda Partridge-al Ã©s RunÃ¡val egyÃ¼tt vissza mentek a KimÃ©rÃ¡ra, MirabellÃ©ket pedig Secar el szÃ¡llÃ¡solta a FÃ¡ban. EgyedÃ¼l Fogatlan akart most kicsit a gondolataiba merÃ¼lni. Unta mÃ¡r a tehetetlensÃ©get, az Ã¡llandÃ³ cÃ©ltalan jÃ¶vÃ©s-menÃ©st, a sok Ãºj ellensÃ©get Ã©s ismeretlen helyeket. Vissza akart menni Hibbantra HablatyÃ©khoz. Ã•tkozta az isteneket ezÃ©rt a kÃ©nyszer kalandÃ©rt.

Le-korÃ³tol tÃ¡volabb repÃ¼lt, a sÅ±rÅ±bb Ã©s sÃ¶tÃ©tebb erdÅ‘k fÃ¶lÃ¶tt, cÃ©ltalanul. LegbelÃ¼l remÃ©lte, hogy az erdÅ‘ mÃ©lyÃ©n megleli a gyors haza jutÃ¡s esÃ©lyÃ©t, mert csak ezen tudott jÃ¡rni az esze, "haza". Mikor a Hold tovÃ¡bb haladt az Ã©g kÃ¶zepÃ©n, talÃ¡lt egy kis tisztÃ¡st Ã©s ott landolt. A hÅ±vÃ¶s esti huzat lassan elfÃºjta gondolatait Ã©s lassan elaludt. Ã•lmÃ¡ban megint Hibbanton volt, a jÃ³l megszokott kÃ¶zegben, a jÃ³l megszokott emberek kÃ¶zÃ¶tt. Hablaty nem volt fekvÅ‘ beteg, egyÃ¼tt repÃ¼ltek, mintha ez az egÃ©sz meg sem tÃ¶rtÃ©nt volna. De a bÃ©kÃ©s Ã©s kedves felhÅ‘ket hamarosan felvÃ¡ltottÃ¡k a kÃ©tsÃ©gbe esÃ©s Ã©s tehetetlensÃ©g villÃ¡mai, amiket hangosan kÃ¶vetett Bradwell vÃ©r fagyasztÃ³, mennydÃ¶rgÃ©s szerÅ± nevetÃ©se. Az addigi kellemes szellÅ‘t felvÃ¡ltotta egy tÃ¡jfun. Fogatlan hÃ¡tra akart nÃ©zni Hablatyra, de mÃ¡r nem volt ott, kÃ¶ddÃ© vÃ¡lt. Olyan messzire Ã©rezte magÃ¡tÃ³l, amennyire csak lehet. HÃ-rtelen nem tudott mozogni, nem hogy a mÅ± szÃ¡rnyat, de semelyik szÃ¡rnyÃ¡t sem Ã©rezte. A vÃ-z egyre csak kÃ¶zeledett, mÃ-g vÃ©gÃ¼l egy hatalmas csobbanÃ¡ssal kÃ¶rÃ¼l nem Ã¶lelte a fagyos sÃ¶tÃ©tsÃ©g.
>ZihÃ¡lva tÃ©rt magÃ¡hoz. Ã–sztÃ¶nÃ¶sen kÃ¶rÃ¼l nÃ©zett, hÃ¡tha lÃ¡tja maga mellett Hablatyot, hÃ¡tha az a egÃ©sz tÃ©nyleg csak egy

rossz Ã¡lom volt Ã©s most is csak Hablaty szobÃ¡jÃ¡ban fekszik a jÃ³l megszokott helyÃ©n, a nap mindjÃ¡rt fel kell Ã©s az arcÃ¡ba nyalva Ã©breszhtheti, hogy menjenek vÃ©gre repÃ¼lni, de... nem Ã-gy volt. A Hold mÃ©g magasan volt az Ã©gen, Å‘ pedig egy istenek hÃ¡ta mÃ¶gÃ¶tti erdÅ‘ kÃ¶zepÃ©n gubbasztott. Vissza tÃ©rt a tehetetlensÃ©g. A szemei lehunyÃ¡sa tÃ¶bbet nem hozott Ã¡lmot Ã©s nyugalmat. AkÃ¡rhÃ¡nyszor megprÃ³bÃ¡lt elaludni csak a vÃ©szjÃ³slÃ³ hullÃ¡mokat lÃ¡tta maga elÅ‘tt. Ha pedig virrasztott a magÃ¡nyt Ã©rezte. Sehogy sem tudott egy helyben maradni. Felkelt Ã©s idegeskedÃ©sÃ©ben rÃ³ni kezdte a kÃ¶rÃ¶ket. PÃ¶rÃ¶gni kezdett az agya. Sok minden megfordulni az agyÃ¡ban, olyasmi is, amire vissza gondolva biztosan nem lenne bÃ¼szke. PÃ©ldÃ¡ul, hogy itt hagyjon mindent Ã©s mindenkit. EgyedÃ¼l akart el menni innen. HÃ¡tha akkor gyorsabban vissza Ã©rne Hibbantra, de mit is vÃ¡llalna be ezzel? TÃ¶bbek kÃ¶zÃ¶tt a halÃ¡lra fagyÃ¡st, a vÃ©g kimerÃ¼lÃ©st a fulladÃ¡sos halÃ¡lt. Na meg persze... cserben hagynÃ¡ PartridgÃ©kat. Ez az egÃ©sz helyzet, ez az egÃ©sz pokol, miatta van. Ha most el megy, feleslegesen fÃ¡radtak annyit mindannyian. BÃ¡r csak kevesebb, mint kÃ©t hete ismerte Å‘t, sÅ‘t, nÃ©melyikÃ¼ket mÃ©g azÃ³ta se, hitt abban, hogy tudnak neki segÃ-teni. A jÃ³zan Ã©sz futott versenyt a kÃ©nyszerrel.<p>

-LÃ¡tom te sem tudsz aludni.- jÃ¶tt mÃ¶gÃ¼le a hang. A fÃ¼lei felÃ¡lltak Ã©s szinte veszÃ©lyesen szÅ±k szemekkel perdÃ¼lt egyet. PÃ¡r mÃ¡sodperc mÃºlva megnyugodott, hogy csak Partridge az, csak Ã©ppen nem ember alakban.

-HÃ¡t te meg mit sompolyogsz? - csapott pÃ¡rat farkÃ¡val idegessÃ©gÃ©ben.

-KÃ-vÃ¡ncsi voltam hol maradhatsz el ennyi ideig. Plusz, szÃ©p csillagos Ã©jszakÃ¡nk van.- nÃ©zett fel az Ã©gre. Fogatlan is fel pillantott, de nem volt abban a hangulatban, hogy most ilyesmirÅ‘l bÃ¡j csevegjen.

-Azt hittem RunÃ¡val vagy. -mondta mÃ¡r jobban tÃ¼rtÅ‘ztetve magÃ¡t.

-Ã•gy is volt. - felelte egyszerÅ±en.

-Csak?- kÃ©rdezte kicsit gyanakvÃ³n. Erre Partridge nem felelt azonnal, csak az eget bÃ¡mulva kÃ¶zelebb ment Fogatlanhoz.

-Nem mindig mennek Ãºgy dolgok, ahogy azt tervezzÃ¼k, nem de?- vÃ¡laszolt kÃ©rdÃ©ssel a kÃ©rdÃ©sre. Fogatlan nem Ã©rtette mire akar cÃ©lozni az Ã‰jfÃºria tÃ¡rsa. Megszokta Partridge-tÃ³l, hogy a mondani valÃ³ja mÃ¶gÃ¶tt mindig van valami cÃ©lzÃ¡s. Maga sem tudta miÃ©rt, de erre prÃ³bÃ¡lt rÃ¡jÃ¶nni, pedig legtÃ¶bbszÃ¶r jobb szereti rÃ¡hagyni a dolgot.

-Vagyis?- adta fel vÃ©gÃ¼l.

-EgyszerÅ±en szÃ³lva, besokallt.- nÃ©zett aztÃ¡n rÃ¡. Fogatlan csak egy kÃ©rdÅ‘ tekintettel vÃ¡laszolt.- A sok Ã©ves egyedÃ¼llÃ©t Ã©rzelmileg kissÃ© mmm... kiegyensÃºlyozatlannÃ¡ tette. Sok ez neki egyszerre Ã©s kis idÅ‘re van szÃ¼ksÃ©ge, hogy mindent feldolgozhasson.- erre nem felelt csak bÃ³lintott. -De Ãºgy tÅ±nik nem Å‘ az egyetlen.

-Hogy? - kapta fel a fejÃ©t.

-Te is besokalltÃ¡l, Ã-gy van? - hÃºzta fel fÃ©l szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t.

-Nem tudom mirÅ‘l beszÃ©lsz.- jelentette ki egyszerÅ±en.

-HiÃ¡nyzik neked Hablaty. Igazam van, jÃ³l mondom?

-Ã‰s ha igen? NetÃ¡n problÃ©ma? - lett kissÃ© flegmatikus a modora.

-Ez nem, ez termÃ©szetes. - Fogatlan csak fÃºjtatott.

-Fogalmad sincs milyen az, amikor Ãºgy Ã©rzed nincs remÃ©ny. - nÃ©zett fÃ©lre.

-Ebben most tÃ©vedsz. MÃ¡sfÃ©l hÃ³napja Ã©n is ugyan Ã-gy voltam. Senkit Ã©s semmit nem voltam hajlandÃ³ megtÅ±rni magam mellett. Hatalmas szÃ©gyent Ã©reztem.

-De Ã©n nem Ã©rzek szÃ©gyent, Ã©n bÃ¼szke vagyok. - vÃ¡gott a szavÃ¡ba.

-Fogatlan, a bÃ¼szkesÃ©g nem a szÃ©gyen ellentÃ©te, hanem a forrÃ¡sa. Csak az igazi alÃ¡zat az ellentÃ©te.

-MiÃ©rt Ã©reznÃ©k Ã©n alÃ¡zatot?

-Mert kÃ¶zel Ã¡ll hozzÃ¡d valaki, Hablaty.

-MÃ©g mindig nem Ã©rtem mire akarsz cÃ©lozni.

-Azt mondom, hogy tartson ki remÃ©nyed.- Fogatlan csak fa pofÃ¡val meredt rÃ¡.- Most mi van?

-Bocs, de ezt a te szÃ¡dbÃ³l hallva kicsit nevetsÃ©ges. - nevetett kÃ-njÃ¡ban.

-Mindegy! A lÃ©nyeg, hogy holnap korÃ¡n kelÃ¼nk Ãºtra Ã©s ideje lenne vissza mennÃ¼nk.- indult meg. Fogatlan csak a fejÃ©t ingatta.

-NÃ©ha nem tudok ki igazodni rajtad, ugye tudsz rÃ³la?

-A termÃ©szetembÅ‘l fakad... azt hiszem.- vont vÃ¡llat. Fogatlannak erre az estÃ©re, mÃ¡r tÃ©nyleg tÃºl sok volt mindez.

* * *

><p>A mÃ¡snap reggel elÃ©g vontatottan indult. Partridge azt mondta, hogy korÃ¡n kell kelniÃ¼k, de neki mÃ©g korÃ¡bban. Ugyanis mÃ¡snapra Kalmah fÃ¼lÃ©be jutott Kard VirÃ¡g halÃ¡la, Ã©s mivel Å‘ volt az egyik legjobb gyÃ³gyÃ-tÃ³ a szigeten, bÅ‘ven el kellett szÃ¡molnia a rÃ©szletekkel bÃ¡tyjÃ¡nak. Mikor Fogatlan fel kelt, Partridge mÃ¡r nem volt a hajÃ³n, de a Banda maradÃ©k 4 tagja nagyban munkÃ¡lkodott az alsÃ³ fedÃ©lzeten. Denis Ã©s Elzar hordÃ³kat cipelt az raktÃ©rbe, Wiglaf Ã©s Csillagjel pedig a kÃ¶teleket hÃºztÃ¡k Ãºjra.<p>

-Elmentek?- kÃ©rdezte kÃ©rdÅ‘n Fogatlan, bÃ¡r mÃ©g szemeit dÃ¶rzsÃ¶lte.

-Igen, de ti is jÃ¶ttÃ¶k.- fordult felÃ© egy pillanatra Denis a rakodÃ¡sbÃ³l.

-HovÃ¡ is?- Csillagjel egy szabadon Ã¡llÃ³ bakra kÃ¶tÃ¶tte az egyik kÃ¶telet, megtÃ¶rÃ¶lte a kezeit a ruhÃ¡jÃ¡ban Ã©s oda ment Fogatlanhoz.

-Tegnap este nem avatott be Partridge? - kÃ©rdezte.

- Nem. Sok mindent mondott, de ezt az egyet kihagyta azt hiszem. - tÃ¶prengett egy kicsit.

-Klasszikus Partridge.- mondta oda Elzar.

-Mit kellett volna elmondania?- csodÃ¡lkozott Fogatlan a tÃ¶bbieken.

-ElmegyÃ¼nk arra a szigetre, ahol Secar talÃ¡lkozott AsayegÃ¡val. Azt remÃ©ljÃ¼k, hogy az Ã¡tjÃ¡rÃ³ nem omlott be teljesen.- ment vissza Wiglaf-hoz segÃ-teni.

-Na Ã©s Partridge hol van? - nÃ©zett kÃ¶rÃ¼l. -KalmÃ¡hval. Kard VirÃ¡g tragÃ©diÃ¡jÃ¡t beszÃ©lik.- felelte Elzar. Fogatlannak nem volt tÃ¶bb kÃ©rdÃ©se. Ugyan mÃ©g mindig nem merte teljesen biztosra venni a dolgokat, azÃ©rt mÃ¡r jobbnak lÃ¡tta a kilÃ¡tÃ¡sokat.

-Mikor fogunk majd indulni?- tette fel Ã³vatosan a kÃ©rdÃ©st, mert nem akart tÃºl tÃ¼relmetlennek tÅ±nni.

-Amint Partridge vissza Ã©r. SecarÃ©k pedig gyorsan Ã¡tnÃ©znek nÃ©hÃ¡ny kÃ¶nyvet amik netÃ¡n segÃ-thetnek. - lÃ©pett mellÃ© Elzar.-SzÃ³val nem tudjuk.- ahogy ezt ki mondta, Partridge trappolt fel a hajÃ³ pallÃ³jÃ¡n. Kicsit sem tÅ±nt jÃ³ kedvÅ±nek, plÃ¡ne nem eredmÃ©nyre jutottnak.

-Na mi volt? - gyÅ±lt kÃ¶rÃ© mindenki.

-HÃ¡t nem volt boldog, de nagyon nem. - tette karba kezeit.

-Felmentett?- kÃ©rdezte dÃ¶bbenten Denis.

-Nem. De tudta, hogy senki sem Ã©rt volna oda idÅ‘ben.

-Ã‰s, hogy Bradwell kijÃ¡tszotta a vÃ©delmetek.- tette mÃ©g hozzÃ¡ Denis.

-Az igazsÃ¡g, hogy nem tudunk a sziget minden pontjÃ¡ra Å‘rszemeket kÃ¼ldeni. Ahhoz tÃºl kevÃ©s a sÃ¡rkÃ¡ny lovas Ã©s a hajÃ³k is.

-De fÃ©nyes nappal tÃ¡madt Kard VirÃ¡gra, mÃ©g a rajtaÃ¼tÃ©s is az Ã©jszaka kÃ¶zepÃ©n volt.- latolgatta Elzar.

- A rajtaÃ¼tÃ©st nem lehet ehhez hasonlÃ-tani. Azt elÅ‘re kitervelte. ValÃ³szÃ-nÅ±leg most kÃ©nyszerbÅ‘l cselekedett, hiszen hozzÃ¡ sem nyÃºlt Kard VirÃ¡g holttestÃ©hez. Å• pedig, nem szokott "fÃ¶lÃ¶slegesen" gyilkolni.- magyarÃ¡zta Partridge. - A lÃ©nyeg a lÃ©nyeg, hogy ha Secar vissza Ã©r, vÃ©gre indulhatunk.

* * *

><p>A kora reggelbÅ‘l vÃ©gÃ¼l kÃ©sÅ‘ dÃ©lelÅ‘tt lett, mire SecarÃ©k vissza Ã©rtek.<p>

-Mi tartott ennyi ideig?!- puffogott Fogatlan.
>-Bocs, de nehezebb volt elÅ‘kotorni a kÃ¶nyvet, mint azt elsÅ‘re hittÃ¼k.- dÃ¶rzsÃ¶lte szemeit Mirabell. A kÃ¶nyvtÃ¡rban sokkal sÃ¶tÃ©tebb volt, mikor oda mentek, ezÃ©rt mÃ©g kicsit furcsa volt neki a kinti fÃ©ny.<p>

-De legalÃ¡bb jutottunk valamire.- gyÅ±ltek Secar kÃ¶rÃ©, mikor mÃ¡r Å‘ is hajÃ³n volt.- El lehet kÃ©szÃteni a gyÃ³gyszert, de ahhoz kell az az Ã¡llat vagy nÃ¶vÃ©ny, amibÅ‘l Hablaty evett.- nÃ©zett vÃ©gig minden.

-Ennyi? Ilyen egyszerÅ±? Nincs semmi csavar, vagy trÃ¼kk?- okvetetlenkedett Fogatlan.

-Most, hogy Ãgy emlÃted, de van valami. Az ellenszer nem egÃ©szen csak Mirabell Ã©k kÃ¶ve lesz. - nÃ©zett az emlÃtettre.

-Mivel az Ã©n Ã©kkÃ¶vem sebek gyÃ³gyÃtÃ¡sÃ¡ra kÃ©pes, nem lehet vele fertÅ‘zÃ©ses betegsÃ©geket gyÃ³gyÃtani, mint ami Hablatynak is van.- toldotta meg Mirabell.
>-EzÃ©rt kell valami, ami bebikÃ¡zza, hogy erre is kÃ©pes legyen.<p>

-Ã‰s gondolom ez nincs nÃ¡lad?- kÃ©rdezte egyÃ©rtelmÅ± vÃ¡laszÃº kÃ©rdÃ©st Fogatlant.

- HÃ¡t nincs.- hÃºzta el a szÃ¡jat Secar.- Ugyanis... BradwellnÃ©l van. Å• tud egy olya fÅ‘zetet , ami kÃ©pes a magas szintÅ± gyÃ³gyÃtÃ¡sra, de kell hozzÃ¡ bizonyos szintÅ± mÃ¡gia is.

-Tudjuk a hollÃ©tÃ©t is?- kÃ©rdezte Elzar.

-Igen, egy Hibbanthoz kÃ¶zeli helyen, Sebhely-szigeten.- a helyszÃn nevÃ©re Partridge Ã©s Fogatlan Ã¶ssze nÃ©ztek. Ez volt az a hely, ahol Partridge el akart rejtÅ‘zni az Ã•dÃ¡zok elÅ‘l mÃ©g az Ãºtjuk elÅ‘tt.

-SzÃ³val hÃ¡rombÃ³l tÃ¡rgybÃ³l kettÅ‘ megvan. Akkor akÃ¡r indulhatunk is.- mondta vÃ©gÃ¼l Partridge.
>Csillagjel eloldotta a hajÃ³t a kikÃ¶tÅ‘ bakjaitÃ³l Ã©s fel csapta a pallÃ³t, Wiglaf felvonta a fÅ‘ vitorlÃ¡t Ã©s botjÃ¡val nÃ©mi szelet kapatott bele, Denis pedig a kormÃ¡ny mÃ¶gÃ¶tt az adott irÃ¡nyba parancsolta a hajÃ³t. Fogatlan kicsit tÃ¡volabb a tÃ¶bbiektÅ‘l beszÃ©lni kezdett Partridge-al.<p>

-Van valami terved?- kÃ©rdezte egyszerÅ±en.

-MÃ¡rmint?- kÃ©rdezett vissza.

-Hajh... mi a terved Bradwellel?- forgatta meg szemeit.

-Å•t ismerve, biztosan lesz majd valami csel, amit be akar vetni.- vont vÃ¡llat.- VigyÃ¡znunk kell vele, most mÃ¡r nem lesz olyan kÃ¶nnyen beszÃ¡mÃthatÃ³, mint a VÃ©gzet ErdelyÃ©ben.- Fogatlan bÃ³lintott, de eszÃ©be jutott mÃ©g valami.

-Ja tÃ©nyleg, nem lenne gyorsabb, hogy ha repÃ¼lnÃ©nk?- kÃ©rdezte fÃ©l szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t fel vonva.

-De igen, de mindenkire szÃ¼ksÃ©g lesz majd, ezÃ©rt muszÃ¡j egyÃ¼tt maradnunk. - magyarÃ¡zta.

-SzÃ³val mÃ©gis csak van valami terved.- prÃ³bÃ¡lt rÃ¡ tapintani a lÃ©nyegre.

-Ezt mÃ©g tegnap este talÃ¡ltuk ki. - vont vÃ¡llat.- Mivel a kapu beomlott, szÃ¼ksÃ©gÃ¼nk van Elzarra, hogy megtisztÃ-tsa a be Ã©s kijÃ¡ratot... az utÃ³bbit mÃ©g nem tudom hogyan. Wiglafnak pedig Ãºjra hasznÃ¡lhatÃ³vÃ¡ kell tennie a kaput a rajta keresztÃ¼li utazÃ¡shoz.

-Ã‰s mi ketten?- kÃ©rdezte furcsÃ¡llva.

-Neked most elsÅ‘sorban Hablatyra kell koncentrÃ¡lnod, hogy ott legyÃ©l, amikor felÃ©bred. Nekem pedig most Bradwell legnagyobb gondom. - hÃºzta Ã¶ssze szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t. Fogatlannak rossz elÅ‘Ã©rzete tÃ¡madt.

-Ne tÃ©gy meggondolatlansÃ¡got.- szÃ¶gezte le.

-Mire gondolsz?

-Azt mondom, hogy neked is ott kell lenned, mikor Hablaty felÃ©bred, Ã©s ha valami bajod lesz Bradwell ellen, erre nem lesz lehetÅ‘sÃ©g. - sorolta az Ã©rveket. Partridge bÃ³lintott, de legbelÃ¼l mÃ¡r el is kÃ¶vette ezt a meggondolatlansÃ¡got.

* * *

><p>Mivel a cÃ©l szigetet sÅ±rÅ± mocsÃ¡r Ã©s mangrove erdÅ‘ vette kÃ¶rbe, ezÃ©rt a hajÃ³t a partÃ³l messzebb kellett lehorgonyozni. Denis a hajÃ³n maradt, de a tÃ¶bbiek a sziget felÃ© repÃ¼ltek.<p>

-Mennyivel kÃ¶nnyebb lett volna ez mÃºltkor Ã-gy.- jegyezte meg magÃ¡nak Secar a sziget fÃ¶lÃ¶tt repÃ¼lve.

-Azt elhisszÃ¼k.- mondta Asayega. Damon Ã©s Mirabell az Ã©lre repÃ¼ltek, hogy mutassÃ¡k az utat.

-Nem leszÃ¼nk sokan az Ã¡tjÃ¡rÃ³hoz?- fordult hÃ¡tra Asayega.

-De igen, ezÃ©rt csak hÃ¡rman megyÃ¼nk Ã¡t.- vÃ¡laszolt Partridge.- Ã‰n, Fogatlan Ã©s Secar. TÃ¶bbÃ¼nket el sem bÃ-rna igazÃ¡n, ahhoz tÃºl rÃ©gi Ã©s veszÃ©lyes is.-
>Maga a mocsaras sziget nem volt tÃºl nagy. Csak egy kis, liba fos zÃ¶ld szÃ-nÅ± folt a vÃ©gtelen kÃ©ksÃ©gben. A beomlott kapuhoz Ã©rve, a sÃ¡rkÃ¡nyos tÃ¡rsasÃ¡g le szÃ¡llt elÃ©. A kapu a beomlÃ¡s miatt olyan volt, mint egy vakond tÃºrÃ¡s. Elzar kÃ¶zelebb ment, Ã©s tapintÃ¡ssal igyekezett meglelni a sok szikla kÃ¶zÃ¶tt a kapu esetleges megmaradt kÃ¶rvonalait. Nem csinÃ¡lta olyan jÃ³l ezt a mÃ³dszert, mint Doroti, de karcolta a szintjÃ©t. Hamarosan kinyitotta szemeit Ã©s hÃ¡trÃ©bb lÃ©pve pÃ¡rat dobbantott egyet Ã©s kÃ¶nyÃ¶keit keresztbe tÃ©ve kÃ©t nagyobb szikla dÅ‘lt el ellenkezÅ‘ irÃ¡nyba.<p>

-Azt hiszem az Ã©n munkÃ¡m, itt vÃ©get is Ã©rt. - csapta Ã¶ssze tenyereit. MeglepÅ‘ mÃ³don a kapu "kerete" szinte teljesen Ã©p volt, de nyoma sem maradt a jellegzetes, Ã¶rvÃ©nylÅ‘ fÃ©nynek. Most Wiglaf ment kÃ¶zelebb. Ujj begyÃ©vel Å‘ is megtapintotta, de arc vonÃ¡sai nem Ã©ppen elÃ©gedettsÃ©grÅ‘l Ã¡rulkodtak.

-SÃ©rÃ¼ltek a rÃºnÃ¡k, tehÃ¡t nincs, ami vezesse a varÃ¡zs erÅ‘t.- fordult vissza tÃ¡rsihoz.

-Helyre tudod hozni?- lÃ©pett kicsit elÅ‘rÃ©bb Partridge.

-TalÃ¡n... de attÃ³l tartok kettÅ‘nÃ©l tÃ¶bb embert nem fog tudni elbÃ-rni, Ã©s ezt Ãºgy Ã©rtem, hogy vÃ©gleg. Be Ã©s kilÃ©ptek, majd teljesen hasznÃ¡lhatatlannÃ¡ vÃ¡lik. Nem lesz tÃ¶bbÃ© vissza Ãºt.- Partridge Ã©s Fogatlan egymÃ¡sra nÃ©zett. TudtÃ¡k mi jÃ¶n most.

-Ketten kezdtÃ¼k el, ketten is fejezzÃ¼k be.- mondta mosolyogva Fogatlan. Partidge is mondani akart valamit, de Mirabell megelÅ‘zte.

-Ha mÃ¡r csak ketten mehettek, akkor vidd ezt magaddal.- vette le homlokÃ¡rÃ³l az Ã©k kÃ¶vet Ã©s Partridge tenyerÃ©be nyomta. - Ha te nem is, de remÃ©lem Bradwell fÅ‘zete kÃ©pes lesz rÃ¡, hogy aktivÃ¡lja.

-KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, Ã-gÃ©rem vissza kapod.- mosolygott rÃ¡.

-Ha nem is, majd kitalÃ¡lok valamit. - viccelÅ‘dÃ¶tt, bÃ¡r mosolyÃ¡ban volt valami "alvilÃ¡gi" gonoszsÃ¡g, amitÅ‘l Partridge-nak borsÃ³dzott a hÃ¡ta, mÃ©g jobban, mint a nyers hal evÃ©stÅ‘l emberkÃ©t.

-Akkor mÃ¡r Ã©n is adok valamit. - jÃ¶tt kÃ¶zelebb Asayega Secarral.- Mivel lÃ¡ttam, hogy mennyire jÃ³l forgatod a MennydÃ¶rgÃ©s VillÃ¡t, ezÃ©rt neked adom. KÃ¡rpÃ³tlÃ¡sul az erdÅ‘ben tÃ¶rtÃ©nt dolgok miatt. - bÃ¶kte meg Secart, hogy addja oda Ã¶ccsÃ©nek az emlÃ-tett tÃ¡rgyat. Å• vonakodva ugyan, de Ã¡t adta.- SegÃ-t a villÃ¡m elemi manipulÃ¡ciÃ³jÃ¡ban Ã©s fel erÅ‘sÃ-ti kimÃ©ra kÃ©pessÃ©geid.

- KÃ¶szÃ¶net.- bÃ³lintott kÃ¶szÃ¶nÃ©s kÃ©ppen, majd mind kÃ©t tÃ¡rgyat el rakta az Ã¶vÃ©re.- Ã‰s kÃ¶szÃ¶net mindannyiÃ³toknak a segÃ-tsÃ©get, hogy most itt lehessÃ¼nk. Ti vagytok srÃ¡cok a legjobbak.

-Sokba fog ez mÃ©g kerÃ¼lni neked.- mondta oda Elzar, mire a legtÃ¶bben felnevettek. Fogatlan is meg akarta kÃ¶szÃ¶nni, de Csillagjel leintette.

-Hagyd csak, Fogatlan. Azon felÃ¼l, hogy mi fÃºriÃ¡k tarcsunk Ã¶ssze, te Ã©s Hablaty hatalmas szolgÃ¡latot tettetek a sÃ¡rkÃ¡ny vilÃ¡gnak azzak, hogy meg Ã¡llÃ-tottÃ¡tok a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡lt. JÃ¶ttÃ¼nk nektek ennyivel.- Fogatlan molyogva bÃ³lintott.

-A kapu elÅ‘ Ã¡llt.- jelentette ki Wiglaf. A kÃ©t kalandor tÃ¡rs a kapu elÃ© Ã¡llt, Ã©s mÃ©g egyszer integetve elbÃºcsÃºztak a kÃ¶vetkezÅ‘ viszont lÃ¡tÃ¡sig. Az Ã¶rvÃ©ny fÃ©nyesen felvillant, mikor belÃ©ptek Ã©s ugyanÃºgy mikor ki.

-Azt hittem itt beomlasztottam.- dÃ¶rzsÃ¶lte meg a szemÃ©t

Fogatlan.

-A kapu Ãºjbóli hasznÃ¡lata valÃ³szÃ-nÅ±leg messzire szÃ³rta a kÃ¶veket.- nÃ©zett kÃ¶rÃ¼l Partridge. Ahogy meglÃ¡ttÃ¡k, hogy Ãºjfent a VÃ©gzet ErdelyÃ©ben vannak, rÃ¶gtÃ¶n elszÃ¡llt az elÅ‘zÅ‘ jÃ³ kedvÃ¼k.- KÃ©szen Ã¡llsz?

-KÃ©szen keltem ki a tojÃ¡sbÃ³l. - mondta Fogatlan, ahogy Partridge felÃ¼lt a hÃ¡tÃ¡ra.

-Akkor tÅ±njÃ¼nk el errÅ‘l a helyrÅ‘l.- kaptak szÃ¡rnyra.

16. Kezdet nÃ©lkÃ¼li vÃ©g

Thank you for all helping to:

-My lektor and editor: Revanhun :D

-My mentor: Sunbirth :)

-And my sister: Amor Fidem ^^

* * *

><p>A valÃ³sÃ¡gban nem, de fejben nagyon is hosszÃº volt az Ãºt Sebhely-szigetre. Partridge fejÃ©ben zÃ¡poroztak a gondolatok. Ezer meg egy forgatÃ³ kÃ¶nyvet pÃ¶rgetett le, hogy mi sÃ¼lhet ki balul. A sok agyalÃ¡s miatt nagyon nem is szÃ³lalt meg.<p>

-De csendben vagy, talÃ¡n mÃ¡ris Ã¶ssze csinÃ¡ltad magad Bradwell-tÅ‘l?- vigyorgott Fogatlan.

-Tudod mikor...- mormogta.- De igazad van, jobb lenne egy terv.

-Hallgatlak.- poÃ©nkodott tovÃ¡bb.

-Be kell lÃ¡tnunk, hogy mÃ©g ketten sem vagyunk Bradwell szintjÃ©n. Csellel lehet legyÅ‘zni.

-Vagyis?- sÃ¼rgette meg.

-A feltÃ©telezett rejtek helyÃ©tÅ‘l jÃ³val leszÃ¡llunk. EgyedÃ¼l megyek Ã©s lefoglalom, amÃ-g te hÃ¡tulrÃ³l besurransz Ã©smegszerzed ami nekÃ¼nk kell.

-Ez nem hangzik jobban, mint egy Ã¶ngyilkossÃ¡gi kÃ-sÃ©rlet.- flegmÃ¡zta le.

-TalÃ¡n van jobb Ã¶tleted?- vette magÃ¡ra.

-Ketten kÃ¼zdÃ¼nk meg vele. Nagyobb az esÃ©ly, hogy gyÅ‘zÃ¼nk. Ã‰s kÃ¼lÃ¶nben is, azt sem tudom igazÃ¡n, hogy mit is kellene keresnem.- tÃ¡rsa hallgatott egy kis ideig. Latolgatta az esÃ©lyeket.

-Nem tudlak lebeszÃ©lni errÅ‘l, igaz?

-EltalÃ¡ltad. - Partridge csak sÃ³hajtott.

-Akkor legyen. - adta be a derekÃ¡t, Fogatlan pedig gyÅ‘zedelmesen vigyorgott.

* * *

><p>Bradwell rejtek helyÃ©t nem lehetett semminek nevezni. A sziget nem volt tÃºl nagy, gyakorlatilag egyetlen hegybÅ‘l Ã¡llt. De annak felsÅ‘ harmadÃ¡t egy koponya alak Ã©kesÃ-tette. "Szem gÃ¶dreibÅ‘l" Ã©j fekete fÃ¼st gomolygott. A hegy lÃ¡bÃ¡t ritkÃ¡s fenyÅ‘ erdÅ‘ fedte. VÃ-z szinte egyÃ¡ltalÃ¡n nem volt, kivÃ©ve ami magÃ¡t a szigetet fogta kÃ¶rbe. Partjai mentÃ©n feketÃ©re volt szennyezÅ‘dve.<p>

-Mire vÃ¡llalkoztunk mi?- tette fel a szarkasztikus kÃ©rdÃ©st Fogatlan.

-MÃ¡r Ã©rtem miÃ©rt nem jÃ¶nnek ide az emberek. - nyelt egyet Partridge. Fogatlan valamivel magasabbra repÃ¼lt, hogy jobban belÃ¡thassÃ¡k a szigetet. VÃ©gÃ¼l talÃ¡ltak egy a hegybe vezetÅ‘ jÃ¡ratot.

-Ã‰s most mi lesz? Csak Ãºgy besÃ©tÃ¡lunk a fÅ‘bejÃ¡raton?- szÃ¡llt le elÅ‘tte. Partridge leszÃ¡llt a hÃ¡tÃ¡rol Ã©s egy lÃ©pÃ©ssel kÃ¶zelebb ment.

-HÃ¡Ã¡t... remÃ©ljÃ¼k senki sincs itthon. - tette egyik kezÃ©t a barlang peremÃ©re Ã©s be lesett.

-Hogy Ã©rted? Lehet itt mÃ©g valaki? - ment oda Å‘ is.

-Bradwell-nek Ã¡llÃ-tÃ³lag van egy sÃ¡rkÃ¡ny gyereke, de sosem lÃ¡ttÃ¡k mÃ©g ezelÅ‘tt. - lÃ©pett be a barlangba.

-Akkor honnan veszik, ha mÃ©g sosem lÃ¡ttÃ¡k.- vonakodott elsÅ‘re, de aztÃ¡n Fogatlan is bement.

-Bradwell a mÃ©szÃ¡rlÃ¡st a sajÃ¡t pÃ¡rjÃ¡val kezdte, aki tojÃ¡st vÃ¡rt, mikor mÃ©g utoljÃ¡ra lÃ¡ttÃ¡k.

-Csak nem vÃ©gzett a sajÃ¡t fiÃ³kÃ¡jÃ¡val is.

-Engem mÃ¡r semmi sem lepne meg vele szemben.

Ahogy haladtak beljebb a hegyben, a barlang egyre sÃ¶tÃ©tebb Ã©s sÃ¶tÃ©tebb lett, mÃ-g vÃ©gÃ¼l fÃ©ny egyÃ¡ltalÃ¡n nem jutott be. Fogatlan hasznÃ¡lni akarta a hang lokÃ¡ciÃ³t, de Partridge mÃ©g idÅ‘ben be fogta a szÃ¡jÃ¡t.

-Mit csinÃ¡lsz? Nem hallhat meg minket. - korholta halkan. Fogatlan le rÃ¡zta magÃ¡rÃ³l a bilincselÅ‘ kezeket.

-Akkor mit csinÃ¡ljunk zsenikÃ©m? Az orromig sem lÃ¡tok. - Partridge kitapogatta az Ã¶vÃ©rÅ‘l a VillÃ¡t, de nem nyitotta ki. A keze Ã©ritsÃ©nÃ©nek helyÃ©n felizzott annyira, hogy lÃ¡ssanak valamit. PÃ¡r lÃ©pÃ©s utÃ¡n egy magas hang csapta meg a fÃ¼lÃ¼k.
>-Most mondtam, hogyne.<p>

-Nem is Ã©n voltam! - vÃ©dekezett Fogatlan. - Te okos, ez nem is a mi irÃ¡nyunkbÃ³l jÃ¶tt.- ahogy ezt ki mondta, a hang sugÃ¡rzÃ¡s megismÃ©tlÅ‘dÃ¶tt. -Ez sokkal vÃ©konyabb, mint az enyÃ©m. - vÃ©gÃ¼l

megtagadva a megbeszÃ©ltet ki lÅ‘tt egy plazma bombÃ¡t, ami teljesen bevilÃ¡gÃ-totta a folyosÃ³t. Partridge fel akart szÃ³lalni ez ellen, de csak legyintett.

-Kit Ã©rdekel, mÃ¡r Ãºgy is tudja, hogy itt vagyunk.- hagyta rÃ¡.

* * *

><p>KÃ¶zel egy Ã³rÃ¡nyi bolyongÃ¡s utÃ¡n vÃ©gre lehetett lÃ¡tni a fÃ©nyt az alagÃºt vÃ©gÃ©n. Nem termÃ©szetes fÃ©ny volt, hanem egy halvÃ¡ny, pislÃ¡kolÃ³ gyertya fÃ©nye. KÃ¶zelebb Ã©rve rÃ¡jÃ¶ttek, hogy fÃ©ny azÃ©rt ilyen, mert az is alig tud Ã¡tszivÃ¡rogni kÃ©t szekrÃ©ny kÃ¶zÃ¶tt, amik a kijÃ¡ratot is elÃ¡lljÃ¡k. A rÃ©s elÃ©g nagy volt, hogy Partridge nagyjÃ¡bÃ³l be tehesse egy kezÃ©t, Ã©s jobban szÃ©t hÃºzhassa. VÃ©konyak nevezhetÅ‘ alkata miatt be tudta magÃ¡t prÃ©selni, de Fogatlannak a torlasz mÃ¡sik oldalÃ¡n kellett maradnia.<p>

-Na? LÃ¡tsz valamit?- lesett be a rÃ©sen. Partridge kÃ¶rÃ¼l nÃ©zett az egyszerÅ± szobÃ¡ban, ami mÃ¡sodjÃ¡ra lÃ¡tva nem is volt olyan kicsi. A plafon 10 mÃ©ter magasra felÃ-velt Ã©s ki lehetett lÃ¡tni a hegy kÃ©t "szem gÃ¶drÃ©n".

-SzÃ³val a fÃ¼st, csak egy trÃ¼kk.

-Mocsida?!- a torlasz mÃ¶gÃ¼l nehezen lehetett Ã©rteni a vÃ-z hagzÃ³ beszÃ©det.

-Semmi.- vÃ¡gta rÃ¡rÃ¶gtÃ¶n.

-Meg van ami kell?- Partridge nem vÃ¡laszolt csak a fÃ¶ldÃ¶n kezdett keresni. A rÃ©g nem bevetett szÃ¶rme Ã¡gy egyik oldalÃ¡n egy nagy lÃ¡da, a mÃ¡sikon pedig egy Ã©jjeli szekrÃ©ny szerepelt. AlÃ¡da nem volt zÃ¡rva, Ã©s kicsit elÅ‘rÃ©bb tolva kÃ¶nnyen fel is lehetett azt tÃ¡rni.

-Remek...- sÃ³hajtotta.A lÃ¡dÃ¡ban ugyanis nem mÃ¡s, mint temÃ©rdek Ã¡llat csont. -SzÃ³val Bradwell nem csak sorozat gyilkos, hanem mÃ©g szemÃ©t felhalmozÃ³ is.- motyogta magÃ¡nak. A lÃ¡da oldalÃ¡t megfogva felborÃ-totta azt, a tartalmÃ¡nak a listÃ¡ja nem viszont vÃ¡ltozott.

Meg kerÃ¼lve az Ã¡gyat az Ã©jjeli szekrÃ©nyhez ment. Azon kÃ©t fiÃ³k szerepelt vÃ¡lasztÃ¡si lehetÅ‘sÃ©gnek. A felsÅ‘t vÃ¡lasztva hervasztÃ³an dÃ¶bbenet rÃ¡, hogy azt bizony nem enged. MÃ©rgÃ©ben el kezdte rÃ¡ngatni, majd tiszta idegbÅ‘l felemelte azt Ã©s a falhoz vÃ¡gta.

-SzemÃ©t lÃ¡da!- morogta.- Ja nem, az a csirke csontos haverod a mÃ¡sik oldalt.- ment a kis szekrÃ©ny utÃ¡n, ami alatt valami fel csillant. FÃ©lre kotorva a romokat meg lÃ¡tta, hogy egy aprÃ³ kulcs volt az. Vissza nÃ©zve a szekrÃ©nyre, dÃ¶bbenten lÃ¡tta, hogy az alsÃ³ fiÃ³k nem nyÃ-lt ki, ebbÅ‘l azt lehetett leszÅ±rni, hogy a felsÅ‘ fiÃ³k kulcsa volt. Ezen mÃ¡r a fejÃ©t fogta. VÃ©gÃ¼l legyintett Ã©s kinyitva a felsÅ‘ polcot, egy kÃ©k Ã¼vegcse kerÃ¼lt elÅ‘ belÅ‘le.

-Na?!- emeltemost mÃ¡r fel a hangjÃ¡t Fogatlan.

-Van itt valami, de... fogalmam sincs, mi lehet.- ment vissza

rÃ©shez, a kÃ©t szekrÃ©ny kÃ¶zÃ¶tt.- TalÃ¡n mÃ©g Å‘ sem tudta, mi is lehet.- prÃ©selte vissza magÃ¡t.

-Ã‰s mi ezt akarjuk oda adni a Hablatynak?- vonta fel fÃ©l szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t Fogatlan, bÃ¡r ez a sÃ¶tÃ©tbe nem lÃ¡tszott.

-Secar azt mondtaitt kell lennie, Ã©s mÃ¡s mÃ¡r tÃ©nyleg nem volt odabent. - vont vÃ¡llat.- De most menjÃ¼nk vissza Hibbantra.

-MÃ¡r Ã©pp ideje.- sÃ³hajtotta Ã©s egy vÃ-z hang lokÃ¡ciÃ³val meg kereste az irÃ¡nyt a kijÃ¡rat felÃ©.

* * *

><p>KiÃ©rve a barlangbÃ³l, Partridge elÅ‘vett egy tÃ©rkÃ©pet Ã©s azt kezdte bÃ¶ngÃ©szgetni.<p>

-Nem repÃ¼lhetnÃ©k el innen vÃ©gre?

-De igen! MindjÃ¡rt repÃ¼ltÃ¶k a szigetemrÅ‘l!- landolt elÅ‘ttÃ¼k Bradwell. TestÃ©n izzottak a vÃ¶rÃ¶s csÃ-kok, szemÃ©vel egyÃ¼tt.-Hogy van merszetek belÃ©pni a terÃ¼letemre?!- mennydÃ¶rÃ¶gte.

-Nem voltÃ¡l itthon Ã©s nyitva volt az ajtÃ³.- felelte lazÃ¡n Partridge.- Mi az? MÃ¡r nem is Ã¶rÃ¼lsz, hogy lÃ¡tsz minket?- gÃºnyolta.

-Ahogy lÃ¡tom, valaki mÃ¡r Ã©lvezte elÅ‘ttÃ¼nk a tÃ¡rsasÃ¡god...- fintorgott Fogatlan, ahogy meglÃ¡tta Bradwell szÃ¡jÃ¡bÃ³l Ã©s karmairÃ³l csÃ¶pÃ¶gÅ‘ vÃ©rt.

-Ã“, hogy ez?- nyalta le karmairÃ³l a "maradÃ©kot".-Ez csak elÅ‘ Ã©tel volt. Kedvem lenne valami... fiatalabb falatra...- nÃ©zett elmebeteg szemekkel Fogatlanra.

-SzÃ³val igaz az nÃ¡lad, hogy minÃ©l tÃ¶bbet eszel, annÃ¡l hÃ¼lyÃ©bb is leszel. - beszÃ©lt lesÃºjtÃ³n Partridge. Bradwell nem felelt, csak kilÅ‘tt egy vÃ¶rÃ¶s plazma bombÃ¡t, szÃ©t vÃ¡lasztva Ã-gy Å‘ket.

Ahogy kÃ¶zÃ©jÃ¼k ugrott, Partridge-ban feltÃ¡madt a harci szellemi. ElÅ‘ is kapta villÃ¡jÃ¡t Ã©s aktivÃ¡lva azt orrba is csapta Bradwell-t, aki hÃ¡tra hÅ‘kÃ¶lt. MegrÃ¡zva fejÃ©t Ã©soldalba taszÃ-totta Partridge. Fogatlan neki rontott Ã©s gurultak is pÃ¡r kÃ¶rt a fÃ¶ldÃ¶n, mire Bradwell letaszÃ-totta magÃ¡rÃ³l.

-Ostoba vagy, hogy egy ember kedvÃ©Ã©rt pazarlod az erÅ‘d.-mondta lesÃºjtÃ³n.

-Ã‰s ez az, amit te soha ne fogsz megÃ©rteni.- fakadt ki Fogatlan Ã©s oldalba talÃ¡lta Bradwell-t egy plazma bombÃ¡val, aki fÃ¡jdalmasan fel kiÃ¡ltott, de hamar ellen tÃ¡madÃ¡st indÃ-tva neki rontott. BirkÃ³ztak egy kis ideig, de a KampÃ³ ellen bevetett rÃºgÃ¡s most is bejÃ¶tt Ã©s sikeresen le rÃ¡zta magÃ¡rÃ³l.

Fogatlannak volt pÃ¡r mÃ¡sodperce, hogy kifÃºja magÃ¡t, de Bradwell hamar feltÃ¡pÃ¡szkodott Ã©s hosszÃº, hegyes karmaival igyekezett elkapni Fogatlan nyakÃ¡t. Fogatlan Ã©szre vette, hogy ellenfele mozgÃ¡sa lassÃº Ã©s vontatott. A sok Ã©tel nagyon le fÃ¡raszthatta. LÃ¡tva, hogy ezzel a taktikÃ¡val nem megy semmire, nÃ©hÃ¡ny ugrÃ¡ssal

hÃ¡trÃ©bb ment, Ã©s szÃ©gyen nem szÃ©gyen, vissza Ã¶klendezte az ebÃ©djÃ©t. A lÃ¡tvÃ¡ny ugyan nem volt szÃ©p, de Ã-gy mÃ¡r sokkal kÃ¶nnyebbnek Ã©rezte magÃ¡t. MegrÃ¡zta fejÃ©t Ã©s az elkÃ¶vetkezendÅ‘ tÃ¡madÃ¡sai mÃ¡r sokkal gyorsabbak Ã©s eredmÃ©nyesebbek voltak. SikerÃ¼lt kÃ©t vÃ¡llra fektetnie Fogatlant Ã©s kÃ©sz volt elharapni a torkÃ¡t, mikor egy villÃ¡m nyalÃ¡b oldalba talÃ¡lva Å‘t Ã¶t mÃ©terrel odÃ©bb lÃ¶kte.

-Az igen.- tÃ¡masztotta meg magÃ¡t Partridge a villÃ¡val. -ElismerÃ©s jÃ¡r ezÃ©rt AsayegÃ¡nak, tÃ©nyleg hatÃ©kony egy fegyver.- bÃ³logatott elismerÅ‘en. Oda szaladt Fogatlanhoz Ã©s segÃ-tett neki feltÃ¡pÃ¡szkodni.

-De ellened szÃ³ljon, hogy borzalmas a reakciÃ³ idÅ‘d.- dÃ¶rzsÃ¶lte meg Ã¡llkapcsÃ¡t.

-JÃ³l van egy kis idÅ‘, mire rÃ¡jÃ¶ttem, hogyan is mÅ±kÃ¶dik. -nÃ©zett Bradwell-re.- Mindegy. MegsÃ©rÃ¼ltÃ©l?- nÃ©zett vÃ©gig rajta.

-Volt mÃ¡rrosszabb is.- ingatta meg fejÃ©t nemlegesen.- De vele mi legyen?- bÃ¶kÃ¶tt a mÃ¡sik Ã‰jfÃºrirÃ¡ra.

-Fogalmam sincs... nem hagyhatjuk csak Ã-gy itt, mert utÃ¡nunk jÃ¶n Hibbantra... de ennÃ©l most lÃ©nyegesebb dologgal kell foglalkoznunk.- vakarta meg arcÃ¡t.

-De Hibbant mÃ¡r csak egy kar nyÃºjtÃ¡snyira van.- nÃ©zett Fogatlan az otthona felÃ©.

-Tudom...-sÃ³hajtotta.- Neked kÃ©ne menned.

-Ahan...Ã©s mÃ©gis hogyan mondjam el nekik, mit kÃ©ne tenniÃ¼k?- ingatta meg fejÃ©t.- Itt kell hagynunk...- mondta ki a nyilvÃ¡nvalÃ³t.

-Hajh...- sÃ³hajott lemondÃ³an.- De ezt mÃ©g nem fejeztÃ¼k itt be.- mondta oda Bradwell-nek. "LÃ¡tjuk mÃ©g egymÃ¡st, elÅ‘bb vagy utÃ³bb... inkÃ¡bb elÅ‘bb." gondolta, Ã©s Ã¶ssze csukva VillÃ¡jÃ¡t fel Ã¼lt Fogatlan hÃ¡tÃ¡ra.

Hibbant felÃ© haladva mÃ¡r elhagytÃ¡k a SÃ¡rkÃ¡ny-szigetet, mikor Fogatlannak feltÃ¼nt, hogy Partridge nagyon csendben van.

* * *

><p>-HÃ©! Minden rendben? - rÃ¡zta meg kicsit a hÃ¡tÃ¡t, hogy vissza zÃ¶kkentse a valÃ³sÃ¡gba.<p>

-Ja... igen persze, csak... olyan rÃ©gÃ³ta Ã¼ldÃ¶zÃ¶m mÃ¡r Bradwell-t, hogy most furcsa volt kihagyni az igazsÃ¡g szolgÃ¡ltatÃ¡st.- vakarta meg a tarkÃ³jÃ¡t.

-Ãšgy gondolod, hogy vÃ©gezni...

-Nem! Persze, hogy nem...!- vÃ¡gta rÃ¡ egybÅ‘l.- Akkor semmiben sem kÃ¼lÃ¶nbÃ¶znÃ©nk tÅ‘le. EgyÃ©bkÃ©nt meg, mindenkinek meg kell hoznia a maga Ã¡ldozatÃ¡t.- jutott eszÃ©be az, amit mÃ©g az apja mondott a rajtaÃ¼tÃ©s Ã©jszakÃ¡jÃ¡n.

-Ã‰s mi lesz ezutÃ¡n?

-MÃ¡rmint miutÃ¡n?- kalandozott el megint.

-MiutÃ¡n vÃ©geztÃ¼nk a kÃ¼ldetÃ©ssel, mihez kezdesz utÃ¡na. Gondolom nem maradsz Hibbanton...

-Fogalmam sincs... Az mÃ©g a jÃ¶vÅ‘ titka. De valÃ³szÃnÅ±leg el tÃ¶ltÃ¶k majd egy kis idÅ‘d a testvÃ©reimmel Ã©s RunÃ¡val.- vont vÃ¡llat.- De munka mint most, lesz mindig.

-A sÃ¡rkÃ¡nyokvilÃ¡gÃ¡ban nem Ã¡llhat meg az idÅ‘.- tette mÃ©g hozzÃ¡ Fogatlan.

-Ã‰s ti mit csinÃ¡ltok majd Hablattyal?

-ElÅ‘szÃ¶r is el akarom mesÃ©lni neki azt a sok mindent, amiben rÃ©szÃ¼nk volt... ja persze... Nem Ã©rt engem.- sÃ³hajtott lesÃºjtÃ³an.- HozzÃ¡ szoktam, hogy ti Ã©rtetek.

-Azt hiszem ezen, majd segÃthet...

-MegjÃ¶ttÃ¼nk!- kiÃ¡ltott fel Fogatlan, amikor meglÃ¡tta Hibbant kÃ¶rvonalait. -VÃ©gre vÃ©gre!- ujjongott.

-Mond csak, nem versenyzÃ¼nk a hÃ¡zatokig?- kÃ©rdezte kihÃvÃ³n. Fogatlan nem is vÃ¡laszolt, csak ledobta hÃ¡tÃ¡rÃ³l a tÃ¡rsÃ¡t. Partridge a vÃzbe zuhanÃ¡s elÅ‘tt pÃ¶rÃ¶gve Ã¡tvÃ¡ltozott, de Ãgy hÃ¡trÃ¡nnyal kellett indulni.

-JÃ¡tszhatunk Ãgy is.- vigyorodott el Ã©s nagyokat csapva szÃ¡rnyaival magas szÃ¶gben emelkedni kezdett.

Mikor a felhÅ‘kig Ã©rt, elÅ‘ttÃ¼k kicsivel megÃ¡llt Ã©s becÃ©lozva HablatyÃ©k hÃ¡zÃ¡t ezÃºttel Ã©les szÃ¶gben zuhanÃ³ repÃ¼lÃ©sbe kezdett.
>Fogatlan annyira koncentrÃ¡lt az irÃ¡nyra, hogy nem is figyelte ekÃ¶zben mit mÅ±vel Partridge a feje fÃ¶lÃ¶tt. Ahogy egyre jobban kÃ¶zeledett a sziget felÃ©, ismerÅ‘s szagok csaptÃ¡k meg az orrÃ¡t. Majd jÃ¶ttek az ismerÅ‘s arcok. ElÅ‘szÃ¶r a mindig halÃ¡szÃ³ KÃ¼blit Ã©s PozdorjÃ¡t lÃ¡tta meg, akik elÅ‘szÃ¶r hasra ugorva, majd integetve figyeltÃ©k. Elsuhant PenÃ©sz hÃ¡za mellett, akit a gerjesztett szÃ©l fel lÃ¶kÃ¶tt a kÃ¡posztÃ¡s kocsijÃ¡ba. Ã•t repÃ¼lt a sziget erdÅ‘, folyÃ³i Ã©s hegycsÃºcsai felett, BÃ©lhangos mÅ±helyÃ©nÃ©l pedig tette egy Ãves kanyart.
Mikor a hÃ¡zuk elÅ‘tt landolt, Partridge mÃ¡r rÃ©g az ajtÃ³ keretet tÃ¡masztotta.

-Ezt meg mÃ©gis hogy...- lihegte.- csinÃ¡ltad.

-Csak Ãºgy, mint te. RepÃ¼ltem.- mondta vigyorogva az arcÃ¡ba.

-Ez nem fair! Neked szÃ¡rnyad van!- jelentette ki.

-Igen, Ã©s ezÃ©rt dupla akkora sÃºlyt is kell megmozgatnom. - tettetett gondolkodÃ¡st.- TÃ¶rÅ‘dj bele.- gÃºnyolta. Fogatlan mÃ©g mondani akart valamit, de PartridgekopogÃ¡sa fÃ©lbe szakÃtotta. Az ajtÃ³ lassan kitÃ¡rult Ã©s PlÃ©hpofa nÃ©zett rÃ¡juk.

-HÃ¡la az isteneknek, vÃ©gre vissza tÃ©rtetek!- ujjongott. -Gyertek gyorsan, Ã©pp idÅ‘ben jÃ¶ttetek!- tessÃ©kelte be Å‘ket az ajtÃ³n,

majd fel a lÃ©pcsÅ‘n, egÃ©szen Hablaty szobÃ¡jÃ¡nak ajtajÃ¡ig.

-Mond PlÃ©hpofa, mit kell tudni az Ã¡llapotÃ¡rÃ³l?- kÃ©rdezte komolyan Partridge.

-Sosem lÃ¡ttammÃ©g senkit sem ezelÅ‘tt ilyen rossz bÅ‘rben. A szemei vÃ©resek Ã©s tÃ¡skÃ¡sak, a haja el kezdett ki hullani, vÃ©reset kÃ¶hÃ¶g Ã©s a gyomra szinte semmjien ennivalÃ³t nem vesz be.- tÃ¡rta ki ajtÃ³t. A szobÃ¡ban ott Ã¼lt az Ã¡gya szÃ©lÃ©n Asztrid.- Egy percre sem mozdult mellÅ‘le.- sÃºgta oda neki. Fogatlan odÃ©bb lÃ¶kte Å‘ket Ã©s az Ã¡gy szÃ©lÃ©re Ã¡llva alig fÃ©rt a bÅ‘rÃ©be, hogy Ãºjra lÃ¡thatja legjobb barÃ¡tjÃ¡t.

-VÃ©gre itt vagytok!- pattant fel boldogan Asztrid.-SikerÃ¼lt valamilyen gyÃ³gyszert szereznetek?- faggatta Partridge-ot.

-RemÃ©ljÃ¼k. Csak el kell kÃ©szÃ-teni. - Asztrid nem felelt, csak a fiÃº kezÃ©be nyomott egy tÃ¶rÅ‘ tÃ¡lat.

-Amennyire lehet, Gothi le lassÃ-totta a betegsÃ©get, de... -csuklott el a hangja.

-Igen, Ã©rtem...- mondta egyÃ¼ttÃ©rzÅ‘n. LeÃ¼lt egy szÃ©kre, Ã©s azon az asztalon, ahol Hablaty szokott rajzolni elkezdte a teendÅ‘jÃ©t. A tÃ¡lba rakott egy olyan nÃ¶vÃ©nyt, ami segÃ-t majd a gyÃ³gyszer emÃ©sztÃ©sÃ©ben, nehogy tovÃ¡bb terheljÃ©k vele Hablaty gyomrÃ¡t. Ã–ssze tÃ¶rve azt, elÅ‘vette Mirabell kis Ã©k kÃ¶vÃ©t, amit nÃ©zve pÃ¡r mÃ¡sodpercig a kezÃ©ben kisebb darabokra tÃ¶rt, majd a tÃ¡lban porrÃ¡ Å‘rÃ¶lte. VÃ©gezetÃ¼l elÅ‘vette a Bradwell-tÅ‘l zsÃ¡kmÃ¡nyolt fiolÃ¡t Ã©s annak tartalmÃ¡t rÃ¡ Ã¶ntÃ¶tte.

LilÃ¡s fÃ¼st szÃ¡llt fel. Partridge oda ment Hablatyhoz, kicsit megdÃ¶ntÃ¶tte a fejÃ©t, ki nyitotta a szÃ¡jÃ¡t Ã©s Ã³vatosan bele Ã¶ntÃ¶tte a tÃ¡l tartalmÃ¡t. Hablaty nem reagÃ¡lt azonnal, de hirtelen felkÃ¶hÃ¶gÃ¶tt, szinte majdnem ki is esett az Ã¡gybÃ³l.

-Az Ã-ze valÃ³szÃ-nÅ±leg, mint a fÃ¶ldÃ©.- veregette meg a hÃ¡tÃ¡t Partridge.

-Hidd el... annÃ¡l sokkal rosszabb. - felelte Hablaty Ãºgy, mintha mi sem tÃ¶rtÃ©nt volna. Majd mikor kÃ¶rÃ¼l nÃ©zett le esett neki a szituÃ¡ciÃ³. Fogatlan oda ugrott, hogy vÃ©gre kÃ¶rbe nyalhassa lovasa arcÃ¡t. Hablaty nevetve tolta el magÃ¡tÃ³l, majd mikor megprÃ³bÃ¡lt fel kelni Ã¡gyÃ¡bÃ³l erÅ‘tlenÃ¼l zuhant vissza.

-Ã“vatosan fiam. Ã‰pp csak most lettÃ©l valamivel jobban.- segÃ-tett neki felÃ¼lni PlÃ©hpofa.

-Pontosan. MÃ©g nincs vÃ©ge, Hablaty. LassÃº Ã©s hosszadalmas folyamat lesz, mire Ãºjra teljesen a rÃ©gi leszel. -helyeselte Partridge, majd felÃ¡llt.

-KÃ¶szÃ¶njÃ¼k a segÃ-tsÃ©ged, Partridge. Ha bÃ¡rmit tehetÃ¼nk Ã©rted, csak szÃ³lj.-fogott vele kezet PlÃ©hpofa.

-MÃ¡skor is, de ne csak nekem kÃ¶szÃ¶njÃ©tek. Fogatlan Ã©pp Ãºgy hozzÃ¡ jÃ¡rult.- Fogatlan is kapott pÃ¡r elismerÅ‘ simogatÃ¡st Ã©s egy Ã¶lelÃ©st AsztridtÃ³l.

-Meddig maradsz? Biztosan elfÃ¡radtatok, pihenj meg te is egy kicsit. - mondta Asztrid.- Ã‰s mesÃ©lhetnÃ©l, hogy milyen kalandokba keveredtetek.

-KÃ¶szÃ¶nÃ¶m az ajÃ¡nlatot, de hosszÃº Ãºt vÃ¡r mÃ©g rÃ¡m, mire Ã©n is haza Ã©rek.

-Ezt tÃ¶kÃ©letesen megÃ©rtjÃ¼k.- mondta PlÃ©hpofa.

* * *

><p>A kÃ©sÅ‘ dÃ©lutÃ¡n folyamÃ¡n, a kikÃ¶tÅ‘be ki kÃ-sÃ©rve Partridge-ot bÃºcsÃºztak el tÅ‘le. BÃ©lhangos adott neki egy Ã¼res kÃ¶nyvet hÃ¡lÃ¡juk jelÃ©Ã¼l, amit igazÃ¡bÃ³l Å‘ maga kÃ©rt. MegÃ-gÃ©rve, hogy mÃ©g talÃ¡lkoznak, felszÃ¡llt KalmÃ¡r Johan hajÃ³jÃ¡ra Ã©s tÃ¡volbÃ³l mÃ©g integetve Ã¡t gondolta ennek a rÃ¶pke fÃ©l hÃ³napnak az esemÃ©nyeit. BeÃ¼lt abba a fÃ¼ggÅ‘ Ã¡gyba, amit Johan biztosÃ-tott neki, elÅ‘vett egy szÃ©n ceruzÃ¡t Ã©s az Ã¼res kÃ¶nyv elsÅ‘ lapjÃ¡ra ezt Ã-rta fÃ¶l idÃ©zet gyanÃ¡nt:<p>

"Van, ami ellen hiÃ¡ba harcolsz, nem tudod legyÅ‘zni. Ha tudod, hogy hurrikÃ¡n kÃ¶zeleg, ne Ã¡llj az ÃºtjÃ¡ba.

De** ha sÃ¡rkÃ¡nnyÃ¡ tudsz vÃ¡ltozni, nincs fÃ©lni valÃ³d!**

MÃ©g a hurrikÃ¡nt is legyÅ‘zÃ¶d... legyÅ‘zheted."

* * *

><p><strong>The End? ;)<strong>

17. EpilÃ³gus

Thank you for the editing SarkanyFanLillia12. :)

KÃ¶zkÃ-vÃ¡natra ;)

* * *

><p>Messze hagyva Hibbantot, Partridge a fÃ¼ggÅ‘Ã¡gyÃ¡ban fekve hintÃ¡zott. A kÃ¶nyvÃ©n morfondÃ-rozott, ugyanis sosem csinÃ¡lt mÃ©g ezelÅ‘tt ilyesmit. IdÃ©zetnek mÃ¡r felÃ-rt valamit, sajÃ¡t szavaival kiegÃ©szÃ-tve:<p>

"Az Ã©let, egy utazÃ¡s. Ã‰s hogy miÃ©rt? Mert... az ember mindentÅ‘l tÃ¡vol van."

Ãšgy gondoltam, kezdetnek ennyi elÃ©g is, sÅ‘t! MÃ¡r tÃºl is hasznÃ¡lta magÃ¡t! De mÃ©gis... a kÃ¶nyv kÃ¶vetkezÅ‘ lÃ©pÃ©sÃ©n gondolkodott. BÃ¡rcsak oda figyelt volna az anyja irodalom Ã³rÃ¡in. MÃ¡r csak azÃ©rt is, mivel herceg rÃ©vÃ©n, neki Ã©s a testvÃ©reinek otthon kellett tanulniuk szinte mindent.

Ahogy kicsit felrÃ¡zta pÃ¡rnÃ¡jÃ¡t, abbÃ³l a por szÃ¡llt fel Ã©s kÃ¶hÃ¶gÃ¶tt is egy kicsit.

-Ez az! ElÅ‘szÃ¶r meg kell Ã-rni a poloo...oro... prologÃ³...- a

szÃ³t ugyan nem tudta ki mondani, de tudta mire gondol. Fel Ã¼lt hÃ¡t a fÃ¼ggÅ‘ Ã¡gyban Ã©s Ã¡t lapozva a rÃ¶gtÃ¶nzÃ¶tt idÃ©zetet, a kÃ¶vetkezÅ‘ Ã¼res lapot elszÃ¡ntan kezdte nÃ©zni.- De hÃ¡t mÃ©gis mit kell ide Ã-rni?!- kapott a fejÃ©hez.

VÃ©gÃ¼l aztÃ¡n nem Ã©rdekelte. Fogta a szÃ©n ceruzÃ¡t, rÃ¡ nyomta a papirusz papÃ-rra Ã©s Ã-rni kezdett. Ã‰s csak Ã-rt Ã©s Ã-rt. PrÃ³bÃ¡lta a kÃ©z Ã©s csuklÃ³ mozdulatait verseny szerÅ±en egy ritmusban tartani a gondolataival.

Akik mÃ¡r jÃ¡rtasabbak az Ã-rÃ¡sban, annak feltÅ±nhetett, hogy teljes koncentrÃ¡ciÃ³ mellett sem tudunk mindig erre figyelni. Olykor akÃ¡r egy kÃ³sza gondolat is el terelhet minket a gondolat menetÃ¼nktÅ‘l. Ahogyan ez most Partridge-al is tÃ¶rtÃ©nt. Azon Ã¡brÃ¡ndozott, hogy ha valaha is egy kÃ¶tetben fog szerepelni egy hibbantival, akkor az biztosan majd Hablaty lesz, nem pedig egy Fogatlan nevÅ±, BarbÃ¡r szigetvilÃ¡g szÃ¼lÃ¶tte Ã‰jfÃºria. AzÃ©rt Ã©rezte jelentÅ‘sÃ©gÃ©t ennek a gondolatnak, mert rÃ¡jÃ¶tt, hogy Hablatynak nem lesz sok szerepe ebben a kÃ¶tetben, de mÃ¡s is volt ezen kÃ-vÃ¼l. Ã‰rezte, hogy Hablaty bitang sokat vÃ¡ltozott... Fogatlan vÃ¡ltoztatta meg Ãºgy, ahogyan Å‘ sosem tudta volna. Ã‰s ez a pÃ¡r napja vÃ©get Ã©rt kalandja vele arra vilÃ¡gÃ-totta rÃ¡, hogy bÃ¡r sÃ¡rkÃ¡nnyÃ¡ tud alakulni, sosem tudnÃ¡ Ãºgy vigyÃ¡zni a rendet a sÃ¡rkÃ¡nyok vilÃ¡gÃ¡ban, mint szeretett duÃ³nk.

-NahÃ¡t... ez nem is olyan nehÃ©z. - vigyorgott elÃ©gedetten. De bÃ¡rcsak ennyibÅ‘l Ã¡llt volna az egÃ©sz. Hiszen minden valamire valÃ³ tÃ¶rtÃ©netben kell lennie konfliktusnak is...

* * *

><p>Sebhely-szigeten, a koponya forma vulkÃ¡n ismÃ©t fÃ¼stÃ¶t eregetett magÃ¡bÃ³l, mintha csak gazdÃ¡ja lÃ©legzetÃ©nek Ã¼temÃ©re tennÃ© azt. Bradwell a villÃ¡m csapÃ¡s hatÃ¡sÃ¡ra bezuhant egy, az Ã¶sszecsapÃ¡s helyszÃ-nÃ©hez kÃ¶zeli bokorba, amit alaposan Ã¶ssze is vÃ©rzett az oldalÃ¡n tÃ¡tongÃ³ nyÃ-lt seb miatt.<p>

Egy Ã¡gon egy kis cseppben Ã¶ssze gyÃ¼lemlett a vÃ©r Ã©s Bradwell arcÃ¡ra hullott. Lassan lefojt a felsÅ‘ ajkÃ¡hoz Ã©s a nyelvÃ©n landolt. Abban a pillanatban a szemei vÃ¶rÃ¶sen vilÃ¡gÃ-tva fel pattantak. Ahogy megÃ©rezte a vÃ©re Ã-zÃ©t, csak egyetlen dologra tudott gondolni, a bosszÃºra, amit majd Partridge-on Ã©s Fogatlanon akart elkÃ¶vetni. Nagy nehezen fel kÃ¡szÃ¡lÃ³dott Ã©s barlangja felÃ© vette az irÃ¡nyt. " Befejezem... amit elkezdtem." mondogatta magÃ¡nak.

* * *

><p>Minden konfliktusra kell egy megoldÃ¡s, Ã©s ezt a megoldÃ¡st Ãºgy hÃ-vtÃ¡k, hogy az Ã‰jek BandÃ¡ja. Partridge most jÃ¶tt csak igazÃ¡n lÃ¡zba. A szÃ©t vÃ¡lÃ¡s azon a mocsaras szigeten ugyan nem volt zÃ¶kkenÅ‘ mentes, mÃ©gis hozzÃ¡ szokott mÃ¡r, hogy szinte sosem vesz tÅ‘lÃ¼k kÃ¶nnyes bÃºcsÃºt.<p>

* * *

><p>Kis ugrÃ¡s vagy sem, Partridge-nak is haza kellett Ã©rnie egyszer. Elindult hÃ¡t jelenteni "ÃºjbÃ³li" hazaÃ©rtÃ©t KalmÃ¡hnak, persze az idegesÃ-tÅ‘ szemÃ©lyek most sem maradhattak el.<p>

-MÃ¡r megint itt vagy?!- Ã¡llta el az ÃºtjÃ¡t SokkolÃ³ Ã©s pÃ¡r embere.

-Nem, mÃ©g mindig. - vÃ¡laszolta a kimÃ©ra herceg Ã©s unottan el lÃ¶kte a kÃ¶tekedÅ‘ kapitÃ¡nyt arccal elÅ‘re oda, ahol elÅ‘zÅ‘leg egy hÃ©tkÃ¶znapi lÃ³ vÃ©gezhette nagy dolgÃ¡t vÃ¡ros kÃ¶zepÃ©n. Az emberei kicsit sem vissza fogottan ki nevettÃ©k, de meglÃ¡tva feletessÃ¼k dÃ¼hÃ¶dt tekintetÃ©t inkÃ¡bb gyorsan fel segÃ-tettÃ©k.

BÃ¡tyja dolgozÃ³ szobÃ¡ja elÃ© Ã©rve bekopogott, Ã©s megvÃ¡rva a "bÃºj be" felszÃ³lÃ-tÃ¡st eleget is tett annak, persze nem szÃ³ szerint vÃ©ve.

-MÃ¡r megint te kis Ã¶csÃ©m? Meg Ã¶rvendeztetsz a lÃ¡togatÃ¡saiddal.- mondta oda sem pillantva az akta kukac bÃ¡tty.

-HelÃ³ fÅ‘nÃ¶k. - csukta be maga utÃ¡n az ajtÃ³t Partridge.

-Ez az Ãºj megszÃ³lÃ-tÃ¡som? FÅ‘nÃ¶k?- nÃ©zett fel Ã¶ccsÃ©re Kalmah.- EnnÃ©l jobban tÃ©nyleg nem megy?- vonta fel fÃ©l szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t.

-Nem vagyok a formasÃ¡gok embere... csak te szeretnÃ©d azt.- tette karba kezeit az Ã¶ccs.

-Ã‰rtem... - tÃ©rt vissza az irataihoz.

-EgyÃ©bkÃ©nt hol vannak SecarÃ©k?

-Azt a kÃ©t Hangya boji... nem vÃ¡rj...- tÃ¶prengett el.- SkorpiÃ³ szigeti lÃ¡nyt szÃ©dÃ-tik a kellemetlen Ãºj tÃ¡rsÃ¡val, fent a tetÅ‘n.- Partridge csak vÃ¡llat vont Ã©s tÃ¡vozni kÃ©szÃ¼lt.- Ã‰s Ã¶csÃ©m.- szÃ³lt utÃ¡na.

-Mond.- nÃ©zett vissza az emlÃ-tett a vÃ¡lla fÃ¶lÃ¶tt.

-MÃ¡skor egy kÃ¼ldetÃ©s se hÃºzÃ³djon el ideÃ¡ig.- mondta mÃ¡r hatÃ¡rozottabb hangnemben.- Mert legkÃ¶zelebb, mÃ¡r nem fognak Ã©rdekelni a rÃ©szletek, Ã©s menesztelek. MegÃ©rtetted?!

-Meg.- vÃ¡laszolta nÃ©mi habozÃ¡s utÃ¡n a kÃ©rdezett.

-Elmehetsz.- intett neki Kalmah, Ã©s Partridge halkan becsukta maga mÃ¶gÃ¶tt az ajtÃ³t.

"Mindketten tudjuk, hogy a kÃ¶vetkezÅ‘ lesz, az utolsÃ³ is egyben." gondoltÃ¡k szinte egyszerre.

* * *

><p>KÃ¶zben a Nagy Fa kastÃ©lykÃ©nt kiÃ©pÃ-tett tetejÃ©n:<p>

By: Amor Fidem

Alkonyodott, a fÃ¡k Ã¡rnyÃ©kai megnyÃºltak a lemenÅ‘ nap fÃ©nyÃ©ben. Ã•gy volt ez nÃ©gy alakÃ©val is, kik egy erkÃ©lyen Ã¡lldogÃ¡ltak az Ã©gitest ÃºtjÃ¡t figyelve.

_-Biztos el kell mennetek? â€“ kÃ©rdezte Secar a mellette Ã¡llÃ³

barnÃ¡s vÃ¶rÃ¶s hajÃº lÃ¡nytÃ³l, mire amaz rÃ¡ emelte smaragd szemeit._

-Sajnos igen. â€" sÃ³hajtott Mirabell. â€"MÃ©g rengeteg mindent el kell intÃ©znem odahaza SkorpiÃ³-szigeten, valamint meg kÃ©ne mÃ¡r lÃ¡togatni anyÃ¡Ã©kat is... De mÃ©g biztos talÃ¡lkozunk valamikor! â€" fordult szembe a fiatal sÃ¡rkÃ¡ny lovassal a viking lÃ¡ny.

_-Igen, valamikor... â€" motyogta Secar, majd Ãºjra a napra nÃ©zett. EkÃ¶zben Damon Ã©s Asayega kÃ¶zÃ¶tt is folyt a diskurzus, hogy hogyan legyen tovÃ¡bb, Ã¡m vÃ©gÃ¼l Å'k is hasonlÃ³ vÃ©lemÃ©nyre jutottak mint az â€žemberpÃ¡r". _

-HÃ¡t, azt hiszem ideje bÃºcsÃºzni... â€" szÃ³lt halkan Mirabell, a nap utolsÃ³ sugarait bÃ¡mulva, majd ellÃ¶kve magÃ¡t a korlÃ¡ttÃ³l amit addig tÃ¡masztott, Secar elÃ© Ã¡llt. Ezt Ã©szrevÃ©ve, Damon is elÅ'kÃ©szÃ¼lt. Majd szinte ugyanabban a pillanatban hogy Mirabell arcon puszilta Secart, a tollas sÃ¡rkÃ¡ny is arcon nyalta a Naracusa-kimÃ©rÃ¡t. A kÃ©t fiÃº zavarÃ¡ban Ã©szre sem vette mikor indult meg a kÃ©t lÃ¡ny, Ã©s mÃ¡r csak arra lettek figyelmesek, hogy a tÃ¡volodÃ³ sÃ¶tÃ©t alakokat bÃ¡muljÃ¡k.

-Valamikor... â€" szÃ³ltak szinte teljesen egyszerre, az arcukat fogva. Majd a Nap helyÃ©t Ã¡tvette a Hold relytÃ©jes ragyogÃ¡sa...

(**A/N: Thanks the helping sis' :D)**

* * *

><p>Ugyan ebben az idÅ'ben, Partridge sÃ¡rkÃ¡ny alakban repÃ¼lt egy mÃ¡r betÃ©pve fÃºjt Ãºtvonalon, dÃ©l kelet felÃ© az otthonÃ¡tÃ³l a mÃ¡sodik... vagy harmadik... de az is lehet, hogy a negyedeik otthona felÃ©... mindegy, RunÃ¡nak ne Ã¡ruljÃ¡tok el, hogy ezt Ãrtam.<p>

-Te mÃ¡r megint itt vagy?- kÃ©rdezte egy ritkÃ¡n hallott nÅ'i sÃ¡rkÃ¡ny hang pimaszan, ahogy kÃ©t lÃ¡bra Ã¡llva figyelte a kÃ¶zeledÅ' kimÃ©ra pÃ¡rjÃ¡t.

-MiÃ©rt kÃ©rdezi ma mindenki ezt tÅ'lem?- tette a dÃ¶bbenetet Partridge, ahogy le szÃ¡llt kÃ©t mÃ©terre Runa elÅ'tt.- Mintha olyan ritkasÃ¡g szÃ¡mba menne a jelenlÃ©tem.- sÃ©tÃ¡lt kÃ¶zelebb.

-Tudod sosem a jelenlÃ©teddel volt a baj.- Ã¡llt szinte mÃ¡r tÃºl kÃ¶zel az egy szemÃ©lyes fogadÃ³ bizottsÃ¡g.- Hanem, a rÃ©szvÃ©teleddel.- sÃºgta Partridge fÃ¼lÃ©be Ã©s mÃ¡sodperccel kÃ©sÅ'bb mÃ¡r tÃ¡rsa nyakÃ¡hoz dÃ¶rzsÃ¶lte az arcÃ¡t, amit Å' dorombolva fogadott.

-Ez kedves... azt hiszem.- hÃºzÃ³dott el Partridge Ã©s a lÃ¡nyra vigyorgott, aki fejÃ©t ingatva nyalta meg pÃ¡rja arcÃ¡t Ã©s szorosan mellÃ© Ã¼lt. A Holdat kezdtÃ©k nÃ©zni. - De ugye... vissza kapom a nyaklÃ¡ncom?- kÃ©rdezte megzavarva a pillanatot.

-TegyÃ©l le rÃ³la.- vÃ¡laszolta Runa egyszerÅ±en Ã©s mellsÅ' lÃ¡baira helyezve fejÃ©t kÃ©nyelmesen lefekdÃ¼t a csillagos Ã©g alatt. Partridge csak magÃ¡ban sÃ³hajtott egyet Ã©s kÃ¶vetve szerelme pÃ©ldÃ¡jÃ¡t betakarta magukat mind a nÃ©gy szÃ¡rnyÃ¡val. A jÃ³

Ã©jszakÃ¡t kÃvÃ¡nÃ¡s, nÃ¡luk egyenlÅ‘ volt a dorombolÃ¡ssal.

* * *

><p><strong>I'm soo glad to... tudjÃ¡tok mit... hagyom a fenÃ©be most az angolt. Magyar ÃrÃ³k vagyunk, Ãrjunk magyarul. x) KÃ¶szÃ¶nÃ¶m nektek, hogy olvastÃ¡tok a sztorimat, hamarosan indÃtom az AncariÃ¡t (Ã©szben mÃ¡r ott jÃ¡rok...). SzÃ³val legkÃ¶zelebb valÃ³szÃnÅ±leg mÃ¡r csak ott talÃ¡lkozunk. Ennyi Ã©s ezzel kilÃ©pek. :)<strong>

Ãœdv:

Okt7

End
file.